

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZEYNEP SEY

KAZANIRSAK KAYBEDERİZ

yazıyor...

**“BİRER MASKE TAKTIK YÜZÜMÜZE,
HİÇ DÜŞMEYECEK SANDIK.
ÜN VE PARA UĞRUNA GİDEBİLECEĞİMİZ
YERE KADAR GİTTİK.”**

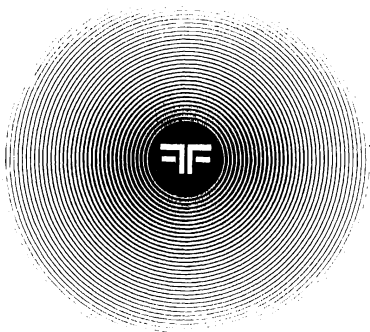
*Bir mektup,
popülerlik merdiveninde son basamağa
çıkmanı isteyen gizemli bir kişi
ve çözülmeyi bekleyen sırlar!*

Fame Evi, her geçen gün biraz daha acımasızlaşır. Yarışmacılar, kamera önündeki yaşamlarında ekibin söz sahibi olmasına alışmışken Eva'nın eve geri dönmesiyle işler yeniden karışır.

İkinci şansı Eva'yı başka biri gibi davranmaya iter, oyunu kuralına göre oynaması gerektiğini kabullenmiştir. Artık doğruluğu ve dürüstlüğü savunan Eva yoktur; dostunu da aşkını da Fame kullanıcılarından herhangi biri gibi görmektedir.

Ün ve para uğruna ne kadar ileri gidebileceğini kestiremeyecek kadar gözünü karartmış olan Eva Durusoy'un hızla artan takipçi sayısı, kaybettiklerine değecek midir?

Odaklan!

Frame seninle etkileşime geçiyor.

Frame seni kendine çekiyor.

Frame sana bir şey anlatıyor.

- B Ö L Ü M 1 -

İSİMSİZ MEKTUP

İstediğim şey diğer herkesinkiyle aynıydı: Bilinmek, sevilmek, sayılmak ve tüm bunlar olurken hayal bile edemeyeceğim kadar çok para kazanmak...

Fırsatını bulmuşken kendimi o rüyanın içine atmamak ise aptallık olur diyordum. Asıl aptallığın beni bir oyuna kurban etmelerine izin vermek olduğunu çok sonra gördüm.

Ellerimin arasındaki mektuba bakmaya devam ederken yazanları tekrar okudum.

Sevgili Eva,

Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ve tabii biraz da kırgın...

Kendimi sana nasıl affettirebilirim, bilmiyorum ama zaten önemli olan da bu değil. Beni affetmeni istemiyorum. Beni affetme ama izin ver, sana son kez yardım edebileyim. Yapımcının teklifini kabul et ve Fame Evi'ne geri dön.

Eve dön ki seni kurtarabileyim.

Eve dön ki artık seninle tanışabileyim.

Eve dön ki tekrar nefes alabileyim.

Kâğıdı buruşturup odamın farklı bir köşesine doğru at-

tığımında bunu kaçınıcı kez yaptığımı bilmiyordum. Bugün Fame Evi'nde olmadığım yedinci gündü. Bu mektubuysa kendi evime döndükten tam üç gün sonra almıştım.

Beklenmedik dönüş uçağım Ankara'ya indiğinde hava-limanının geliş kapısında babamı göreceğimi biliyordum. Adımlarım bir an önce ona gitmek ve sarılmak isterken bir grup gencin bana doğru bakarak kendi aralarında fısıfısıf konuştuğunu fark edince duraksadım.

Beni tanıyorlardı. Fame Evi'nin yarışmacılarından Eva Durusoy olduğumu çok iyi biliyorlardı.

Fakat aslında şaşırdığım konu bu değildi; daha beş hafta öncesine kadar *Frame*'de videolar paylaşan alelade biriyken şimdi *Frame* dışında da tanınan biri olmamın farkındalığını yaşıyordum. Artık sadece sanal dünyanın içinde değil, gerçek dünyanın içinde de vardım.

Yolculuk boyunca ağlayarak şişirdiğim gözaltı torbalarımı saklamak için taktığım güneş gözlüğüme ve başımdaki şapkaya rağmen beni tanımış olan, liseli olduğunu düşündüğüm gençlere dönüp gülümseyecektim ki bana doğru ilerlediklerini görünce bekledim. Muhtemelen benimle tanışmak istiyorlardı. Belki de olanlar yüzünden canımı sıkmamam gerektiğini ve beni her zaman destekleyeceklerini falan söylerlerdi. Onlar da benimle çıkışa doğru ilerleyecek olursa belki onları babamla bile tanıştırebilirdim. Ne de olsa onlar Fame Evi'nden ayrıldıktan sonra tanıyacağım ilk takipçilerimdi.

Karşıma geçip durduklarında genişçe gülümsedim. Kollarını göğsünde kavuşturan kız, "Sen şu Fame Evi'ndeki Eva değil misin?" diye sorunca suratındaki tanıdık ifadeye rağmen gülümsemeye devam ederek, "Evet, o Eva'yım," dedim.

"Demek hâlâ gülebiliyorsun..."

Benden yaşça küçük olan ve baktığımda bana İzel'i anımsatan kız, ağzındaki sakızı şişirip patlattıktan sonra arkadaşına dönerek, "İzel'in söylediği kadar varmış gerçekten," dedi.

Kaşlarımı yavaşça kaldırarak kıza ve dirseğiyle dürttüğü arkadaşına baktım. İkili sanki ben yanlarında yokmuşum gibi hakkımda konuşmaya devam ederken gözlerimin hedefini şaşmasına neden olan şey, "*Frame* hesabını kapatsan iyi edersin," diyen çocuk oldu.

"Neden?" diye sormadan edemedim.

"Artık orada göreceğin tek şey nefret mesajları olacak da ondan," dedikten sonra kızları da peşine takarak uzaklaştı.

Boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim. Hayır, bu sadece bir yumru değildi. Bir duygu vardı içinde ve o duygu kesinlikle hayal kırıklığıydı. Onu yutmaya çalıştım, Fame Evi'nde olduğum sürece İzel'in bana yaptıklarını görmezden gelmeye çalıştığım gibi. Ama yapamadım. Nasıl ki sonunda İzel'i de görmezden gelemediysem hissettiğim hayal kırıklığını da içimden söküp atamadım. Ellerim çaresizce bavullarımın tutamaçlarına gitti, sarsak adımlarla çıkışa doğru ilerledim.

Otomatik kapı açılıp sıcak yaz rüzgârı yüzüme vurduğunda gözlerimi kapattım. Açabildiğimde babam biraz uzağımdaydı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sızlayan burnuma inat derin bir nefes alarak ilerlemeye devam ettim.

Kafasını sol omzuna doğru yatırırken eşzamanlı olarak omuzlarını kaldırıp indirdiğinde bana serüvenimin buraya kadar olduğunu, üzülmem değil geçmişe dönüp baktığımda yalnızca iyi anılarımı hatırlamam gerektiğini söylüyordu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki sadece tek omuz hareketiyle bile bana ne anlatmak istediğini biliyordum. Yine de anlamazdan geliyordum.

Yanına varmama birkaç adım kala dayanamayarak bavu-
vularımı olduğu yere bıraktım, koşar adımlarla ona iler-
leyip kollarımı boynuna doladım. Beni güçlü kollarıyla
sarmalayarak geçtiğini, iyi olacağımı söyledi ama ben uçuş
boyunca kendime bunu yapmamayı tembihlememe rağ-
men hıçkırarak ağlamaya başladım.

Ve durmadım.

Arabaya bindik, ağlamaya devam ettim.

Eve döndük, ağlamaya devam ettim.

Frame'e baktıkça ve Fame Evi'ni seyrettikçe daha çok
ağladım.

Sonra durdum.

Eve dönmemin üzerinden tam üç gün geçmişti ki yaptığ-
ım tek şey olan bütün gün yatmak eylemine ara vermeme
neden olan bir şey yaşandı. Kapı zili çaldığında isteksizce
önce odamdan çıktım, sonra koridoru aştım.

Gelen bir kuryeydi ve elinde siyah bir zarf vardı. İsim-
siz'den geldiğini bilerek zarfı yırtarcasına açtığımda kâ-
ğıtta yazanları okumuş ve bugün de yaptığım gibi kâğıdı
buruşturup odamın bir köşesine atmıştım. Sonrasında hep
İsimsiz'in neden bahsettiğine dair bir anlam arayışınday-
dım çünkü yapımcının bana herhangi bir teklifle geldiği
falan yoktu. Ta ki bugüne dek...

Kendi evime dönmemin üzerinden bir hafta, İsim-
siz'den mektup almamın üzerinden ise dört gün geçmiş-
ken sabahın ilk ışıklarında odama gelen babam, yapımcı-
nın benimle konuşmak istediğini söyledi.

Önce duraksadım çünkü eve döndükten yalnızca iki bu-
çuk gün sonra, Fame Evi'nde olanlara ve *Frame*'de konu-
şulanlara daha fazla tahammül edemeyeceğimi düşünüp
telefonumu kapatmıştım. Yapımcı beni telefonumdan
aramış olamazdı.

Sonra onun kapıda olduğunu sandım ve bu beni gerçek anlamda korkuttu. Çünkü değil onu, Fame Evi'nden herhangi birini görmeye hazır hissetmiyordum.

Daha sonra, "Reddettim zaten," dedi babam ve taşlar yerine oturdu. Yapımcı, benimle konuşmak için babamı aramıştı.

"Neyi?" diye anlamazdan geldim. Babama İsimsiz'den mektup aldığımı henüz söylememiştim.

"Onunla konuşmak istemediğini söyledim."

Bir an durup babamın yüzüne baktım. Kim bilir gelen aramayı gördüğünde ne hissetmişti ve aramayı cevaplandırdığında neler söylemişti... Eve kapanıp günden güne kendimi bitirdiğim için yapımcıyı birçok kez aradığımı ama bir kez olsun cevap alamadığını biliyordum. Onunla neden konuşmak istediğini bilmesem de sonunda konuşabildiği için rahatladığını görebiliyordum. Yüzünde, nihayet öfkesini muhatabına kusabildiği için memnun fakat buna rağmen değişen hiçbir şey olmadığı için çaresiz bir ifade vardı. Merakla beklediğim şey ise, dilimin ucundaki kelimelerin yan yana dizilip anlamlı bir cümle olarak ona ulaşmasıyla suratında yer edinecek yeni ifadeydi.

"Konuşmak istiyorum."

Başını salladı, "Aynen öyle. Ben de bunu söyledim," dedikten sonra kaşlarını çatarak "Ne?" diye şaşırdı. Demek yeni ifadesi buydu. "Konuşmak mı istiyorsun?"

"Ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"Eva," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Onunla konuşmanı gerektirecek bir şey kalmadı. Artık onunla çalışmıyorsun. Bitti."

"Evet," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Beni diskalifiye ettiler."

Hırsla başını salladı. "Hiç hak etmediğin bir şekilde hem de."

“İşte bu yüzden o telefona dönmeliyim. Aradan yedi gün geçtikten sonra beni aramasının bir nedeni olmalı.”

Duraksadı, başını sol omzuna doğru yatırarak gözlerini kıstı. Endişelendiğini biliyordum ama o da bunu yapmam gerektiğinin bilincinde olmalıydı ki sonunda teslim olup telefonunu bana uzattı.

“İyi olacağım,” dedim gülümsemeye çalışarak ve günlerdir ilk defa gülümsediğimi fark etmiş oldum.

Odamdan ayrılıp kapımı ardından kapattığında bir süre telefon ekranında kendime baktım. Zor olmamalıydı ama zordu işte. Bana nasıl bir teklifle geleceğini bilmeme rağmen zordu.

Yapamayacağıma karar verdiğim anda ise arama tuşuna bastım. Zaten hep böyle olmaz mıydı? Düşlediğin hayat, tam da vazgeçtiğin anda ellerinden tutardı.

“Ecevit Bey?”

“Benim,” dedim sesimi bulabildiğimde. Adamın sesi bile beni günler öncesine götürüyor ve her anı yeniden yaşamama sebep oluyordu. “Eva.”

“Ah, Eva,” dedi gülercesine. “Eva Durusoy...”

“Benimle konuşmak istemişsiniz.”

Odamın içinde volta atmaya başladım. Kulağımdaki telefon sanki her geçen saniye daha fazla ısınıyor ve az sonra patlayarak beni ölüme sürükleyeceğini ifade ediyordu.

“Evet. Baban ağzına geleni sayıp telefonu suratıma kapatmamış olsaydı ona da söyleyebilirdim.”

Neredeyse gülecekken kendimi tuttum. Babam tam da beklediğim gibi davranmıştı. “Dinliyorum.”

“Eve dönmeni istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. Hayır, bana bunu teklif ettiği için şaşırmamıştım. İsimsiz dolayısıyla bunu zaten biliyor ve bekliyordum. Beni şaşırtan, bana bu teklifi bu şekilde etmiş olmasıydı.

“Öylece?” diye sesli düşündüm. “Benimle haftalarca bir kuklaymışım gibi oynadınız, sonunda türlü türlü iftiralar atarak beni evden gönderdiniz ve şimdi de öylece geri dönmemi mi istiyorsunuz?”

“Evet,” dedi duraksamadan.

“Siz kafayı yemişsiniz!”

Dilini şaklatmaya başladı. “Teşekkür etmen gereken yerde söylediğine bak. Senin gibi tatlı bir kıza yakışıyor mu hiç bu sözler, bu ses tonu?”

“Pardon?” dedim kendimi tutamayarak. “Teşekkür etmen gereken derken? Ne diye size teşekkür edecekmişim?”

“Sana kendini aklamak için bir fırsat veriyorum. Eve dön ve haksızlığa uğradığını herkese göster. Aklanmış bir şekilde yarışmaya devam et ya da bu kez kendi isteğinle ayrıl.” Dudaklarımı aralamıştım ki devam etti. “*Frame*’e hiç bakmıyorsun sanırım. Ya da Fame Evi’ni seyretmiyor olmalısın.”

“Evet,” diye onayladım onu.

“*Frame* senden hâlâ nefret ediyor. Ve korkarım ki artık Fame Evi’nde dostun kalmadı...”

Erkin? Derin? Kaan? Atlas? Ezgi? Ela? Hiçbiri mi?

Peki ya Lidya? Lidya da mı?

Başımı sanki karşımdaymış da beni görebilecekmiş gibi hızlıca sallamaya başladım. “Yalan söylüyorsunuz!”

“Ah, Eva,” dedi yorulmuş bir sesle. “Hâlâ o kadar hazır değilsin ki...”

“Neye?”

“*Frame*’i hâlâ sevebiliyor ve Fame Evi’ne hâlâ güvenebiliyorsun. Onca şeye rağmen, sana bir kez bile düşünmeden o nefret mesajlarını yazanlara ve seni gözünü bile kırpmadan satan dostlarına rağmen sen hâlâ onları savunuyorsun.”

“Onları savunmuyorum, sadece size güvenmediğim söylüyorum.”

“Neyse ne,” diye kestirip attı. “Sana üç günlük müddet Düşün, taşın. Eve dönüp kendini aklamak istiyor musun yoksa kalan sanal hayatını bu kara lekeyle mi geçirmel istiyorsun? Karar senin.”

Ve sonra kapattı.

Bir süre boş ekrana baktım, daha sonra odamdan çıkıp babama telefonunu uzattım. Bana meraklı gözlerle bakmasına rağmen ona açıklama yapmayıp omuz silkeri odama döndüm.

O istedi diye evden ayrılmıştım. Şimdi yine sırf o istiyordu diye eve geri dönemezdim. Artık kendimi sanal dünyanın içinde var etmek gibi bir derdim de yokken aklamaya çalışmak saçmalık olurdu. Hele ki bunu yapmamı isteyen İsimsiz ya da yapımcı ise.

Çünkü bir zamanlar çok sevdiğim birinin de dediği gibi...

Onlar sanal ama ben gerçeğim.

Dünün aynısı olan bir güne daha uyandığımı zannederken sabahın ilk ışıklarında işe gitmek için evden ayrılmasını beklediğim babamın kapımı çalmasıyla şaşkınlığa uğradım. Ne yazık ki öyle her istediğinde işe gitmezlik yapamıyordu ve şimdi evde olması demek, bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

“Baba?” diye endişelenerek kapımı açtım.

“Bebeğim?” diye karşılık verdi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Ama sen hâlâ hazırlanmamışsın...”

Onu baştan aşağı süzerken şaşkınlığım artmaya devam

ediyordu. Bir sorun varmış gibi durmuyordu ama üzerinde her zamanki takım elbiselerinden biri de yoktu. Gök mavisi bir tişört ile kot pantolon giymeyi tercih etmişti. İyi ama neden?

“Ne için hazırlanacaktım ki?”

“Kahvaltıya gidelim demiştik ya,” dedi neşesinden ödün vermeden.

“Baba,” dedim yorgun bir sesle. “Lütfen...”

Beni kandırabileceğini sanmış ama hiç iyi bir oyuncu olmadığını bir kez daha anlamıştı. Omuzlarını düşürdü. “Dokuz gün oldu Eva,” dedikten sonra, “Daha ne kadar sürdüreceksin bu durumu?” diye sorarak döndüğüm gündən beri ne zaman yapacağını merakla beklediğim o konuşmayı başlatmış oldu.

Bu bir yüzleşmeydi ama yüzleştığım babam değil, gerçekler olacaktı. Kaçtığım o can yakıcı gerçekler...

Kapı eşiğinde beklemek yerine geri çekilerek yatağıma oturdum. Başım, kucağımda birleştirdiğim ellerime doğru eğilirken “Elimde değil,” diyordum. “İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Sadece uyumak ve ağlamak istiyorum. Başka hiçbir şey istemiyorum.”

“Artık kendi hayatına geri dönmelisin. Bir yarışma programına katıldın, son basamağa çıkmak zorunda değildin—”

“Ve çıkamadım da...” diyerek ona baktım. Biri ayağıma çelme taktı ve ben tepetaklak olup düştüm.

“Anlıyorum seni,” dedi beni anlamasının imkânsız olduğunu bilmesine rağmen. Yanıma oturdu, bir eli kucağımda birleştirdiğim ellerimi tuttu. “Tamam, haklısın. İftiraya kurban gitmek seni ne kadar kötü hissettiriyor, anlıyor ve görüyorum. Ama artık yeter be güzel kızım...”

“Baba...”

“O yarışmadan çıkıp geldiğin günden beri kendini eve kapatmış durumdasın. Bırak *Frame*’de neler olduğuna telefonuna bile bakmıyorsun! En yakın arkadaşınla bile iletişim kurmak istemiyorsun. Lidya’nın seni ne kadar merak ettiğine dair bir fikrin var mı?”

“Kahvaltı yapacağım ben,” diyerek oturduğum yerden kalkıyordum ki bileğimden tutarak beni oturmaya zorladı.

“Hayır, gidemezsin. Bu meseleyi konuşup halledeceğiz.”

Öfkeyle ona döndüm. “Bunun konuşulduğunda halledilecek bir mesele olmadığını neden anlamıyorsun?”

“Kızgınsın.”

“Hem de çok!”

“Ama kime?”

“Bu da ne demek?”

“Öfke duyduğun kişi ya da kişiler kim? Hayranların mı yoksa arkadaşların mı?”

Bir an duraksadım. Kim beni daha çok hayal kırıklığına uğratmıştı? Bu öfke kimeydi?

Takipçilerime mi?

Beni her şeyden çok sevdiklerini söyleyerek desteklemiş, Fame Evi’nde beş hafta boyunca kalmanızı sağlamışlardı. Ama sonra tek gecede beni sevmeyi bıraktıklarını, dahası benden nefret etmeye başladıklarını söyleyerek insanlara olan güvenimi bir kez daha yıkmışlardı.

Yoksa arkadaşlarıma mı?

Fame Evi dışında nasıl biri olduğumu hâlâ bilmediğim arkadaşlarım tarafından sırtımdan bıçaklanmışım. İçlerinden biri isimsiz notları açığa çıkarandı.

Belki de kalbimi hızlandıran Aral’aydı bu öfke.

“Onları kaybettim,” derken büyük bir yıkıma bakıyor. bu harabeliğin içinden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

“Onlar seni kaybetti.”

“O hâlde neden üzülen tek kişi benim?” diye sorarken ağlamaya başlamışım.

“Eva!”

İrkilerek ona döndüm. Bana en son ne zaman bağırdığını hatırlamıyordum bile. Ama şimdi neden kızgın olduğunu biliyordum. O, ağlamamdan nefret ederdi. Çocukluğumdan bu yana beni gözyaşlarımın değerli olduğuna ve bu yaşları öyle herkes ya da her şey için akıtmamam gerektiğine inanarak büyümüştü. Ne zaman karşısında ağlasam öfkeyle dolup taşardı. Evc döndükten sonra yalnızca geceleri ağlamamın sebebi de buydu.

İri yeşil gözleri öfkeyle parıltıyor, dudakları çok daha fazlasını söylemek istercesine titriyordu. Onu anlayabiliyordum. Ama kendimi daha iyi anlıyordum.

“Ben sadece...” dedim sakinleşmesini umarken. “Kendime zaman tanıyorum. İçimdeki bu histen...” Başımı iki yana sallayarak tekrar ona döndüm. “Ben kaybettim, anlıyor musun? Kaybettim ve yenilgiyi kabullenmem zaman aldı. İçimdeki bu histen kurtulabildiğimde eski yaşantıma döneceğim.”

“Kurtulabilmek için ne yapıyorsun peki?” diye öfkeyle sordu. “Eski yaşantına bir şekilde döneceğini ben de biliyorum ama bu şekilde devam edecek olursan bil ki döndüğünde hiçbir şeyi bıraktığın gibi bulamayacaksın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç mi merak etmiyorsun Fame Evi’nde neler olduğunu?” diye sorarken öfkesini az da olsa dindirmişe benziyordu. “Ya da *Frame*’de hakkında neler söylendiğini?”

“Merak ediyorum,” diye dürüst davrandım.

Elbette merak ediyordum. Kim bilir beni destekleyenler şimdi hakkımda ne düşünüyorlardı ve Lidya ben gittikten sonra kendini ne kadar yalnız hissetmişti... Ya da diğer-

leri, onlar da çok üzülmüş olmalılardı. Peki ya Aral, o ne yapmıştı? O geceden sonra pişman olmuş muydu? Belki de bana yüzlerce özür mesajı atmıştı. Olanları ve olacakları merak ediyor ama yine de bilmek istemiyordum.

“Peki, nasıl istersen,” diyerek oturduğu yerden kalktı. “Ama şunu söylemeliyim ki *Frame*’de hakkında ne söylendiğinden ziyade Fame Evi’nde neler olduğunu bilmeyi daha çok isterdin.”

Karşılık vermeme fırsat tanımadan odadan çıktığında öylece kalakaldım. Ne demek istemişti? Fame Evi’nde neler dönüyordu ki bilmek isteyeceğimi düşünüyordu?

- B Ö L Ü M 2 -

FAME EVİ'NDEKİ SON DURUM

Okuduğum kitabın on üçüncü sayfasına geçtiğimi gördüğümde zihnimde Fame Evi'ne girdiğim ilk gün belirdi. Evin on üçüncü kadın yarışmacısıyım. Babamın lafı gediğine koyup odamdan çıkmasından sonra orada neler olduğunu deli gibi merak etmiş, dikkatimi dağıtmak için her yolu denemiştim.

Bugün de on üç lanetiyle savaştık ve sonunda kazanan o oldu.

Kitabın kapağını hızlıca kapatıp başucumdaki komodinime uzandım. İlk çekmecesini açıp günlerdir orada bekleyen telefonumu aldım. Açılmasını beklerken hafifçe doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. Bacaklarımı karnıma doğru çektiğimde telefon açılmış, bildirim yağmuruna tutulmaya başlamıştı. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı ve birilerinin beni merak etmiş olmasının verdiği mutlulukla mesaj kutuma girdim. *Frame*'in bildirimlerini daha eve girmeden kapattığım için gelen mesajlar doğrudan numarama atılmış olanlardı.

Lidya:

Eva?

Telefonun neden kapalı?

İyi misin?

Umarım iyisindir.

Merak ediyoruz seni.

İki gün oldu. :(

Celal Bey iyi olduğunu söylüyor. Ama ben ona inanmıyorum. Lütfen telefonunu açtığında bana dön.

Eva, sana ulaşamayalı beş gün oldu. Beş koca gün!

Seni çok özledim. Burada kendimi çok yalnız hissediyorum. Keşke yanımda olsan... Ya da hiç olmazsa sesini duyabilsem... :(

Eva... Burada çok kötü şeyler oluyor :((

Bizi izliyor musun? Umarım izlemiyorsundur...

Frame'e de bakma.

Üzülüyor musun? Üzülme, lütfen.

Onlardan nefret ediyorum.

Özür dilerim Eva...

EVA?

O lanet evde benim için en çok endişelenecek ismin Lidya olduğunu biliyordum. O benim en yakın arkadaşım. Kendi derdime düşüp onu öyle bir yerde yalnız bırakmıştım ancak o bana kızmamıştı bile... Beni her zamanki gibi çok iyi anlamış ve mutluluğum için çırpınmıştı. İzleme ve bakma demişti bana, beni korumak için. Hatta benim için o kadar kötü hissediyor olmalıydı ki hiçbir suçu olmamasına rağmen özür diliyordu...

Dudaklarımı birbirine bastırıp parmaklarımı hareket ettirdim. Gözlerimin daha şimdiden dolması hiç adil değildi.

Selam...
Ben iyiyim. Sen nasılsın?

Ardından sonraki kişiye geçtim.

Erkin:
Nasılsın?

Ekranda nasıl görünüyorum? Daha yakışıklıyım, değil mi? :D

Seni çok özlüyorum...

Bizi seyrediyor musun acaba?

Sanırım Hazal'dan hoşlanıyorum...

"Ne?"

Kırpiklerimi kırıştırarak mesajı tekrar ve tekrar okudum. Erkin ve Hazal mı? Neydi şimdi bu, şaka falan mı? Öyleyse hiç komik değildi. Değilse de çok sinir bozucuydu. Yazmaya başlamadan önce son mesajlarını da okudum.

Eva, seni çok merak ediyoruz.

Özür dilerim. Çok çok özür dilerim.

Kaşlarım çatık bir hâlde yazmaya başladım.

İyiyim.
Ama sanırım sen değilsin.
Hazal'dan hoşlandığını yazmışsın.
Hazal, hani şu İzel'in yancısı olan Hazal...

Başımı hızlıca iki yana sallayarak yeni mesaj gelmesini beklemeden diğer kişiye geçtim.

Derin:
İyi misin?

**Şimdiden seni çok özledim.
İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.
Hepimizin buna ihtiyacı var.
Burada kötü şeyler oluyor.
Özür dilerim Eva.**

Neden benden özür diliyorlardı? Üçü de benim arkadaşım
şimdi, beni üzecek bir şey yapmış olamazlardı ki...

O evde neler oluyordu? Yapımcı söylediklerinde hak
olabilir miydi? Gerçekten de Fame Evi'nde artık arkadaş
şım kalmamış mıydı?

Mesajını iyi olduğumu yazarak yanıtladıktan sonra ha
lıca diğer kişiye geçtim.

**Alara:
Merhaba Eva.
Senden özür dilemek istiyorum. Anladım ki
sana çok haksızlık etmişim.
Lütfen bana dön.**

Alara'dan mesajım vardı, öyle mi? Üstelik arkadaş
rım gibi onun da benden özür dilediği...

**Kaan:
Nasılsın?
Lidya telefonunu kapattığını söyledi. Sanırım
kimseyle konuşmak istemiyorsun.
Telefonunu açtığında beni ara lütfen.
Seni özlüyorum.
Üzgünüm.
Lütfen programı seyretme.
Atlas:
Daha şimdiden seni çok özledim.**

Seni merak ediyorum.

İyi olduğunu söyle güzelim, lütfen.

Özür dilerim.

Sonraki mesaj Aral'dandı. Bu beni hem şaşırtmış hem mutlu etmiş hem de öfkeliendirmişti. Karmaşık duygularıyla birlikte isminin üzerine dokundum.

Aral:

İyi misin?

Sinirle gülmeye başladım. Bir de iyi olup olmadığımı mı sormuştu yani?

Aral:

Sanırım seni özledim.

Ama birazcık değil.

Bu onunla aramızdaki bir espriydi. Ona beni beğenip beğenmediğini sorduğumda bana beni birazcık beğendiğini söylemişti. Ben de "Birazcık mı?" diye şaşıracak sorunca, "Azıcık," diyerek gülmüştü. Geçmiş aklıma düşerken şartlar başka olsaydı bu mesajına gülümseyebileceğimi fark ettim. Ancak şimdi sadece öfkeyle dolan gözlerle ekrandaki kelimelere bakıyordum. Bir sonraki mesajı ise daha da çıldırtıcıydı.

Aral:

Özür dilerim.

Aral'ın benden neden özür dilediğini biliyordum. Bir özürle bana kendini affettiremeyeceğini de o biliyor olmalıydı.

Ama ya diğerleri? Onlar neden özür diliyorlardı? O evde neler oluyordu?

Fame Evi'nde neler olduğunu derhal öğrenmem gerektiğine emin olarak odamdan çıktım. Bugün günlerden neydi, bilmiyordum ama yayın saati içinde olduğumuzun farkındaydım.

Evimizin küçük salonuna girdiğimde babamı televizyonun karşısındaki L koltukta otururken buldum. Suratı asıktı çünkü ekrandaki Lidya ağlıyordu.

"Neler oluyor?"

"Ah, Eva," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Eliyle koltuğun yastığına iki kez vurdu. Geçip yanına oturdum.

"Etin pişmesini beklerken biraz televizyon izleyeyim dedim. Lidya'nın ağladığını görünce kanalı değiştiremedim ama rahatsız olduysan kapatabilirim."

"Hayır, hayır!" diyerek kumandayı elinden aldım. "Sakın kapatma. Ayrıca ben Lidya'nın neden ağladığını sormuştum."

"Onu ben de bilmiyorum ne yazık ki," derken sonunda dünyaya döndüğümü anlamış, bunun mutluluğunu hissediyor ama Lidya'nın hıçkırıklarını duyduğu için bastırmak zorunda kalıyordu. "İzlemeye başlayalı çok olmadı."

Konuşmaya devam etmek yerine ekrana döndüm. Lidya ve Kaan, ön bahçedeki çardaktaydı. Kaan'ın eli Lidya'nın omzunu buldu.

"Lütfen artık ağlama."

"Elimde değil. Kendimi çok yalnız hissediyorum," dedi Lidya.

"Eva'nın yokluğu..." diyerek başını salladı Kaan.

"Onun yokluğuna dayanmak zor. Ardında bıraktıklarının ona yaptıklarını seyretmek ise çok daha zor!"

Kaşlarımı çatarak babama döndüm. Bir şey bilmediğini belli edercesine aynı merakla Lidya'yı dinliyordu.

"Açıkçası ben hiç şaşırmadım. Eva'yı gerçekten sevdikleri her hâllerinden belli oluyordu."

İyi ama kimin?

“Bilemiyorum... Onlara inanmıştım ve biliyorum ki Eva da onlara güvenmişti. Ah, Eva! Kim bilir şimdi bizi seyrederken ne kadar üzülüyorsunuzdur...”

“Bence o hâlâ diskalifiye olmanın şokunu atlatamadı.”

“Orası öyle. Ama yine de bizi seyretmeye başladığını düşünmek istiyorum.”

“Sanırım ben aksini düşünmek isteyeceğim. Eğer Eva tüm bu olanları öğrense çok üzülmüştü.”

“Evet ama öğrenmesi gerekiyor. Onlar Eva’ya ihanet ederken Eva’nın her şeyden habersizce onları özlemesini istemeyiz. Baksana, o bu evden gideli sadece dokuz gün oluyor. Daha üçüncü günde unutuldu.”

“Bazıları tarafından.”

“Onu gerçekten sevmeyen bazıları tarafından.”

Kim tarafından? Kim beni unutmuştu? Lidya neden bahsediyordu öyle?

Dayanamayarak Lidya’ya bir mesaj daha yazdım. Biraz önce attığım mesajları henüz yanıtlamamıştı ama artık sohbet edecek havada da değildim. Derhal o evde neler olduğunu öğrenmeliydim.

“Erkin değil mi o?” diye sorunca babam, hızlıca başımı kaldırıp ekrana baktım. Kameralar şimdi mutfağı gözetliyordu. Erkin’in yanındaki ise Hazal’dı.

“Yanındaki de Hazal,” dedim memnuniyetsiz bir tavırla. Erkin yüzü tezgâha dönük bir şekilde bir işle meşgulken Hazal sırtını duvara yaslamış bir vaziyette öylece duruyordu. Az sonra, “Sıkıldım!” diye homurdandı.

“Neredeyse bitmek üzere hayatım. Biraz sabret lütfen.”

“Hayatım mı dedi o?” diye şaşırdım. Evet, tamam, bana ondan hoşlanmaya başladığını yazmış olabilirdi ama daha kaç gün olmuştu ki? Kamera önündeki sahte aşklara ben-

zemiyordu bu, gerçektir, yani bildiğim kadarıyla öyleydi ve bu kadar kısa zamanda yaşanmaya başlamıştı, öyle mi?

Ah, Fame Evi...

“Kısa süreceğini söylemiştin.”

“Hazırlamaya başlayalı sadece on dakika oldu.”

“On dakika kısa bir süre mi sence Erkin? Bu kadar süreceğini bilsem burada seninle beklemek yerine Alara’nın yanına giderdim.”

“Neden?” diye üzölmüş gibi yaptı Erkin. Belki de gerçekten üzüldü. “Benimle beklemek kötü bir şey mi?”

“Değil,” dedikten sonra sırtını yaslandığı duvardan ayırdı Hazal. Erkin’e doğru adım atarken “Yanlış anladın.” diyerek kendini açıklamaya çalışıyordu. En azından bu değeri ona vermesi güzeldi. “Yani demek istediğim, biliyorsun. Alara bu sıralar kendini kötü hissediyor...”

“Evet, İzel yüzünden.”

“Erkin ve Hazal sevgili mi olmuşlar?” diye sorunca babam, başımı salladım.

Onan gerçekten hoşlanmışa benziyordu. Hazal’ın onu üzmediğini ummaya çalışıyor ama gördüğüm bu kısacık görüntülerle bile onu mutlu etmediğine emin oluyordum.

“Peki sence bunu da mı yapımcı istemiştir?”

Çenemle ekranı işaret ettim. “Zannetmiyorum. Erkin’in suratındaki şu ifadeye baksana.”

“Aptal bir âşık gibi,” dedi babam gülererek.

“Evet, kesinlikle öyle.”

Mesaj sesiyle birlikte dikkatimi telefonuma yönelttim.

Erkin:

EVA! SONUNDA BE KIZIM!

Dudaklarım genişçe kıvrıldı. Onu gerçekten özlemiştim.

Hey, sakın ol...

Öldüğünü düşünmeye başlamıştım.

Abartma.

Tamam, şaka. Ee, nasılsın?

İyi olmaya çalışıyorum.

Özledik seni.

Kimle? Hazal'la mı?

Programı izlediğini söyleme bana.

İzliyorum.

O zaman öğrendin.

Neyi? Hazal'la sevgili olduğunuzu mu?

Ah, evet, sevgiliyiz.

Ya da onun gibi bir şey...

Ashında bu konuyu konuşmak
istiyordum seninle.

Yorma kendini.

Lidya ve Derin yeterince konuştu.

Ve?

Ondan çok hoşlanıyorum Eva.

Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.

O sadece hoşlanmadığı insanlara karşı öyle.

Devam edeceğim diyorsun yani...

Elbette öyle yapacağım.

Mutlu musun peki?

ÇOK...

O esnada Lidya'dan mesaj geldi. Erkin'e cevap verme-
yi sonraya bırakarak Lidya'nın mesajına girdim.

Lidya:

Eva!

İnanmıyorum!

Sonunda telefonunu açtın.
Nasılsın?

Bırak beni şimdi.
Neden ağhyordun bugün?

Ağladığımı nereden biliyorsun?
Yoksa programı mı izledin?

Evet, birkaç dakika oldu.
Olanları bilmiyorsun yani...

Hayır. Anlat.
Nasıl anlatacağımı bilemiyorum.
Mesajda anlatılacak şeyler de değil ki bunlar...

Bir yerden başlamahısın.
Seni ağlatan neydi?
Aral'la konuştunuz mu hiç?

Saçmalama istersen.
Evden gitmemi istediğini söyledi o.
Bunun üstüne onunla nasıl konuşabilirim ki?
Ah bir de senin gidişinden sonra
yaptıklarını öğrensen...

Ne yaptı?
Alara'yla ayrıldılar.

Yapımcı mı istedi?
Bilmiyorum.
Bizimle pek konuşmuyorlar.

Alara ve Aral mı?
Ve İzel.

Eh, sonuçta üçü de düşmanım sayılır.
Dostlarımla konuşmak istememeleri çok doğal.
Ashında bununla pek ilgisi yok.
Alara çok üzgün.

Aral'la ayrıldıkları için mi?
Evet ama bundan ziyade İzel'le
araları bozulduğu için.

İzel ve Alara'nın arası mı bozuldu? İyi de neden?

Lidya'nın yeni mesajını beklerken tanıdık bir ses duyunca bakışlarımı televizyon ekranına çevirdim.

"Ne zamandan beri vücut çalışıyorsun?" diye soruyordu İzel, Aral'a. İkisi spor odasındaydılar.

"Liseden beri sanırım."

"Seviyorsun spor yapmayı," diyerek kürek çalışan Aral'a doğru bir adım attı İzel. Kaşlarımdan biri hareketlendi.

"Evet, bana iyi geliyor."

"Belli oluyor," derken dudaklarında flörtöz bir gülümseme mi oluşmuştu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Özellikle ruhsal olarak. Bilirsin, düzenli spor yapmak ruh sağlığına da çok iyi gelir."

"Ruhunu bilemem ama vücuduna iyi geldiğini kesinlikle söyleyebilirim."

Aral bir anda spor yapmayı keserek dikkatini İzel'e çevirdi. "Beğeniyor musun vücudumu?"

"Çok," deyince İzel, o çok sevdiğim çarpık gülümseme peyda oldu.

"Hayır ya," diye fısıldadım.

Aral ve İzel olmazdı.

Yani, nasıl olabilirdi ki? O ikisi çok farklıydı. Yapımcı onlardan böyle bir birliktelik istemiş olsa bile yapamazlardı. Bir kere Alara vardı. Alara, İzel'in yakın arkadaşındı. İnsan yakın arkadaşının bir zamanlar kamera önünde dahi olsa sevgili rolü yaptığı biriyle flörtleşir miydi? Hem Atlas vardı. Hani İzel, Atlas'tan hoşlanıyordu?

"Ben de senin vücudunu beğeniyorum," dedi, bana bir cevap verir gibi. "Aslında sadece vücudunu da değil, her yerini, her şeyini..."

Neredeyse kusacaktım.

“Bak sen...”

“Buna neden bu kadar şaşırdın ki?” diye sorunca babam, gözlerimi ekrandan alarak ona çevirdim. “O çocuk değil miydi sana değer verdiğini söylerken seni evden gönderen?”

Bana değer verdiğini söylemiş sayılmazdı ama öyleymiş gibi davranmıştı. Zaten işin yaralayıcı olan tarafı da buydu.

“Öyle birinin kiminle ne yaşadığına akıl sır erdiremezsin. Öyle birinden her şeyi beklemen gerekir,” dedi babam. Keşke her zaman bu kadar haklı olmasaydı.

“Bilemiyorum, bana pek gerçekçi gelmedi,” dedim yine de. “Yapımcının isteği olabilir.”

“Ah, benim saf kızım...” dedikten sonra elini uzatarak başıma dokundu. Elleri saçlarımın arasında gezinirken “Bu sence de daha kötü değil mi?” diye devam etti. “Yapımcı istedi diye Alara’yla sevgili rolü yaptı. Yapımcı istedi diye İzel’le sevgili rolü yapıyor. Belki de yapımcı istedi diye senin aleyhinde oy bile kullandı. Bu sadece bir merdiven ama o, birkaç basamak daha tırmanabilmek için kendinden vazgeçmişe benziyor.”

Ekranda izlediklerimden çok babamın sözlerindeki haklılık üzünce beni, bakışlarımı kaçırdım. O sırada İzel, Aral’ın kucağına oturuyordu neredeyse.

“İyi ki Eva’nın gitmesini istediğini söyledin. Onu bu evde istemediğini söylediğinde sana daha önce hiç bakmadığım bir gözle bakmaya başladım.”

“Evet, iyi ki öyle yaptım.”

“İyi ki Alara’yı yok sayıp seni öptüm.”

Bir de öpüşmüşler miydi?

“İyi ki...”

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Devamını seyredebilecek durumda değildim.

“İyi misin?” diye sorunca babam, kaşlarını kaldırarak ona döndüm.

“Lütfen bir süre bana içinde iyi kelimesinin geçtiği herhangi bir cümle kurma.”

Ardından odama doğru yol aldım. Babam, yemeğin hazır olacağını söylese de umursamadım. Bugün izlediklerim bana yetmişti.

Lidya’nın ya da diğerlerinin mesajlarına bakmadan yatağıma geçtim. Bir kez daha gözyaşlarına boğulmadan önce hissettiğim açlığa rağmen uykuya dalmaya çalıştım.

Ertesi gün yine salondaki televizyonun karşısındaydım. Aslında buna hazır hissediyor sayılmazdım, ne de olsa dün seyrettiklerimi henüz sindirebilmiş ya da diğerleriyle konuşmuş değildim. Buna rağmen içimden bir ses o televizyonun karşısına geçmem gerektiğini söylüyordu.

Babam da hemen yanımdaydı. Yine yemeği ocağa koymuş ve programın yayınlandığı kanalı açmıştı. Jenerikten sonra yarışmanın yeni bölümü başladı.

Atlas ve Derin, müzik odasındaydı. Atlas her zamanki köşesine çekilip gitarıyla meşgul olurken Derin canı bir şeye sıkılmış gibi odanın içinde volta atıyordu.

“Aral’la neden kavga ettiniz?” diye sordu en sonunda.

“Kavga mı?” diye şaşırdım. Atlas ve Aral kavga etmişti, öyle mi?

“Boş ver.”

“Atlas, lütfen.”

“Konuşmaya geçecek bir konu değil, Derin,” dedi Atlas, gitarıyla ilgilenmeye son vererek.

“Eva yüzünden mi?”

Olabilir miydi? Konunun benimle ne ilgisi vardı ki? Belki bu da yapımcının isteği doğrultusunda gerçekleşen saçmalıklardan biriydi. Ne de olsa Atlas, izleyenlere göre benim sevgilimdi ve Aral evden gitmem için oy vermişti. Ama o olayın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve şimdi böyle bir sebepten kavga etmeleri saçmalık olurdu. Gerçi her türlü saçmalıktı ya, neyse...

“Hayır,” diye başını iki yana sallayınca daha da meraklandım. Fakat asıl meraklanmama sebep olan şey, devamında, “Eva’nın ne ilgisi olabilir ki?” diye sorarkenki ses tonuydu.

“Evdekiler böyle söylüyor.”

“Ne zamandan beri evdekilerin hakkımızda söylediklerini dikkate alır olduk?”

“Eva yüzünden kavga etmediniz yani...”

“Tabii ki hayır. Eva, benim ilgi alanıma girmiyor artık.”

Peki, tamam... Sakin kalabilirdim. Ne de olsa Fame Evi’ni biliyordum. Oradaki işlerin nasıl yürüdüğünü en iyi ben biliyordum. Kulaklığı vardı. O kulaklıktan ona fısıldanan sözler vardı. Işıklar kırmızıya döndüğünde yine benim tanıdığım, bildiğim Atlas olacaktı. Kamera önündeki Atlas umurumda bile değildi ama arkasındaki, benim arkadaşımdı. O hâline geri dönecekti.

“Biliyorum, bunu en iyi ben biliyorum,” dedi Derin. “Ama başka bir neden bulamıyorum. Aral’la başka hangi sebepten kavga etmiş olabilirsiniz ki?”

“İzel,” diye nefesini verdi Atlas. Benim gözlerim Derin’in üzerindeydi.

“İzel mi? E, yuh artık ama! Hâlâ mı senin peşinde?”

“Aral’ın kıskançlık krizlerinden birine denk geldim işte.”

Aral ve kıskançlık krizi mi? Daha neler!

Ona dair en iyi bildiğim şeylerden biri, Aral'ın kıskançlık krizleriyle uzaktan yakından ilgisinin olmamasıydı. Ufak tefek kıskançlıklar yaşıyor olabilirdi ama kıskançlık krizi Aral'lık bir durum değildi.

Asla değildi.

“İzel’le seni yan yana görünce yanlış mı anladı?”

“Hayır,” dedikten sonra gitarı koltuğun yanına bıraktı. Artık bütün ilgisi Derin’deydi. “Bak şimdi, ben tek başıma çardakta oturuyordum. Sonra bu ikisi geldi ve onları yalnız bırakmamı istediklerini söylediler. Yeni bestem üzerinde çalışıyordum, mekân değiştirerek dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Bu yüzden onların isteğini reddetmek durumunda kaldım.”

“Onları reddettin ve Aral da seni yanlış anladı,” dedikten sonra Atlas’a doğru bir adım attı.

“Aynen öyle. İzel’e karşı en başından beri hislerimin olduğunu zırvalayıp durdu.”

“Ne?” diye güldüğü sırada Atlas’ın tam karşısındaydı.

“Dahası da var. Neymiş, İzel’den deli gibi hoşlanmama rağmen sırf izleyenler istedi diye Eva’yla sevgili olmuşum. Eva gittikten sonra da İzel’le olmayı planlamışım ama İzel onu seçince ben de seninle sevgili olmaya karar vermişim falan...”

“İzel daha şimdiden Aral’ı da kendine benzetmiş, desene,” dedikten sonra Atlas’ın oturduğu koltuğun kenarına kıvrıldı.

İkilinin kahkahaları birbirine karışırken benim gözlerim yaşlarla dolmuştu. “O ikisi...” diyerek babama döndüm. “Benim arkadaşımdı. Bizi nasıl bir duruma düşürdüklerinin farkında değiller mi?”

İzleyenlerin hiçbir şeyden haberi yoktu. Onlara göre

Atlas ve ben on gün öncesine kadar gerçekten de sevgiliydik ve şimdi Derin, yakın arkadaşını yani beni sırtımda bıçaklamıştı. Atlas da öyle. Biri arkadaşının sevgilisini elinden almıştı, diğeri sevgilisinin arkadaşısıyla birlikte olmuştu. Tıpkı Aral-Alara-İzel üçlüsü gibi...

“Belki bu işte de sizin şu yapımcının parmağı vardı Belki gerçek değildir birliktelikleri...”

Önemli olan bu değildi ki. Onlar birbirini gerçekten sevmiş olsa bile şimdi herkesin gözünde Atlas, beni Derin’le aldatmış gibi görünecekti. Atlas aldatan erkek, Derin ise ikinci kadın rolündeydi. Bunu kendilerine, bana neden yapmışlardı?

“Aptallar,” dedim ikisine de inanılmaz öfkeliyken. Mesaj yazıp yollamam ise üç saniyemi bile almamıştı.

Bunu neden yaptınız?

Oysaki dün ona iyi olduğumu yazdıktan sonra bu sabah güzel bir şekilde sohbet edebilmiştik.

Derin:

Anlamadım?

Programı seyrediyorum Derin

Özür dilerim.

Bu mu yani?

Evet.

Yani siz gerçekten de birliktesiniz

Bu konuyu sizinle konuşmayacağım.

Kendini ve beni nasıl bir durumu düşürdüğünün farkında değil misin?

Umurumda değil.

Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm

Daha sonra pişman olacağın şeyler söyleme lütfen.

Öfkeyle titreyen parmaklarım yazmaya devam etmek yerine telefonu bir kenara bıraktı.

O günden sonra ise yapımcının teklifine olumlu ya da olumsuz bir dönüş yapmak yerine her akşamı Fame Evi'ni seyretmekle geçirdim. Evden ayrıldıktan sonra neler olduğunu internetten izlerken şimdilerde ise anbean televizyondan takip ediyordum. Bana yapılan ihanetleri nefretle karşılıyor, arkadaşlarıma özlemle bakıyor ve Fame Evi'nin bambaşka bir dünya olduğuna bir kez daha emin oluyordum. *Frame*'e bakma cesaretini ise henüz bulabilmiş değildim.

Ancak babamın, "Eva! Hemen *Frame*'e bakmalısın!" demesiyle işin rengi değişti.

"Baba..." dedim, gözlerimi bilgisayar ekranındaki Fame Evi'nden ayırarak. "Oraya bakmak istemediğimi biliyorsun."

"Lütfen!" derken gülümsüyordu. Beni mutlu edeceğini düşündüğü bir şey olmalıydı ki böylesine heyecanlıydı. O şeye dair en ufak bir fikrim yokken telefonumu açmakla uğraşmak yerine onun telefonunu aldım.

Frame'e girdiğimde neler olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

Babam, en başından beri kendi *Frame* hesabını beni desteklemek için açılan hesapları takip ederek ya da benimle ilgili bütün paylaşımları bir şekilde bulup beğenerek kullandığı için keşfet bölümü benimle doluydu. Şaşırtıcı olan şey ise, bugün paylaşımların iyi yönde yapılmış olmasıydı.

"Bu nasıl olur?" derken oturduğum koltuktan kalkmış,

odanın içinde gezinmeye başlamıştım. “İnsanlar beni desteklemeye başlamış.”

“Evet, bu sence de harika değil mi?”

Harikaydı, elbette harikaydı ama ben buna sebep olacak bir şey yapmamıştım ki. Bir haftayı aşkın süredir *Frame*’e bir kez olsun girmemişim. Şimdi ortada hiçbir sebep yokken insanlar beni neden öylece desteklemeye başlamış olabilirdi?

Babama cevap vermek yerine keşfet bölümünde gezinmeye devam ettim. İnsanlar Fame Evi’nin bana haksızlık yaptığını söyleyip eve geri dönmemi istiyordu. Aynı insanlar, bundan tam on bir gün önce evden gönderilmem gerektiğini söyleyenlerdi.

“Eve dönmemi istiyorlar,” dedim ne hissetmem gerektiğini bilmezken. “*Frame* bununla çalkalanıyor, Türkiye gündemine bile girmişim.”

“Evet!” dedi babam aynı mutlulukla. “Her yerde sen varsın ve dahası da var. Sıkı dur! Seninkiler eve dönmen için oy toplamaya başlamış.”

“Ne?” derken şaşkınlığı da mutluluğu da aynı oranda hissediyordum. Dudaklarım gülümsüyor, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne olmuştu birdenbire? Nasıl olmuştu? “Ne yani?” dedim gülmeye devam ederken. “Oy toplayarak gönderdikleri eve topladıkları oylarla nu tekrar gireceğim?”

Benimle birlikte babam da kahkaha attı. Onun sesinin ardında, insanların beni yeniden sevmeye başlamalarının beni mutlu edeceğini düşünmesi varsa da benim sesimin ardında başka bir neden daha vardı.

İnsanların kaderimi yeniden bir oylamanın sonucuna bırakmak istemeleri öfkelenmeme neden olmuştu. Aradan sadece on bir gün geçmişti ve bana ne yaptıklarının

farkında bile değillerken sırf yeniden o eve gireyim, o evde yine bir şeylerin karışmasına neden olayım, o evle birlikte yine onların hayatlarında bir renk olayım diye oy toplamaya başlamışlardı. Umurlarında olan şey benim uğradığım haksızlık değildi, en azından çoğunluğunun derdinin bu olduğunu düşünmüyordum. Zaten kahkahalarla gülerken ağlamaya başlamamın sebebi de buydu.

Babam mutluluktan ağladığımı zannederken “Lidya da bu oylamaya destek vermiş,” dedi. “Tabii, evden birkaç arkadaşınla birlikte...”

Ellerimi yanaklarıma götürüp akan birkaç yaş sildim. “Kim mesela?”

“Erkin,” dedi babam hiç duraksamadan. “Derin, Kaan, Ela, Ezgi, Hakan ve Alara.”

“Alara mı?” diye araya girdim. Onu son gördüğümde beni evden göndermeye oldukça hevesli duruyordu. Şimdiyse eve geri dönmemi talep ediyordu, öyle mi? Eh, ne de olsa artık İzel’le arkadaş değillerdi ve yapabileceği en alçakça şey, İzel’in en büyük düşmanıyla dost olmaktı.

“Ona ben de şaşırdım.”

“Peki, başka?” diye sorarken içten içe umut ettiğim için kızdım kendime. Onun adını bekliyordum işte. Bu aşk mıydı yoksa neydi, bilmiyordum ama bana yaptığı şeye rağmen onun adını duymayı bekliyordum.

“Eva,” dedi beni anlayarak. “İnsanlar senin eve geri dönmeni istiyor. Aradan geçen bunca zamandan sonra yeniden seni destekliyor ve seviyorlar. Umurunda olan tek şey bu olmalı.” Ardından hafifçe omuz silkti. “Kim bilir, belki sizin şu yapımcı bu paylaşımları görüp senden eve geri dönmeni ister...”

“İstedi bile,” dedim hiç düşünmeden. Gülümseyen gözlerini *Frame*’den alarak bana çevirdi. “O gün beni bu yüzden aramıştı. Eve geri dönmem için...”

“Ve sen de onu reddettin. öyle mi?” diye sordu.

“Ne yapsaydım?” diye sorduktan sonra kollarımı göğsümde çaprazladım. Üç günlük süre içinde cevap vermemiş olmam, reddettiğim anlamına gelirdi. “Hem o evin bana iyi gelmediğini söyleyen sen değil miydin?”

“Öyle. öyle ama...” deyip sustu. Ardından hiçbir şey söylemeden odamdan ayrıldı. Beklemek yerine peşinden ilerleyerek mutfığa girdim.

Buzdolabından tavuğu çıkardığında bu anı daha önce de yaşadığımı bilerek gülümsedim. Öncesinde onu yarışmaya katılmak için ikna eden ben olmuştum fakat sanki biraz sonra ikna etmeye çalışan o olacaktı.

“Ama?” derken pirinç kabına uzanıyordum.

Ben yokmuşum gibi davranarak işine odaklandı. İki kişilik ayırdığım pirinçleri önce suda bekletip sonra tencereye aldığında o çoktan tavuğu hazırlamayı bitirmiş, kızartmaya başlamıştı bile. Yeniden dolaba yöneldiğinde salata için malzeme çıkarıyordu.

“O evde sana çok büyük haksızlık yapıldı,” dedi bir anda. Dönüp bana bakmamıştı, çıkardığı domatesleri doğramakla meşguldü. “O fotoğrafı paylaşan sen değildin. O hesabı çalan sen değildin. O notlar sen istedin diye sana gönderilmedi.” Durdu, küçük parçalara ayırdığı domateslere bir süre baktıktan sonra bana döndü. “Bir gece ansızın o herifin odasına giren de sen değildin.”

Tekrar domateslere döndüğünde boğazımda bir yumru vardı. “Eve geri dönmeni istiyorum çünkü insanların hakkında ne düşündüğünü umursadığını en iyi ben biliyorum. Eve geri dönmeni istiyorum çünkü o ne düşündüğünü umursadığını insanların seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını en iyi ben tahmin ediyorum. Eve geri dönmeni istiyorum çünkü seni çok özleyorum.”

Elindeki bıçakla öylece durdu. “Bu şekilde döndüğünde kendini kötü hissedeceğini tahmin ediyordum ama bu kadarını düşünemedim.” Bana döndü. “Günlerdir telefonun kapalı. Günlerdir dışarı çıkmıyorsun. Günlerdir gülmüyorsun bile.” Elindeki bıçağı tezgâha fırlattı. “Ben kızımı geri istiyorum. Eva. O tatlı, neşeli hâllerini yeniden görmek istiyorum.”

Ocağın önünde öylece bekleyen bana doğru birkaç büyük adım attı. Elleri yanaklarımı bulurken “Git ve senden neşeni çalanlara bunun ne demek olduğunu göster,” diyordu. “Sonra yine gel. Yarışmayı kazanıp kazanmaman umurumda bile değil ama ben, seni kaybedemem.”

“Ya kaybedersen?” diye sordum gözlerim yaşlarla dolmuşken. “Ya tekrar o eve gittiğimde beni asıl o zaman kaybetmiş olursan?”

Başını iki yana sallayarak bana sarıldı. “Öyle bir şey olmayacak,” dedi, kendisi bile buna inanmazken. “O eve gidecek, yeniden benim küçük kızım olarak geri döneceksin.”

Fame Evi’nden ayrılalı neredeyse iki hafta olmak üzereydi. Artık aynaya baktığımda gördüğüm kıza gülümseyebiliyor, evimden dışarı çıkabiliyordum. Babam, kaybettiğini sandığı kızına kavuşuyordu. Öyle ki *Frame* hesabımda paylaşımlar yapmaya bile başlamıştım.

Zor olmuştu, uzun sürmüştü ama sonunda kabullenmiştim. Artık biliyordum. Fame Evi’ni de *Frame*’i de artık çözmüştüm.

Derin artık arkadaşım değildi. Ne olmuştu, neden olmuştu bilmiyordum ama artık arkadaş sayılmazdık.

Hazal artık Erkin’in sevgilisiydi ve Erkin hâlâ arkadaşım mıydı, emin değildim.

Alara artık beni düşmanı olarak görmüyordu. Neler olduğunu biliyor, onun adına üzüliyordum.

Atlas artık Derin'den hoşlanıyordu ya da hoşlanmıyordu, fark etmezdi ama görünen buydu.

Aral artık İzel'den hoşlanıyordu ya da hoşlanmıyordu, bu da fark etmezdi.

Frame'de beni destekleyenler ve yeniden evde görmek isteyenlerin sayısı ise almış başını gidiyordu.

Fame Evi'ndeki işlerin ve ilişkilerin bu kadar hızlı değişebilmesinin yanı sıra *Frame*'deki insanların da bu kadar çabuk değişebilmesi korkutucuydu. Herhangi birinin profiline giriyordum, mesaj butonuna bastığımda açılan sohbette şaşırmadan edemiyordum. Eve girdiğim ilk zamanlarda beni desteklemişti, diskalifiye edildiğim zaman bana nefret mesajları göndermişti ve şimdi de beni ne kadar çok sevdiğinden bahsediyordu. Çoğunluk seviyor diye seven, çoğunluk linç ediyor diye linç eden, kesinlikle azımsanmayacak bir kitle vardı karşımda. Bir gün dostum olanın ertesi gün düşmanım olabileceğini de bir gün beni destekleyenin ertesi gün benden nefret edebileceğini de acı bir şekilde öğrenmiştim. Bu bir oyundu ve ben oyunu kuralına göre oynamam gerektiğini geç de olsa anlamıştım.

O eve geri dönmem gerektiğini de artık kabullenmiştim. Daha iyi hissetmem için yapmam gereken tek şey o eve dönmek ve içimde bir yerlerde harlanmaya devam eden intikam ateşini söndürmektir. Babamın istediği şey elbette bu değildi, biliyordum. O, benim intikam almanı değil, yalnızca haksızlığa uğradığımı gösterip aklanmış bir şekilde dönmemi istiyordu. Biliyordum bilmesine ama bunu yapamazdım ki... Oraya tekrar döneceksem alacağım olmalıydı. Ki olacaktı da.

Babamın o eve hangi amaçlarla döneceğimden bihaber

olduğu bir sabah kapı zili çaldı. İş için evden çıkmak üzereydi, kapıyı o açtı. Az sonra bana seslendi ve bu kez davet formunun üzerinde yazan yazıyı birlikte okuduk.

Sevgili Eva Durusoy,

15 dakika henüz dolmadı ve tebrikler, popülerlik merdiveninin son basamağı seni bekliyor!

- B Ö L Ü M 3 -

YENİ SEZON, YENİ ŞARTLAR

İşte buradaydım, yeniden.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken zihnim geçmişin ellerindeydi. Bu odaya ilk kez girdiğim anı hatırlıyordum, yanımda Lidya vardı ve yapımcıyı o gün epey uzun süre beklemiştik. Fame Evi'nin nasıl bir yer olacağına dair en ufak bir fikrimiz yokken Celal Bey bize ne söylemişse kabul etmiştik.

Bu kez farklı olacaktı. Artık Fame Evi'ni de o yapımcı bozuntusunu da çok iyi tanıyordum. İpler şimdi benim ellerimdeydi.

Değişen çok şey vardı, bunun farkındaydım. En basitinden, hâlâ çok sevilen biriydim. Fame Evi'ne dönmem için beni destekleyen büyük bir kesim olmuştu ama ihaneti bir kez tatmıştım ve son olmayacağının da bilincindeydim. Ufak bir hata. Ufacık bir hatadan sonra beni yeniden o evden göndermek isteyecekler, bana yeniden nefret kusaklardı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kapı yavaşça açılıp görmeyi hiç özlemediğim yüz içeriye girdiğinde sırtımı dikleştirdim. "Hoş geldin Evacım!"

zerinde her zamanki karmaşık desenli gömleklerinden biri vardı, boynunda ise kalın zincirli bir altın kolye. Daha da gırtlığa girer girmez o kendine has kokusuyla burnumu kıştırmama neden olmuştu.

“Gidişim pek hoş olmamıştı ama dönüşüm öyle olacak taliba.”

Yerine geçtikten sonra beni şöyle bir süzdü. Ardından her zamanki pişkin gülümsemesi dudaklarında yer edindi. “Evet, haklısın. Seni hoş bir şekilde uğurlayamamıştık.”

“Uğurlamak mı?” diye çıkıştım. Kendime sakın kalacağımın dair söz vermiş olsam da bu adamın karşısında pek mümkün olmuyordu. “Beni kovmaktan beter ettiniz!”

“Büyütüyorsun canım...” dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Uyarı niteliğinde yaptığım bu hareketten sonra duraksayıp “Neyse... Yolculuk nasıldı bakalım?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

“İnanın bana, şu an sizinle konuşmak istediğim son şey bile olamaz yolculuğumun nasıl geçmiş olduğu.”

“Bir şeyler içmek ister misin peki?”

“Hayır!” dedim çenemi sıkarak. “Bir şey içmek istemiyorum.”

Kendine çay ısmarladıktan sonra tekrar bana döndü. “Biraz gergin gibisin...”

“Ya,” dedim alayla. “Öyle miyim?”

“Evet, öylesin ve ne yazık ki enerjin beni de kötü etkiliyor. Neden geçmişi ardımızda bırakmıyoruz?”

“Geçmişi ardımızda bırakmak mı? Celal Bey, siz bana tuzak kurdunuz!”

“Ben olsam öyle demezdim.”

“Benimle oynadınız,” dedim öfkeyle. “Hepiniz elbirliyle beni evden gönderdiniz. Ben sizlerden bir özür ya açıklama beklerken siz öylece devam ettiniz, aradan

bir hafta geçtiğindeyse eve geri dönmemi istediğini söyletiniz.”

“Ve sen de geldin,” dedi gülümseyerek. Altın kaplama dişini sökmek istedim. “Sahi, beni reddettikten sonra şimdi neden döndün, İva Durusoy?”

“Çünkü haksızlığa uğradım ve kendimi aklamak istiyorum,” dedim son konuşmamıza atıf yaparak.

“Kendini aklamak gibi bir derdin yok sanıyordum.”

“Başka ne olabilir ki?” diye sordum. Ona gerçeği tabii ki anlatmayacaktım.

“Geride bıraktığın arkadaşların yüzünden dönmüş olmayasın? Ya da aşkın?”

Peki, tamam... Celal Bey’in aşağılık biri olduğu kadar zeki biri olduğu da doğrudu ama ben de artık bir şeyler öğrenmiştim. En azından rol yapmayı... “Ne münasebet!”

“Ne yani, senden sonra bu evde yaşananlar seni hiç mi üzmedi?” diye inanmaz bir tavırla sordu.

“Hayır,” dedim çenemi hafifçe kaldırırken. “Umurumda olan tek şey bana ne yapıldığı.”

“Buraya intikam arzusuyla dönmedin yani?” dediğinde yalnızca başımı salladım. “Öyleyse, yeni şartlarımızı konuşabiliriz.”

“Yeni şartlar mı?” diye şaşırarak sordum. “Bir sözleşme daha mı imzalamam gerekecek?” Çünkü eğer öyleyse her şeyi boş verip gidecektim.

“Hayır, sözleşmeye gerek yok.”

“Dinliyorum.”

O sırada kapı tıklatılarak yavaşça açıldı. Genç bir çocuk içeri girip taşıdığı tepsideki çay ve kurabiyeleri Celal Bey’in masasına bıraktı. Yapımcı bana tekrar bir şey isteyip istemediğini sordu, reddedilince çocuğa eliyle çıkmasını işaret etti. Onu merhamet ve nezaketten nasibini

almamış bir insan müsveddesi olarak görmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Çaydan sesli bir yudum aldıktan sonra tuzlu kurabiyelerden birine uzanınca, “Dinliyorum,” diye tekrarladım. Karşıma geçip bir şeyler yesin, içsin diye gelmemiştim buraya.

“Diskalifiye olmanla ilgili konuşmanı istemiyoruz.”

“Ne?” diye bağırdım. Bununla ilgili konuşmayacak da ne yapacaktım?

“Bu konuda bize öfkeli olduğunu düşünüyoruz. Dolaşısıyla, bahsederken istemeden de olsa ekibi kötüleyebilirsin.”

“Bunu yaparsam bile isteye yaparım,” dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle.

“İmzaladığın sözleşmenin maddelerini hatırla,” dedi ciddiyetle.

Odaya girdiğim ilk günü hatırladım bir kez daha. Ne de heyecanlıydım. İmzalamam gereken sözleşmenin şartlarını gördüğümde ise nasıl da şaşırmıştım. Ama yine de imzalamıştım işte. Eğer herhangi bir yerde yapım şirketini kötüler nitelikte bir paylaşım yapacak olursam çok yüklü miktarda para cezası ödemem gerekecekti. Çok çok yüklü miktarda...

“Fame ekibini karalayacak paylaşımlar yapamam,” dedim maddeyi hatırlarken.

“Evet,” diye başını salladı. “Ne burada ne de dışarıda. Önümüzdeki beş yıl boyunca bize dair konuşman yasak.”

“Böyle bir amacım yok zaten,” dedim çünkü gerçekten de yoktu. Celal Ceyhan’ın kirli çamaşırlarını dökmek elbette isterdim ama kimsenin bana inanmayacağını da biliyordum, bu yüzden böyle bir işe kalkışmazdım.

“Ben de diyorum ki bunu yaparken ekibimizi korumaya özen göstermelisin.”

“Başka şart var mı?” diye sorarak konuyu geçiştirmeye çalıştım.

“Evet, elbette,” dedikten sonra kollarını masanın üzerine bıraktı. “Biliyorsun, artık senin için ikinci sezonda sayılırız. Senin adına bir şeylerin değişmesi gerek.”

“Ne gibi şeylerin?” diye sorsam da cevabını tahmin edebiliyordum.

“Dostluklar, düşmanlar...” Zaten değişmişti ki. Ben evden ayrıldıktan sonra dost bildiklerim düşmanım, düşman gördüklerim dostum olmak istemişti. “Ve tabii ki aşklar...”

“Aşk mı?”

“Artık kamera önünde Atlas’la olamazsınız.”

“Biliyorum,” diye omuz silktim. “O Derin’le birlikte.”

“Bundan ziyade, artık onunla olmanın seyirci gözünde heyecanlı bir tarafı da kalmadı. İkinci sezonda onunla değil başkasıyla olman senin için de bizim için de daha iyi olur.”

“Reyting,” dedim kısaca.

“Daha çok konuşulma, daha çok izlenme ve tabii ki daha yüksek etkileşimler. İki taraf da kazanacak.”

“Bunu istemiyorum,” diye reddettim. “Eve dönmem istediğiniz reytinge ulaşmanızı zaten sağlayacaktır.”

Başını iki yana salladı. “Başlangıçta evet ama ya sonra? Birkaç gün konuşacaklar seni, doğru ama sonra ne olacak? Yine alışacaklar. O zaman ne yapacaksın? Yine o sıkıcı, her daim doğruluğu ve dürüstlüğü savunan Eva mı olacaksın? Hâlâ anlamadın, değil mi? Kendinden ödün vermezsen bu yarışmayı kazanamazsın.”

“Kazanmak için önce kaybetmek mi gerekiyor?” diye sordum kendi kendime. Sonra düşündüm, buraya yeniden döndüysem, o teklifi bir kez reddettikten sonra kabul ettiysem bunun bir bedeli olmalıydı. Sonunda **kazanacak**

olan ben isem, bazı şeylerden seragat edebilirdim. Kendimden değil belki ama seyircinin gözündeki Eva'dan vazgeçebilirdim.

"Bilemiyorum," diye devam ettim yine de. Şartları ne kadar hafifletebilir ve kendi lehime çevirebilirsem o kadar iyiydi. "Seyircilerin gözünde Atlas'a âşık biri olarak evden dramatik bir şekilde ayrıldım, daha sonra sevdiğim adam beni yakın arkadaşlarımdan biriyle aldattı. Ve şimdi siz diyorsunuz ki döndüğünde sen de bir başkasıyla olmalısın." Başımı hızlıca iki yana salladım. "Bana göre bu pek hoş bir tablo değil."

"Atlas evden ayrıldıktan kısa süre sonra başkasıyla olabiliyorsa ve insanlar bunu hiç yadırgamayıp onları da hemen benimsemişse, sen neden bir başkasıyla olamayasın?"

"Kendime ve aşkıma duyduğum saygı sebebiyle?" dedikten sonra, "Seyircinin gözünde de olsa kendimi küçük düşürmek istemiyorum," diye devam ettim. Konuşmak yerine gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. Beni sıkıcı bulduğu her hâlden belliydi ama bu kesinlikle umurumda değildi.

"Kamera önünde biriyle aşk yaşamak zorunda mıyım? Zaten yarışmanın sonlanmasına üç hafta kaldı, tek başıma ilerlesem daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, olmaz," dedi net bir tavırla.

"Ama neden?" diye sordum, cevabı bal gibi bilmeme rağmen.

"İnsanların ilgisini çeken sayılı şey var da ondan. Bu bir popülerlik yarışı, Eva ve biz çok iyi biliyoruz ki ekran başındakilerin seyretmekten en çok zevk aldığı anlar, aşkın ve nefretin doruklarda yaşandığı anlardır."

"Bu yüzden ne yapıp edip her geçen gün İzel'le aramızdaki nefretin büyümesine neden oldunuz," dedim suçlarcasına.

“Bu aslında bizimle alakalı değil,” diye savunmaya geçti. “İzel senden gerçekten hoşlanmıyor.”

“Ve sizi de parmağında oynatıyor,” diye lafı yapıştırdım. “O istedi diye işlemediğim bir suçu üzerime yıkıp beni diskalifiye ettiniz. Belki de o gün verilen oylar bile sizin kararınız doğrultusunda.”

“Sözlerine dikkat etsen iyi olur.”

“Gerçeklerden bahsediyorum.”

“Yine de sözlerine dikkat et.” Bu kez konuşmak yerine göz devirme sırası bendeydi. Celal Bey’in söz konusu İzel olduğunda ezilip büzüldüğünü görmek utanç vericiydi. “Her neyse... Sonuç olarak, ilişkilerin konusunda bazı değişiklikler yapmanı istiyoruz.”

“Ne gibi değişiklikler mesela?”

“Artık Alara ile düşman olmanı istemiyoruz.”

“Onunla aramızın kötü olmasının sebebi İzel’di. Benim kendisiyle bir problemim olduğu söylenemez.”

“Güzel,” diye başını sallayıp önündeki dosyaya bakmaya devam etti. Sonra uzanıp çay bardağını aldı, tek seferde hepsini içti. “Öyleyse onunla seyirci önünde dost olabilirsin.”

Alara’yla kamera önünde de olsa dost olma düşüncesi fena bir fikir gibi gelmiyordu. “Peki, Alara’yla düşmanlığımıza son vereceksek yeni düşmanlarımız kim olacak? Nefret dolu anlar istediğinizi söylediniz.”

“Evet. İzel onlardan biri olacak.” Hafifçe omuz silktim, sürpriz bir isim değildi. “Yanında da Hazal tabii. Diğeri ise...” Duraksadı, dosyaya bakıp tekrar bana döndü. “Derin.”

“Derin mi?” diye şaşırsam da sebebini tahmin edebiliyordum.

“Eski sevgilinin yeni sevgilisi ile dost kalmaya devam

edebileceğini düşünmüyordun, değil mi?” diye sorarken dudakları alaycılıkla kıvrılmıştı.

Bir an aslında her şeyin çok önce planlandığını, yalnızca benim bunlardan yeni haberim olduğunu hissettim. Hızlıca başımı salladım. “Elbette hayır.”

“Güzel. Öyleyse onunla da kamera önünde düşmanlık edebilirsin.”

Belki de Derin’in attığı mesajların sebebi buydu. Onlar çoktan yeni oyundan haberdarlardı ve oynamaya başlamışlardı bile. Öte yandan, bahsettiğimiz kişi Derin’di. O, bu evde böyle bir oyuna kukla olabilecek son kişiydi. Ya da öyle miydi?

Artık kimi gerçekten tanıyıp tanımadığımı bilmiyordum.

“Gelelim aşka... Atlas’la olamayacağını biliyorsun, bu yüzden seni Hakan’la düşünüyoruz.”

“Ne?” diye bağırdım. “Hakan mı?”

“Evet,” dedi gülerek. Sanırım yüksek çıkan sesimi neşe göstergesi olarak algılamıştı ki devamında, “Harika bir seçim, değil mi?” diye sordu.

“Onunla birbirimizi tanımıyoruz bile!”

“Ne güzel, bu sayede tanışmış olursunuz işte.”

“Bu hoşuma gitmedi,” diye başımı sallamaya başladım. Hem de hiç!

“Daha önce de hoşuna gitmemişti ama yapmıştın,” diye hatırlattı. Doğru söylüyordu. Üstelik sadece sevgili de olmamıştım...

“Ee, ne diyorsun? Kameralar çevrimiçiyken Alara’yla dost, Derin’le düşman, Hakan’la sevgili olmayı kabul ediyor musun?”

Durdum, son kez bütün artıları ve eksileri göz önüne alarak düşündüm. Artık benim için ikinci sezondaydık ve biliyordum ki hiçbir şeyin ikincisi, ilki kadar tat vermezdi.

Eve girdiğim ilk zamanki gibi davranamazdım. Ne kamera önünde ne de kamera arkasında eski Eva olabilirdim. Fame Evi'nden de *Frame*'den de alacaklı iken şimdilik yine onlar kazanmış gibi davranmalıydım.

Sorun değildi, çünkü sonunda kazanan ben olacaktım.

B Ö L Ü M 4

IVİ DÖNÜŞ

Zihnimi bir kez daha geçmişin pençesine takıldığında Fane Evi'nin geniş bahçe kapısının önündeydim.

Kalbim on üç sayısının benim lanetim olmayacağını söylerken Aral'ı gördüğüm ilk andaydım. Nasıl da mutlu olmuştum onu bir kez olsun canlı görebildim diye ve nasıl da heyecanlanmıştım onunla aynı evde kalacağız diye... Ödül sandığının sonunda bir cezaya dönüşeceğini nereden bilebilirdim ki?

"Heyecanlı mısın?" diye sorunca ekipten biri, Aral'a olan öfkemi ve hayal kırıklığımı bir kenara bırakarak ona döndüm.

"Yani," diye kaçamak bir cevap verdim.

Elbette heyecanlıydım çünkü döndüğümünden kimsenin haberi yoktu. Lidya bile bilmiyordu. Yüksek ihtimalle beni gördüğü ilk an çok mutlu olacak, sonra ona söylemediğim için bana kızacaktı ama nihayetinde beni anlayacaktı.

"Korkut Bey girdi biraz önce. Yarışmacıları salona topluyorlar."

“Benim için mi?” diye sorarken hem şaşırmış hem de gururlanmıştım.

“Aslında bugün haftanın *challenge*’ı açıklanıyor,” dediğinde bozulsam da belli etmedim. “Zaten sen de bu yüzden bugün giriyorsun eve.”

Konuşmak yerine başımı sallayarak önüme döndüm. Az sonra Suzan Hanım’ın talimatıyla yanımdaki görevli son kez mikrofonumu ve kulaklıklarımı kontrol etti, demir bahçe kapısı yavaşça açıldı.

İlk andan itibaren yeşil ışıkların altında yürüyeceğimi bildiğimden ifademi değiştirdim. Gülümsüyordum ama eve döndüğüm için minnettar olduğumdan değil; eve döndüğüm için bu savaşın galibinin ben olduğumu düşündüğümünden.

Kalbim, taşlı yolu yürürken hızla atıyordu. İfademi bozmadan, sırtım dik ve gözlerim ileriye bakarken adım atmaya devam ettim. Dar yolu ardımda bırakıp sola döndüğümde o çok sevdiğim ön bahçedeydim. Kırmızı salıncak her zamanki yerindeydi. Armut koltuklar ve çardak da öyle. Çiçeklerin kokusu daha şimdiden beni mest etmeye yetmişti.

Birkaç adım daha attım, hangi kameranın beni takip ettiğini bilmezken hafifçe sağa yönelip cam kapıdan içeriye girdim. Artık salondaydım, diğer yarışmacılarla birlikte, yeniden...

Onları solumda kalan oturma grubunda değil, sağımdaki duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın hemen önünde dizilmiş beklerlerken buldum. Karşılarında da Korkut Bey vardı, her zamanki gibi...

“Eva!”

“Eva mı?” diye sorarak etrafına bakındı Lidya. Sonra beni gördü, kaşları yavaşça hareketlendi, dudakları birbirinden ayrıldı ve ismimi haykırarak bana doğru koşmaya başladı.

“Eva burada!” diye bağırdı Erkin. O sırada Lidya bir koala gibi sarılmıştı bana.

“Ne?”

“Eva dönmüş!”

“Bu nasıl olur?” diye sordu Kaan. Mutluluğunu parlayan gözlerine bakarak anlıyor, şaşkınlığına gülümsemeden edemiyordum.

“Konuk olarak mı?” diyen Hakan’dı. Acaba birkaç gün sonra benimle kamera önünde de olsa sevgili olacağından haberi var mıydı?

“Sanmıyorum. Bence yarışmacı olarak döndü,” dedi Yiğit. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim için bu sözleri söylerken nasıl bir hissiyatın içinde olduğundan emin değildim.

“Korkut Bey, neler oluyor?”

Beklendiği kadar şaşırان yarışmacılar, sonunda lafı Korkut Bey’e bıraktılar. “Aramıza tekrar hoş geldin, Eva Durusoy.”

Önce kimseden ses çıkmadı, daha sonra Lidya’nın sevinç nidalarıyla birlikte birkaçı alkışlamaya başladı.

Bir an hepsi kayboldu, sesler kesildi ve gözlerim aradığını buldu.

Oradaydı. Öylece duruyordu. Ne şaşkındı ne de mutlu. Aksine hayal kırıklığına uğramış gibi duruyordu. Dudakları düz bir çizgi hâlindeyken başını hafifçe iki yana salladı. Burada olmamam gerektiğini söylüyordu, tıpkı onu son gördüğüm gün yaptığı gibi...

Sesler yeniden yükseldi, herkes aniden görünür oldu ve o anda Aral’ın İzel’in hemen yanında olduğunu gördüm. Bana büyük bir nefretle bakan İzel’in elini tutuyordu. Bana gitmemi söylerken.

“Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?” diye bağıarak

sorunca İzel, bütün gözler ona döndü. O bal gözleri yine öfkeden kararıp kahveye bürünmüştü. “Bu kızın bu evde ne işi var? Bana yaptıklarını ne çabuk unuttunuz?”

“Eva, rica etsem yanıma gelir misin?” diye sorunca Korkut Bey, Lidya’ya döndüm. Anlayışla başını sallayıp yerine geçince ben de hızlı adımlarla sunucunun yanındaki yerimi aldım. “Evet, sizlerin de ekran başındaki izleyicilerimizin de an itibarıyla ne kadar şaşırdığının farkındayım. İki hafta önce diskalifiye edilen Eva Durusoy’un tekrar Fame Evi’ne gelmesinin nedenini merak ediyor olmalısınız...”

Ah, yine o duraksamalar... Hiç özlemediğim o duraksamalar...

“Konuk olarak mı geldi?” diye sordu Derin. Öyle olmasını mı dilerdi, bilemiyordum.

“Aksi nasıl mümkün olabilir ki?”

“İzleyenler sayesinde,” dedi Korkut Bey. “Eva’ya verdikleri destek inanılmazdı.”

“Ama onu diskalifiye etmiştiniz!” diye bağırdı İzel.

“Diskalifiye edilen bir yarışmacı nasıl olur da geri dönebilir?” diye soran Tunç’tu.

“Bu haksızlık! Onun bana neler yaptığını biliyorsunuz!”

“Lütfen sakın olalım,” dedi Korkut Bey.

“Bana bir açıklama borçlusunuz!”

“Aslında borçlu olduğumuz tek kişi var, o da Eva,” diyerek bana döndü Korkut Bey. “Sana bir özür borçluyuz. İzel’in söylemlerine aldanarak seni suçladık, üstelik ortada suçlu olduğuna dair gerçek bir kanıt bile yokken...”

“Aynen öyle,” dedi Lidya. “Eva resmen haksızlığa uğradı!”

“Neyse ki hatamızı geç de olsa anladık. İzleyenlerin de yoğun isteği doğrultusunda Eva’dan eve geri dönmesini talep ettik.”

“O da hemen kabul etti,” dedi İzel. “Yüzsüz işte, ne olacak...”

Kameraların ilgi odağında olduğumu bildiğim için dönüp onunla laf yarışına girmedim. Eve döndüğüm ilk günde sorun çıkararak beni seyredenlerin gözünden yeniden düşmek istemiyordum. Artık düşünerek hareket etmeli, hangi davranış ya da söz beni daha iyi gösterecekse ve bizi seyredenlerin desteğini kazanmamı sağlayacaksa o davranışta bulunmalı, o sözü söylemeliydim.

Fame Evi’nin yarışmacıları en başından beri bunu yapıyordu. Onlar daha eve girdikleri ilk gün ruhlarının bir kazanın içinde kaynayarak yanmasına izin vermişlerdi. Kazanmak istiyorsam, dahası bana yapılan bu haksızlığın bedelini ödetmek istiyorsam o kazanın içine bir şekilde atlamam gerektiğini geç de olsa anlamıştım.

Artık ben de yüzüme bir sanal maske takmalıyım.

“Fame Evi’nin bu kararına saygı duymanızı ve hepimizin Eva’yı hoş karşılamanızı umuyorum.”

“Asla!”

“Merak etme, kimse senden böyle bir şey beklemiyor zaten,” dedi Ela. Henüz elenmediği için mutluydum.

“İzel dışında kimseden ses çıkmadığına göre Eva’yı yerine alıp haftanın *challenge*’ını açıkladığımız kısma geçebiliriz...” Durdu, kapıdan girdiği andan itibaren tek kelime etmemiş olan bana dönüp “Fakat ondan önce... Bizimle duygularını paylaşmak ister misin, Eva Durusoy? Yeniden Fame Evi’nde olmak nasıl bir his?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Mutlu olduğum söylenemez,” dedim dürüst davranmayı seçerek. Celal Bey’in yapacağım bu konuşmadan hoşnut kalmayacağını bilsem de devam ettim. “Elendiğim için gitmemiştim ki ben, diskalifiye edildiğim için gitmek zorunda kalmıştım. Bu yüzden

geri dönmek bana mutlu hissettirmedi. Ben hâlâ hepinize çok kırgın ve kızgınım.”

Korkut Bey anlayışla başını salladı. “Anlıyorum,” diyerek hareketini pekiştirdi. “Umarım kısa zamanda kendimizi sana affettiririz.”

İzel’in öfkeden kızardığını görmek bile içimi soğutmazken “Umarım,” demekle yetindim. “Bunun dışında...” derken Celal Bey’in hoşuna gidecek kısma gelmişim. “Frame”deki takipçilerime çok büyük teşekkür borçluyum. Onların desteği olmasa eve dönemezdim. Bana inandılar, beni sevmekle kalmayıp dönmem için ellerinden geleni yaptılar. Bir kampanya başlattılar ve ben o gün on bir oy ile evden ayrılmak zorunda kalmışken bugün yüz on bir bin oy ile geri dönebildim.”

Lidya’nın başlattığı alkışın devamını getirdi birkaçı ve sunucu beni yerime yönlendirdi. Ağır adımlarla yürüyüp Lidya’nın yanındaki yerimi aldım. Göz göze geldiğim Ezgi’ye gülümsedim ve o anda kameralar çevrimdışı oldu.

“İki saat ara veriyoruz. Daha sonra haftanın *challenge*’ını konuşmak için tekrar toplanacağız.”

Salondaki yarışmacıların birkaçı dağılmaya başlamışken Korkut Bey büyük adımlarla yeniden karşımdaydı. Lidya ve diğerlerinden bizi yalnız bırakmalarını istedikten sonra elini dostane bir tavırla omzuma koydu. “Bol şans diliyorum sana.”

Gözlerimi elinden çekip bana şefkatle bakan gözlerine diktim. “Keşke bu tavrınızı beni evden göndermek istediklerinde de sergileseydiniz.”

“Ekip öyle istiyordu, biliyorsun,” diye savunmaya çalıştı kendini. Belli ki gerçekten de affedilmek istiyordu.

“Kameralar kapandığında dilediğimizi yapabiliyor ve söyleyebiliyorduk ama, değil mi?” dedim, ışıklar kırmızıya döner dönmez asılan suratına atıf yaparak.

“Haklısın,” diye başını salladı. Elini kır saçlarının arasında şöyle bir gezdirdi. “Her neyse... Sana küçük bir tavsiyem olacak. İzel’le aranı düzeltmeye çalışsan iyi edersin, tabii yeniden aynı şeyleri yaşamak istemiyorsan...”

“Tavsiyeniz için teşekkürler ama hayır, asla öyle bir şey yapmayacağım.”

“Neden?”

“Çünkü artık nasıl oynamam gerektiğini biliyorum.” Kaşlarını kaldırırken epey şaşırmışa benziyordu. “Eğer söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa arkadaşlarıma yanına dönmek istiyorum.”

“Tabii, nasıl istersen...”

Başımı sallayıp Lidya’yı bulmak için etrafıma bakınmaya başladım. Algıda seçicilik sağ olsun, gördüğüm ilk kişi Aral’dı. Bana bakan gözlerinde anlam veremediğim bir duygu varken yanıma gelmek yerine arkasını dönerek cam kapıya doğru ilerlemeye başladı. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama her yeni hareketiyle ona olan öfkemi daha da körüklemeyi başarıyordu.

Kitaplığın yanında bekleyen Lidya’ya doğru ilerlerken tam da beklediğim gibi İzel tarafından alıkoyuldum. Bunu gören Lidya öfkeyle harekete geçmek üzereydi ki bir elimi kaldırarak ona beklemesini işaret ettim.

“Bundan sonra her şey senin için çok daha zor olacak, biliyorsun değil mi?” diye sorduktan sonra kollarını göğsünde çaprazladı İzel. Kısa saçları her zamanki gibi göz alıcıydı. Uçlarındaki yeşilleri tazelemişe benziyordu.

“Ya, ne demezsin...” dedim ona üstten bakmaya çalışırken. “Eminim öyle olur.”

“Bakalım ilerleyen günlerde de bu alaycılığını görebilecek miyiz?”

“Endişelenme, sana karşı bundan sonra hep böyle olacağım.”

Kollarını serbest bırakıp kaşlarından birini kaldırdı, “Küçümseyeceksin beni yani?”

“Kendini aşağılanmış gibi mi hissediyorsun?” diye sordum kirpiklerimi kırıştıtırarak.

Aslında amacım bu değildi ama yüzüme ne diyeceğimi bilemez bir ifadeyle baktığına göre iyi gidiyordum. Dudaklarıma İzel’in her zamanki kışkırtıcı gülümsemelerinden birini davet ettim, bende iğreti durduğunu bilsem de bozmadan arkamı dönüp Lidya’ya doğru ilerledim.

Birlikte bahçeye çıkmak için cam kapıya yürürken “Ay, yine ne saçmaladı bu salak?” diye soruyordu Lidya.

“İzel işte,” diye omuz silktim. “Ayağımı denk almamı söyledi kısacası.”

“Hah! Asıl o ayağını denk alsın. Bitireceğiz onu.” Çardağa geçmeden önce dönüp Lidya’nın gözlerindeki parıltıya baktım. Kin dolu bakışlarında heyecan da vardı.

“Onunla savaştırmak mı istiyorsun?” “Elbette!” diye bağırıp sol elinin avuç içine yumruk yaptığı sağ eliyle vurdu. Zihni onu her nereye götürdüyse saniyeler içinde öfkeli bakışlarına hüznün çöktü. “Sen gitikten sonra bu evde neler oldu, neler...”

Devam etmesini beklemeden ona sıkıca sarıldım. İkimizin de bu sarılmaya ihtiyacı vardı. “O kadar çok özledim ki seni,” diye mırıldandım.

“Ben de seni çok özledim,” dedi ağlamaklı bir sesle. Hızla geri çekilip gözlerine baktım, mavileri yaşlarla dolmuştu. Boş çardakta yalnız başımıza olmamıza rağmen fısıldayarak devam etti konuşmaya. “Sen yokken tek başıma sayılırdım, dolayısıyla hepsiyle baş edemezdim ve edemedim de... Neyse ki artık buradasın. Başta İzel olmak üzere her birine yaptıklarının bedelini ödeteceğiz.”

“Tek başıma sayılırdım derken? Derin’i biliyorum, tamam ama peki ya Erkin? Kaan?”

Derin ve Lidya'nın en başından beri pek iyi anlaşıldığı söylenemezdi. Atlas'la sevgili olduktan sonra hakkımda söyledikleriyle Lidya'nın nefretini kazanmış olmalıydı. Ama Erkin? Kaan? Onlar varken bile kendini yalnız hissetmesinin nedeni neydi?

"Onlar da olmasaydı tek başıma sayılırdım demek istedim." dedi ama beni geçiştirmeye çalışıyor gibiydi. Sonra silkinerek kendine geldi. "Neyse, ne diyorsun, onları da çağıralım mı? Ne çok özlediler seni, bir bilsen..."

"Sahi. neredeler şimdi?" diye merakla etrafıma bakınmaya başladım. Koca bahçede bizim dışımızda sadece üç kişi vardı. Daha az önce Aral'ın bahçeye çıktığını görmüştüm ama demek ki ön bahçedeki merdivenleri kullanarak alt kattaki bahçeye inmişti ya da oradan spor odasına geçmiş olmalıydı.

"Bilmiyorum ki," deyince Lidya, salıncakta tek başına oturan Yiğit'ten gözlerimi alarak ona döndüm. "Siz Korut Bey'le konuşmaya başlayınca herkes dağıldı."

Başımı sallayıp telefonumu çıkardım, rehber girildiğinde önce hangisini çağırmam gerektiğini düşünüyordum.

"Eva!"

Çardağın girişine baktığımda Kaan'ı gördüm. Yüzünde bir duygu karmaşası vardı. Mutluluk vardı; Dudaklarındaki geniş gülümseme, döndüğüme ne kadar da sevindiğini gösteriyordu. Ama endişe de vardı: Sorgulayan bakışlarının altında garip bir huzursuzluk yatıyordu.

Ona doğru attığım bir adımdan sonra beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Kolları belime dolanmışken bunu beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla donakalmıştım. Ancak daha çok şaşırmama neden olan şey, omuzlarımdan tutarak beni yavaşça uzaklaştırdıktan sonra elleriyle yüzümü avuçlaması oldu. "İyi misin? Neden döndün? Elbette dönmene sevindim, iyi ki buradasın ama bizden saklama. Kendi isteğinle mi geldin yoksa Celal mi zorladı seni?"

Çenemdeki ellerini uzaklaştırırken hafifçe gülümsedim.
“Öncelikle lütfen sakın ol. Anlatacağım.”

“Hiçbir şey saklama benden.”

“Saklamayacağım.”

Kaan’a sakinleşmesi için süre tanırken Lidya’ya döndüm. Mesajı almış gibi başını salladı. “Ben bize içecek bir şeyler getireyim.” Ona mesajın bu olmadığını söyleyecekken çardaktan hızlıca ayrıldı. Kaan ise bana bakmaya devam ediyordu.

“İyiyim,” diyerek ona döndüm. Ne anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Konuya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

“Bana yalan söyleme,” dedi yalvarırcasına.

“Yalan söylemiyorum,” dediğimde bir kaşını kaldırdı. “Tamam, ilk zamanlar kötüydüm, hem de çok kötüydüm ama zamanla iyileştim, güçlendim.”

“Neden döndün o zaman?” diye kızar gibi sordu. “Bu ev sana iyi gelmeyecek.”

“Belki de...” diye omuz silktim. “Ama kendimi aklamak istiyorum ve tabii ki bana yapılanların intikamını almak.”

“Hangi birinden?”

“Hepsinden.”

“İntikam için döndün yani,” dedi şüpheyle. Bakışları hâlâ sorgulayıcıydı. “Kendi isteğinle.” Başını salladı. “Bu pek hoşuma gitmedi.”

“İntikam için dönmem mi?” diye sorarken cevabı zaten biliyordum. Elbette bu yüzdendi. Elbette bu yüzden dönmüş olmamdan hiç hoşlanmayacaktı.

“Evet,” diyerek nefesini sıkıntıyla dışarı verince nede-nini bilsem de sordum. “Çünkü daha şimdiden bu yeni yolunda önüne çıkacak engelleri görüyor gibiyim.” Durup

yüzüne baktım. O endişeli, şimdi mutluluktan tamamen yoksun asık suratını izledim bir süre ve bir kez daha onun çok iyi bir dost olduğunu anladım.

Elimi uzatıp sağ omzuna bıraktım, teselli niyetine hafifçe vurdum. “Endişelenme, bu kez tökezleyip düşen ben olmayacağım.”

“Umarım,” dedi dudaklarını gülümsemek için zorlarken.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim o anda, “Eva’ya anlat derdini!” diye bağırdı Lidya. Bu kez mesaj göndermemeye gerek kalmamış, tam zamanında gelmişti. Kaan’ı neşelen-dirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu çünkü.

Dönüp sesin geldiği yöne baktığımda Lidya’nın Erkin’i kulağından tutup bahçe boyunca sürükleyerek çardağa getirdiğini gördüm.

Erkin’in buruşturduğu yüzü beni güldürecek gibi olurken “Ben çalışma odasına çıkıyorum,” diye fısıldadı Kaan. “Daha sonra tekrar konuşuruz.”

Karşılık vermemi beklemeden ayağa kalkınca başımı sallamakla yetindim. Erkin’in varlığından rahatsızlık duyduğu için gitmek istediğini anlamıştım fakat şimdi ikisi arasındaki sorunu konuşmanın zamanı değildi. Öncelikle Lidya’nın bir elinde neden Erkin’in kulağı vardı, onu öğrenmeliydim.

“Neler oluyor?”

Lidya sonunda Erkin’i serbest bıraktı da çocukçağыз kızaran kulağını boş vererek bana sarılabildi. Kollarını benden ayırdığında kocaman sırtıyordu.

“Ne o?” dedi Lidya bir eli belindeyken. “Eva’ya sarılmak yeni mi geldi aklına? Ben seni kulağından tutup getirmeseydim sen ona sarılmak için tenezzül edip aşağı inmeyecektin bile, değil mi?”

“Ne alakası var?” diye homurdanarak sorduktan sonra

elimden tutup oturttu beni, ardından kolunu omzuma alarak kendine doğru çekti.

Olan biteni anlamaya çalıştığım sırada, “Eva’yı gördüğün ilk anda ne hissettin?” diye sordu Lidya.

“Bu ne saçma bir soru böyle? Tabii ki mutlu oldum!”

“Hah, öyle mi? Peki, öyleyse neden Eva’nın eve döndüğünü anladığında koşup ona sarılmak yerine o kızın elini tutmaya devam ettin?”

“Çünkü o an kameraların önünde Eva’yla ilgili önemli bir açıklama yapılıyordu, rol çalmak istemedim.”

Lidya sinir bozucu olduğunu düşündüğü gülümsemelerinden birini takındı. Bana kalırsa bütün gülümsemeleriyle oldukça tatlıydı. “Sen ve rol çalmak istememek mi? Güldürme beni.”

“Kalbimi kırıyorsun,” dedi Erkin, elini göğsünün sağ kısmına koyarak. Bunu bilerek yaptığını düşünürken başımı sallayarak güldüm.

Lidya ise sinirini koruyordu. “Tamam, diyelim ki öyle oldu, o zaman kameralar kapandığında nereye gittin? Neden benim seni Eva’nın yanına getirmem gerekti?”

“Kameralar kapandığında Eva ve Korkut sohbet ediyorlardı, sen dahil herkes dağılınca ben de özel bir konuşma yapıldığını düşünerek üst kata çıktım.”

“Ee?”

“Ne, ee?” dedikten sonra omzumdaki kolunu çekti. Elleri dizkapaklarının üzerindeyken yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. “Lidya, amacın ne?”

“Amacım sana Hazal’dan sonra ne kadar değiştiğini anlatmak! Farkında değilsin ama Eva resmen eve geri döndü ve sen bunu umursamadın bile!”

“Ne?” diye çığlık atarcasına sordu Erkin. “Sorun ettiğin şey, Hazal’la birlikte olmam mı yani?”

Lidya avuç içiyle kendi alınına vurarak bana döndü. “Al işte, söyledim sana! Asla beni anlamak istemiyor.”

Bu konunun yeri ve zamanı olmadığını düşünerek daha fazla uzatmamaları adına, “Sanırım Hazal’la birlikte olmandan ziyade, Hazal’la birlikteyken olduğundan farklı biri gibi davranmanı sorun ediyor,” dedim, Lidya’nınkine kıyasla daha yumuşak bir ses tonuyla.

“Evet, tam olarak bu! Oh be, sonunda beni anlayan biri.”

“Nasıl yani?” diye şaşkınca sordu Erkin. “Olduğundan farklı biri gibi davranmak ne demek?”

“Bak, basit bir örnekle durumu açıklayayım. Yakın arkadaşlarından biri diskalifiye oldu, iki hafta sonra eve geri döndü ama sen arkadaşınla özlem gidermek yerine sevgiline kur yapmayı tercih ettin.”

“Öyle bir şey yapmadım.”

“Her neyse. Sonuç olarak kameralar kapanır kapanmaz önce Eva’ya vakit ayırabilecek durumdayken bunu yapmadın.”

“Sanırım haklısın.”

“Tabii ki haklıyım! Sadece bu da değil. Eva gittikten sonra benimle neredeyse hiç konuşmadın. Ben senin arkadaşın değil miyim?”

“Saçmalama, tabii ki öylesin.”

“O zaman neden bütün gününü Hazal’ın peşinde dola-narak geçirdin? Bana gününün bir saatini bile ayırmadın. Eva gittikten sonra kendimi bu evde ne kadar yalnız hissettim, haberin var mı senin?”

“Özür dilerim. Ben... Ben bunları düşünemedim.”

“Tabii ki düşünemedin çünkü sen koca bir aptalsın! Farkında değil misin, o kız resmen seni parmağında oynatıyor ve sen de buna izin veriyorsun.”

“Aptal mı? Eva, sence de öyle miyim?”

Gözler bana döndüğünde başta ne diyeceğimi bilemeyip sonunda kendime gelerek “Hayır, öyle değilsin,” dedim.

“Kesinlikle öyle. Aptalın teki.”

“Hayır, o sadece âşık.” Durup Erkin’i şöyle bir süzdüm. Saçlarının kıvrırcıklığı, cildinin pürüzsüzlüğü ya da spor giyim tarzı değişmemiş olsa da onda farklı bir şey olduğunu görebiliyordum. Belki de sebebi aşktı. İnsan âşık olunca ışıltı saçıyor olmalıydı.

“Sanırım sen de aptalsın. Hey, arkadaşlar, farkına varmanız gereken bir gerçek var. Kimse için bunu yapamazsınız. Hiçbir sevgi, benliğinizi kaybetmenize sebep olmalı.”

“Ben öyle mi yaptım yani?”

“Ne yazık ki evet.”

“Peki o zaman şimdi ne yapmam gerekiyor?”

“Öncelikle kendinin bir birey olduğunu hatırla. Hazal’ın istediği her şeyi sırf onu seviyorsun diye yapmak zorunda olmadığını bil.”

“Ama ya beni terk ederse? Hem ayrıca onun gönlünü hoş etmeyi seviyorum ki ben.”

“Aslında hiç istemediğin bir şeyi yapmana sebep olsa bile mi?” diye araya girerek sorduğumda duraksadı. Bana döndü ve bakışlarındaki korkuyu gördüm.

Ardından silkinerek kendine gelip “Hayır, o anlarda kötü hissediyorum,” dedi.

Lidya başını onaylamazcasına salladı. “Ama yine de yapıyorsun.” Daha sonra çenesiyle çardağın dışını işaret etti. “Şunlara da bakın.”

Dönüp bahçeye çıkan çifte baktım. Atlas ve Derin’e.

“Derin’den nefret ediyorum,” dedi Lidya, tam da tahmin ettiğim gibi.

“Atlas ve o gerçekten de sevgili mi?” diye çekinerek sordum.

“Evet.”

“Belki de yapımcının isteği üzerine sevgili olduklarını açıklamışlardır...”

“Sanmıyorum. Öyle olsaydı, kameralar çevrimdışıyken birbirlerinden ayrı dururlardı ya da sevgili olmadıklarına dair dedikoduları dönerdi.”

“Kameralar çevrimdışıyken bile mi sevgili gibi davranıyorlar?”

“Evet.”

“Üzüldün mü?” diye araya girdi Erkin. “Ben çok üzuldüm. İkinizi çok yakıştıırıyordum. Atlas bunu sana nasıl yapar, aklım hâlâ almıyor...”

“Asıl Derin bunu Eva’ya nasıl yapabilir?” diye öfkeyle sorduktan sonra dönüp omuzlarımdan tuttu Lidya. “Onlara bunun hesabını sormalısın.”

“N’olur Atlas’la yüzleşin. Belki hatasını anlar ve senden özür dileyip bir anda dudaklarına yapışır.”

Bakışlarım hızlıca Erkin’e döndü. Özür dilemek bir yana mahcup bile olmadı.

“İğrenç.”

“Hayır, romantik.”

“Kesinlikle değil.” Tekrar bana döndü Lidya. “Ve Atlas’la değil, Derin’le yüzleşmelisin. O senin arkadaşındı. Atlas’tan gerçekten hoşlanmaya başlamış olsa bile sana ihanet etmemeliydi. Kameralar çevrimiçi olduğunda İzel’le bir olup o lafları söylememeliydi.”

Altıncı haftanın eleme gecesinde Atlas ve Derin aşkı gündem olmuş, devamında Derin hakkımda hiç olmayacak şeyler söylemişti. Evdeyken her birini şaşkınlıkla dinlemiş, onu Suzan Hanım’ın yönlendirdiğini düşünmüştüm

ama şimdi Lidya'nın söyledikleri kafamı karıştırıyordu.

"Derin yalnız kaldı," deyince Erkin, dönüp salıncakta tek başına oturan Derin'e baktım. "Şu an tam sırası. Göt ve konuş Atlas'la."

Başımı iki yana salladım. "Derin'le konuşacağım. O benim arkadaşımdı."

Ashında Atlas da benim arkadaşımdı ama daha yakın olduğum Derin'di, bu yüzden onlara döneceğimi söyleyerek salıncığa doğru yürümeye başladım.

Derin'e yaklaştıkça hissettiğim duygular yoğunlaşıyordu. Kalbim her yeni adımda daha hızlı atıyordu çünkü kameralar çevrimdışıydı ve Derin'in taktığı maskeden kurtulmuş şekilde benimle konuşacağını düşünüyordum.

Ayaklarım birkaç adım ötesinde durduğunda hafifçe gülümsedi. "Hoş geldin," dedi yanındaki boşluğa oturmamı istercesine vurarak. "Nasılsın?"

"Karmaşık," dedikten sonra geçip oturdum. Yüzündeki gülümsemenin gerçekliğini sorgularken "Sen?" diye sordum.

İzel gibi o da saç rengini tazelemişe benziyordu ki gri saçlarının arasında bir tutam bile siyah saç kalmamıştı. Dağınık bir topuz yaptığı saçlarını tutan ise bir resim fırçasıydı. Ancak dikkatimi çeken asıl değişiklik, giyimine yapıydı. Sanki üzerindeki kıyafetler İzel'in dolabından çıkmıştı. Oysa Derin onu gördüm göreli hep salaş giyim tarzını tercih ederdi.

"İyiyim."

"Mutlusun." Başını salladı. "Atlas'la birlikte olduğunuz için mi mutlusun peki?"

"Hem o yüzden hem de geri döndüğün için," dedi de içim bir nebze olsun soğudu.

"Yani siz gerçekten de sevgilisiniz."

"Evet, öyleyiz."

“Kameralar çevrindi, Derin,” diye hatırlatma gereği duydum. “Benimle gerçekleri konuşabilirsin.”

“Zaten öyle yapıyorum.”

Duraksadım, hakkımda söylediklerini bildiğimin farkındaydım ama buna dair hiçbir şey söylemiyordu. Bana o cümleleri yönetmen ya da yapımcının isteği doğrultusunda kurduğumu söyleme gereği bile duymuyordu. Aramızdaki sessizlik rahatsız edici olmaya başlamışken Atlas’tan ne zamandan beri hoşlandığımı sordum.

Bir nefes aldı, mırıltılı bir sestten sonra, “Diskalifiye olmadan sonra evde kendimi yalnız hissetmeye başladım,” diye anlatmaya başladı. “Lidya dahil evdeki herkes, sırf daha çok izlenmek için kendilerini saçma sapan hâllere düşürüyorlardı, onlardan uzak duruyordum.”

“Çünkü senin için önemli olan popüler olmak değildi, yaptığın işin tanınmasıydı,” diye araya girdim.

“Evet, hiçbir zaman kendimi öne çıkarmaya çalışmadım.”

“Atlas gibi,” diyerek tekrar araya girdim. Aslında tablo önümdeydi, yapbozun parçaları en başından tamamlanmıştı da ben görmemiştim.

“Aynen öyle... Onun da benim gibi düşünmesi son iki haftada birlikte takılmaya başlamamıza neden oldu. Evde sadece birbirimizle konuşuncaysa ister istemez ondan hoşlanmaya başladım.”

“Peki ya o sözler?” diye dayanamayarak sordum. “Yapımcı mı istedi?”

Hafifçe omuz silkti. “Yapımcı işte.”

Bekledim, ondan duymayı istediğim şeyi söylemesine rağmen içindeki o hissin geçmediğini gördüm. Yüzündeki ifadeye baktım. Belki onu sadece birkaç haftadır tanıyordum ama gizlediği yalanı görebiliyordum. Alt dudağını dişlediği-

ni ve gözlerini benden bir anlığına bile olsa kaçırdığını fark etmiştim.

Dudaklarımı hayal kırıklığıyla birbirine bastırdım. Oysaki ben onun beni kaybetmesini hiç istememiştim.

“Neyse,” diyerek ellerini çırpıttı. “Arkadaşız, değil mi?”

Ona, bana yalan söylediğini bildiğimi söylemek yerine oyunu bozmak istemeyerek başımı salladım. “Fakat sana karşı eskisi gibi olabileceğimi zannetmiyorum. Düşman olarak göremem seni, bu gerçek ama hâlâ arkadaşım olarak görebileceğimi de söyleyemem.”

“Anladım,” dedi anlayışla. “Haklısın, bunu zaten bekliyordum.”

“Güzel.”

“Bu da yeter bana. En azından düşman değiliz.” Genişçe gülümsedi, dudakları bu kez samimiyetle kıvrılmıştı ama kısa sürdü. “Yine de seni uyarmam gereken bir konu var.” Konuşmak yerine bir kaşımı kaldırdım. Derin’in her zamankinden daha ciddi bir tavra bürünmesi gerilmeme neden olmuştu. “Atlas’tan uzak durmanı istiyorum.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum. Bunu bana nasıl söyledirdi?

“Duydun işte. Atlas artık benim sevgilim ve ben onunla eskisi kadar samimi olmanı istemiyorum.” Kendimi tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladım. “Komik bir şey söylediğimi zannetmiyorum.”

Karşımdaki gerçekten Derin miydi yoksa İzel’e mi bakıyordum? Atlas’la ilgilenmediğimi en iyi bilen biri olarak beni böyle bir konuda uyarmamalıydı. Atlas’a karşı duyduğu hisler her ne olursa olsun aramızdaki bağı bu şekilde zedelememeliydi.

Ona hayal kırıklığıyla bakıp beni üzdüğünü göstermek yerine gülümsemeye devam ederek ayağa kalktım. “Sonra

görüşürüz.” Karşılık vermesine fırsat tanımadan çardağa doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde beni Lidya ya da Erkin yerine Ela karşıladı. Nereye gittiklerini merak etsem de onları aramak yerine bana kocaman gülümseyen Ela’nın yanına oturdum. Uzanıp ellerimi tuttu, bugün mavi bir başörtüsü takmıştı. “O kadar sevindim ki geri dönmene...”

Bakışlarındaki içtenlik, biraz önce olanların bende yarattığı kötü duyguları alıp götürmeye yetebilecekken “Ben de öyle,” diye karşılık verdim.

“Pek beraber vakit geçirme şansımız olmadı ama tanıdığım kadıyla çok sevmiştim seni. Diskalifiye edildiğin gün nasıl üzüldüm bir bilsen. Hiç hak etmedin o yapılanları.”

“Al benden de o kadar,” diyerek konuşmaya dahil oldu Ezgi. Ardından çardağa girip Ela’nın yanına geçtikten sonra bir bacağına diğerinin üzerine attı.

“Evet, öyle ama bakın, yeniden buradayım,” dedim omuzlarımı hafifçe kaldırıp indirirken. “Geçmişi telafi edip daha çok vakit geçirebiliriz, birbirimizi daha yakından tanıyıp arkadaş olabiliriz.” Kızlar aynı anda başlarını salladılar. Devam etmem gerektiğini düşünerek “Bu arada, ben de sizin henüz elenmemiş olmanıza çok sevindim,” dedim.

“Zorlu bir savaştı,” dedi Ezgi. “Ama bu kez karşımda biri vardı ve kazanan ben oldum.”

Kaşlarımı kaldırıp indirirken Hayal’den bahsettiğini anlamıştım. Demek sonunda birileri ona inanmıştı. Yıllarca yaptıklarını yapıp susmak ve görmezden, bilmezden gelmek yerine ona inanmış ve onu anlamışlardı.

“Bu haftaki *challenge*’ı merak ediyorum doğrusu.”

“Gittikçe zorlaşıyor,” derken Ezgi, üzerindeki siyah elbisenin ona ne kadar çok yakıştığını düşünüyordum.

Renkler birilerine ait olsaydı, siyah kesinlikle Ezgi ora'nın olmak isterdi.

“Rekabeti artırmak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Önceki haftaların *challenge*'ları aklıma gelince korkuyla başımı salladım. “Neyse ki yeni *challenge*'ın açıklanacağı gün dönmeme izin verdiler.”

“Evet, daha sonra gelseydin kötü olurdu.”

“*Frame* hesabının istatistikleri açısından sorun olabileceğini düşünmüyorum,” dedi Ezgi. “Ama Ela haklı, zaman *challenge*'daki başarısını etkilerdi.”

Yeni bir şey söylemek üzereydim ki duyduğum öksürük sesiyle omzumun üstünden çardağın girişine baktım. Ensesindeki saçlarla oynayan adamın yüzündeki sıkıntılı ifade yavaşça ayaklanmama sebep oldu. “Böldüğüm için kusura bakmayın ama... Kameralar çevrimiçi olmadan önce Eva'yla konuşmam gerek.”

- B Ö L Ü M 5 -

BENİ NE KADAR TANIYORSUN?

Kızlar önce ona daha sonra bana baktı, ses çıkarmayıştımı cevap olarak algılayıp çardaktan ayrıldılar. Atlas olduğu yerde beklemeye devam ederken başını hafiften eğmiş, kaşlarını kaldırmıştı. Küçük bir çocuk gibi benden izin istiyordu, bana gelmek için.

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silkmekle yetindim. İki büyük adımda karşıma geçip kollarını bana sardı. “İyi ki döndün,” dedi beni göğsünden içeri sokup orada saklamak istercesine kendine bastırırken. “İyi ki buradasın.”

Ona sarılırken başta mutluydum ama sonra hissettiğim bir duygunun beni çok rahatsız ettiğini fark ettim. Önceleri, yani bundan iki hafta kadar önce Atlas’la yakınlaştığımız bir anda İzel’in geleceğini bilir ve bunu umursamazdım. Ama şimdi, sadece yarım saat önceden beri, Atlas’ın bana sarılmasından sonra yanımıza Derin’in geleceğini biliyor ve bundan çekiniyordum.

Kollarımı ondan ayırıp onu hafifçe kendimden uzaklaştırdığımda Atlas hiçbir şeyin farkında değildi. Ya da

farkındaydı. Tıpkı İzel'in ilgisini en başından beri bildiği ama önemsemediği gibi belki de şimdi de Derin'in bana karşı düşüncelerini biliyor ve önemsemiyordu. Hangisi beni mutlu ederdi, bilmiyordum. İçlerinden biri beni mutlu eder miydi, bunu da bilmiyordum.

"İyi mi değil mi göreceğiz." İlk sözüm bu oldu.

Ellerimden tutarak beni banka oturtuktan sonra yüzüme beni gerçekten özlediğini anlamama yetecek kadar uzun baktı. "Çok özlemişim seni."

"Ona âşık mısın?" diye soruverdim bir anda. Yapmayacaktım bunu, beni ilgilendirmezdi ama bana bu kadar içten sarılıp baktıktan sonra, ona bunu sormasam kendime kızardım.

Nefesini vererek gözlerini benden ayırdı. Bir yalan mı gelecekti bunun ardından yoksa gerçeği nasıl söyleyeceğini mi bilemiyordu, emin değildim. İşini kolaylaştırmak için, "Biliyorum, bu beni ilgilendirmez. Biz sadece kamera önünde sevgili rolü yapan iki yakın arkadaşık..." diyordum ki gözlerini tekrar bana çevirince duraksadım. "Yani bu yüzden onunla aranızda gerçek bir şey varsa sizin adınıza çok mutlu olurum."

"Olur musun gerçekten?" diye gülümseyerek sordu.

Başımı salladım. "Fakat yoksa da bunu bilmek isterim."

"Neden?"

Afallayarak ona bir süre bakakaldım. Neden Atlas'ın Derin'e karşı hislerinin olup olmadığını bilmek istemiştim ki? Laf olsun diye mi sormuştum yoksa bunu gerçekten merak mı ediyordum?

Ellerimi tutan parmaklarının hareketiyle itirafçı olmaya karar verdim.

Evet, ediyordum. Ona karşı Aral'a olduğu gibi bir şey hissetmediğimi bilmeme rağmen bunu merak ediyordum.

“Çünkü...” diyerek sustum. Kendime bile tatmin edici bir cevap bulamamışken ona ne söyleyebilirdim ki? “Kamera önünde size nasıl davranmam gerektiğini biliyorum. Çevrimiçiyyken sen, beni yakın arkadaşlarımdan biriyle aldatan eski sevgilimsin; Derin ise sevgilimi elimden alan eski dostum... Ama çevrimdışıyyken—”

“Dur bir dakika,” diyerek sözümü kesti. “Ne demek istediğini anlamadım. Derin’e olan hislerim, bana karşı tavırını değiştirecek mi? Kamera arkasından bahsediyorum.”

“Yani...” diye geveledim. “Derin’in canını sıkmak istemem.”

“Ne?” diye gülercesine sordu. “Derin’in canı neden sıkılsın ki?”

Dudaklarımı cevap vermek için aralamıştım ki evin içinde yankılanan ses, ellerimi kendime çekerek ayağa kalkmama neden oldu. Işıkların yeşile dönmesine sadece beş dakika kalmıştı.

“Dönelim mi eve?”

Başını sallayarak oturduğu yerden kalktı, eliyle çıkışı işaret ederek centilmenlik yapmış olsa da “Bu konuyu daha sonra konuşacağız,” diyerek beni daha fazla gerdi.

Cam kapıdan geçip salona döndüğümüzde yarışmacıların neredeyse hepsinin toplandığını gördüm. Her zamanki gibi üst katlara çıkan merdivenlerin yanındaki kitaplığın önüne dizilecektik. Erkekler bir yana kadınlar bir yana geçecek, karşımızda duran Korkut Bey’in şovunu izleyecektik.

Lidya çoktan yerine geçmişken sorgulayıcı gözlerini ona doğru yürüyen bana dikti. Erkin yine Hazal’a en yakın noktadaydı. Bu tabloyu görmeye alışsam iyi olurdu. Tabii, Aral’ın varlığına da... Eve girdiğim ilk gün onun bu evde benimle birlikte yarışacak olmasına inanamamış,

daha sonra bunu bir ödül ve hatta lütuf olarak görmüştüm. Oysa şimdi benim için sadece cezaydı, varlığı kesinlikle beni rahatsız ediyordu.

Lidya'nın yanında, Aral'ın birkaç metre uzağında durduktan sonra Korkut Bey'in yerine geçişini seyrettim.

Ellerini birleştirdi, gözlerini onun karşısında, bizimse arkamızda bulunan sabit kameraya dikerek "Evet!" dedi. "Az sonra, yedinci haftanın *challenge*'ını açıklayacağız. Fakat önce değerli yarışmacılarımıza sormak istiyorum: Var mı tahmini olan?"

Kimseden çıt çıkmadı. Sanırım her birimiz Suzan Hanım'ın kulaklarımıza fısıldamasını bekliyordu. Öyle ki az sonra biri, "Sanırım yok," dedi çekinceli bir sesle.

"Aslında..." deyince İzel, gözler ona döndü. Fame Eki bi gerçekten de işini biliyordu. "Tahminden ziyade bir dileğim var benim."

"Öyle mi?" diye gülümsercesine sordu Korkut Bey. Ah, nasıl da sahte bir gülümseme idi bu...

"Yeni görevde bireysel yarışabilmeyi diliyorum. Eh, malum..." dedikten sonra omzunun üstünden bana baktı. "Önceki haftaların bazılarında grup çalışması yapmıştık ve ne yazık ki bir kısmımız hiç hoşlanmadığı kişilerle eşleşmek zorunda kalmıştı."

Benim dileğim ise bu cümleleri kendi hür iradesiyle değil de Suzan Hanım ya da Celal Bey'in yönlendirmesiyle kurmuş olmasıydı. Aksi takdirde benimle sorunu olduğunu düşünmeyi bırakıp sorunun tamamen kendisi olduğuna kanaat getirecektim.

"Siz de İzel gibi düşünüyor musunuz?" diye sordu Korkut Bey. "Kimler bireysel görevleri daha çok seviyor?"

Bir an olsun tereddüt etmeden elimi kaldırdım. Lidya da benim gibi düşünüyordu. İlk grup çalışması felaketle

sonuçlandığından olsa gerek, parmaklarıyla gökyüzüne dokunmak istercesine kaldırmıştı elini.

Meraklı gözlerle diğer yarışmacılara döndüm. Erkin ve Hazal birbirlerine gülümseyerek ellerini kaldırmak yerine birleştirmeyi tercih etmişlerdi. İlk grup çalışmasında eşleştiklerini hatırlayınca davalarında haklı olabileceklerini düşünüp diğerlerine döndüm. Henüz desteklemek isteyip istemediğimi bilmediğim çift dışında yalnızca iki kişi elini kaldırmamıştı. Hakan ve Derin...

“Demek sadece iki kişi eşli yarışmaları daha çok sevdi...” dedikten sonra Erkin ve Hazal’a döndü. “Sizi tenzih ediyorum zira sizin bu seçeneği daha çok sevmenizi hepimiz anlayabiliyoruz.” Lidya öğürme sesi çıkarıyordu ki dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. “Ancak Hakan ve Derin’in sebeplerini merak ediyorum... Önce Hakan’a sormak istiyorum. Arkadaşlarının aksine, eşli yarışmaları daha çok sevmenin özel bir nedeni var mı?”

“Vardır tabii. Başka nasıl yan gelip yatarak bir haftayı tamamlayabilir ki?”

Lidya’nın kinayeli bir tonda kurduğu cümlelere kıkırdamadan edemedim.

“Daha açık konuşmaya ne dersin, Lidyacığım?”

“Kendisiyle eş olduğumuz hafta boyunca beyefendinin kılını kıpırdattığını görmedim. Bütün işi ben yaptım. Eh, böyle bir durumda kim olsa eşli yarışmaların daha avantajlı olduğunu düşünür.”

“Yahu ne alakası var?” dedi Hakan. Kalın kaşları öfkeyle çatılmıştı.

“Ay bir de inkâr mı edeceksin? İnanılmazsın.”

“Eşleştığımız hafta çoğu işi senin yaptığın doğru, evet, bunu inkâr etmeyeceğim—”

“Çoğu işi mi?” diyerek sözünü kesti Lidya. “Bütün işi ben yaptım! Tek başıma.”

“Haklısın ancak unuttuğun bir şey var.” Öfkeden kızaran arkadaşımın aksine oldukça sakin duruyordu. “Bunu isteyen sendin.”

“Ne?”

“Ayrıca sadece o hafta değil, gözlemlediğim kadınlarla genel anlamda hep bunu yapıyorsun. Özellikle ikili ilişkilerinde bütün yük senin omuzlarında. Peki, hiç düşündün mü, neden her işin altından tek başına kalkmak zorunda hissettiğini?”

Hakan’ın ciddiyetle sorduğu bu sorular, salondaki bütün yarışmacıların sessizliğe bürünerek Lidya’ya dönmesine neden oldu. En az onun kadar ben de şaşkındım. Aslında Hakan’ın tespiti doğrudu. Lidya gerçekten de bunu yapıyordu.

Ancak elbette, “Öyle bir şey olmadığı için hayır, düşünmedim,” diyerek reddetti.

“Dilersen sana bunun cevabını ben vereyim,” dedikten sonra cevap beklemeden çenesini hafifçe kaldırarak devam etti Hakan. “Mükemmel olmayı takıntı hâline getirdiğin için yapıyorsun bunu.” Suratındaki ifade hiç hoşuma gitmemişti.

“Ne?” Lidya kahkahalarla gülmeye başladı. “Ne alakası var? Ayrıca mükemmel olmak istemenin nesi kötü?”

“İşlerin yolunda gitmesini istemek elbette kötü bir şey değil, Lidya. Ancak bazen taşlı yollarda da ilerlemen gerekebilir. Buna tahammül edememek, dahası izin vermek için varını yoğunu ortaya koymak kötü bir şey. Ne yazık ki sen tam olarak bunu yapıyorsun.”

“O kadar saçmaladın ki bu sözleri duymak zorunda kaldıkları için kulaklarımdan özür dilemek üzereyim.”

“O hafta koreografiye ya da konsepte dair verdiğim hiçbir fikri beğenmedin ve sonuç mükemmel olsun istediğin

için birlikte yapmamız gereken her işle tek başına ilgilen-
din. Beni uzak tuttun, ben de sonunda istediğimi yapıp sana
uyum sağladım.”

“Hayır, öyle olmadı ve seyredenler de bunu açıkça gördü.”

“Frame’de yeterince dolaşmıyorsun galiba,” deyince
Hakan, kısa bir duraksama yaşandı. Ardından beklediğim
oldu ve Lidya bana dönerek yorum yapmamı istedi.

Hakan’ın sözlerindeki doğruluk payını görmüş olmama
rağmen yakın arkadaşlık görevimi yaparak “Lidya haklı,
gerçekten de çok saçmaladın,” dedim.

“Senden de farklı bir yorum beklenemezdi zaten.”

Hakan’ın alaycılığına öfkelenmeden edemedim. “Bunu,
Lidya yakın arkadaşım olduğu için değil, onu haklı buldu-
ğum için söyledim.”

“Ya, tabii...”

“Onu tanımıyorsun bile. Nasıl oluyor da onu hiç tanı-
madan hakkında böyle bir yorumda bulunabiliyorsun ki?”

“Doğru söylüyorsun, onu tanımıyorum ancak açıkça or-
tada olan bu gerçeği görmek için tanımam gerektiğini de
düşünmüyorum.”

“Birinin şahsı hakkında yorum yapabilmek için hakkın-
da bilgi sahibi olmalısın.”

“Hakkında bilgi sahibi olabilmem için ona bakmam ye-
terli. Bazen sadece bakar ve görürsün karşındakinin nasıl
biri olduğunu.”

“Ancak bazen de hiçbir şey görüldüğü gibi değildir...”

“Bu konuşmanın sonu yok ve ben seninle tartışmak is-
temiyorum,” diyerek aniden geri çekildi Hakan. Bu, kaş-
larımın çatılmasına ve oyunun başlamak üzere olduğunu
anlamama neden oldu.

“Lütfen sakın olalım,” dedi Korkut Bey.

“Ben sakınım,” dedikten sonra bana bakarak göz kırpın-

ca, "Ben çok daha fazla sakınım!" diye bağırdım. Ve anladım. Bu konuşmanın bu kadar uzaması ve söz hakkının bana geçmesi, aslında yapımcının yeni oyunu içindi. En büyük aşkların kavgayla başladığı klişesine ayak uydurmuştuk.

"Peki, o zaman asıl konumuza dönelim," dedikten sonra yapımcıya istediğini vermenin mutluluğuyla gülümsedi Korkut Bey. "Evet. Hakan, cevabını bekliyoruz."

"Aslında daha dün kadar benim de ilgimi çekmiyordu biriyle işbirliği yapmak. Ama şimdi, eşleşmeyi dilediğim biri var ve bu ihtimal beni heyecanlandırıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. İçimden bir ses, benden bahsettiğini söylüyordu. Bilinçsizce Alara'ya döndüm, dişlerini sıkıldığını seğiren çenesinden anlamıştım.

"Demek öyle... Peki. bu kişinin kim olduğunu sorsak?"

"Kendime bile henüz itiraf edebilmişken şu an sizinle paylaşabileceğimi sanmıyorum," dedikten sonra kollarını göğsünde çaprazladı Hakan. Kesinlikle benden bahsediyordu ve yeni oyuna bu kadar gönüllü olması hiç hoşuma gitmemişti.

"Anlıyorum. Ne yapalım, bekleyip göreceğiz o zaman..." dedikten sonra Derin'e döndü sunucu. "Peki, ya sen Derin?" diye sordu. "Sen neden eşli yarışmaları daha çok sevdiğini düşünüyorsun?"

Şimdi bütün gözler onun üzerindeydi. "Aslında bireysel yarıştığımız haftalar benim için de daha keyifliydi çünkü ben evden herhangi biriyle ortak iş yapmak istemiyordum. Ancak şimdi istiyorum." Durup Atlas'a baktı, küçük bir gülümsemeden sonra tekrar Korkut Bey'e döndü. "Dolayısıyla bir süredir grup çalışmaları daha çok ilgimi çekiyor."

"Kimle eşleşmek istediğini sormama gerek yok sanırım..." dedi Korkut Bey bıyık altından gülercesine. Ar-

dından, “Evet, gelelim *challenge*’a...” diyerek elindeki kâğıda döndü. “Ne yazık ki çoğunuz hayal kırıklığına uğrayacak...” Eşli bir yarışmanın bizi beklediğini anladık böylece. İtiraz dolu nidalar yükselse de hepimiz sonunda susmamız gerektiğini biliyorduk. “Bu hafta sizden yapmanızı istediğimiz şey, eşleştiğiniz kişiyle birbirinizi ne kadar tanıdığınıza dair tahmin oyunu oynadığınız bir video çekmek.”

“İyi ama bu oyunda başarılı olabilmek için eşleştiğimiz kişiyi çok iyi tanımamız gerekmez mi?” diye sordu Hazal.

“Tabii, bu oyunda başarı için kıstas bu ise...” dedi Ezgi düşünceli bir sesle.

“Amacımız ne olacak gerçekten?” diye sordu Atlas. “Videosu en çok etkileşim alan yarışmacı mı kazanacak?”

“Hem evet hem de hayır...” diyerek Korkut Bey kafamızın daha da karışmasına neden oldu.

“Ben *challenge*’ı anlamadım.”

“Hafta boyunca partnerinizle iyi vakit geçirerek onu tanımanızı istiyoruz. Videoyu ise eleme gecesinden bir gün önce, sizden talep edilen saatte çekip paylaşacaksınız. Etkileşim sayısını dikkate alacağız ancak içeriği de bizler için önemli olacak. Ne kadar çok soruya doğru cevap vererseniz kazanma ihtimaliniz o kadar artar.”

“Peki, soruları kendimiz mi seçeceğiz?” diye sordu Emir.

“Elbette hayır,” diye gülümseyerek yanıtladı sunucu. “Soruları ekip belirleyecek ve size verilen saatlerde çekimleriniz yapılacak. Dolayısıyla her grubun soruları farklı olacak ancak merak etmeyin, zorluk seviyesi eşit olacak.”

“Ne tarz sorular sorulacak? Bize ipucu vermelisiniz.”

“Tabii,” dedikten sonra papyonunu düzeltti. “Örne-

ğın, partnerinizin doğum günü... Okumayı sevdiği kitap türü... Ya da en sevdiği film.”

“O hâlde bilmemiz gereken şeyler ilkler ve enler...” deyince Ela, sunucu ağır ağır kafasını salladı.

“Ben bu görevi hiç sevmemişim,” dedi Yiğit sıkıntılı bir ifadeyle.

“Ben nefret ettim!”

“Al benden de o kadar...” dedi Tunç.

“Ne yazık ki sevip sevmemeniz durumu değiştirmiyor.”

“Bari partnerimizin kim olacağını seçmemize izin verin!” diye sitemkâr bir tavırla konuştu Erkin.

“Evet ya, lütfen...”

“Ne yazık ki isteğinizi geri çevirmek zorunda kalacağım. Ancak endişelenmeyin, eşleşmeleri hepinizin keyifli bir hafta geçirmesini dileyerek yaptık.”

“O zaman bizi ayırmadınız,” diye güldü Erkin.

“Bizi ayırmaya kimin gücü yetebilir ki?”

Hazal’ın flörtöz bir bakışla kurduğu cümleden sonra Korkut Bey, “Evet, hazırsanız çiftleri açıklıyorum,” diyerek elindeki kâğıda geri döndü. Ardından eşleşen yarışmacıları sıralamaya başladı.

Partnerim tabii ki Hakan’dı. Ona dair bildiğim sadece üç şey vardı. Adı, *Frame*’de ne iş yaptığı ve en yakın arkadaşından hiç hoşlanmadığı... Diğer yarışmacılar sevdiği arkadaşları ya da sevgilileriyle eşleşmişken ben hiç tanımadığım bu adamla eşleşmiştim. Nedeni açıktı. Celal Bey’in oyunu için bu eşleşmenin gerçekleşmesi gerekiyordu. Hatta belki de bu haftanın *challenge*’ının böyle bir *challenge* olmasının sebebi bile bizdik. Bu görev birbirimizi tanımamızı sağlarken izleyenlerin bakış açısını da değiştirecekti. Vereceğimiz bazı küçük mesajlardan sonra izleyenler Hakan’la beni yakınlaştırmaya başlayacaktı ve büyük aşkın filizleri bu şekilde büyüyecekti.

Korkut Bey'in evden ayrılmasının ardından yarışmacılar her zaman yaptıkları gibi evin farklı köşelerine çekilirken Hakan karşıma geçti.

"Demek partnerim sensin, ha?"

"Evet, öyleymişim," dedim memnuniyetsiz bir tavırla. Kameraların henüz çevrimdışı olmadığını farkındaydım.

"İçimden bir ses, bu durumun hiç hoşuna gitmediğini söylüyor..."

Celal Bey'e ya da başkasına olan öfkemi ondan çıkartacak değildim, yine de yalan söylemek istemiyordum. Bir elimin parmakları diğer kolumun dirseğine sarılmışken "İçindeki ses doğru söylüyor," dedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kolumu serbest bıraktım. "Bana hak vermediğini söyleme. İkimiz de birbirimizi tanımıyoruz ve bu, kazanma şansımızı düşüren bir şey."

"Bunun farkındayım ama sanırım beni heyecanlandıran da bu."

"Ne?" dedikten sonra şaşkın bir gülümsemeyle ona bakmam, onun da genişçe sırtmasına neden oldu.

"İşte böyle..." diye yumuşak bir sesle konuştuktan sonra uzanıp yüzüme dokundu. İrkilsem de başparmaklarının dudaklarımı kenarlarından tutup iki yana çekmesine engel olmadım. Artık daha geniş ama zoraki bir gülümsemeyle ona bakıyordum. "Her ne olursa olsun bu sıcak gülümsemeni yüzünden eksik etmemelisin."

Rol yapmadığını zannetmeme sebep olacak kadar içten bir bakışla bana baktığı kısa bir sürenin sonunda önce ellerini çekti, sonra geri adım attı. Kameraların çevrimdışı olduğunu anladım. "Ve bence artık onun yanına gitmelisin."

"Anlamadım," dedim beklemeden.

“Aslında benimle değil, onunla eşleşmek istiyordun. Korkut Bey benim adımı söylediğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Ve ona nasıl baktığımı da...”

Haklı olabilir miydi? Bana yaptığı yanlışa ve biraz olsun pişmanlık duymamasına rağmen onu affetmek istiyordum? Onca şeye rağmen hâlâ onunla mı olmak istiyordum?

“Neden bir şey söylemiyorsun?”

Kendi iç hesaplaşmama son vererek Hakan’a odaklandım. “Ne söylememi bekliyorsun ki?”

“Bence onunla konuşmalı ve kafandaki soru işaretlerini ortadan kaldırmalısın.”

“Kafamda soru işareti olduğunu nereden çıkardın?”

“Her hâlimden belli oluyor.”

“Bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemiyorum.”

“Birbirimizi tanımaya yönelik keyifli bir hafta geçirmek istiyorsak işe önce onunla yüzleşerek başlaman gerek.”

“İki durum arasında alaka kuramadım.”

“Bu hafta hep bir arada olacağız. Devamlı onu düşünüp üzülürsen bir süre sonra benim de canımı sıkarsın. Bunu istemiyorum.”

“Ha, kendini düşünüyorsun yani,” dedim alayla.

“Tabii ki kendimi düşünüyorum. Eğer söylediğim gibi olursa tanışma işi de yaş olur ve *challenge*’da ikimiz de başarısız oluruz.”

“Abartıyorsun.”

“Hayır, abartmıyorum.”

“Of, peki!” diyerek pes ettim. “Bunu düşüneceğim, tamam.”

“Harika!” dedi neşelenerek. “Öyleyse onunla konuştuğundan sonra yanıma gel, hakkımda bilmen gereken çok şey var.”

Ardından göz kırparak uzaklaştı. Lidyâ yanına gelene dek Hakan'ın sözlerindeki doğruluk payını düşündüm. Belki de haklıydı. Aral'ı her gördüğümde ya da düşündüğümde üzülecek veyahut öfkelenecektim. Onunla yüzleştiğim ve içimde biriken her şeyi saklamadan döktüğüm, o geceye dair merak ettiklerimi de öğrendiğim takdirde daha iyi hissedebilirdim. Onu affetmezdim belki ama geride bırakabilirdim.

“Ne dedi sana?”

“Kim?”

“Hakan işte. Ne dedi sana da böyle oldu yüzün?”

“Aman boş ver.” dedikten sonra omuz silktim. “Artık odama yerleşmek istiyorum.”

Küçük suranı mutlulukla aydınlandı. “O hâlde sürprize hazır ol!”

“Ne sürprizi?”

Merakımı gidermek yerine elimi tuttuğu gibi koşmaya başladı. Basamakları hızlı adımlarla tırmanırken beni de peşinden sürüklüyordu. Üst kata çıktığımızda üç numaralı kapıya yöneleceğimizi sanıyordum ki bir numaralı kapının önünde durduk.

“Neler oluyor?”

“Artık aynı odada kalıyoruz!”

“Şaka yapıyorsun!” dedim şaşkınlık ve sevinçle gülümserken.

Kapıyı açıp eşikten geçtiğimde valizlerimin gerçekten de bu odada olduğunu gördüm. İçeride yine üç yatak vardı ama benimki bu kez kapı kenarındaydı. Ayrıca odaya hâkim renk maviydi.

“Oda arkadaşımız kim?” diye merakla sorduğumda yüzündeki mutluluğun silinip gitmemesine sevindim.

“Ela.”

Kaşlarımı kaldırıp indirirken yatağıma doğru ilerliyorum. “Demek sonunda huzurlu bir uyku uyuyacağız.”

“Evet, geç de olsa seninle aynı yatak odasını paylaşmamıza izin verdikleri için o kadar mutluyum ki...”

Önceki odamı Alara ve Derin’le paylaşıyordum; Lidya ise Duygu ve İzel’le paylaşmıştı. Alara’yla eski çatışmalarımızın yaşanmayacağını bilsem de Derin’le aynı odayı paylaşmaya devam etmek beni huzursuz edebilirdi. Bu yüzden oda arkadaşlarımın değiştirilmesine memnun olmuş, yeni oda arkadaşlarımın Lidya ve Ela olmasına inanılmaz sevinmiştim. Öte yandan durumu garipsemeden de edemiyordum. Fame Evi’nde bütün kurallar ve değişiklikler reyting bazlı düşünüldüğü içindi. Bu değişikliğin de bir sebebi olmalıydı.

“Sen çok sevinmedin galiba,” dedi Lidya.

“Hayır hayır,” diye itiraz ettim hemen. “Sevindim, hem de çok ama şüphelenmeden de edemiyorum.”

“Şüphe mi? Neden?”

“Bu odalar ne zaman değiştirildi?”

“Birkaç gün önce değiştirileceği söylendi, bugün yerleştik.”

Yapımcının eve dönmemi istemesinden sonra yani...

Durup etrafıma bakındıktan sonra gözlerimin takıldığı hedefe doğru ilerledim. Komodinin ilk çekmecesini açtığımda içini boş buldum. Bu, beni rahatlatmak yerine endişelendirdi.

Biliyordum, buralarda bir yerdeydi.

“Bence artık not göndermez sana,” dedikten sonra yeni yatağıma geçip oturdu. “Sandığımız kadar cesaretli değil bence. Öyle olsa o gece kendini açık ederdi.”

Lidya’nın mektuptan haberi yoktu. İsimsiz’in evime kadar uzanabilen elini bilseydi, şimdi pervasızca saç uçlarını kıvrıyor olmazdı.

“Cesur değil zaten,” dedim onu tanıyormuş gibi. Gözlerim odada gezinirken evime mektup gönderen birinin sonraki notunu nereye koyabileceğini düşünüyordum. “İsimsiz, korkağın teki.” Lidya’nın elini koyduğu yeri gördüm, bulduğumu bilerek bir adım attım. “Ama bu, onun gülcünü yok sayabileceğimiz anlamına gelmiyor.”

Elini çekerek örtüyü kaldırdım, yastığı da kaldırdıktan sonra notu gördüm. Artık notları odamdaki komodininin değil, doğrudan yatağımın içine bırakıyordu.

Teklifimizi kabul ettiğın için teşekkür ederim. Umarım senin için hazırladığım sürprizi beğenmişsindir. Lidya’nın sana gece merhemi olmasını isteyebileceğini düşündüm zira bundan sonra gündüzleri daha çok yara alacaksın.

- B Ö L Ü M 6 -

BİR YAZ GECESİ AŞKI

Fame Evi'ndeki yeni başlangıcına uyandığımda gün ışığı henüz kendini göstermiş değildi. Diğerlerinin de anons sesine uyanacağını ve gösteriye hazırlanacaklarını bilerek yatağında doğruldum.

Lidya cam kenarındaki yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Ela ise duvar kenarındaki yatağında olmalıydı ama orada değildi. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım, aralık bırakılan diğer kapıyı fark edince yataktan çıktım. Yeni odamın içindeki kapı da farklı kapıların olduğu küçük bir hole açılıyor, biri banyoyu diğeri giyinme odasını bize bahşediyordu. Ela aralık bıraktığı kapıdan geçip banyoya girmişti. Banyonun kapısı ise tamamen açıktı.

“Ela?” dedim fısıldayarak. Lidya'yı uyandırmak istememiştim.

Aynadaki yansımasına bakmaya devam ederken “Günaydın,” dedi.

“Aslında henüz aymadı...” dedim, bileğindeki tokayı çıkarıp uzun saçlarını toplamaya çalıştığı sırada. “Ne yapıyorsun, neden uyanıksın bu saatte?”

Ne olduğu hakkında en ufak fikrimin dahi olmadığı siyah bir kumaşla başını kapattı, arka kısmında kalan ipleri ensesinde bağladı. Ardından gün içinde taktığı baş rt le-rine pek de benzemeyen örtüyü başına geçirirken “Namaz kılacağım, hazırlık yapıyorum,” diye cevap verdi.

Kaşlarını kaldırdım. “Namaz kıldığını bilmiyordum.”

“Bilmemekten ziyade bunu benden beklemiyormuş gibisin,” dedi anlayışla gülümseyerek. Karşı çıkmak için dudaklarımı aralamıştım ki başını iki yana salladı. “Ama haklısın, şimdi çok var bu örtüyü sadece moda olduğu için takan.”

Bu konuya dair yeterince bilgi sahibi değildim. Nasıl bir karşılık vermem gerektiğini de bilmiyordum. Öyle ki “Az önce taktığın siyah şeyin adı ne?” diye sorarak konuyu de-điřtirmek istedim.

Kıkırdadı. “Bone diyoruz ona.”

Elimle alnıma vurdum. “Yüzücü bonesine benzemesinden anlamalıydım.” Sonra kendimi açıklama ihtiya ı hissederek “Ama bunun ipleri var ve kumaşı pamuklu gibi duruyor,” diye devam ettim.

“Evet,  yle.”

“Peki ama ne gerek var ki? Zaten örtüyle kapatmıyor musunuz sa larınıızı?” diye sorduktan sonra sa maladığımı düşünerek “Kusura bakma, patavatsızca davrandım,” dedim.

“Rica ederim, bana merak ettiğin her şeyi sorabilirsin.”

Anlayışından cesaret bularak “Dün gece uyumadan önce başını açtığını gördüm. Bana düşmez tabii ama biliyorsun, kameralar var...” diyordum ki işini bitirip bana döndü.

“Evet ama kameralar gece yarısından sonra devre dışı bırakılıyor, sen de bunu biliyorsun,” dedi.

“Öyle,” diyerek başımı salladım. “Yine de nasıl güven-
din ki Fame Ekibi’ne?”

“Yarışmacı olmayı bu şartla kabul etmiştim.”

“Sözleşmende geceleri kameraların devre dışı olacağı
yazıyor yani,” dedim.

“Evet ama bundan ziyade, benim yatağımı gören kame-
ra yok. Farkındaysan diğer yatak odalarında üçer kamera
var ama bizimkinde iki kamera var. Eve girmeden önce
bana bunun garantisini verdiler.”

Durup düşününce gerçekten de odada iki kamera oldu-
ğunu ve ikisinin de onun yatağını görebilecek pozisyonda
olmadığını fark ettim. Biri kapıyı diğeri pencereyi görüyor-
du, köşede kalan yatağı görebilmeleri mümkün değildi.

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. “Bu arada saçla-
rın çok güzelmiş, iyi bakmışsın onlara.”

“Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. Ardından ben
eşikte durmaya devam ederken yanımdan geçerek odaya
girdi. Ben de peşinden giderek yatağıma geçtim.

Komodininin ilk çekmecesini açtı, içindeki seccadeyi al-
dıktan sonra kible olduğunu anladığım yöne dönerek yere
serdi. Ardından bana baktı. “İstersen biraz daha uyu. Kah-
valtı saatine daha üç saat var.” Başımı salladım. Gülüm-
sedikten sonra önüne döndü ve ellerini kaldırıp göğsünün
üzerinde açtıktan sonra kavuşturdu. Onu merakla ve bir o
kadar da hayranlıkla seyrettiğim kısa bir sürenin sonunda
bundan rahatsızlık duyabileceğini düşünerek telefonumu
lime alıp yatağıma gömüldüm.

f4a3: İyi ki döndün Eval Seni yeniden o evde
görebilmek o kadar güzel ki... <3

f4rt: Bizi affettin, değil mi?

f3k2: Tekrar özür dileriz. Sana nasıl öyle şeyler

...dik, inan bilmiyoruz... :(

...en de çok pişmanım. Senin için fan hesabı açacağım şimdi. Umarım görünce mutlu olursun.

f22e: Biraz kilo mu aldın sen? :D

foo2: Tek fark eden benim sanıyordum...

fl79: Aptal mısınız, kızın kilosundan size ne?

f5em: Kötü mesajları kafana takma lütfen... Biz her zaman senin destekçiniz.

f004: Aynen öyle. Yine de İzel'e karşı bu kez daha dişli olursan sevinirim.

f7yh: Lütfen ezdirme kendini.

fm8y: Ezik birine bunu demeniz çok komik...

f9ko: Sensin ezik. Eva'nın profilinden defol.

f321: Seni çok seviyoruz, Eva.

f222: Pardon, tanışabilir miyiz?

Mesajları okurken uyuyakaldığımı, evin içinde yankılanan sesle irkildiğimde anladım. Gözlerimi korkuyla açtıktan sonra bu sisteme olan alışkanlığımı ne çabuk unuttuğumu fark edip kendi kendime güldüm.

Lidya da benim ardımdan yatağından çıkıp yeni gün hazırlığını yaptı, birlikte yataklarımıza döndük. Ela odada yoktu. Biraz sonra Suzan Hanım'ın kulağıma fısıldadığını duydum. "Uyan," diyordu. "Zor bir gün seni bekliyor."

Fame Evi'nin benim için ne planladığını merak ederken gözlerimi açtım. Kameraların bende olduğunu bilerek neşeli bir yüz ifadesiyle "Günaydın!" dedim.

Eve dönmüş, en yakın arkadaşımınla aynı odada uyumuş ve uyanmıştım, neşeli olmayıp da ne yapacaktım? Seyircilerin benden görmek istediği muhtemelen bu sırtımaydı; içimdeki öfkeyi ve hayal kırıklığını şu güzel anı bozarak kusmamı istemezlerdi.

“Günaydın bebek,” dedi Lidya. “Rahat uyudun mu?”

Düşündüm, bölük pörçük uykuma rağmen hevesle başımı salladım. *Ah canım*, diyeceklerdi. *Eve döndüğü için ne kadar da mutlu...* “Çok açım.”

“Sen bir de beni sor...” dedi Lidya, bir elini karnının üzerinde gezdirirken.

Ekip, onlara seyircilerin umursayacağı bir an veremeyeceğimizi anlamış olmalıydı ki kameraların ikisi de çevrimdışı oldu. Tuttuğum nefesimi vererek Lidya’ya döndüm. Başını iki yana sallayarak bana bakıyordu. Ne yaptığımı anlamış ve bunu hiç onaylamamıştı.

Konuşmak yerine dudaklarımı birbirine bastırdım, omuzlarımı yavaşça kaldırıp indirdim. Bunu yapmak zorunda olduğumu anlasın istiyordum ama istese de anlayamayacağını biliyordum.

“Daha sonra konuşacağız bunu,” dedikten sonra kapıya yöneldi. “Şimdi kahvaltıya inelim çünkü gerçekten çok açım.”

İsteğini yerine getirerek odadan ayrıлып arka bahçeye çıktık. Sadece yemek saatlerimiz için kullandığımız bu bahçenin ne çardağıyla, salıncağıyla gönlümü çelen ön bahçe kadar sıcak ne de havuzuyla diğer yarışmacıların gözbebeği olan alt kattaki bahçe kadar heyecan verici bir enerjisi vardı. Bu bahçe soğuk ve sıkıcıydı. Önceki haftalar bunun sebebini merak eder ama bir türlü bulamazdım. Masalar ve sandalyelerden ibaret olan bir bahçenin beni bu kadar rahatsız etmesinin mantıklı bir sebebinin olamayacağını düşünürdüm. Ancak şimdi biliyordum. Bir sebebi vardı ve o sebep kesinlikle bu bahçenin daha önce birçok tartışmaya gebe kalmış olmasıydı.

“Orası benim yerim,” diyen Hazal’ın bugünün sinir bozucu ismi olacağını sanıyordum ki Derin’in kızarmış ekmeğe reçel sürüp Atlas’a uzattığını gördüm.

O karşımda, Atlas ise onun hemen yanında oturuyordu. Diğer yarışmacılar da yerlerini almış, birçoğu önündeki tabağı doldurmaya başlamıştı bile. Korkut Bey aramızda değildi, o yalnızca haftanın *challenge*'ını açıklayacağı gün bizimle bu masaya otururdu. Dolayısıyla bugün bir tartışmanın çıkmayacağını, çıksa bile uzun sürmeyeceğini umuyordum.

“Taklitler aslını yüceltir. Bu sözün kime ait olduğunu bilen var mı?” diye soran Emir’in görevi ise Derin’den ziyade beni kışkırtmak olmalıydı. Artık neyin ne için yapıldığını ya da söylendiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum Fame Evi’ni.

Derin’in elindeki bıçak hareket etmeyi kesti, gözleri benim iki sıra yanımda oturan Emir’e kaydı. “Ne demek istiyorsun?”

Emir, elindeki bıçakla tabağındaki zaten küçük olan domatesi bölmeye başladı. “Hiç,” dedi yarıya böldüğü domatese çatalını batırdıktan sonra. “Aniden merak ettim.”

“Belki de reçel sahnesi tanıdık gelmiştir,” dedi Ceren. Meraklı gözlerle ona döndüm. Acaba bu cümleyi Suzan Hanım istediği için mi kurmuştu yoksa tamamen içgüdülerine mi güveniyordu?

“Aaa, doğru,” diye heyecanla konuştu Erkin. “Atlas da Eva’sına reçel sürüp vermişti, değil mi?” Ellerini çenesinin altında birleştirip hülyalı bakışlarını boşluğa dikti. “Ah ah... Ne günlerdi...”

Erkin’in bu sözleri kendi hür iradesiyle söylediğine emindim ve bu, neredeyse gülmeme sebep olan şeydi. Tabii, devamında Derin’in gözlerini üzerime dikmesine de...

“Aşk denen şey ne tuhaf, değil mi?” diye sordu Yiğit. “İki hafta önce başka biri için çarpıyorken kalbin, şimdi bambaşka biri için çarpabiliyor. Tabii buna aşk denirse...”

“Ne ima ediyorsun sen?” diye soran İzel’di. Aslında Yiğit burada Atlas’tan bahsediyordu fakat elbette İzel kendi sine laf atıldığını sanmıştı.

“Bir şey ima etmiyorum. Açıkça söylüyorum. Atlas’ın iki hafta önce Eva’dan hoşlandığını söylerken şimdi Derin’den hoşlanabiliyor olması bana ilginç geliyor. Üstelik Derin, Eva’nın yakın arkadaşlarından biriydi.”

“Bu hesapla, İzel’in iki hafta önce Atlas’tan hoşlandığını söylerken şimdi Aral’a âşık olduğunu iddia etmesi de sana ilginç geliyor olmalı.”

Masadaki bütün gözler bana döndü. Son cümleyi ben söylemiştim. Böylece Yiğit’in değil de Atlas’ın ya da İzel’in tarafındaymışım gibi hissettirmiştim. Suzan Hanım’ın kulağıma fısıldamasını beklemeden elimdeki çatal masaya bırakıp Yiğit’e döndüm. “Evet, bu bence de tuhaf,” diyerek kafa karışıklıklarını giderdim. “Ama bence kullandığın kelime ilginçten ziyade samimiyetsiz olmalıydı.”

“Duygularımızın samimi olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Derin. Artık kimse masadaki yiyeceklerden yemiyordu. Açken gözü başka hiçbir şey görmeyen Lidya bile durmuş, konuşmaya katılacağı anı bekliyordu.

“Senin için değil,” dedim dürüstlükle. O gerçekten de Atlas’a âşık olmuş olabilirdi. İşin kamera arkası boyutunu bilmesem bile onun Atlas’a gerçekten âşık olduğunu düşünebilirdim. Ama Atlas’ın ona? Hayır...

“Öyleyse bana bu sözlerin,” dedi Atlas.

“Ve tabii bana,” diyerek yeniden ilgiyi üzerine çekmek istedi İzel.

Başımı yavaşça salladıktan sonra Aral’a döndüm. Aramızda altı ya da yedi kişilik mesafe vardı ama karşı sıramda oturduğu için başımı uzattığımda bana bakan gözlerini yakalayabiliyordum. “Ama en çok da sana.”

Lidya masanın altından elini bacağıma koydu. Aral sağ kolunun dirseğini masaya yaslamış ve çenesini avuç içine koymuşken hafifçe gülümsedi. O çok sevdiğim yamuk gülümsemelerinden biri değildi bu. Daha çok gayriihtiyari gibi duruyordu.

“Öyle mi?” diye sordu duruşunu bozmadan. “Neden en çok ben?”

Bunu sormasını beklemesem de bir an olsun duraksamadan cevap verdim. “Çünkü bahsi geçen isimler arasında en uzun ilişkisi olan sendin.” Sonra Alara’ya baktım, ismi hiç geçmemiş ya da geçmeyecekmiş gibi rahattı.

“Yani?” diye sordu İzel.

“Atlas’la paylaştıklarımızdan çok daha fazlasını paylaşmışlardır Alara’yla. Dolayısıyla onu unutmaması ve yeni bir aşka yelken açması çok daha zor olmalıydı.”

“O hâlde sana göre bir aşkın unutulmaz olması için o aşkın uzun süre var olması mı gerek?” diye sordu Aral.

“Evet,” dedim hiç düşünmeden.

“Öylesine bir yaz gecesinde, aslında hiç önemi olmayan bir konudan bahsedilirken doğan bir aşk unutulmaz olamaz mı?” Kaşlarımı çatarak duraksadım. Ne söylemek istediğine dair en ufak fikrim yoktu. “Bir an yeterli olmaz mı, aşkın güçlü kılınması için? İlla birçok anıyı barındırması mı gerek?”

“O hâlde hangisi gerçek?” diye sordu Ceren. “Tek bir andan doğan aşk mı yoksa anların bütünüyle güçlenen mi?”

Tartışmanın kavgaya evrilmekten ziyade felsefi bir boyuta taşınması bazılarını sıkışmış olmalıydı ki çatal bıçak sesleri yeniden duyulmaya başladı. Aral duruşunu değiştirdi ama bana bakmaya devam ediyordu.

“Onu bunu bilmem de...” dedi Yiğit, en başa dönmek

isteyerek. "Aral'ın önce Alara'ya sonra onun yakın arkadaşı İzel'e, Atlas'ın ise önce Eva'ya sonra onun yakın arkadaşı Derin'e karşı hislerinin olmasının gerçekçi en ufak bir tarafının olmadığına artık daha çok eminim."

"İzel'i unuttun," dedi Emir.

Gülerek başını salladı. "Doğru. İzel de ilk haftalarda Atlas diye ağlarken şimdi Aral'ı dilinden düşürmüyor." Önündeki peçeteyle ağzını temizledi. "Yani çocuklar, diyeceğim şu ki bu aşklardan bazıları sahte, hatta belki de hepsi."

Akşam yemeğinden sonra çevrimdışı bırakıldığımız ilk anı kendime ayırarak değerlendirmek istedim. Beklediğimden daha kalabalık olan ön bahçeye çıktığımda en azından salıncağı boş bulmanın sevincini yaşıyordum.

Oturduktan sonra ayaklarımdan destek alarak sallanmaya başladım. Diğer yandan görüntülü arama başlatmak için telefonumla ilgileniyordum.

Üçüncü çalışta arama cevaplandı ve babamın o çok sevdiğim gülümsemesini gördüm.

"Babacım!" diye neşeyle seslendiğimde gülüşü biraz daha derinleşti.

"Biriciğim benim... Nasılsın?"

"İyiyim," diye hızlıca cevapladım. Bazı yalanları söylemeden önce düşünmeme gerek yoktu. "Sen nasılsın?"

"Daha iyi," dedi günler öncesiyle şimdiyi kıyaslayarak. "Daha mutlu görünüyorsun. Öylesin, değil mi?"

Yeniden başımı sallayarak yalan söyledim. "Aklandım sayılır."

"Derin konusunda üzüyor musun kendini hâlâ?" dedi. Sorduğunda evde döndüğüm ilk gün yaptığımız konuş-

geldi aklıma. Ona olup bitene inanmadığımı söylemiş-tim. Beni teselli etmek niyetiyle söylediği cümleler iyi gelse de gün gibi ortada olan bir gerçek vardı. Kelimeler yara açabilir ama açık yaraları kapatamazdı.

“Pek değil,” derken bu defa dürüsttüm. “Artık alıştım. Fame Evi işte. Ne zaman ne olacağı belli değil, her şey çok hızlı geliyor ve bitiyor.”

Başını salladı, gözlerine yeniden hüznün çöktü. “Dön-men için seni yüreklendirmemeli miydin acaba?”

Çok bile dayanmıştı bunun pişmanlığını yaşamak için. Biliyordum, üzüldüğümü gördüğü ilk anda kendini suçla-yacaktı ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum. So-rusuna içtenlikle, “Lütfen öyle düşünme,” dedim. “Beni yüreklendiren sen olsan da buraya kendi isteğimle gel-dim. Ayrıca dedim ya, iyiyim ben, gerçekten.”

Yeniden gülümsedi, sonra her günün sonunda yaptığı-mız gibi o gün olanlardan bahsettik. Diğerleri arkadaşla-rıyla, sevgilileriyle dedikodu yapmayı severken ben ba-bamla dedikodu yapmayı severdim. Bu yüzden aramayı sonlandırdığımda gülümsüyordum. Ancak sonra kamera-ların çevrimiçi olacağı ana kadar durup hızlıca her şeyi gözden geçirdim. Ve düşmeme engel olamadım.

“Anlatmak istersen dinlerim,” denince kendimi düşün-ce havuzunda boğulmaktan son anda kurtardım.

Bir adım ötemde durup ilgiyle sorduğu sorusuna yanıt vermeden önce ayaklarımı yere değdirerek salıncağın durmasını sağladım. Bu hareketimle ona izin verdiğimi düşünerek geçip yanıma oturdu. Düşünceli hâlim onu kaygılandırmış gibi davranıyordu. Belki de benim için ger-çekten endişeleniyordu ama ona henüz güvenmiyordum.

“Neden, daha sonra aleyhime kullan diye mi?”

Konuşmak yerine başını eğmeyi tercih etti. Ayaklarımı yere vurarak salıncağın tekrar hareketlenmesini sağladım.

Eve gelmeden önce bana yazdığı mesajları hatırlıyordum. Benimle bir derdinin kalmadığını ve iyiliğimi düşündüğünü söyleyerek özür dilemişti benden. Aslında haklıydı, aramızdaki tek sorun Aral'dı ve ikili artık kamera önünde bile olsa sevgili değildi. Öte yandan İzel'le de arkadaşlıklar bitmiş sayılırdı. Dolayısıyla Alara'nın bana düşman olması için hiçbir nedeni kalmamıştı. Onun gibi güçlü bir rakibi yakınımnda tutmak bana her anlamda iyi gelirdi.

Frame'deki etkileşimlerimin Alara'yla dost olduğum takdirde nasıl arttığı gözlerimin önüne gelince ister istemez gülümsedim. "Anlatmaya nereden başlayacağıma emin değilim aslında..."

Alara'nın şimdi yanımda olması kendi hisleri doğrultusunda mı gerçekleşmişti, emin değildim ama ben kame-raların çevrimiçi olduğunu görmüştüm. Bu yüzden seyircilerin benden ne isteyeceğini bilerek hareket edecektim.

"Tamam, biliyorum, burası çok farklı bir dünya. Daha ilk gün anlamıştım Fame Evi'nin ne kadar korkunç bir yer olacağını ama ben bu kadarını tahmin edemedim. Ben sandım ki hep birlikte güle oynaya yarışacak ve çok eğleneneceğiz... Ama öyle olmadı. Bu evdeki düzene, takılan maskelere alışamadım. Nasıl oluyor bilmiyorum ama her yeni günde başka bir olay patlak veriyor. İçimizden biri, olduğundan farklı biri gibi davranmaya başlıyor. İsteye-rek mi yapıyorlar bunları yoksa zorla mı, bilmiyorum ama her halükârda kendilerini mahvettiklerini görebiliyorum. Ve beni de. Her gün başka birinin ihanetiyle sarsılıyorum ve daha da kötüsü, yavaş yavaş buna alışıyorum."

İşte böyleydi. Onların yaptığı ve bildiği tek şey buydu.

"O kadar iyi anlıyorum ki seni..."

"Sen de ihanete uğradın," dedikten sonra yavaşça ona döndüm. "Anlatsana, İzel sana bunu nasıl yapabildi?"

“İzel’den bahsediyoruz,” diyerek güldü.

Kendimi tutamayarak ben de güldüm. “Haklısın, ondan her şeyi beklemeliyiz.”

“Ne yazık ki öyle. Kazanmak için her şeyi yapacağını söylerdi de böylesi aklımın ucundan dahi geçmezdi.”

Çok daha kötüsünü yaptığını bildiğimden yorum yapmadım. Alara da biliyordu çünkü. İzel’in Aral’dan hoşlanması ya da hoşlanıyor gibi yapması o kadar da şaşılacak bir olay değildi.

“Aral’dan gerçekten hoşlanıyor mu?”

“Olabilir. Atlas’a olan takıntısına son vermiş gibi durduğuna göre, Aral’dan gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

“Aral ondan hoşlanıyor mu sence?”

“Yani, sanırım öyle.”

Bu konuşmanın gerçekliğine takılmıyordum. Kameralar çevrimiçiydi ve Alara’nın sözlerinin yalan olma ihtimali çok yüksekti. Biz sadece söylenmesi gerekenleri söylüyorduk.

Robot gibi.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden olsa da “Demek arkadaşlığınızın bitme sebebi de bu...” diye devam ettim.

“Aslında tek sebebi bu değil.”

Merakla ona döndüm. İzel’le aralarını açacak başka ne olabilirdi ki? Kamera önündeki arkadaşlıklarının bitme sebebinin bu olduğuna emindim ama arkası için başka sebep gelmiyordu aklıma. “Ne peki?”

“Üzgünüm,” diyerek reddetti beni. “Bu, İzel ile aramızda olan bir şey.”

“Peki, nasıl istersen...”

“Ama bir gün birine anlatmam gerekirse o kişinin sen olmanı çok isterim. Olur da o gün sana gelirsem beni dinler misin?”

“Evet, tabii ki,” dedim hiç düşünmeden.

“Teşekkür ederim,” diye içtenlikle cevapladıktan sonra hareketine engel olduğu salıncaktan inip eve doğru yürümeye başladı.

Arkasından şaşkın şaşkın baktığım bir sürenin sonunda cam kapıdan çıkan yeni biri, az sonra keyfimin yerine geleceğinin habercisiydi. Yanıma gelip oturması bile sakinleşmem için yeterli olmuşken nasıl olduğumu sordu.

Kameraların çevrimdışı olmasını fırsat bilerek “Pek iyi değilim Kaan,” diye itirafçı oldum.

“Neyin var? Anlat bana.”

Sol bacağımı altına alarak ona dönüp oturduktan sonra, “Biraz midem bulanıyor,” dedim.

“Ne üzdü seni ya da öfkелendirdi?”

“Nasıl anladın hemen?” diye gülümsedim.

“Ben de öyleyim çünkü.”

“Her üzüldüğünde ya da öfkелendiğinde miden bulanır mı?”

Başını salladı. “Her üzüldüğümde ya da öfkелendiğimde...”

Kendimi bir kenara bırakıp onu merak ettim. “Ne zamandan beri böylesin?”

“Bir düşünelim bakalım,” dedi. Kara gözlerini etrafı gezdirdikten sonra bana odakladı. “Liseye geçiş sınavından hemen önce başlamış olabilir.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sınav kaygısı mı?” Yavaşça başını sallayınca dünyanın en düşüncesiz insanıymışım gibi devam ettim. “Bir sınav, hayatını nasıl bu kadar etkilemiş olabilir ki?”

“Aslında sorun sınavda değildi, yine de sınavın yapıldığı o gün bende büyük bir iz bıraktı diyebilirim.”

“Ne demek istediğini pek anlamıyorum...”

“Haklısın, kendimi anlatmakta pek başarılı değilim.”

Aslında bu doğrudu. Düşündükçe şimdiye dek bana kendini hiç anlatmadığını fark ediyordum. Konuşmalarımız hep bana dairdi. Ben anlatıyordum, o dinliyordu. Ben konuşmasam bile o dinliyordu ama hiç kendini anlatmıyordu.

Yine de “Hayır, saçmalama,” dedim. “Gayet iyi başladın, sadece kafam karıştı, o kadar...”

Ona cesaret vermiş olmalıydım ki heyecanla, “Öyleyse adım adım gidelim mi?” diye sordu.

Hevesle başımı salladım, söyledikleri gittikçe daha çok ilgimi çekiyordu.

“Babam çok disiplinli bir adamdır. İşinde başarılı olmasının en büyük nedeni planlı ve azimli çalışmasıdır. O sadece işlerini değil, günlerini bile planlar. Hangi gün ne yiyeceği birkaç gün önceden bellidir, saat kaçta kimle görüşeceği de... Onunla konuşmak istiyorsan bunu çok daha öncesinde söylemen gerekir, o da seninle randevusunu planlarını yazdığı defterine not eder.”

“Bu biraz...”

Göz ucuyla kameralara baktı. Henüz çevrimiçi olmamıştık. Tekrar bana döndü. “Bu biraz çılgınca, evet. Bir insan gibi değil, bir robot gibi yaşıyor ve bizlerin de onun gibi olmasını istiyor. Kendimi bildim bileli onun planlarına uyum sağlamaya çalışıyorum. O yaşımda da hangi gün hangi derse kaç saat çalışacağım belliydi.”

“Baskı altındaydın,” dedim hüzünlenererek. “Kontrol ediliyordun ve hata yapmaktan korkuyordun.”

“Çok. Zaten sebebi de bu oldu. Aylarca çalıştım, benim adıma yapılmış bütün planlara uydum. Hiçbir kuralı çiğnemedim ve o büyük gün geldi. Liseye geçiş sınavının yapılacağı kara gün... Bir sınavdı sadece, o kadar da önemli

olmamalıydı ama babam için önemliydi işte.” Duraksayıp boşluğa bakmaya başladı. O günlere gittiğini düşünerek bölmek istemedim. “Büyük bir azimle hazırlandığım sınavı girdim ve zihnim durdu. Kalem elime aldığımda ellerim titremeye başladı. Babamın sözleri geldi aklıma, bakışları... Yapamadım. Bir saat boyunca kalemi oynatmadım bile Eva.”

“Babana bunlardan bahsettin mi? Sana nasıl hissettirdiğinden?”

“Hayır, tabii ki,” dedi sert bir sesle. “O dinlemeyi sevmeyi, sadece konuşmak ister.”

“Peki, sonra ne oldu? Muhtemelen sınav sonucun kötü geldi. Baban ne tepki verdi?”

Ne olduğunu tahmin edebilsem de cevabı Kaan’dan duymak istemiştim ancak derinleşen bakışları anlatmaya pek istekli olmadığını gösterir türdendi. Az sonra düşündüğümü kanıtlar nitelikte, “Bunu da başka bir zaman konuşuruz belki, ne dersin?” diye sordu.

Kendini anlatmakta başarılı olmayan biri için bu kadarı bile fazlaydı. Anlayışlı olmalı ve geri çekilmeliydim.

“Nasıl istersen, ben her zaman buradayım.”

“Teşekkür ederim, Eva.” Elimini omzuna bırakarak gülmüsedim. Aramızda bir sessizlik olacağını sansam da “Biliyor musun, psikolojiyle ilgilenmemin sebebi de bu,” diyerek konuşmayı sürdürdü.

“Ya,” dedim şaşkınlıkla. “Ne tür bir ilgiden bahsediyorsun?”

“Araştırma yapmak kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı ediyor.”

“Hım... En son hangi konuyu araştırdın mesela?”

Göz ucuyla tekrar kameralara baktı. “Aslında devam eden bir araştırmam var.” Merakla gözlerimi kırıştırdım.

“Sosyal medyanın insan psikolojisi üzerindeki etkisini araştırıyorum.”

“Yoksa sen bu yüzden mi...” derken taşların yerine oturmaya başladığını anlar gibiydim.

Kaan’ın böyle bir yarışmaya katılma sebebini hep merak etmiş ama hiç anlayamamıştım. Demek bu yüzdendi. Hep sorgulayan ve olaylara farklı açılardan bakabilen yapısıyla bir araştırma yapmanın peşindeydi.

Başını salladı. “Orası gerçek bir dünya bile değil ama insanlar yine de içinde kayboluyor. Artık herkesin görüp anlaması gerek. Sosyal medya sahtedir ama bize hissettirdikleri gerçek.”

- B Ö L Ü M 7 -

TEHDİTLER VE TEKLİFLER

Son iki gündür olduğu gibi bugün de Hakan'la birlikte ön bahçedeki çardaktaydık. Birbirimizi tanımaya çalışıyor, ekipten gelecek sorulara doğru yanıt vermek için aklımıza ne gelirse çekinmeden birbirimize soruyorduk. Bu işe birkaç gün daha devam edecek olursak beni Lidya'dan bile daha iyi tanır hâle gelebilirdi.

"Demek sen babasının güzeller güzeli prensesisin..." deyince gülerek başımı salladım. "Peki, annenle durumlar nasıl?"

"Annem mi?" Kalbim, alışkın olduğum o hisle atmaya devam edince yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Ne diyebilirdim ki? Hakan'a annemden nasıl bahsederdim? Üstelik kameralar kayıttayken!

Sessizliğimin şüphe uyandırıcı olmasını istemezken "Sıra bendeydi," dedim. En iyisi buydu.

En iyisi konuyu başka bir yere çekmek ve ona gerçeklerden bahsedeceksem bile kameraların kapalı olduğu bir anı yakalamaktı. Çünkü *Frame*'dekilerin gerçeği öğrenmesini istemiyordum. Çünkü biliyordum ki her yerde ol-

duğu gibi *Frame*'de de çok kötü insanlar vardı ve beni yaramdan vurabilirlerdi.

“Öyle mi?” diye şaşırınca alnında üç çizgi belirdi. Ne zaman bir şeye şaşıracak olsa farkında olmadan alnını kırıştırırdı. “Sıranın bende olduğunu sanıyordum.”

“Hayır, yanılıyorsun,” diye yalan söyledim.

“Peki, o hâlde dediğin gibi olsun. Hadi, sor bakalım.”

Bu iki günde Hakan'a dair istemeyeceğim kadar çok şey öğrenmiştim. Onlardan biri de kesinlikle aptal biri olmadığıydı. Annem hakkında konuşmak istemediğimi anlamıştı ve neyse ki zeki olduğu kadar anlayışlı biriydi. Israrcı davranmayıp konuyu değiştirmeme izin vermişti.

Elimi çenemin altına götürerek sorabileceğim herhangi bir soru aramaya başlamıştım ki “İstersen daha sonra devam edelim,” diyerek beni şaşırttı.

tg: @kakulusun

“Neden ki?”

“Çünkü bir süredir ikimiz de yeni soru bulmakta zorlanıyoruz.”

Yavaşça başımı salladım. Haklıydı, artık ne sormam gerektiğini bilmiyordum. Neredeyse bütün ilklerini ve enlerini öğrenmiştim. Ekibin basit soruları karşımıza çıkaracağını tahmin etmemize rağmen en küçük detayları bile sormuştuk.

“Doğru, son iki günümüzün tamamını birlikte geçirdik. Bütün soruları tüketmiş gibiyiz.”

“Hepsini değil,” dedikten sonra elindeki su bardağını dudaklarına götürdü, iki yudumdan sonra tekrar bana döndü. “Ekibin soracaklarından ziyade bizzat benim, senin hakkında merak ettiğim birkaç konu var.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu da ne demekti şimdi? “Ne tarz konulardan bahsediyorsun?”

“Özel konulardan, bana seni bütün çıplaklığıyla tanıttacak özel sorulardan.” Bir şey söylemek yerine ona bakma-

ya devam ettim. Bunu işaret olarak görüp oturduğu yerde kaykılarak bana biraz daha yaklaştı. “Birkaç sorunun daha cevabına ihtiyacım var.”

Aniden geri çekilip çardağı gözleyen kameraya baktım. Çevrimdışıydı. Gülerek ona döndüm. “Kameralar kayıt dışı ve sen bunun zaten farkındaydın, değil mi?”

“Evet, bir süredir.”

“Keşke bana da söyleseydin çevrimdışı olduğumuzu,” diyerek dudak büktüm.

“Neden? Yoksa sen de mi kamera önünde başka biri gibi davrananlardansın?”

Kaşlarımı çatarak omzuna vurdum. “Öyle olmadığımı biliyorsun!”

“O zaman neden sana bunu söylememi tercih ederdin? Kamera önünde olmak ya da olmamak. Madem her iki durumda da kendi benliğini koruyabiliyorsun, öyleyse neden kameraların kapalı olduğu anı bilmek istiyorsun?”

“Çünkü kamera önünde söylenmemesi gereken şeyler var ve ben de bunun bilincindeyim.”

“Hmm...” diye mırıltılı bir ses çıkardı. “Ne gibi şeyler kamera önünde söylenmez?”

Düşünme gerek bile kalmadan cevapladım. “İnsanların günün birinde koz olarak kullanabileceği hiçbir şeyi, kayıt altında söylememelisin. Aslına bakarsan, kendi iyiliğin için bunu kayıt dışında da yapmamalısın.”

“Demek bu yüzden annenle ilgili soruma cevap vermedin ve soruyu geçiştirdin.” Konuşmak yerine eğdiğim başımı salladım. “Anladım.” Başımı kaldırmadan gözlerimi ona diktim, sorgulamaya devam edeceğini sanmıştım ki yapmadı. Kameraların çevrimdışı olmasını fırsat bilip konuyu irdelemeye çalışmayışı gülümsememe neden olurca, “Hoş bir gülümseme,” dedi. “Fazlasıyla içten.”

Bir süre sessiz kaldık. Kucağımda birleştirdiğim ellerimle oynarken son üç günün hesabını yapıyordum. Dostlarımı ve düşmanlarımı tartıyor, bu evde kimin beni gerçekten sevip sevmediğini soruyordum kendime.

“Kaşlarını çattın yine. Söyle bakalım, canın neye sıkıldı?”

“Hiç,” dedim hızlıca. Ellerimi serbest bıraktım. “Hiçbir şeye.”

“Hadi ama Eva... Bugüne bugün karşında seni senden daha iyi tanıyan biri duruyor. Kendini bile kandırabilirsin ama beni, asla!”

Coşkuyla söylediği bu sözler üzerine kıkırdamaya başladım çünkü Hakan bir noktada haklıydı. İki günün sonunda sadece birbirimiz hakkında değil, kendimize dair de yeni bilgiler edinmiştik.

“Peki, tamam, beni yakaladın,” diyerek ellerimi havaya kaldırdım.

Güldü. “Evet, anlat bakalım. Canını sıkan şey ne?”

Derin bir nefes aldım, buna ihtiyacım olacaktı. “Bu yarışma. Bu ev. Buradaki yarışmacılar. Olan biten her şey.” Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Beni anlıyor, o da benim gibi düşünüyordu. “Bana fazla geliyor. İnsanların yüzlerindeki o sanal maskeler beni korkutuyor.” *Ve daha da kötüsü, artık benim de yüzümde o maskelerden biri varmış gibi geliyor.*

“Bu yarışmaya neden katıldın, Eva?”

“Bunu daha önce sordun.”

“Evet, sordum.”

“Ve ben de sorunu yanıtladım.”

“Evet, sorumu cevapsız bırakmadın. Ancak dürüst değildin.”

Neden ona yalan söylediğimi düşünüyordu ki? Oysa ki şimdiye dek ona verdiğim bütün cevaplar doğrudu. “Sana hiç yalan söylemedim.”

“Peki ya kendine?” Anlamadığımı belli edencesine hakmaya devam ettim. “Neden *Frame*’de sıradan bir kullanıcı olarak devam etmek yerine, hayatının belki de en güzel yıllarını fenomen olmaya çalışarak heba ettiğini kendine sor.”

Hakan’ın tek nefeste söylediği bu cümle, bozguna uğrama nedenimdi. Ve düşünmeye başladım: *Bunu yapma sebebi neydi?*

“Ben...” diye sesli düşünmeye başladım. “Ben sadece üniversiteye başladığım ilk yıl nasıl olacağını merak ettiğim için *vlog* çektim ve paylaştım. Daha sonra videoların çok izlenince ve gelen tepkiler de hoşuma gidince devam etmek istedim.”

“Bu bana iki gün önce verdiğin cevabın aynısı.”

“Çünkü gerçek bu!” dedim öfkelenerek. “İnsanların videolarıma ve diğer paylaşımlarıma tepkileri hoşuma gitti. Buradaki çoğu yarışmacı gibi ben de şöhretin büyümesine kapıldım.”

“Evet, sebeplerden biri bu olabilir. Ama ben, asıl sebebin başka olduğunu düşünüyorum.”

“Mesela?”

“Para?”

Dalga geçer gibi güldüm. “Bu, senin arzundu diye hatırlıyorum.”

“Doğru, ben bu işe para kazanmak için atıldım ve bunu inkâr etmiyorum. Ama sen ediyorsun. Kabul et, Eva. Daha en başında bu işe kolay yoldan para kazanmak için atıldın, şöhret umurunda bile değil. Evet, beğenilmeyi ve desteklenmeyi seviyor olabilirsin ama devam etmenin sebebi sadece bu değil.” Ne demek istediğini sormak yerine kaşlarımdan birini kaldırdım. Hakan’ın bu her şeyi bildiğini sanan tavırları can sıkıcı olmaya başlamıştı. “Neden para senin için bu kadar önemli?”

İşte kaçtığını soru buydu. Bakışlarımı kaçırmama sebep olacak o soru kesinlikle buydu. *Biliyor mu? Hayır, bilemez. Ona anlatmadım ki. Lidya dışında kimseye anlatmadım.*

Duraksadığımı için mi yoksa kaşlarımı çatığımı için mi bilemem, doğru soruyu sorduğunu anladı. O, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle cevabımı beklerken benim gözlerim öylece ona bakmaya devam etti.

Zararsız bir gülümseme. Sıcak bakışlar. Sana güvenebilir miyim?

Dönüp kameralara baktım. Tekrar ona döndüm. İçtenliğine güvenmek istedim. Bana korumacı bir tavırla yaklaştığını, küçük kız kardeşiymişim gibi baktığını bilerek “Bu aslında annemle ilgili,” diye itiraf ettim.

“Evet! Biliyordum!” Heyecanını garipsediğimi fark ettiğinde derhal kendini toparladı. “Yani, şey... Annenle ilgili olduğunu tahmin ediyordum.” Başımı salladım. “Ee, anlatmayacak mısın? Bu durumun annenle olan ilgisi tam olarak nedir?”

“Anlatacağım,” desem de ona hikâyemi eksiksiz anlatamayacağımı biliyordum. Bana her ne kadar doğru kişi oymuş gibi gelse de o bir Fame Evi yarışmacısıydı, ona sonuna kadar güvenemezdim. “Söze nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Açıkçası bu konuyu biriyle konuşmalı da uzun zaman oluyor.”

“Demek bu senin için gerçekten özel bir konu...”

“Evet, öyle.”

“Ve bu konuyu benimle paylaşmak üzeresin. O zaman artık senin için herhangi biri olmadığımı düşünmeli miyim?”

Bana flörtöz bir bakışla bakmıyordu. Hayır, aramızda yedi yaş olduğu için değil. O sanki beni gerçekten de üç yıl önce kaybettiğini söylediği kız kardeşinin yerine koyuyordu. “Evet.”

“Buna sevindim. Lütfen devam et.”

“İnsan yaşamı üzerindeki en önemli etkenlerden birini para olduğunu öğrendiğimde çok küçüktüm. Bana paranın gücünü gösteren annemdi, onun bize yaşattıklarıydı.”

“Babana ve sana mı?”

Sadece başımı salladım, ardından buruk bir tebessümle devam ettim. “Eğer paramız olsaydı bizimle kalabilecekti. Ama yoktu ve o da gitmek zorunda kaldı. Gitmeden önce bana bir hayal verdi. Eğer insanların sevgi, saygı ve daha da ötesi hayranlık duyduğu biri olursam nasıl bir yaşam sürebileceğimize dair bir hayal... Ben de bu hayale tutundum ve peşinden gidiyorum.”

“Annen sizi fakir olduğunuz için mi terk etti?” diye sordu. Düşüncesizce miydi? Evet ama kötü niyetli olmadığını biliyordum.

“Maddi durumumuz kötü değildi, yalnızca onun bizimle kalmasına yetecek kadar iyi değildi, o kadar...”

“Kafam karıştı. Anneni ve sizi yargılamak istemiyorum ama bu durum biraz tuhaf.”

Çünkü henüz asıl hikâyeyi bilmiyorsun. Şimdilik bu kadarını bilmen yeterli. Şimdilik...

“Evet, biraz... Belki başka zaman daha ayrıntılı konuşuruz,” diyerek ayağa kalktım. Soru soran gözlerine dönüp “Biraz uyusam iyi olacak,” diye açıkladım.

“Demek gerçekten zor yerden sordum.”

“Ne alakası var şimdi?”

“Gün ortasında uyumaya gidiyorsan kaçtığın bir şey var demektir.”

Alaycı bir ifadeyle ona baktım. “Her şeye çok fazla anlam yüklüyorsun. Bazı şeylerin nedeni olmaz, bazı şeyler tamamen anlamsızdır.”

“Hayır, Eva. Aslında her şeyin bir sebebi vardır.”

“Yakın zamana kadar ben de senin gibi düşünüyordum,” dedim geçmiş bir süzgeçten geçirdikten sonra. “Hiçbir şeyin sebepsiz gerçekleşmeyeceğine inanıyordum. Artık böyle düşünmüyorum.”

“Ama neden?”

“Hâlâ sebep arıyorsun.”

“Herhangi bir şeye olan inancını kaybetmen için o şeyle ilgili kötü bir deneyim edinmiş olman gerekir.”

“Hayatta olan biten her şeye karşı bu kadar net misin? Bazı şeyler belirsiz kalmaz mı?”

“Bana sebepsiz geliştiğini düşündüğün bir şey söyle.”

“Hmm...” Uzun süre düşünmem gerekmedi. Aklımda zaten bir isim vardı. “Mesela İzel...”

“İzel mi?”

“Eve girdiğim ilk günden beri sorgulardım. İzel’in neden böyle biri olduğunu sorup dururdum kendime. Ne yaşadı da kalbi karardı? Ona ne yaptılar da o kötü biri olmayı seçti? Artık merak etmiyorum çünkü anladım. Bazı insanların kötü olması için sebep yoktur, onlar sadece kötüdür.”

“Söylediklerinin aksine yine de sormak istiyorum. İzel hakkında düşünmeyi bırakmana sebep olan şey neydi?”

“Bak işte bunun bir nedeni var,” dedikten hemen sonra pişman oldum. Neredeyse bana verilen bir sırtı açık edecektim.

“Dinliyorum.”

Hakan’ın bilmesi gerektiğini düşünsem de sessizliğimi korumaya devam ettim. Kimseye bahsetmeyeceğime dair Alara’ya söz vermiştim. Fakat öte yandan, Hakan’ın başının derde girmesini de istemiyordum. Alara, Hakan’ı bırakıp sadece kendini korumak istemişti ama Hakan iyi biriydi. Beni hiç tanımadığı hâlde evde kalmam için le-

himde oy kullanmıştı. Bunu, bana değer verdiğini söyleyen Aral bile yapmamışken Hakan yapmıştı. Belki de ona bu gerçeği söyleyerek teşekkür etmeliydim.

“Laf taşımaktan hoşlanan biri değilim ama sana bunu söylemem gerek,” dedikten sonra tuttuğum nefesimi verdim.

“Öyle biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni, Eva,” dedi yumuşak bir sesle. “Lütfen, anlat.”

Ayakta dikilmeye son vererek tekrar yanına oturdum. “Alara’yla konuştum. Bana sizden bahsetti.”

“Bizden mi?”

“Evet. Aranızdaki ilişkiden.”

İfadesiz suratı bir anda gerildi. “Bak, Alara’yla aramızda bir ilişki yok. Biz sadece evdeki ilk haftalarımızda biraz takıldık sadece, o kadar...”

“Biliyorum, o da böyle söyledi,” dedim, durumun Alara’nın penceresinden çok farklı olduğunu bilirken. “Duygusal bir ilişkiniz olmamış.”

“Evet, olmadı.”

Duygusal bir ilişkileri olmamıştı çünkü Alara tek taraflı bir aşk yaşayıp bunu Hakan’la bile paylaşmamıştı. Hakan’ın yüzündeki ciddiyete bakılacak olursa onun da bunu anladığı yoktu. Bu konuyu benim açık etmemi yanlış olacağını bildiğimden sırrın en azından bu kısmını saklamaya devam ederek “Sorun bu değil zaten,” dedim.

“Öyleyse?”

“İzel onu tehdit ediyormuş.”

“Ne?”

Hüzünle başımı salladım. “Evet, maalesef... Alara’dan bu hafta geri planda durmasını istemiş, aksi takdirde ikinize ait görüntülerin *Frame*’e düşmesini sağlarmış.”

“İkimize ait görüntüler mi?” diye dehşete kapılarak sordu

“İyi de ben hiç Alara’yla ortak bir karede bulunmadım ki.”

“Bilinçli olarak bulunmadım, evet.” Alara’nın yakındığı bir konuydu bu. *Onunla bir fotoğrafını bile yok elimde,* diyordu. “İzel ve Hazal sizin fotoğraflarınızı çekmiş gizlice.”

“Yok artık! İnanamıyorum.”

“İlk duyduğumda ben de çok şaşırdım ama sonra düşününce... İzel bu, yapar mı yapar, dedim.”

“Ama onlar yakın arkadaşlardı,” dedi tıpkı benim Alara’ya söylediğim gibi. “Nasıl olur da insan yakın arkadaşının arkasından böyle bir iş çevirebilir?”

“Kötü bir kalbe *neden* diye soramazsın.”

“Belki de haklısındır,” diyerek pes etti. “Bazı insanların kötü olması için bir sebebe ihtiyaçları yoktur, onlar yalnızca kötüdürler.”

Üç saatlik kesintisiz uykumun bölünmesine neden olan şey, telefonuma gelen bildirim sesiydi. Atlas’tan yeni bir mesajım vardı. Bana dinletmek istediği bir şarkısının olduğunu yazmıştı.

Onu geri çevirmeyerek hızlıca yataktan çıktım. Banyoya girip yüzüme su çarptıktan sonra saçlarımı gelişi güzel toplayıp makyajımı tazeledim. Odamdan çıkıp etkinlik odalarının bulunduğu kata varmam ise beş dakikamı aldı.

Müzik odasının önünde durduğumda Atlas’ın tek başına olmasını dileyerek kapıyı yavaşça araladım. Başımı uzattığımda Atlas’ı yalnız başına bulmanın sevincini yaşıyordum.

“Eva!” dedi beni görünce. Mutlulukla gülümsedi, “Gel lütfen,” diye devam etti.

Kapıyı biraz daha açtıktan sonra içeri girip ardında kapattım. Her zaman yaptığı gibi pencere önünde duran berjerlerden birine oturmak yerine piyanonun yanındaydı. Küçük adımlarla yanına varıp onun gibi sırtını duvara vererek yere oturdum.

“Nasılsın?”

Yanındaki gitarı gösterdi. “Heyecanlı, ya sen?”

“Meraklı,” dedim gülümseyerek. Kollarımı, karnıma doğru çektiğim bacaklarımın etrafına doladım.

“Öyleyse başlıyorum.”

Mırıltılı bir ses çıkarıp sol yanağımı dizlerimin üstüne koyarak onu izlemeye başladım. Gitar kucağındaki yerini aldıktan sonra Atlas’ın parmakları tellerin üzerinde hareket etmeye başladı. Duyduğum ritim, daha önce duyduğum hiçbir sesi bana anımsatmayacak kadar kendine özgüydü. az sonra sözlerle müziğine eşlik edecek sanıyordum ama yapmadı. Zaten buna gerek de yoktu. Öyle bir melodiydi ki bu, kendini anlatmak için kelimelere ihtiyaç duymuyordu.

Uzun parmakları tellerin arasında gezinmeyi bıraktığında gözlerini bana çevirdi. Beklenti dolu bakışlarına oturuşumu tamamen değiştirip ona dönerek el çırpır şekilde cevap verdim. “Bu harika!”

“Beğendin mi gerçekten?”

“Deli misin sen? Beğenmek ne kelime, bayıldım!”

Kaşlarından birini kaldırarak ciddi olup olmadığını sorguladı. Alay etmediğime, müziğini gerçekten sevdiğime ikna olduktan sonra gitarı yanına bırakıp rahatlamış bir hâlde geriye yaslandı. “O kadar uzun zamandır bu parçanın üzerinde çalışıyorum ki. Değdiğini görmek nasıl bir duygu, bilemezsin...”

“Yani, ben beğendim,” dedim aynı hisle. “Bir mekânda ya da karışık çalma listemde duysaydım bu melodiyi, so-

nuna kadar dinlemek ister hatta ismini öğrenip gecelerimi de bu sesi dinleyerek geçirmek isterdim.”

Bana yandan attığı bakışları her yeni kelimemden sonra biraz daha yumuşarken “Ya...” dedi. Ardından başını soğuk duvardan ayırıp öncesinde uzattığı bacaklarını toplayarak bana yaklaştı. “Sen bir de yazdığım sözleri duy.”

Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım. “O kadar diyor-sun...”

Başını sallayarak sırtıttı. “O kadar diyorum...”

Az önceki mütevazı tavırlarını tamamen geride bırakıp kendiy-le gurur duyarken yüzündeki sevinç beni de mutlu ediyordu. Fakat beni gülümseten asıl şey, Atlas’ın Fame Evi’ne rağmen müziğe olan aşkını kaybetmediğini görmekti.

“Hey...” dediğinde ikimizin de dudaklarının düz bir çizgi hâlini aldığını fark ettim. Hatta benimkilerin uçları artık yukarı değil, aşağı doğru bakıyordu. “Neden göz-lerin doldu? O kadar mı duygulandırdı müziğimi seni?” Yaşlarla birlikte gülümserken hızlıca başımı salladım. “Küçük yalancı seni!” diye sahte bir öfkeyle kızdıktan sonra uzanıp ellerimi tuttu. “Hadi, anlat artık.”

“Neyi?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Geldin,” dedi evi kastederek. “Hoş geldin, iyi ki geldin ama neden geldin, Eva? Nasıl?”

Diğerleri de sormuştu bana bu soruyu. Lidya’dan Hakan’a kadar herkes sormuştu ama hiçbir sefer cevaplama-dan önce içli içli ağlamak istememiştim. Atlas’ın sorma-sıyla hıçkırarak ağlamaya başlamam bir oldu. Aramızdaki mesafeyi beni kendine çekerek kapattı. Başımı göğsüne yasladıktan sonra saçlarımı okşamaya başladı.

“Atlas...”

“Ağla,” dedi yumuşak bir sesle. “Kamera yok. Ekip yok.

Frame yok. Sadece ben varım. Ağlamak geliyorsa içinden, ağla.”

Kameraların nasıl çevrimiçi olmadığını merak etsem de sormayıp dediğini yaptım. Bir süre, çok uzunca bir süre, gözyaşlarımın beni terk edip onu bulmasına izin verdim. Kendi evimde bile ağlayamadığım kadar çok onun kollarında ağladım. Babamın gözyaşlarımı gördüğünde, hıçkırıklarını duyduğunda üzüleceğini düşünüp kendimi sıkıştırdığım günlerin ve gecelerin acısını çıkarmak istercesine ağladım. Sonunda durup burnumu çektikten sonra başımı hafifçe kaldırdım.

“Kedi gibi bakıyorsun,” dedi gülümseyerek. Elini kaldırıp yanağımdan süzülen yaşlara dokundu. “Minik bir kedi.”

“Kameralar yok muydu gerçekten?” diye çatallaşmış sesimle sordum.

Başını iki yana salladıktan sonra çenemden tuttu. Diğer eli saçlarımı okşamaya devam ederken yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunun farkına vardım. Bu anı daha önce de yaşamıştık. Odamdaydık ve fısıldanan cümleler vardı, o cümleler dudaklarımızın birbirine dokunmasına neden olmuştu. İkimiz de o öpüşmede duygusal bir şey hissetmemiştik, en azından benim özelimde gerçek buydu. Ama şimdi odamda değildik ve fısıldanan cümleler de yoktu. Kameralar bile yoktu. Yine de yakındık. Atlas’ın gözleri, gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımdaydı.

Dışarıdan bir çığlık yükseldi, ardından su sesi duyduk. Muhtemelen biri havuza atlamıştı ve bağırmıştı beni kendime getirmeye yetmişti.

Aniden geri çekildim. “Şey, ben...”

O da başını iki yana sallayarak kendini toparladı. O sırada kapı yavaşça açıldı ve içeri Derin girdi.

“Atlas?”

“Derin...” diyerek ayağa kalktı o, ben de hızlıca pözyaşlarımı sildim.

“Ne yapıyordunuz?”

Daha iyi görüldüğüme inanırken ayağa kalkarak ona döndüm. Atlas çoktan sevgilisinin yanına varmış, biraz önce benim saçlarımı okşayan elleriyle Derin’in alınına düşen bir tutam saçı arkaya doğru itiyordu. “İiç. Eva’ya yeni bestemi dinletmek istemiştin de.”

“Ya...” dedi Derin, ardından bana döndü. “Beğendin mi bari?” Başımı salladım. “Güzel, şimdi bizi yalnız bırak mısın?”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Derin...”

“Ama sevgilim, bir şey oldu, konuşmamız gerek...”

Atlas’a baktım. Gözlerini yumup tekrar açtı. Bu hareketi bana sakın olup yoluma gitmem gerektiğini söylüyorsa da onu dinlemeyecektim. Adım atıp Derin’e biraz daha yaklaştıktan sonra, “İzellik taslamana gerek yok,” dedim. “Çünkü Atlas’ın kafasını karıştırmak gibi bir düşüncede değilim. Olsaydım bile, bu şekilde davranarak bana engel olamazdın.”

Tekrar Atlas’a baktım, kızgın görünmesini umursamadan müzik odasından çıktım. Koridor boyu yürüyüp kat- tan ayrılarak bahçeye çıkacaktım ki açılan kapının ardından duyduğum ses duraksamama neden oldu.

“Neden döndün Eva?”

Atacağım yeni adımdan vazgeçerek topuklarımın üzerinde döndüm. Öfkeli gözlerimin hedefi Tunç’tu.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” dedi ciddiyetle. “Merak ediyorum sadece.”

“Bana neler yaşattığınızı unuttuğunu söyleme.”

“Elbette unutmadım. İşte tam da bu yüzden merak edi-

yorum. Sen elenmedin Eva, kovuldun. Söylesene, insan kovulduğu bir eve neden geri dönmek ister ki?”

Tunç’un beni kışkırtmasına izin vermeyecek, sakinliği mi korumaya devam edecektim. “Hadi ama... Alt tarafı sana kovulduğun bu eve neden döndüğünü sordum, cevap vermek bu kadar zor olmamalı.”

Tepemizdeki kameraya baktım, çevrimdışıydık. Rahat bir nefes alıp “Döndüm çünkü haksızlığa uğramıştım,” diye dürüst davrandım.

“İntikam almak mı istiyorsun?” Ağır ağır başımı salladım, yüzünde gözle görülür bir değişim yaşandı. “Kahretsin! Biliyordum, İzel’e zarar vermek için döndüğünü biliyordum.”

Hissettiği yoğun endişenin yersiz olduğunu söylemek yerine, “Bunun seni alakadar ettiğini düşünmüyorum,” diyerek kışkırtan taraf olmayı seçtim.

“Yanılıyorsun. Bu konu en çok beni ilgilendiriyor.”

“Ya, öyle mi? Nedenmiş?”

“Çünkü artık geri dönme sebebinin İzel olduğunu biliyorum. İzel’in içinde bulunduğu her durum beni de ilgilendirir.”

Öfkesine baktım, suratındaki o ciddiyete. Onaylamadığımı belli edercesine başımı iki yana sallarken “Sana gerçekten acıyorum,” dedim içtenlikle.

“Neden?”

“İzel’i bu kadar seviyor ve onu bu kadar korumaya çalışıyorsun ama onun zerre kadar umurunda değilsin.”

Sözlerim onu yaralar sanmıştım ki “Peki, sence bu benim ne kadar umurumda?” dedi.

“Anlamadım.”

“İzel’in umurunda olmayışım, sorun ettiğim bir şey değil ki.”

“Ama neden?” diye meraklanarak sordum. “Onu sevdi-

ğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. İnsan, sevdiği tarafından umursanmak istemez mi?”

Ben isterdim açıkçası. İşlerin bu noktaya gelmesinin sebebi bile buydu ya, neyse...

Tunç hafifçe gülümserken oldukça rahat bir tavırla omuz silkti. “Ben istemem. Haklısın, onu seviyorum, hem de çok. Zaten bu yüzden kendimi tamamen geri planda tutabiliyorum.”

“Onun mutluluğu için mi?” diye şüpheyile dillendirdiğim gerçeğe buruk bir tebessümle karşılık verdi. “O hâlde onun Atlas’a, Aral’a ya da bir başkasına ilgi duymasını da sorun etmiyorsun çünkü senin için önemli olan yalnızca onun mutlu olması.”

“Kesinlikle. Benimle ya da bir başkasıyla olsun, fark etmez, yeter ki mutlu olduğunu bileyim.”

Bir anlığına da olsa kendimi Tunç’un yerine koymak istedim ama yapamadım. Başımı şiddetle iki yana sallarken “Ama bu çok saçma!” diyordum. “Ve aptalca. Bu dediğini sadece aptallar yapar.”

“Hayır, Eva. Bunu sadece gerçek âşıklar yapar ve bence sen de gerçek bir âşıksın.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ondan bile isteye uzak durduğunu inkâr etmeyeceksin, değil mi? Eğer istersen onu elde edebilirsin ama sen de biliyorsun, o sensiz daha mutlu.”

Ardından bir şey söylememi beklemeden yanımdan geçip gitti. Bir süre olduğum yerde öylece durdum. Kurduğu son cümleleri düşündüm, sonra bunu dert etmemin tam bir saçmalık olduğunu fark edip Hakan’ın bana günler öncesinde yapmamı önerdiği şeyi yapmaya karar verdim.

Etkinlik odalarının bulunduğu kattan ayrıldığımda havuzun bulunduğu bahçedeydim. Aral da buradaydı.

İzel’le birlikte yüzüyorlardı. Beni gördüklerinde duraksamış olsalar da İzel’in üçten geriye saymasıyla dalmaları bir oldu. İkili derinlikte yüzmeye devam ederken benim parmaklarım Aral’a mesaj yazmak için klavyenin üzerinde dans ediyordu.

Benimle buluş. Gece yarısından sonra, çardakta.

- B Ö L Ü M 8 -

BİR GİZLİ BULUŞMA DAHA

Aynadaki yansıma son kez baktıktan sonra banyo-
dan ayrılarak odama girdim. Kızlar tahmin ettiğim gibi
yataklarına çekilmiş, heyecanla beni bekliyorlardı.

“Sonunda be kızım!” dedi Lidya, ardından oturmam
için eliyle yatağına vurdu.

“Çok güzel olmuşsun, Eva,” diyen Ela’ydı. Aslında sa-
dece soğuk bir duş alıp saçlarımı kremlemiştim.

Tamam, koku sürüp en güzel geceliğimi giymiş de ola-
bilirdim...

Ona içten bir gülümseme yolladıktan sonra Lidya’nın
yatağının ayakucuna kıvrıldım. Ela kendi yatağında
uzanmış, örtüyü karnına kadar çekmişti. Anlatırken bir
Lidya’ya bir Ela’ya bakmak beni zorlayacaksa da bunu
umursamayıp kameraların devre dışı bırakılmasını da fır-
sat bilerek “Aral’a buluşma teklif ettim!” dedim.

“Ne?” diye bağırdı ikisi de.

Bu beni güldürünce Lidya yanlış anlayıp “Ha, yine dön-
dün aptal âşık hâllerine yani?” dedi.

“Hayır,” dedim hemen.

“Neden buluşmak istedin ki o zaman?” diye meraklı bir ifadeyle sordu Ela. “Ayrıca ne zaman, nerede?”

“Yarım saat sonra, çardakta,” dedikten sonra Lidya’nın gözlerindeki öfke parıltılarını görüp “Yüzleşmek istedim,” diye devam ettim. “Hakan, onunla konuşup aklındaki soru işaretlerini gidermediğin sürece her an onu düşünüp durur, günleri kendine zehredersin dedi.”

“Ne zamandan beri Hakan’ın sözleri kıymetli oldu senin için?” diye sorarken Hakan’ı küçümsüyor gibi değil, bana onun dışında birine değer verdiğim için tavır alıyor gibiydi.

“Düşününce haklı değil mi sizce de?” diye sorduktan sonra destek bekler gibi Ela’ya döndüm. “Aklımda sürekli Aral’ın o oyu neden verdiği sorusu gezinip duruyor. Verdiği oy yüzünden pişman oldu mu? Olmadiysa neden? En başından beri bana hiç mi değer vermedi? Verdiyse bunu neden yaptı?”

“Haklısın,” diyerek sorularıma bir dur dedi Ela. “Elbette haklısın ama Eva, bazı soruların cevapsız bırakılması daha iyidir.”

“Nasıl yani?”

Dirseklerinin üzerinde hafifçe doğruldu. “Sen şimdi Aral’ın neden bunu yaptığını soruyorsun ya kendi kendine, her yeni soruyla onu affetmeni sağlayacak cevaplar aradığının farkında değilsin. Eğer bu soruları sorarsan şimdi ona, senin onu affetmeni sağlayacak bir cevap vermezse daha büyük bir hayal kırıklığına uğramayacak mısın?”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedim saf saf.

“Yani diyor ki,” diyerek araya girdi Lidya. “Yüzleşmek istemen çok normal ama sorularını ona sorduğunda ya en kötü cevapları alırsan? Ya o oyu kendi hür irademle ver-

dim, verdiğim oydan hiç pişman olmadım, aslında sana da hiç değer vermemiştim derse ne yapacaksın?”

Oyu yapımcı zoruyla değil de kendi isteğiyle kullanmış olmasını aşabilirdim. Verdiği oydan sonra kendini zerre kadar kötü hissetmemesini de bir şekilde aşabilirdim. Ama bunca zaman, yaşadığımız onca tatlı anıdan sonra bana hiç değer vermediğini söylemesini aşabileceğimi sanmıyordum.

Fakat bu gerçek ne kadar umurumdaydı ki?

Hiç.

Fame Evi’ne girdiğim ilk birkaç hafta içinde yaşansaydı bu durum, evet, umurumda olurdu ve yüzleşmekten sonuna kadar kaçardım. Ama şartlar kadar ben de değişmiştim. Ne ben eski Eva’ydım ne de Aral artık içimdeki kadar güzeldi.

Dudaklarım güven veren bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Endişelenmeyin, iyi olacağım.”

“Gitmene izin vermiyorum,” dedi Lidya itiraz istemeyen bir tonla.

“Lidya...”

“O bok herif seni zaten bir kez üzdü, tamam mı? İkinci kez üzmesine izin vermeyeceğim!”

“Bok herif mi?” dedim gülerek.

“Evet, Aral tam bir bok çuvalı!”

Çok değil, sadece iki hafta önce Atlas’la değil de Aral’la yakınlaşmam için beni cesaretlendirmeye çalışan kıza baktım. Öfkeli gözlerinin bana baktığında gözyaşlarıyla dolacağını bildiğinden sol tarafında kalan camdan dışarı bakıyordu, küçük elleriyse yumruk hâlindeydi. Uzanıp ellerini tutmak istedim. Sonra Ela’nın lafa girmesiyle dikkatimi ona yöneltmem gerekti.

“Geçmişte tam olarak ne yaşandı, bilmiyorum... Ama

Lidya haklı Eva. En büyük hayal kırıklığını en sevdiğin yaşatmış. Anladığım kadarıyla senin Aral'a olan hislerin hoşlanmanın da ötesindeydi."

"Hâlâ öyle," dedi Lidya benim yerime. "Öyle olmasaydı gecenin bu saatinde bu konuşma hiç yapılmazdı."

"Eğer öyleyse, bu gece o buluşmaya gidersen, kalbinde bir kez yara açan bu adamın seni ikinci kez yaralamasına izin vermiş olursun. Üstelik yaran hâlâ kanarken..."

İkisi de kendi bakış açılarına göre çok haklılardı. İyiliği mi düşündükleri için bu buluşmaya engel olmak istemişlerdi. Onları anlayabiliyordum ama kendimi daha iyi anlıyordum. Bu yüzleşmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı ve sonunda pişman olacağımı bilsem de her ne söylenirse söylensin gidecektim. Lidya da bunu biliyordu. Zaten bu yüzden Ela'nın sözünün üzerine tek laf etmemişti.

Sessizliği duvardaki saate bakarak bozdum. "Vakit geldi."

"Gidecek misin gerçekten?" diye şaşkınlıkla sordu Ela. O güzel konuşmasından etkilenerек yatağıma girip rüya âlemine dalacağımı zannetmiş olmalıydı.

Başımı salladım. "Gidecek tabii," dedi Lidya, ardından örtüyü üzerine çekerek yatağın içine girdi. "Döndüğünde uyandır beni."

"Neden?"

"Ağlayacak bir omuza ihtiyacın olacak da ondan."

Ardından bana sırtını dönerek uyumaya çalıştı. Ela da pes ederek başını yastığına koyunca komodininin üzerindeki telefonumu yanıma alarak odadan çıktım. Buluşma saatine sadece beş dakika kaldığını bilerek merdivenler inmek üzereydim ki duyduğum birtakım fısıltılara kulak kabartmadan edemedim.

Ceren, Derin ve İzel'in birlikte kaldığı odadan geliyor

du fısıltılar. Konuşmanın beni ilgilendireceğini düşünerek kulak misafiri olmak isterken bu yaptığının çok ayıp olduğunun hemen farkına vararak merdivenlere doğru bir adım daha attım.

Kendimi, daha iki hafta öncesinde dostum olarak gördüğüm bir insanın gecenin bir köründe İzel'le kafa kafaya verip hakkımda konuşacağını nasıl düşünebildiğime dair suçluyordum ki adımlı duydum.

“Eva’yı Atlas’tan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım.”

Derin de olsa insan insandı işte...

“Kesinlikle yapmalısın. Ki bence başarısız da olmayacaksın. Atlas, senden hoşlanıyor.”

“Sanırım...” diyen Derin’in sesinden gülümsediğini anlamıştım. Ben onun sesinden bile ne hissettiğini anlarken o benim kuyumu kazmakla meşguldü.

“Birbirimize yardım etmeliyiz. Atlas’ta gönlü yoksa bile Aral’da kesin vardır.”

“Haklı olabilirsin. En başından beri Aral’a körkütük âşıktı zaten.”

Midemde bir çalkalanma hissettim.

“Eva’yı tekrar evden göndermek yerine onun kendi isteğiyle evden ayrılmasına neden olmalıyız.”

“Bunu nasıl yapacağız ki?”

“Kimse istenmediği bir yerde durmaz, Derinciğim.”

“Nasıl yani? Evdeki bütün yarışmacıların Eva’dan nefret etmesini mi sağlayacağız?”

“Aynen öyle. Leb demeden leblebiyi anlayan bir tip olduğun için ne kadar mutluyum, bilemezsin.”

İzel’in heyecanına rağmen Derin bir süre sustu. Tüylerimi ürperten nefreti ayakta durmamı zorlaştırırken bir elimle duvara tutundum. Bunu bana neden yapıyordu?

“Ben...” dedi en sonunda. “Sanırım bundan hoşlanmadım.”

“Neden?”

“Eva’nın hoşlandığımız erkeklerden biriyle olmasını istemememiz, herkesi ona düşman etmemize neden olmalı.”

“Aral ya da Atlas’a yaklaşmasın diye değil, evden kendi isteğiyle ayrılınsın istiyoruz diye bunu yapacağız.”

“Peki, o zaman cümlemi şöyle değiştiriyorum: Eva’nın evden kendi isteğiyle ayrılmasını istememiz—”

“Ay, içim şişti!” diye tiz bir sesle karşı çıktı İzel. “Bağladın yine şu iyilik perisi hâllerine... Böyle davranırsan ne Eva evden gider ne de Atlas seninle olmaya devam eder, haberin olsun.”

Başımı iki yana sallayarak elimi duvardan çektim. Devamını duymak istemiyordum. Derin’in nasıl bir insana dönüştüğünü bilmek istemiyordum.

Merdivenlere doğru büyük birkaç adım attıktan sonra basamakları sessizce ama hızlı adımlarla indim. Aklım allak bullak olmuşken salondaydım. Bahçeye çıkmadan önce mutfığa girip bir bardak soğuk su içtim. Olanları üstüne yapabileceğim tek şey, şimdilik buydu.

Tekrar salona dönüp açık bırakılan cam kapıdan geçerek bahçeye çıktım. Biraz ilerledikten sonra nihayet pardağın girişinde, Aral’ın tam karşısındaydım.

Oturduğu yerden kalkıp bana yaklaştı. Üzerinde siyah bir tişört ile gri bir eşofman altı vardı, saçları geceye rağmen parlıyor ve bütünüyle her zamanki gibi harika görünüyor. Yalnızca bir eksiği vardı. Dudakları o çapkın gülümsemesiyle kıvrılmış değildi ki zaten olsaydı beni eskisi kadar etkileyemezdi.

Kalbim onu her gördüğünde ilk kez görüyormuş git

atsa da bir gülümsemesiyle onu affedecek kadar aptal de-
ğildim artık.

“İyi görünüyorsun.” Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Olan-
lardan sonra bana ilk sözü bu muydu gerçekten? *Mahvet-
tik seni, son hamleyi de ben yaptım ama bak, iyi görünü-
yorsun*, mu diyordu yani?

“Sen de öyle.”

“İyi görünüyorsun,” diye tekrarladıktan sonra bir adım
daha yaklaştı. Kalbim buna hemen tepki verdi. O söküp
atmak istediğim kalbim, ondan gelen tek adımla çırpın-
maya başladı. “Ama iyi olmadığını biliyorum.”

Nefes almayı keserek baktım ona. Kokusu, duymak is-
teyeceğim son şeydi. Sonra kendimi tutamayarak “Küçük
bir çocuk bile bilir bunu,” dedim. “O kadar şeyden sonra
nasıl iyi olmamı bekliyorsun?”

“O kadar şeyi yaşayan sen olduğun için bekliyorum.”

“Ne?” diyerek kaşlarımı çattım.

“Güçlü olduğumu bildiğim için,” diyerek bir adım daha
attı. Titrek bir nefes aldım, keşke yapmasaydım. Dizleri-
min titrediğine yemin edebileceğim anda, “Ne kadar güç-
lü bir kadın olduğumu çok iyi bildiğimden, iyi olacağını
beklemiştim,” diye devam etti.

Hissettiklerime rağmen karşısında öfkeyle durabilmeyi
sürdürürken “Yani?” dedim. “İyi bulmadın ya beni şimdi,
ne oldu, güçsüz olduğum kanısına mı vardın?”

Dilini şaklattı. “Aksine, şimdi çok daha güçlü buluyo-
rum seni.”

“Ne saçmalıyorsun Aral?” diye öfkelenerek sordum.

“Bir daha söylesene.”

“Neyi?”

“İsmimi,” dedikten sonra gözlerini dudaklarıma indirdi.
“Çok güzel söyledin ismimi. Tekrar söylesene.”

“Konuyu değiştirme,” diyerek kızmaya devam ettim. “Ne demek istedin az önce?”

Bir adım uzağımda dikilmeye devam ederken isteğini yerine getirmeyeceğimi anlayıp başını salladı. “Demek istediğim şu ki... Olanlardan sonra kısa zamanda toparlanacağını biliyordum. Senden beklediğim şey buydu. Ama sen kendine çok başka bir dnya yaratmak yerine seni dağıtan bu eve geri dnmeyi tercih ettin. Bu herkesin cesaret edebileceği bir şey değil.”

“Bu da beni gçl¼ m¼ kılıyor senin gözünde?” dedim gülümseyerek. Dudaklarımdan yüz bulmuş olmalı ki o da gülümsedi. O yamuk gülümsemesi yoktu yüzünde ama beni kızdıran da bu değildi. “Peki, sor bakalım, senin beni gçl¼ bulup bulmaman, daha doğrusu hakkımda ne d¼řündüęün benim umurumda mı?” diye devam ederek beni öfkkelendiren şeyi söyledim.

Ancak o hiç değişmeyeceğini kanıtlarcasına “Umurunda,” dedi.

“Aral,” dedim nefes alır gibi.

Gülümsedi. O aptal, çarpık gülümsemesi dudaklarında yer edindi.

Ona istediğini vermiş olmanın farkındalığına yeni erişmişken elini uzatıp alnıma d¼k¼len perçemlerimi düzelterek “Bir tanem?” deyince beni daha da öfkkelendirmiş oldu.

Hızlıca geri çekildim, bana dokunmasından rahatsızlık duyduğumu anladı. “Neden gitmemi istedin?”

Ama onu neden istemediğimi anlamadı. Bu gece buraya bunu öğrenmek için gelmiştim. Alt edilmeye hiç niyetim yoktu.

“Bunu konuşmak için mi çağırdın beni?”

Hayretle baktım ona. “Başka ne için olacaktı? Seninle konuşacak başka neyim olabilir ki benim?”

“Her şey,” dedi hiç düşünmeden. “Benimle her şeyi konuşabilirsin.”

“O zaman cevap ver!” diye sesimi yükselttim. Evdeki-lerin uyanıp uyanmayacağı umurunda bile değildi. “Neden gitmemi istediğini söyledin?”

“Çünkü gitmen gerekiyordu!” diye o da sesini yükselterek cevapladı. “Gitmen gerekiyordu ve ben de bu yüzden gitmeni istediğimi söyledim.”

Bunu neden gerekli bulduğunu sormak yerine, “Pişman oldun mu peki?” diye sordum.

Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş bir şekilde bana üstten bakmaya devam etti. Israrla sorumun cevabını bekledim; gözleri artık flörtöz bir bakışla değil, mutluluk ya da öfkeyle hiç değil, yalnızca hayal kırıklığı ile parlıyordu. Gecenin karanlığında ışıldayan o yeşil gözlerde hayal kırıklığı vardı. Oysaki hayalleri parçalanan bendim.

“Söylesene,” diye üsteledim. “Diskalifiye olmama neden olduktan sonra hiç pişman oldun mu?” Ellerimi uzatıp göğsüne vurarak ittim onu, kıpırdamadı bile. “Eğer sen kalmamı istediğini söyleseydin, ben bu evden hiç gitmemiş olacaktım!” Bir kez daha vurdum, sarsıldı ama yine de düşmedi. “Eğer sen gitmemi istediğini söylemeseydin, biz şimdi bu hâlde olmayacaktık!”

Tekrar vurmak istedim, bileklerimi havada yakaladı. Kendime o kadar söz vermeme rağmen yaşlarla dolan gözlerime yaklaştı, “Tek dileğim ne, biliyor musun?” diye fısıldayarak sordu. Bana bu kadar yakın durmasına rağmen ona karşı kendimi bu kadar uzak hissetmem canımı acıtıyordu. “Gün gelecek ve sen neden gitmeni istediğimi anlayacaksın. Tek dileğim, o günün hiç yaşanmaması.”

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Ellerimi kendine çekip dudaklarını bileğimle buluşturdu. O bileklerimin

içlerini öperken ben gözümü bile kırpmadan onu seyrediyordum. Çok geçmeden onu itercesine kendimden uzaklaştırdım. Öptüğü yerler acımış gibi davranıyordum ama hayır, acımamıştı, sanki çoktandır sızlıyordu da o öpünce geçmişti.

“Senin yok mu dileğin?”

“Neden, gerçekleştirmem için bana yardım mı edecek sin?”

Ellerini tekrar eşofman ceplerine sokmuş bir şekilde omuz silkti. “Kim bilir...”

Gülümsemek üzere olduğunu anlayınca, “Var!” dedim sonunu düşünmeden. “Artık seni sevmek istemiyorum. Bu dileğimi gerçekleştirmemde de yardımcı olabilir misin?”

Asılan suratından sonra yine o hayal kırıklığını davet etti gözlerine, bekledi bir süre belki sözlerimde pişman olurum diye ama baktı ki ciddiym ve bunu sürdüreceğim, başını iki yana salladı. Sonra hiçbir şey söylemeden çar daktan ayrıldı.

- B Ö L Ü M 9 -

HAVUZ KAVGASI

Yarın büyük günlerimden ilkiydi.

Kimseye belli etmesem de oldukça endişeli ve korku doluydum. Haftaya geç başlamıştım ve diğerlerine nazaran ben partnerimi gerçekten tanıımıyordum. En şanslımız Erkin olmalıydı. Beş haftadır tanıdığı ve deliler gibi âşık olduğunu düşündüğü kızla eşleşmişti. Neyse ki arkadaşımı da onun adına sevinebiliyordum. Lidya ise Kaan'la eşleşmişti. Aslında onları da şanslı bulduğumu söyleyebilirdim. İkisi de eve girdiğimiz ilk günden beri tanışıyor ve birbirine değer verecek kadar iyi anlaşıyordu. Öte yandan Hakan ve ben de tanıştıktan çok kısa süre sonra iyi anlaşabilmeye başlamıştık, görevi başarıyla tamamlama ihtimalimiz yüksekti.

“Eva,” diyerek yanımdaki şezlonga oturunca Lidya, düşüncelerimden koparak ona döndüm. “Sırtıma güneş kremi sürer misin?”

Başımı sallayarak doğruldum, küçük tüpü bana verdikten sonra arkasını döndü. Omuzlarından başlayarak sırtını kremlemeye koyuldum. “Bir saat sonra çekimin var, biliyorsun değil mi?”

Mırıltılı bir ses çıkardı. “Çok durmayacağım zaten. Şe-
ninki kaçtıydı?”

“İki saat sonra.” Kremin keskin kokusu burnumun ka-
şınmasına neden olsa da işimi yarım bırakmayıp devam
ettim. “Hakan’ı bekliyorum işte. Biraz da spor ve sanat
üzerine konuşmak istedi.” Kıkırdadığını duyunca omzuna
vurdum. “Öyle bir niyeti yok dedim sana.”

Lidya garip bir şekilde Hakan’ın bana karşı hislerinin
olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncesine bir türlü anlam
veremiyordum çünkü Hakan’ın beni kardeşi olarak gör-
düğüne emindim. Ona güvenmiyordum, doğru ama bana
olan hislerinin ne olduğunu bilecek kadar tanımuştum onu.

“İsimsiz’in o olup olmadığını henüz teyit etmedik, bili-
yorsun değil mi?”

Ofladım. “Bir de o konu vardı, değil mi?”

Bitirmemi beklemeden bana döndü. Artık sırtına değil,
doğrudan yüzüne bakıyordum. “Evet. Tabii, artık merak
etmiyorsan kim olduğunu, orası başka ama...”

“Ne demek bu?”

Başını kaldırıp havuzu çeken kameralara baktı. Çevrim-
dışyıldık. Tekrar bana dönünce, “Ne bileyim, belki bu kez
ona izin vermek istiyorsundur...” dedi.

“Bana yardım etmesine mi?”

“Evet. Daha önce kabul etmedin ama bak, sonunda ne
oldu. Oyun dışı bırakılan sen oldun. Bu kez izin versen
daha iyi olmaz mı?”

“Yani diyorsun ki hile yapsan da yapmasan da sonunda
zarar gören sen olacaksın.”

Dudaklarını sıktı. “Ne yazık ki öyle. Çünkü sen sadece
bir oyuncusun; o ise kurucu.”

İsimsiz’in ekiple bağlantısı olduğunu artık biliyorduk.
Yazdığı ilk notta bunu açıkça belli etmişti, yine de Celal
Bey’in karşısına dikilmek gibi bir eylemde bulunmamış-

tım. Çünkü yalanlayacağımı biliyordum. İnkâr edecek ve benim daha da öfkelenmeme sebep olacaktı. Notları gönderen onlardı, notlar yüzünden beni evden kovan da onlardı. Acımasız bir oyundu bu ve benim henüz yeterince kozum yoktu.

“Bilemiyorum...” diye dudak bıktım. Onları yenmenin tek yolu bu gibi görünse de bunu yaptığım takdirde neler olacağımı düşünmeden edemiyordum. Haksız bir başarının babamdan önce beni çok üzeceğinin farkındaydım.

“Düşün bunu,” derken omzumun üstünden bir yere bakıyordu. “Tekrar not gelirse bana söylemeden hareket edeyim de deme sakın.”

Nereye baktığını merak ederek döndüğümde Erkin’i asık bir suratla bize doğru gelirken buldum. Konuyu tamamen boş verip “Hey, ne oldu?” diyerek arkadaşlık görevimi yerine getirmek istedim.

“Sormayın,” diyerek yanıma oturdu. “Çuvalladım.”

“Neyde?”

Lidya’nın aksine ne olduğunu anlamıştım. Çekimden dönüyordu ve böyle baktığına göre soruların çoğuna doğru yanıt verememişlerdi. Elimle omzunu sıvazladım. “Kaç soru?”

“Yedi,” dedi başı eğik bir şekilde. “Ben yedi tane bildim, Hazal ise iki.”

İşte bu kötüydü. Başarı sıralamasında geriye düşecekleri yetmezmiş gibi şimdi bir de sevgilisinin onu hiç tanımadığını görünce canı sıkılmıştı. Lidya başından beri bu ilişkiyi desteklemediğinden Erkin’i bu konuda teselli etmeye gereksinim duymamış olmalıydı ki “Olsun, cevapların doğruluğu kadar videonun etkileşimi de önemli sonuçta. Yarına kadar bunun üzerinde çalışabilirsin, biz de destek verimiz,” dedi.

Erkin'in diğerkonuda da bir teselliye ihtiyacı olduğunu bilerek "Aynen öyle," diye başladım söze. "Ayrıca bunlar ekipten gelen saçma sapan sorular sadece. İlişkinizin gerçekliğini kaç soruya doğru yanıt verdiğinize göre ölçeyim deme sakın."

"Ona göre ölçmüyorum zaten," deyince takıldığı noktanın başarı sıralaması değil de sevgilisi olduğunu anladık. "Sorular çok kolaydı. Ama Hazal benim doğum günümü bile bilemedi."

"Sorular bunlar mıymış?" diye şaşırarak sordu Lidya. "Başka ne sordular?"

"Of, Lidya!" diyerek tepki gösterdi Erkin. "Ben neyin derdindeyim, sen neyin..."

"Pardon da..." diyerek ayağa kalktı. "Bugünü bir atlat saydık derdini uzun uzadıya konuşurduk zaten. Arkadaşım olarak tüyo versen ölür müydün?"

Erkin, Lidya'nın alınganlığını fark etmemiş gibi, "Sorular farklı olacak zaten," dedi sadece.

Lidya başını iki yana salladıktan sonra bana döndü. "Hazırlanmaya gidiyorum ben. Lafa dalıp da geç kalma sen de..."

Az sonra Erkin başını omzuma koydu. "Ne yapacağım ben şimdi?"

"Ne değişti ki bir şey yapma gereği duyuyorsun?"

"Ne mi değişti?" diye şaşırarak başını omzumdan ayırdı. "Eva, sevgilim beni tanımadı."

"Tamam işte, ben de diyorum ki bu neyi değiştirdi? Verdiği yanlış cevaplar seni sevmediği anlamına gelmez. Aslında bunun bir anlam ifade etmesi bile gerekmiyor."

"Bilmiyorum," diye tereddütle cevapladı.

"Hem öyle olsaydı, bak sen de yedi soruya cevap verbilmişsin. O zaman sen de mi onu sandığından daha az seviyorsun?"

Onu kendi silahıyla vurmuşum gibi baktı bana. Kazandığı bu farklı bakış açısı kafasının daha da karışmasına yol açarken elini ensesine götürdü. “Öyle mi dersin?”

Aslında öyle demek istemiyordum ama vazgeçemeyeceğini bildiğimden onu böyle teselli etmeye çalışıyordum. İnsan sevdiğini tanımalıydı çünkü. Neyi sevip sevmediğinden ziyade neye üzülüp sevineceğini bilmeliydi. Ama işte konunun muhatabı Erkin’di ve ona bunu söylediğim takdirde işleri onun için daha da zorlaştıracakımı biliyordum. Bu yüzden, Hazal’ın onu gerçek anlamda sevmediğini bu şekilde fark etmemesi için, “Sevgi böyle ölçülmez. Hakkında ne çok şey bildiğine değil, ne bildiğine ve sana nasıl geldiğine bakmalısın,” dedim.

“Bana nasıl geldiğine...” diyerek istediğim noktaya taşınmış oldu. “Düşüneyim ben bunu.”

Oturduğu yerden kalktıktan sonra dönüp gidiyordu ki son anda aklına gelmiş gibi aniden duraksayıp yanağıma bir öpücük bıraktı. “İyi ki varsın kızılıcık şurubu.”

Erkin’in gidişinden sonra güneşin altında dilediğim kadar kalamamışken birinin bana gölge ettiğini hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda güneşin olması gereken yerde Hakan’ın kafası vardı.

“Bölüyorum güneşlenmeni ama...” diyerek yanımdaki şezlonga çökünce gözlerime hücum eden ışığın acısıyla yüzümü buruşturdum.

Elimi kendime siper ederek doğrulurken “Seni bekliyordum zaten,” dedim.

“Aral’la ne yaptınız?” diye sordu birden. Oysaki ben sanat ve spor üzerine sohbet edeceğimizi sanıyordum.

“Önemli mi bu?” diye sorarken zamanı kastediyordum. Zaman önemliydi ama zamanı şimdi olmamalıydı. Bir an önce saatten daha kısa süre sonra çekimimiz vardı.

“Önemli. Amacım seni tanımak ise, imkânsız aşk karşısında nasıl bir tavır sergilediğini de bilmeliyim.”

Aral’a duyduğum aşkı tanımlama biçimi canımı sıkmış olsa da onu terslemek ya da ondan kaçmak yerine, “Konuştuk,” dedim. Kameraların çevrimdışı olduğu bu an için ilk kez ekibe minnettardım.

“Ve?”

“İstediğim cevapları alamadım.”

“Ama artık ona boş yere kızgın ya da kırgın olmadığını biliyorsun,” dedi, çardakta o da varmış gibi. “Artık onu kendi içinde aklamaya çalışmayacaksın.” Hafifçe omuz silktim. Diyecek sözüm yoktu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Çok sıcak,” diyerek konuyu değiştirdi. “Üzerimi değiştirip geliyorum. Sohbetimize havuzda devam edelim.”

Bana cevap verme fırsatı tanımadan gitmesi öfkelenmemi neden olsa da dediğini yaptım çünkü hava gerçekten sıcaktı. Aral’ı konuşmak daha da sıcaklamama neden olmuştu ama sebebi ona duyduğum sevgi değil, öfkeydi.

Havuzla şöyle bir baktıktan sonra şezlongdan kalktım, çok geçmeden suyun derinliklerindeydim.

Yüzmeyi öğrendiğimde beş yaşımıdaydım. Babam işi dolayısıyla Samsun’a gidecekti, bir konferansa katılması gerekiyordu ve üç gün orada konaklayacağı söylenmişti. Annem bunu fırsat bilerek beni de yanına alıp babamın peşine takıldı. İlk ve en unutulmaz tatilim, sanırım bu üç günlük kaçamağımızdı. Oraya gittiğimizde otelin ihtişamıyla büyülenmiş, annemle kendimizi daha ilk günden denize atmıştık. Ben yüzme bilmediğim için diğer çocuklar gibi kolluk ve simitle girmek istemiştım ama annem buna engel olup bana yüzmeyi öğreteceğini söylemişti. O üç günlük kaçamakta bana suyun içindeyken balıklama atlamayı da öğretmişti, kurbağalama yüzmeyi de...

Bilinçsizce yaptığım hareketlerden sonra başımı sudan kaldığımda uzun zamandan beri ilk kez kurbağalama üzdüğümü fark ederek gülümsedim.

Ancak gözlerim beklemediğim birine takılınca gülümsemem hatırladığım güzel anımla birlikte silinip gitti.

Aral da havuzdaydı.

Şimdi çıkıp gitseydim çocukça olurdu ve açıkçası sırf o var diye havuz keyfimden olmak da istemiyordum. Uzaklaşıp yüzmeye devam etseydim ondan kaçtığımı düşünürdüm ve bunun umurumda olup olmadığına emin değildim.

Neyse ki dikkörtgen şeklindeki havuz en az ev kadar devasa büyüklükteydi de iki uzun kenar arasını yüzmek vakit alıyordu. Aral şimdi havuzun tam ortasıdaydı. Eğer bir kulaç ötesinde durmak yerine yoluma gidecek olursam hem ondan bile isteye uzaklaşmış gibi görünmezdim hem de uzun kenarlardan birinde olacağım için aramızda epey mesafe olurdu.

Ona bakmaya son vererek yüzmeye devam ettim, şimdi yalnızca bedenim suyun içindeydi. Planladığım gibi havuzun kenarına ulaştığımda durup ellerimden destek alarak suda biraz daha yükseldim.

Soluklandığım esnada yoluna gitmek yerine tam da ondan bekleneceği üzere yanıma geldi. Belki de varış noktasına giden yolu benim yanımdan geçiyordu.

“N’aber?” dedikten sonra benim gibi ellerinden destek alarak suda yükseldi. Şimdi ikimizin de kolları taşın üstündeydi; sırtlarımız eve dönük, yüzlerimizse birbirimize bakmak yerine bahçe duvarına dönüktü.

“İyi,” dedim sesimin tonuna dikkat ederek. Ne öfkeli ne kindar ne de heyecanlıydı. Tekdüze, sıradan birinin herhangi bir sorusunu yanıtlarmışçasına basitti.

“Güzel,” dedikten sonra çenesini kaldırarak güneşe döndü.

O an bir kez daha cildinin ne kadar güzel olduğunu gör-
düm. Aydınlık ve temiz bir görünümü vardı. Başka zaman
olsaydı ona cilt bakım rutinini sormak isteyebilirdim.

“Bitti mi çekim?” diye sorarak bana döndüğünde be-
nimle gerçekten sohbet etmek istediğini anladım. Üstelik
hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyordu.

Kameraların çevrimiçi olduğunu ve bizi seyrettiğini
görmüşken “Henüz yapılmadı,” dedim sadece. Onu yeşil
ışıkların altında tersleyemezdim, bu sadece kendi topuğu-
ma sıkamak olurdu.

“Hım,” dedikten sonra başını biraz daha benim olduğum
yöne çevirdi. “Öyleyse gerginliğini atmak için girdin ha-
vuza...”

“Ne alakası var?” diye tepki gösterdim hemen. “Hakan
teklif edince kırmak istemedim. Malum, hava çok sıcak.”

“Gergin değil misin yani?”

“Elbette değilim,” diye yalan söyledim ve bunu gördü.

“İyi o zaman,” dedi kameraların farkında olarak konuyu
uzatmadan. “Kendine ve partnerine güvenmene sevindim.”

“Peki ya sen?” diye sordum anlık bir merakla. “Kendine
ve partnerine güveniyor musun?”

Dudaklarını cevap vermek için aralamıştı ki suyun gö-
rültüyle etrafa sıçraması onu duraksattı. Biri havuza at-
lamıştı. Çok geçmeden o biri, İzel, ikimizin arasındaki
boşluğu doldurdu.

tg: @kaktusun

“Ne yapıyorsunuz burada?”

İzel’le yine aynı sebepten fakat bu kez farklı biri için
karşı karşıya gelmiştik ve itiraf etmem gerekirse bu epey
komiğime gidiyordu. Sanki sırf bana inat olsun diye böyle
davranıyordu. Önce Atlas’la, şimdi de başından beri as-
lında Aral’a âşık olduğumu bilmesine rağmen Aral’la...

“Konuşuyorduk.”

“Burada mı?” diye şaşkın bir ifadeyle sorduktan sonra geri çekilerek “Devam etsenize,” dedi.

Göz ucuyla kameralara baktım. Elbette çevrimiçiydiler.

“Aslında sohbetimiz bitmişti.” Kaçamak bakışına rağmen suskunluğumu korudum.

“O hâlde yüzmeye tek başına devam edebilir ya da havuzdan çıkabilirsin, Evacım.”

“Hayır, böyle iyiyim.”

Başımı yavaşça bana doğru çevirdi. “Kalmaya devam edeceksin yani?”

“Evet,” dedikten sonra omuz silktim. “Hakan’ı bekliyorum. O geldiğinde yüzmeye devam edeceğim.”

“Havuzun başka bir köşesinde de bekleyebilirsin ama, değil mi?”

“Evet, dilersen sevgilini de alıp siz başka bir köşesine geçebilirsiniz.”

“Eva!” derken kızmaya başlamış gibiydi. Bu, taktığı maske yüzünden miydi yoksa gerçek hislerinden mi, emin olamıyordum.

“Kızlar, lütfen.”

Aral’ın konuşmaya dahil olması benim de öfkelenmeme neden olmuşken gözlerimi İzel’e dikip “Beni tehdit olarak gördüğün için mi bana böyle davranıyorsun?” diye sordum.

Kibirli bir kahkaha attı. “Seni neden tehdit olarak göreyim?”

“Atlas’ı hatırlatmama gerek var mı gerçekten?”

“Kızlar, buna devam edecek misiniz?”

“Hayır, İzel’le tartışmayacağım,” dedikten sonra çenemi birleştirdiğim ellerimin üstüne koydum. Ayaklarım suyun içinde aheste aheste hareket ediyordu.

“Asıl ben seninle tartışmayacağım!” dediğinde başımı kaldırıp ona döndüm.

“Çünkü gerçek açıkça ortada. Aral’ın sana karşı en ufak bir romantik hissi olmadığı her hâlden belli oluyor ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

“Ne dedin sen?” dedikten sonra elini kaldırıp omuzuna vurdu.

Bu beklenmedik hareketinden sonra dengemi kaybederek suyun içine savruldum. Daha önce olduğu gibi derinlere batmak yerine havuz kenarına tutunarak yeniden yükseldim. “Ne yaptığını sanıyorsun, ruh hastası!”

Neyse ki Aral öylece durmak yerine zapt etmek amacıyla İzel’i kendisine çekmişti de aramızda iki kulaçlık mesafe vardı.

Ortamdaki gerilim her geçen saniye artarken havuza biri daha atladı. Dönüp bakmama gerek kalmadan çok kısa bir süre sonra Hakan’ı yanımda buldum.

“Havuzda olduğunuzun farkında mısınız?” diye gülerек sordu. “Yüzsenize. Ne yapıyorsunuz böyle?” Üçtümüzden de ses çıkmayıp biz İzel’le birbirimize bakmaya devam edince, “Yanlış bir zamanda mı geldim?” diye devam etti.

“Hayır, hayır...” dedi Aral. “Kesinlikle tam zamanında geldin.”

Hakan’ın gelişiyile ortamdaki gergin hava bir nebze de olsa azalmıştı sanki. Öyle ki Aral’ın rahat bir nefes verdiğini bile duymuştum.

“Sevindim.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Yüzmeye dönmek ya da havuzdan çıkmak yerine birbirimize bakmaya devam ediyor, dilimizin ucuna gelen kelimeleri geri çeviriyorduk.

“Ben aslında Eva’yla çalışmaya devam etmek için gelmiştim,” derken sessizliğe son vermek için konuştuğu belliydi.

“Aa, doğru ya! Eva seninle eşleşmişti, değil mi?”

“Evet. Siz de Aral’la eşleşmiştiniz sanırım.”

Aslında Hakan da İzel de kimin kimle eşleştiğini çok iyi biliyordu ama işte, birilerinin saçma bir şekilde de olsa içinde bulunduğumuz duruma son vermesi gerekiyordu.

“Aksi nasıl mümkün olabilirdi ki?” dedikten sonra kollarını Aral’ın boynuna doladı. Uzanıp onu dudaklarından öpünce neredeyse kusacaktım.

“Bu sohbeti sürdürmek isterdim ama çalışmalıyız. Biliyorsunuz. Eva’yla birbirimizi pek iyi tanımıyoruz. Bu yüzden son ana dek bir arada kalmamız gerek.”

“Bu haftaki *challenge* sizin için epey zorlayıcı olacak desene.” dedi Aral. bir kolu İzel’in beline sarılıyken.

“Yok ya. ben senin kadar karamsar değilim. Eva’yla bu işi başaracağımızı düşünüyorum.”

“Bana sadece düşüncede kalacakmış gibi geldi ama, neyse...” dedikten sonra kıkırdayıp yüzmeye başladı İzel.

Kısık gözlerle İzel’e bakmaya devam ettiğimi fark etmeme sebep olan şey. Hakan’ın kolumu dürtmesi oldu. “Hadi. biz de biraz yüzelim.”

Aral’a son kez bakma gereği duymadan Hakan’ın tekli-fini kabul ettim. Birlikte yüzmeye başladık, bu kez kulaç atarak ilerliyordum. Ancak tekrarlarımızı havuzda yapacağımızı söylemiş olmasına rağmen sadece yüzdük.

Çok geçmeden havuzdan çıkıp hazırlanmak üzere odalarımıza çekildik. Biz bahçe merdivenlerini tırmanırken İzel’in rahat bir nefes aldığını tahmin edebiliyordum.

Lidya’yı odada bulmayı bekliyordum ama kapılar kapalıydı. İçeri girdiğimde ilk işim soğuk bir duş alıp saçlarımı kurutmak oldu. Banyodan ayrılmadan makyaj aşamasına geçtim, aynı zamanda ne giymek istediğimi düşünüyordum. Kahve tonlarında bir göz makyajından sonra giyinme odasına geçtim.

Tekrar odaya geldiğimde çekimden önce on dakikam vardı. Beni gözetleyen bir kamera da yoktu.

İçimde alışık olmadığım bir his vardı. Attığım her adımda kalbimin ritmi değişiyordu. Sanki ayaklarımın altında yumurtalar vardı da onlara zarar vermek istemediğim için bu kadar gergin ve aynı zamanda onlara zarar vermeden yolu bitirip bitiremeyeceğimi merak ettiğim için bu kadar heyecanlı hissediyordum.

Titrek bir nefes aldım, elimi uzattım. Örtüyü kaldırdıktan sonra bulutlarla bezenmiş bir kılıfı olan yastığımı kaldırdım.

İşte, oradaydı.

Artık sen de sana yardım etmemi istediğine göre... Al bakalım, bu soruları senin için çaldım. Hakan'la konuş, üç puanı garanti

- B Ö L Ü M 10 -

YEDİNCİ ELEME GECESİ

“Fame Evi’nin sevgili izleyenleri! 7. Haftanın Eleme Gecesi’ne hepiniz hoş geldiniz! Dolu dolu geçirdiğimiz bir haftanın daha sonuna geldik. İşte, şimdi sabırsızlıkla beklediğiniz o gecedeyiz.”

Korkut Bey her zamanki konuşmasını yaparken bizler kameraların odağında olduğumuzu varsayarak yüzlerimize sahte birer gülümseme yerleştirmiştik. Evet, benim de suratımda aynı ifade vardı.

Ezbere bildiğim konuşma devam ederken etrafıma baktım. Bahçeden sonra Fame Evi’ne dair en çok özlediğim şey eleme gecelerini yaptığımız bu çatı katıydı. Neredeyse bütün katı kaplayacak şekilde dizilen bistro sandalyeler ve hafta boyunca neler yaşandığına dair bize görüntü veren ekranın yanı sıra istediğim an başımı kaldırıp yıldızları görebildiğim için burayı seviyordum. Yapımcı ve yönetmenin odalarının da bu katta olması nazar boncuğu olarak nitelendirebileceğim ama çok da umurumda olmayan bir konuydu.

“Bildığınız üzere, dördüncü haftanın sonunda yaşanan

talihsiz bir olay sebebiyle aramızdan ayrılmak zorunda kalan Eva Durusoy, siz değerli izleyenlerimizin yoğun isteği üzerine bu hafta eve geri döndü.” Duraksadı, elini zarıfçe kaldırıp beni gösterdi. Yarışmacılar isteneni anlayarak harekete geçti. Kısa süreli bir alkış tufanından sonra genişçe gülümsüyordu.

“Eva’nın gelişine yarışmacılarımızın bir kısmı sevinirken bir kısmı pek memnun olmadı. Fame Evi Ekibi olarak bizleri şaşırtan şey ise, aradan yalnızca iki hafta geçmesine rağmen yarışmacılarımızın Eva’ya karşı duygu ve düşüncelerindeki değişim.” Doğru bir noktaya parmak bastığı için yedi haftanın sonunda ilk kez Fame Evi’ne istediği kaosu vermeye gönüllüydüm. “Öncelikle Eva’ya sormak istiyorum. Eva, Fame Evi seni nasıl karşıladı dersin?”

Döndüğüm ilk gün zaten konuşulan bu konunun ilk eleme gecesinde yeniden açılacağını biliyordum. Soru farklı görünse de bizi aynı kapıya çıkaracaktı. Hazırladığım konuşmayı yapmak üzere dudaklarımı araladım.

“İyi karşılandığımı söylemek isterdim ancak ne yazık ki öyle olmadı,” dedim bu duruma üzülmüş gibi. “Fame Evi’nin benden hoşlanmadığını, diskalifiye olmam yönünde yapılan oylama sonucunda zaten anlamıştım. Ancak yine de şans vermek istedim, eve tekrar girdiğim ilk anda bütün arkadaşlarımın yüzlerine teker teker baktım. Kimin dostum olduğunu, kimin düşmanım olduğunu bir kez daha görmek istedim.”

Duraksadım. Evet, şu nefret ettiğim duraksamalardan birini şimdi ben kullanıyordum. Etrafımı çevreleyen yarışmacılara göz ucuyla baktım.

Kadın yarışmacıların bulunduğu bölümde ilk sırada oturuyordum, sol yanımda ne yazık ki İzel vardı. Diğer yanımda ise boştu ve birkaç büyük adım atarak erkek ya-

rışmacıların oturduğu kısma geebilirdim. Onlardan bana en yakın oturan ise Aral'dı. Oturma düzeni bile bir plan dahilinde gerçekleştirilmişti.

Yeterince beklediğimi düşünerek tekrar sunucuya döndüm, hafifçe gülümsedim. "Ve anladım ki yokluğumda bu ev, dostumu düşmanım dşmanımı dostum yapmış. Evden gitmem için oy verenler şimdi bana gülümsüyor, kalmam için oy verenler beni nefretle süzüyor. Hep söyledim, yine söylüyorum: Fame Evi akıl almaz bir yer ve her yeni gün bu evde inanılmaz şeyler oluyor."

Bitirdiğimde daha rahat nefes alıyordum. Kalbim gümbür gümbür atarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Kimsenin ne kadar gergin olduğunun farkına varmaması gerekiyordu. Özellikle de babamın.

"Oldukça içten bir konuşmaydı, Eva. Bizimle dşncelelerini paylaştığın ve hayranlarını kırmayarak eve dönmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederiz." Yalnızca gülümsedim. Rolmn bittiğini gösterircesine ona bakan ayaklı kameraya döndü. "şimdi de yarışmacı arkadaşlarımıza sormak istiyorum. Geçtiğimiz haftayı Eva'nın yeniden aramızda oluşuyla birlikte değerlendirmeniz gerekirse, neler söylersiniz?"

Bir süre kimseden ses çıkmadı, daha sonra Lidya söz almak için elini kaldırıncı Krkut Bey ona söz hakkı tanıdı. "Eva'nın gidişine ne kadar üzüldüğümü hepiniz biliyorsunuz. O yokken bu evde kendimi çok yalnız hissettim. Evet, bu evde Eva'nın dışında başka arkadaşlarım var ama Eva çok başka. Bir kere o benim çocukluk arkadaşım. Bu yüzden geri dönüşüyle kendimi çok daha iyi hissederek oldukça keyifli bir hafta geçirdim."

"Buna gerçekten sevindik," dedi geniş bir gülümsemeyle Krkut Bey. Ardından elini kaldıran başka bir yarışmacıya, Hakan'a söz hakkı verdi.

“Neden bilmiyorum ama geçtiğimiz haftaya dek Eva’yla iletişim kurma şansımız hiç olmamıştı.” Aslında olmuştu, onu Alara’yla yakaladığım günden sonra sarıların saklayıp saklamadığıma dair beni ara sıra kontrol gelmişti. “Yine de onun iyi biri olduğunu ve bu evde kalmayı hak ettiğini biliyordum, kalması yönünde oy kullanmamın sebebi de buydu. Eve dönmesi beni de mutlu etti.”

“Ve haftanın *challenge*’ında partner oldunuz.”

“Evet, iyi ki,” dedi bana dönüp gülümseyerek. “Eva’yla eşleşmiş olmak başıma gelebilecek en güzel şeylerden biriydi. Onunla iyi bir uyum yakaladığımızı ve birlikte güzel bir iş çıkardığımızı düşünüyorum.”

Hakan’ın bu samimi itirafına cevap vermem gerektiğini bilerek “Kesinlikle aynı fikirdeyim,” dedim.

“İkinizin aynı düşüncede olması çok güzel. Bakalım diğer yarışmacılarımız partnerleri hakkında neler düşünüyor?” Kameraya döndü, alışılmış sessizliğinden sonra, “Evet, Atlas, söz sende,” diyerek topu Atlas ve Derin çiftine attı.

“Derin’i zaten tanıdığımı düşündüğümünden, başlangıçta soru-cevap tarzında geçireceğimiz anlar için hevesli değildim. Ancak birkaç sorudan sonra aslında ona dair bilmediğim ne çok şeyin olduğunu ve onu keşfetmenin beni nasıl heyecanlandırıldığını gördüm.” İki sıra yanımda oturan Derin’e baktım. Konuşacağı zamanı sabırsızlıkla bekliyordu.

“Dediğim gibi, onu tanıdığımı sandığım için bu *challenge*’ın bize göre olmadığını düşünmüştüm ama yanıltım. Hafta boyunca Derin’le ona ve kendime dair sohbet etmek bana o kadar iyi geldi ki... Artık onu daha iyi tanıyor, bu sayede çok daha fazla seviyorum.”

“Demek bu *challenge* aşkıma iyi geldi...” dedi Korkut Bey çöpçatan gülümsemesiyle.

“Aynen öyle. Aramızdaki bağ zaten kopması zor bir bağdı, bu *challenge* bunu imkânsız kıldı.”

“Peki ya sen, Derin? Sen de Atlas gibi mi düşünüyorsun?”

“Evet, kesinlikle,” derken aptal âşıklar gibi gülümsediğinde bu konuya takılmamın asıl nedeninin farkına vardım.

Derin gibi herkese ve her şeye mesafeli duran bir kadın ne olmuştu da bir adama tutkuyla bağlanacak hâle gelmişti ve ben bu anlarda yanında değildim. Evet, İzel’le aralarındaki anlaşmaya rağmen şimdi yakındığım konu, arkadaşımın gerçek aşkı bulduğunu sandığı zaman yanında olamamaktı...

“Buna gerçekten sevindim. Birbirinize sormanızı istediğimiz soruların birkaçına doğru yanıt veremediğiniz için aranızda problem yaşanabileceğini düşünmeye başlamıştık.”

Atlas dört, Derin üç soruya doğru yanıt verememişti. Videoyu izlemiştim. Ekrandan bakıldığında gerçekten birbirlerine yaklaşıyorlardı hatta insanı ikisi birbirleri için yaratılmışlar diye bile düşündürebiliyorlardı.

“Hayır, elbette öyle bir şey olmadı,” dedi Derin kararlı bir sesle. “Atlas’la önümüzde daha uzun bir yol var. Bütün cevapları şimdiden bilmemize gerek yok.”

“Harika,” diye gülümsedikten sonra gözlerinin hedefi değişti. “Öyleyse sözü Aral’a devretmek istiyorum. Senin için hafta nasıl geçti, Aral?”

“Dürüst olmak gerekirse ben bu kadar keyifli bir hafta geçireceğimi tahmin etmiyordum,” derken doğrudan karşısındaki kameraya bakıyordu. Sunucunun arkasındaki ayaklı kameraya.

“Biliyorsunuz, İzel biraz zor bir kız. Ki aslında benim onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu.” Dönüp buraya

baktı. Gözleri yanımda oturan İzel’de miydi yoksa bende mi? Tabii, tereddüde düşmeyi çok istesem de İzel’e baktığının bilincindeydim. “Anlaşılması güç biri olması onu daha da merak etmeme ve çekici bulmama neden oluyor.”

Aral devam ederken İzel ona uzaktan bir öpücük gönderdi.

“Ne romantik...” dediğini duydum Hazal’ın. Arkadaşının ilişkisine destek vermesi beklenmedik bir durum değildi.

“Peki ya sence, İzel?” deyince gözlerimi kameraya bakmaya devam eden Aral’dan alarak solumda oturan İzel’e yandan bir bakış attım.

“Haftalardır bu evde olmamıza rağmen Aral’ı tanımıyor, Aral Sancak’ı biliyordum ben. Ama bu *challenge* sayesinde gerçek Aral’ı tanımaya başladım ve sanırım şimdi ona her zamankiden daha çok âşığım.”

Gerçek Aral... İzel haklıydı. Onu ilk kez on yedi yaşında görmüştüm ama ben de Aral Sancak’ı biliyor, haftalardır bu evde olmamıza rağmen Fame Evi ve *Frame* dışındaki Aral’ı tanımıyordum. Kimse sosyal medyada kimliğini açık etmezdi çünkü herkes orada olduğu değil, olmak istediği kişi gibi davranırdı. Ben de öyleydim, Aral da öyle olmalıydı. Evet, yakışıklıydı, kusursuz bir bedeni vardı ama ruhu? O nasıldı, yaralanmış mıydı? Ailesi nasıldı, arkadaş ortamında nasıl biliniyordu, hiç âşık olmuş muydu? Sosyal medyanın dışındaki Aral nasıl biriydi?

“Peki sen, Kaan?”

Düşüncelerimin arasında gezinmeye bir son vererek anın içine döndüm. Erkeklerin olduğu kısımda, ikinci sıradada oturan Kaan hafifçe gülümsedi.

“Açıkçası ben her zaman bireysel çalışmalarda daha iyi olmuşumdur. Tekil çalışmalar bana çok daha fazla keyif

vermiştir. Ancak Lidya'yla çalışmak, bundan ziyade onu daha yakından tanımak gerçekten eğlenceliydi. Unutmak istemeyeceğim bir deneyim oldu benim için." Kaan devam ederken dönüp Lidya'ya baktım. Utangaç bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Dediğim gibi, ikili çalışmalar pek bana göre değil. Bu yüzden ilk gün biraz gerildim, Lidya da fark etti bunu ama sonra iyi toparladık."

"Güzel. Peki ya bu *challenge*'ın aranızdaki ilişkiye bir etkisinin olup olmadığını sorsak?"

Kaşlarımı çatmadan edemedim. Kaan da benim kadar şaşırması olmalı ki "Ne gibi bir etki, anlamadım?" diye sordu.

"Mesela ufak da olsa aşk filizlenmeleri?"

Ne? Lidya ve Kaan mı? *Yok artık!*

Büyüttüğüm gözlerimi Lidya'ya çevirdim. Sunucudan aldığı bakışlarını bana kaydırduğunda dudaklarımı kıpırdatarak konuşmak istesem de kameraların odağında olduğumuzu bildiğimden tekrar önüme döndüm. Bu konuşma planlı mıydı? Lidya neden bizim kadar şaşırması benzer miyordu?

"Cevap vermiyorsun. Peki, o hâlde Lidya'ya soralım."

Korkut Bey ile bütün yarışmacıların dikkati Lidya'ya dönünce Kaan'ın bakışlarını üzerimde hissederek gibiydim. Bu oyunlardan hiç hoşlanmadığını bilerek bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. Bir sorun olmadığını, sessiz kalması gerektiğini söylüyordum.

"Henüz böyle bir şey söz konusu değil."

"Henüz?" diye şaşırdı Erkin.

Korkut Bey üzüntüyle başını salladı. "Anlıyorum. Açıkçası biz aranızda bir şeyler olduğunu düşünmüştük çünkü birbirinize sormanızı istediğimiz soruların çoğuna doğru yanıt vermişsiniz. Üstelik seyirciler sizi çok yakıştırmış."

Bu seyircilerin birbirine yakıştırmadığı kim kalmıştı, merak ediyordum doğrusu. Lidya'nın da en az Kaan kadar rahatsız hissettiğini bilsem de elimden hiçbir şey gelmezdi.

"Doğru cevapları verdik çünkü eve girdiğimiz ilk günden beri çok yakın arkadaşız. Birbirimizi zaten tanıyor. İki hafta boyunca da iyi çalıştık."

"Lidya'ya katılıyorum," dedi Kaan, suskunluğuna son vererek. "Biz en başından beri iki yakın arkadaşız."

Devamında olanlara ilgisiz kaldım. Konuşmalara kulak kabartmayı bırakıp kendi iç dünyama döndüm. Ta ki sıra Erkin'e gelene kadar... Erkin'in büyük bir heyecanla söz alması, konuşulanlara yeniden kulak kesilmeme neden oldu.

"Öncelikle bilmenizi istediğim bir şey var ki o da geçtiğimiz haftayı en keyifli geçiren kişinin ben olduğumdur."

Bu doğrudu, çekimlerin yapıldığı gün yani dün haricinde Erkin gerçekten de her an neşeliydi.

"Sence de bu fazla iddialı bir söz değil mi?" dedi sunucu bıyık altından gülercesine.

"Değil," derken kesinlikle kendinden emin bir tavır sergiliyordu Erkin.

"Peki, sana bunu düşündüren şey ne oldu? Neden diğer bütün yarışmacılardan çok daha iyi bir hafta geçirdiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü hem âşık olduğum kız partnerim oldu hem de hasretini çektiğim yakın arkadaşım eve geri döndü. Eh, bu durumda kim benden daha mutlu bir hafta geçirmiş olabilir ki?"

Erkin'in göğsünü kabartarak söylediklerinden sonra yarışmacılar kendi aralarında gülüşmeye başladı. Onlardan biri de bendim. Neşesine sebep olarak beni de sunmuş olması değerli hissetmeme yol açmıştı.

“Hasretini çektiğin yakın arkadaşın mı?”

İzel’in iğneleyici bir ses tonuyla sorduğu bu soru, yarışmacıların saniyeler önceki ciddiyetini geri kazanmasına sebep oldu. Omuz hizamdan ona bakmaya başladım, suratındaki ifade hiç hoşuma gitmedi. Sanki bana acıyormuş gibi bakıyordu.

“Evet,” diye geç bir cevap geldi. Dahası, Erkin’in şimdiki ses tonunda çekimserlik seziyordum.

“Ne yani, ben yanlış mı anladım?”

“Neyi?”

“İzel...” diye araya girmek istedi Hazal.

“Ben artık arkadaş değilsiniz sanıyordum da...”

“Bunu nereden çıkardın ki?” diye sordum.

Hazal uzanıp İzel’in koluna yapıştı. “Yapma, lütfen.”

“İzel, söz vermiştin.”

Ne için söz vermişti? Erkin’in yüzündeki bu korku dolu ifadenin sebebi ne olabilirdi?

“Ne demek istiyorsan açıkça söyle.”

“Arkadaşlığınızın sona erdiğini sandım çünkü o gece, sana zarar vereceğini bilmesine rağmen benim lehime şahitlik yaptı. Kim arkadaşının zarar göreceği bir yola bile isteye girer ki?”

Ne?

Hayır! Hayır, Erkin... Lütfen! Lütfen bunu yapmamış ol.

Kaslarımın gerildiğini hissederken erkeklerin olduğu tarafa döndüm. Aral’ın gözlerindeki ifadeye hiç rastlamamış gibi yaparak Erkin’e baktım. Başını eğmiş, muhtemelen kucağında birleştirdiği ellerine dikkat kesilmişti.

“Hangi geceden bahsediyorsun sen?” diye benim yerime sordu Lidya.

“Eva’yı evden postaladığımız geceden. Şu notlarla ilgili sırtı açığa çıkaran kimdi sanıyorsunuz?”

“Saçmalık,” dedi Lidya hiç duraksamadan. “Bayılıyor. sun kurusıkıya.”

“Yalan söylemiyorum.”

Ofladı. “Ne zaman Eva’yla uğraşmaya bir son verecek-
sin?”

“Peki ya sen, seninle ilgisi olmayan konulara burnunu sokmaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

“Konunun benimle ilgisinin olmadığını düşünmüyorum.”

“Konu ben, Eva ve Erkin’le ilgili.”

“Eva demek ben demek.”

Başka bir zaman olsaydı Lidya’nın bu sözlerinin üstüne ona kocaman sarılabılırdim. Ancak şimdi öylesine çaresizdim ki değil sarılmaya, ağzımı açıp tek kelime etmeye gücüm yoktu. Erkin’e öylece bakıyor, bütün bu olanları inkâr etmesini bekliyordum.

“Of, sus artık! Anladım tamam, dünyanın en iyi arkadaşısı sensin. Bravo sana.”

“Lütfen ses tonumuza dikkat edelim,” diye araya girdi sunu.

“Ses tonumuza mı? Ne söylediğimize değil de nasıl söylediğimize mi dikkat etmemiz gerekiyor? Göz göre göre Erkin’e iftira atıyor ve sizin sorun ettiğiniz tek şey, benimle konuşurken sesini yükseltmesi mi?”

“Lidyacım, lütfen sakın olur musun?”

“İftira falan değil. Aptal değilsen arkadaşının suratına bakarak yalan söylemediğimi anlarsın.”

İzel’in sözlerinden sonra Lidya da dönüp Erkin’e baktı. Benim gibi onun da suratı şimdi hayal kırıklığıyla düşmüştü.

“Keşke bunu yapmasaydın,” dedi Hazal.

“Ay, sen de bırak artık şu salağı korumayı. İki öpücük

uğruna en yakın arkadaşını sırtından bıçaklayan adam, kim bilir daha sonra sana ne yapar?”

“İki öpücük için mi?” diye sordum.

Bunun için miydi gerçekten? Bu kötülüğü bana Hazal için mi yapmıştı yani? Aşk, insanı bu kadar aptallaştırabilir miydi? Yoksa bunun Hazal’a karşı hissettikleriyle değil de bana karşı hissettikleriyle mi alakası vardı? Hazal’ı değerli bulduğundan mı, beni değersiz gördüğünden mi yapmıştı bunu?

Ona yeniden baktım. Artık sadece üzgün değil, şaşkın ve bir o kadar da kızgındım. En nihayetinde utançla eğdiği başını kaldırıp gözlerini benimle buluşturdu. Dudakları pişmanlıkla aralanıp “Özür dilerim, Eva,” dese de ilk kez onu samimi bulmadım.

Karşılık vermek yerine ona aynı yalgın ifadeyle bakmaya devam ettim. Her ne kadar İzel’in zafer kazanmış bir edayla gülümsemesine neden olmak hoşuma gitmese de kendime engel olamıyordum. Artık değiştiğimi ve oyunu kurallarını değiştirecek kadar iyi oynadığımı düşünsem de yanıldığımı şimdi anlıyordum. Onca şeye rağmen, yaşattıkları onca şeyden sonra kendime verdiğim sözlerle rağmen, ben hâlâ hislerimi saklayamıyordum. Onların taktığı maskeler benim yüzümde iğreti duruyordu. Üzgünsem mutluymuş gibi yapamıyordum, birinden hoşlanmadıysam onu seviyormuş gibi davranamıyordum. Erkin benim arkadaşımdaydı ve ona verdiğim sırrı açık etmişti. Bense bunu öğrenmenin beni nasıl yaraladığını gizleyemiyordum.

“Konuşma sırası sende. Hazal’la kavga etmenize neden olacak bir şey söyle.”

Fısıltı zihnimde bir çılgılık gibi yankılandı. Ekip yine reytingleri düşünüyor ve beni bu doğrultuda yönlendirmek istiyordu. Ne hâlde olduğumu umursadıkları yoktu.

Yine.

Yeniden.

Gözlerimi Erkin'den alarak Hazal'a çevirdim. Onun da kulağına fısıldanmış mıydı?

"Ne bakıyorsun be? Sanki zorladım onu. Yap, dedim, o da yaptı."

Beklediğim ilk adım gerçekleşmişti. Hazal, bir kez daha yapım ekibine boyun eğmişti.

Peki ya ben? Ona karşılık verecek miydim yoksa hissettiklerime rağmen ekibe karşı mı çıkacaktım? Erkin'le yüzleşmeyi ve Hazal'a yaptığının hesabını sormayı deliler gibi istesem de bunu şimdi yaparak ekibin hislerini reyting malzemesi yapmasına izin mi verecektim?

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım," dedim. Belli ki yanıldığım bir nokta daha vardı; henüz kendi benliğimden tamamıyla vazgeçmiş değildim.

"Ama konunun muhatabı benim."

"Hazal, beni kışkırtma," diyerek ona döndüm.

Başını biraz daha öne çıkardı. Şimdi aramızdaki yarışmacılara rağmen beni daha net görüyordu. "Kışkırtırsam ne olur? Ne yapabilirsin ki? Yoksa İzel'e saldırdığın gibi bana da mı saldırırsın?"

Derin bir nefes aldım. Sırf ekibin dediğine gelmemiş olmak için kaşınan avuç içimi bacağıma sürttüm. İstedikğim şey, Hazal'ın kıvrıkcık saçlarını elime dolamak ve ortalığı dağıtıp yıkmaktı. Ama ekibin de düşlediği sahne bu olduğu için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Karşılık ver."

Hayır, bunu yapmayacaktım.

"Eva, sana diyorum! Beni duymuyor musun?"

Elbette duyuyordum. İzleyicilerimizin kaos ve entrikayla beslendiğini ve tam olarak şimdi ekran başında durup

nefeslerini tutarak benim ne yapacağımı beklediklerini de biliyordum. Muhtemelen Hazal'a haddini bildirmem gerektiğiyle ilgili bir ton laf ediyorlardı. Ve bunu yaptığın takdirde *Frame* hesabının etkileşimlerini arttıracaklardı.

Canlı yayında olduğumuzu ve etkileşimlerin son ana dek geçerli olacağı aklıma gelince tereddüde düştüm. Hakan'la iyi uyum yakalamış olsak da İsimsiz'in yardımına rağmen sadece sekiz soruya doğru yanıt verebilmiştim. Belki de...

"Evet, aynen öyle yaparım!" Belki de onlara istediğini vermeliydim.

"Kapanmış gitmiş bir olay için tartışmanız ne kadar mantıklı sizce?"

Bir kaşımı kaldırarak Kaan'a döndüm.

"Kaan haklı," dedi Atlas. "Eva'yla İzel arasında talihsiz bir olay yaşandı, bu doğru. Ancak daha sonra bu olayda Eva'ya haksızlık edildiği anlaşıldı ve Eva'dan geri dönmesi istendi. Neden şimdiye bakmak yerine geçmişte takılı kalmaya devam ediyorsunuz?"

"Üstelik bunu daha sonra kendi aranızda yapmak yerine bizi de bu saçmalığa sürüklüyorsunuz," diyen Aral'dı. "Dördünüz arasındaki bu sorun hepimizi çok gerdi ve farkındaysanız yine sizin yüzünüzden bir eleme gecesi daha uzadı."

Ne diyeceğimi ve ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Üçünün de art arda konuşması bana olaylı geçen son eleme gecesini hatırlatmıştı. Birlik olup bana yardım etmeye çalışmışlardı. Şimdi de birlik olmuşlardı ama bu kez bana yardım etmek ister gibi bir hâlleri yoktu. Aksine, uğradığım ihanetin ağırlığını değersizleştiriyorlardı.

"Farkında mısınız, bilmiyorum ama üçünüz de Eva'ya haksızlık edildiğini kabul ediyorsunuz; ama şu an siz de ona haksızlık ediyorsunuz."

“Ne alakası var?” diye sordu Kaan, önünde oturan Hakan’a hitaben.

“Eva biraz önce yakın arkadaşlarından birinin ihanetine uğradığını öğrendi.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Atlas.

“Ne yapmasını istiyorsunuz? Pekâlâ, deyip Korkut Bey’in sonuçları açıkladığı ana geçmesini mi beklemeli? Elbette şaşırmalı, üzülmeli ve sorgulamalı.”

“Biz, ona bunu yapmamasını söylemedik ki,” dedi Aral. “İhanete uğrayan her insan Eva’nın verdiği gibi tepki verir, vermeli. Biz sadece yer ve zamanın doğru olmadığını düşünüyoruz.”

Yer ve zamanın doğru olmadığını düşünmek...

Aral’ın son cümlesi bana nefes aldırırken onları yanlış anladığımı fark ettim. Aslında ekibin isteğini yerine getirmemin bana zarar vereceğini düşündükleri için bu anın sona ermesini istemişlerdi. İyiliğini düşündüklerinden böyle davranmışlardı. Aslında karşımda değil, her zaman ki gibi yanımdaydılar.

Öyle olmalıydı.

“Bence sadece siz içinüz bu şekilde düşünüyorsunuz,” deyince Hakan, kendi içimde onları iyileştirmeye son verdim.

“Öyle mi? Sen nasıl düşünüyorsun mesela?”

“Bu konunun sadece Eva’yı değil, bizleri de ilgilendirdiğini.”

“Ne anlamda?”

“Eva’ya haksızlık eden bizdik,” dedi Hakan. “O gece ve sonrasında hepimiz sessiz kaldık. Eva’nın evde kalmasına ya da evden gitmesine yönelik bir oylama yapılmasına bile izin verdik. Kimse olayın gerçek yüzünü araştırma tarafı olmadı. İşte bu yüzden, gerçekler yavaş yavaş ortaya

çıkmağa başlamışken durup ona olup biteni boş vermesi gerektiğini söyleyemeyiz.”

Neredeyse gözlerimi dolduracak bir gerçeğin farkına varmıştım; ben sevilmeğ değil, anlaşılmak istiyordum.

“Yahu biz ona olup biteni boş vermesini söylemiyoruz ki!” diye çıkışan Kaan’ın ise bunca zaman beni anlayışla sevdiğini sanıyordum.

“Daha biraz önce kapanmış bitmiş bir olayın üstüne konuşmanın mantıksız olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

Hakan’ın sorusu, üçünün de susup kalmasına neden oldu. Kaan ilk kez birine ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Atlas ve Aral birbirlerine bakıyor, Hakan öfkeli gözlerini üçünün de üzerinde gezdiriyordu.

Öylece durmuş, bu dört adama karmaşık duygular içinde bakıyordum.

“Benim gibi seyircilerimizin de bu tartışmanın nereye varacağını merak ettiğini biliyorum, fakat araya girmek durumundayım. Çünkü yavaş yavaş gecenin sonuna geliyoruz ve artık heyecanla beklediğiniz sonuçları açıklamam gerek.”

“Evet, lütfen,” diye konuştu Alara.

“Hiç boşuna heveslenme, bu haftanın kazananı ben olacağım. Ben ve biricik sevgilim Aral.”

İzel’in lafına karşılık Alara yalnızca göz devirmekle yetindi. Fakat bence o da durumunun farkındaydı. İlk haftalarda gösterdiği performansı ve sahip olduğu kitleyi koruyamamıştı. Egemen’le eşleşmesi büyük şanssızlığın-
dan, kitlesini İzel’e kaptırması ise aptallığındandı. Tabii, İzel’in onu Hakan gerçeğiyle tehdit etmesini bir kenara bırakırsak...

“O hâlde her zaman olduğu gibi, yine sormak istiyorum. Yedinci haftanın kazananları kimler oldu dersiniz?”

“İzel olabilir,” dedi yandaşı.

“Olabilir mi? Tabii ki ben kazandım, tıpkı geçen hafta olduğu gibi.” İzel, kollarını göğsünde birleştirirken gülümsedi.

“Kesinlikle Eva,” diyen Ela’ydı. Oda arkadaşı olduğu-muzdan beri daha da yakınlaştığımız için değil, objektif olarak baktığında bunu gördüğü için ismimi söylediğini düşünüyordum.

“Bence de Eva olabilir.”

Kirpiklerimi kırıpıştırarak ismimi söyleyen ikinci kişiye döndüm. Derin gerçekten benim ismimi mi vermişti?

“Neden Eva’nın kazandığını düşünüyorsunuz?” diyen sunucu da benimle aynı noktaya takılmış olmalıydı.

“Çünkü bu, eve döndüğü ilk hafta ve mağduriyeti henüz çok taze,” dedikten sonra omuz silkti Derin. “Bilirsiniz, insanlar mağdur edebiyatına bayılır.”

Bir an, çok kısa bir an da olsa eski günlerdeki gibi beni desteklemek istediğini sanmıştım. İçimde ona karşı umut beslemeye devam ettiğim için kendime kızdım.

“Derin’e katılıyorum, yine de olsa olsa ikinci ya da üçüncü olmuştur diye tahmin ediyorum. Birinci benim. Nokta.” Bu kez göz devirme sırası bendeydi. “Ve umarım kazanan erkek yarışmacı da Aral’dır.”

İnsan ne kadar kolay değişiyordu böyle... Daha birkaç hafta önce Atlas’ın ilgisini çekmek için türlü türlü oyun-lar oynayan ama şimdi aynı oyunları Aral için kuran bu kıza mı daha çok şaşırmalıyım? Yoksa dostumken ona kötü hiçbir şey yapmadığım hâlde düşmanım hâline gelen diğere mi?

“Peki ya kaybedenler? Kimler bu hafta aramızdan ayrılacak dersiniz?”

“Gönül ister ki Eva yine bu evden defolup gitsin... Ama görünen köy kılavuz istemez.”

“Lidya olabilir bence. Ya da Derin.”

“Neden ben olabilir mişim?” diye şaşkınca sordu Lidya. “Benim istatistiklerim gayet yüksek, ayrıca *challenge* için çektiğimiz video da epey ilgi gördü.”

“Bize kıyasla kötü bir konumda olduğunu düşünüyorum,” diyen Hazal’dı.

“Asıl kötü konumda olan sensin. Videonuzu da izledim. Erkin’in sorduğu sorulardan yalnızca ikisine doğru yanıt verebilmişsin.”

“Kızlar, yine başlamayın lütfen,” diyordu ki Kaan, öfkeli gözlerini ona çeviren Hazal, “Sana ne be!” diye çıkıştı.

“Başka tahmini ya da yorumu olan var mı?”

“Ben, kendimin eleneceğini düşünüyorum,” dedi Tunç.

“İnsanın kendini bilmesi güzel bir şey,” diye küçümseyici bir tavırla konuşmasına rağmen İzel’e dönüp gülümsedi. Aşk, böyle bir şey olmamalıydı.

“Bence de Tunç elenecek ya da ben...” diyen Erkin’di.

“Umarım sen elenirsin. Eva’ya yaptığın bu kötülükten sonra bunu hak ettin.”

Lidya’nın sözlerinden sonra durup düşündüm. Erkin elenirse üzülmüydüm? Bana yaptığı bu kötülüğe rağmen onu özler miydim?

“Öncelikle kaybeden yarışmacılarımızı açıklayacağım,” dediğinde sunucu, dönüp Erkin’e baktım, bana nasıl suçlulukla baktığını gördüm. Üzüleceğimi, özleyeceğimi ama affedemeyeceğimi anlayarak tekrar sunucuya döndüm. “Ancak bilmeniz gereken bir şey var. Bu gece aranızdan birer kadın ve erkek yarışmacı değil, ikişer kadın ve erkek yarışmacı elenecek.”

“Ne?”

“Hayır!”

“Bu haksızlık!”

“Saçmalık!”

Bu düpedüz saçmalıktı, haksızlıktı. İçimizden birik bir sonraki hafta da evde kalabilecekken şimdi gitme zorundaydı. Fakat hepimiz biliyorduk ki ne kadar kar çıkarsak çıkalım oyunun sahibi onlardı.

“Lütfen sakın olalım...”

“Yani çifte eleme mi yapılacak bugün?” diye sordu Yiğit

“Evet.”

“Neye göre belirlendi kaybedenler?”

“Bu kez oranları yarıya bölmek yerine tam tuttuk. Yani içinizden birer kadın ve erkek yarışmacı haftanın *challenge*’ının kaybedeni olduğu için eve veda edecek; diğer kadın ve erkek yarışmacılar ise *Frame* hesabında en az etkileşimi aldığı için.”

“İtiraz ediyorum,” dedi Kaan.

“Böyle bir hakkınızın olmadığını biliyorsun...”

“Daha önce söylemeliydiniz,” dedi Ceren.

“Ne değiştirdi ki?” diye kendi kendine sordu Ezgi.

Ekip, ben dahil tüm yarışmacıları kontrol altına aldıktan sonra kameraların yeniden çevrimiçi olmasıyla sunucu kaldığı yerden devam etti. “Artık son haftalara geldiğimiz ve birlikte uzun zaman geçirdiğimiz için şu anki heyecanınızın öncekilerden çok daha fazla olduğunun farkındayım. Bu yüzden daha fazla uzatmıyorum. Yedinci haftanın kaybeden erkek yarışmacılarından ilki Tunç oldu!”

Bütün gözler hızlıca Tunç’a döndü. Tunç, dudaklarını birbirine bastırırken yavaşça omuz silkmişti. Zaten ele-neceğini beklemekten ziyade sanki bunu istiyor gibiydi.

“Evet, Tunç, bizimle duygu ve düşüncelerini paylaşır mısın?”

Tunç, Fame Evi’nde geçirdiği anları yâd ettiği kısa bir konuşma yaparken gözlerim kızların üzerindeydi. Hazal’ın

yanıldığını umuyordum. Elenen kişilerden biri Lidya ise ne yapardım, bilmiyordum.

“Teşekkür ederiz. Şimdi gelelim kaybeden diğer yarışmacımıza... Yani *Frame* hesabının etkileşimleri en düşük olana. Evet, yedinci haftanın diğer kaybeden erkek yarışmacısı Egemen oldu.”

Bu kez dikkatler Egemen’deydi ama ben Alara’ya bakıyordum. Partnerinin elenmesi kaybetme korkusuyla dolup taşmasına neden olmuştu. *Frame* hesabının etkileşimleri çoğumuza göre hâlâ çok iyi olsa da *challenge*’daki performansı berbattı.

Korkut Bey, Egemen’den de duygu ve düşüncelerini aldıktan sonra, “Gelelim kadın yarışmacılarımıza...” diyerek bize döndü. “Evet, yedinci haftanın kaybeden kadın yarışmacılarından ilki Ceren oldu!”

Elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı Ceren. Sayfasında bir süredir herhangi birimize dair magazin değeri taşıyan haberler paylaşmadığı için etkileşimleri epey düşmüştü. Ancak sanırım eleme potasına gireceğini hiç sanmıyordu.

Ceren’in kesik kesik ağlayarak yaptığı konuşmadan sonra sıra son ismi açıklamaya geldi. “Evet, bakalım kaybeden son yarışmacı kimmiş...” Duraksadı, geç bile kalmıştı. Arkamda oturan Lidya’ya elimi uzattım. “Haftanın *challenge*’ında başarısız olarak eve veda edecek isim, Hazal oldu!”

“Bu nasıl olabilir?” diye konuşan Erkin’di. Çok sevdiği sevgilisinin eleneceği haberiyle adeta yıkılmıştı. Gözlerim bir anlığına ona döndü, yüzündeki ifadeyi görünce üzülmeden edemedim. Neredeyse yanına gidip onu teselli edecektim.

Neredeyse...

“Bir yanlışlık olmalı. Elenen kişi ben olamam. Benim bu evde biriyle ilişkim var, nasıl elenebilirim ki?”

“Ne dedin?” diye şaşırdı Erkin.

Hazal ise duygularının esiri olmuş, pervasızca konuşmayı sürdürüyordu. “Hani evden biriyle aşk yaşadığımız takdirde istatistiklerimiz yükselecek ve belki de haftanın kazananı olacaktık? Neden şimdiye dek herhangi biriyle flört bile etmeyen Lidya, Ela ya da Ezgi değil de Erkin’le sevgili olan ben eleniyorum?”

Hazal’ın tek nefeste ve yüksek bir ses tonuyla söylediklerinden sonra kimseden ses çıkmadı. Konuşması gereken tek bir kişi vardı, o da Erkin’di.

“Benimle sevgili olmak istemenin nedeni, evde daha fazla kalabilmek miydi?”

Ayağa kalkarak “Evet, geri zekâlı!” diye bağırdı. “Ne zannediyordun ki?”

“Benden hoşlandığını,” derken oturduğu yere iyice sindi Erkin.

Hazal, ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerken uzun süreli bir kahkaha attı. “Yahu senden kim, neden hoşlansın? Hiç aynaya bakmadın mı?”

Çatık kaşlarıyla Hazal’a döndüm. Kimse kimseyi sevmek zorunda değildi ama sebep olarak dış görünüşünü sunamazdı.

“O zaman neden benimle oldun? Başka bir erkekle de olabilirdin.”

“Evet, keşke olabilseydim. Ama yoktu! Aral’ı İzel kaptı, Atlas’ı da Derin. Tunç ve Hakan isteklerimi yerine getirecek karakterde erkekler değiller... Kaan ise...”

“Tamam, yeter,” diyerek elini kaldırdı Erkin.

Hazal onu tamamen boş vererek sunucuya döndü. “Ben şimdi gerçekten de elendim mi?” Korkut Bey sadece ba-

şını sallayarak yanıt verdi. “Öyleyse artık bir ilişkimiz kalmadı.”

“Evet, bitti.”

Öfkeli ve sulu gözlerini Erkin’e çevirdi. “Seni kastetmedim, aptal. Fame ekibiyle bir ilişkim kalmadı. Yani artık dilediğimi yapabilirim.”

Sonra durdu, kulağına fısıldandığını anlamamıza yetecek kadar değişti yüz ifadesi ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. Olası bir sinir krizinin önüne geçmek isteyen Korkut Bey, yayına kısa bir ara verdi. Lidya ve ben ise bu sırada salonun bir köşesinde öylece duran Erkin’e bakıyorduk.

“Aklından bile geçirme.”

“Ne?”

“Erkin’in yanına gitmek ve ona sarılmak istediğini biliyorum. Sakın.”

Bakışlarımdan ne yapmak istediğimi anlamasına takılmayarak “Ama ona baksana. Ne kadar üzgün...” dedim.

“Sen de bir zamanlar öyleydin. Hatırlasana. O gün sen de çok üzüldün ve o sana sadece baktı.”

“Haklısın.” Ne yazık ki çok haklıydı. “O, ben üzgünken öylece durmuştu.”

“Aynen öyle. Sonrasında bile sana suçunu itiraf etmedi.”

Umursamaz görünmeye çalışarak yayının başlamasını bekledim. İçten içe Erkin’e gitmek istesem de yapmadım.

Az sonra elenen yarışmacılar salondan çıkarıldı, yayına kaldığımız yerden devam ettik.

“Ve şimdi sıra geldi kazanan yarışmacılarımızı açıklamaya... Yine sözü hiç uzatmadan hızlıca isimleri söyleyeceğim. Kazanan erkek yarışmacımız: Erkin!”

“Ne?”

“Yok artık!”

“Şaka mı bu?”

“Şaka tabii ki.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Saçmalık!”

“Erkin’in birinciliğiyle ilgili şöyle bir durum var: Bu geceki yayına kadar kazanan yarışmacı Atlas görünüyordu. Ancak bu geceki yayının sonlarına doğru seyircilerimiz Erkin’in *Frame* hesabında o kadar çok etkileşimde bulundu ki sonuç değişti.”

“Eva’ya ihanetinin açığa çıkması onu haftanın kazananı mı yaptı yani?” diye sordu Atlas.

“Haftanın *challenge*’ını kazanan zaten oydu.”

“Eksik olan tek şey, *Frame* hesabındaki etkileşim sayısıydı ve onu da bu gece itibarıyla elde etti.”

“Evet.”

Yavaşça ona döndüm ve yüzünde görmekten korktuğum ifadeyle karşılaştım. Mutlu görünüyordu fakat haftanın kazananı olurken beni kaybettiğinin farkında bile değildi.

- B Ö L Ü M 11 -

KİLİTLİ DEFTER

Tuttuğum nefesimi ışıklar kırmızıya dönünce dışarı verdim. Korkut Bey yakasındaki mikrofonu çıkarmakla meşgulken aynı katta bulunan gizli odaya doğru ilerlemeye başladı.

Yeniden çevrimiçi olacağımızı ama bunun partideki herhangi bir anımıza denk geleceğini ve bant yayın olarak sonraki güne aktarılacağını biliyordum. Öncesinde elenen yarışmacılara veda etmemiz gerekiyordu, tabii istiyorsak.

Açıkkası Hazal'ın yüzüne dahi bakmak istemiyordum. Ceren'le de yakın olduğumuz söylenemezdi ama Ceren'in bir hoşça kalı hak ettiğinin farkındaydım. Ne de olsa evde kalmam yönünde oy verenlerden biriydi. Tunç ve Egemen için de benzer düşünceler içindeydim.

Onlar eşyalarını toplamak üzere kattan ayrılmışken harekete geçecektim ki Lidya'nın bileğime yapışmasıyla neye uğradığımı şaşırmış bir hâlde arkadaşşıma dönmem gerekti.

"Eva, buna bakmalısın!"

Ekranını bana çevirdiği telefonunu elinden alıp açık

duran *Frame* profilime baktım. Takipçi sayım eleme gecesinin başlangıcından bu yana epey artış göstermişti. Yirmi bir bin yeni takipçi şimdi hesabımda geziniyordu. “Bu şimdiye kadar hiç görmediğim bir şey...” derken bunu bir başarı olarak görüyor, şaşırdığımı kadar sevinmiyordum da.

Lidya da benim kadar mutlu görünürken telefonumu elimden alıp “Bu şimdiye kadar hiçbirimizin görmediği bir şey,” dedi. Birkaç saniye sonra ekranı tekrar bana çevirdi. “Tabii, bunu saymazsak.”

Şimdi gözlerim Erkin’in *Frame* profilindeydi ama bu geceden önce kaç takipçisi olduğunu bilmediğimden beklediği tepkiyi veremedim. “Onunki kaç artmış ki?”

“Kırk bin,” dediğinde uçukladığımı sandım. İşte Lidya’nın da beklediği tepki buydu.

Mağduriyet her zaman kazandırır, Celal Bey’den aldığı ilk ders buydu fakat ihanet? Erkin yakın arkadaşına ihanet etmekle suçlanan biriyken nasıl olmuştu da işler lehinde ilerlemiş ve en çok kazanan yine o olabilmişti? Belli ki Celal Bey’in verdiği derslerin bir kısmını uyuklayarak geçirmiştım.

“Bu sence de büyük haksızlık değil mi?” diye sordu, yapısı dolayısıyla neredeyse varlığı belli olmayan kaşlarını çatmış bir hâlde.

“Öyle,” diyerek başımı salladım. “Fakat artık Fame Evi sınırları içinde adalet aramayı bırakmalıyız.”

“Ne zaman konuşacaksın onunla?” diye sorarak çene siyle Erkin’i işaret etti. Öylece sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. Etrafındaki yüksek boy sandalyelerin tamamı boştu. Yalnız görünüyordu ama biliyordum ki hissettiği yalnızlık fiziksel değil, ruhsaldı.

“Bilmiyorum.”

“Ama konuşacaksın, değil mi?”

Lidya gibi ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ama onun kadar öfkeli bakışlarla Erkin'i süzmüyordum. "Bir açıklamayı hak ediyorum," dedim buna gerçekten inanarak. "O da bir açıklama yapmayı hak ediyor."

"Keşke bunu yapmasaydı," dedi içten bir üzüntüyle. "Dostluğumuz da bunu hak etmemiştir."

Bana yapılan yanlış kendisine yapılmış gibi görmesi canımı yaktı. Evet, Lidya çocukluk arkadaşımı ve böyle hissetmesi olağandı ama Erkin de kısa zamanda yakın diyebileceğim seviyede arkadaşım olmuştu; bana bunu nasıl yapabilmmişti?

"Sanırım şimdi konuşacağım," dedim ani bir kararla. Bu hislerle uzun süre tek başıma kalamazdım.

"Emin misin?" diye sorduktan sonra kollarını çözüp omzuma dokundu. "Sanki şu an doğru zaman değil gibi. Ona baksana."

Dönüp tekrar Erkin'e baktım. Aynı yerde, aynı duruş ve ifadeyle oturuyordu. Neye daha çok üzüldüğünü bilmiyordum ama tereddüt ettiğine göre Lidya, Erkin'in aklının şu an eve veda etmeye hazırlanan Hazal'da olduğunu düşünüyordu.

"Haklı olabilirsin," dedim. Hazal için bana ihanet etmeyi göze aldığına göre aklı şimdi tabii ki ondaydı. Hâl buyken karşısına çıkıp ona hesap soramazdım. "Ceren ve Egemen'le vedalaşacağım ben, gelmek ister misin?"

Hiç düşünmeden başını iki yana salladı. İkisinden de hoşlanmadığını bildiğimden bunu garipsemeyerek yatak odalarının bulunduğu katlara inmek için merdivenlere yöneldim. Parti yarım saat sonra başlayacaktı, daha doğrusu elenen yarışmacıların evden ayrılmasından hemen sonra.

Bir kat aşağı inip Ceren'in odasının kapısında durdum. Elimi kaldırıp hafifçe kırdığım parmaklarımın eklem yer-

leriyle kapısına vurduğumda yatağının yanındaki komodinini boşaltmayı keserek bana döndü. “Ah, Eva...”

“Girebilir miyim?”

“Tabii ki.”

İçeri girdiğimde onu tam da beklediğim gibi tek başına buldum. Fame Evi sakinleri ona bir vedayı çok görmüştü.

Haftalar önce aynısını Çisem’e de yaptıklarını, onu yalnız bıraktıklarını hatırlıyordum ama Çisem’in eve veda ederken yanında kimseyi bulamama sebebi umursanmıyor oluşuydu. Ceren’inki ise sevilmemektir. Hangisi daha kötüydü, bilemiyordum. Nefret edildiğin için mi yalnız bırakılmak daha kötü hissettirirdi yoksa nefret edilecek kadar bile değer görmediğin için mi? Sanırım Ceren daha iyi durumdaydı.

“Yardım etmemi ister misin?” diye sordum, ne diyeceğimi bilemeyerek. Ona nasıl hissettiğini soramazdım.

Başını bir kez yukarı doğru salladı. “Gerek yok, teşekkür ederim.” Ardından tekrar komodinine dönüp içindeki ıvrır zıvrır boşaltmaya devam etti.

“Umarım bundan sonra her şey senin için...” diye başlayarak iyi dileklerde bulunuyordum ki “Bana gerçekten yardım etmek istiyor musun?” diyerek sözümü kesti.

“Evet, tabii ki. Nereden başlayayım?”

Bir kaşını kaldırıp indirdi, ne demek istediğini anlamadığımı belli edencesine. “Eşyalar için değil. Bundan sonra her şeyin benim için iyi olmasını istiyorsan bana yardım edebilirsin.”

Mikrofonunu devre dışı bıraktığını görünce ben de aynısını yaptım. Bir cevap beklediğini bilerek “Nasıl?” diye sordum, bunu gerçekten isteyip istemediğime emin değilken.

Komodininin alt çekmecesinden çıkardığı kırmızı, sert kapaklı küçük defteri havaya kaldırdı. “Burada ne yazdığını bana söyleyerek.”

Çatık kaşlarımla ona doğru birkaç büyük adım daha attım. O, yatağına oturup yanındaki boşluğu eliyle işaret edene kadar devam etmesini bekledim. Yanına oturduğumda defterin önünü ve arkasını göstermeye başladı. “Kilitli. Anahtar bende değil.”

“Kime ait olduğunu biliyor musun peki?”

Başımı iki yana salladı. “Ama içinde ne yazdığımı çok merak ediyorum.”

“Neden kilidini kırmıyorsun?”

“Çünkü tekrar yerine bırakmam gerek.”

Kaşlarımı kaldırıp odayı gözleyen kameralara baktım, çevrimdışydık. Sonra aklıma gelen şeyin başıma gelmemesini dileyerek ona döndüm. “Bu defteri nereden buldun?”

“Yapımcının odasında.”

“Ceren!” dedim dehşet içinde. “Yapımcının defterini mi çaldın sen?”

“Ödünç aldım,” dedikten sonra buklelerinden birini parmaklarının etrafına doladı. “Hem belki yapımcının değildir.”

“Başka kimin olabilir?” diye sordum, defteri elinden alıp incelemeye başladığımda. “Onun odasındaymış.”

“Yarışmacılardan birinindir belki.”

Kaşlarımdan birini kaldırıp “Buna kendin de inanmıyorsun, farkındasın değil mi?” diye sordum.

Elini saçlarından çekip, “Of, tamam!” diye pes etti. “Belli ki onun ve kilitli olduğuna göre içinde yazanlar çok önemli.”

“Evet, bu yüzden almamalıydın.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Asıl bu yüzden almalıydım ve iyi ki de yaptım.”

Gözlerimi devirdikten sonra baştaki teklifini hatırlayarak “Neden sana yardım etmemi istedin? Defteri gördükten sonra seni ispiyonlayabileceğimi düşünemedin mi?” diye sordum.

Dudakları şimdiden zaferi tatmış gibi kıvrıldı. “Bu iş için senden daha iyisini düşünemezdim.”

Aklını okumuş gibi, “Celal Bey’le aramızda olanlar yüzünden...” dedim.

Hinzır gülümsemesiyle başını salladı. “Ondan en çok sen nefret ediyorsun. Düşündüm ki eğer bu defter gerçekten ona aitse ve içindekileri ona karşı koz olacak kullanacaksak bunu yapmak en çok senin işine yarar. Dolayısıyla, bu konuda bana en çok sen yardım edersin.”

“Yani ben seninle vedalaşmaya gelmesem bile sen bu defteri bana vermek için yanıma zaten gelecektin.”

“Aynen öyle.” Dudaklarını serbest bırakıp ciddiyete büründü. “Neyse, söyle bakalım. Var mısın, yok musun?”

Bunun için çok düşünmeme gerek yoktu. Yine de “Beni satmayacağını nereden bileceğim?” diye sordum.

“Yaparsam elime hiçbir şeyin geçmeyeceğini sen de biliyorsun.”

Haklıydı, evden ayrılıyordu ve yarışmaya geri dönme gibi bir ihtimali kesinlikle yoktu. Defteri aldığım ve beni sattığı takdirde kendini de yakmış olacaktı.

“Anahtar bulup yazarları sana göndereceğim, öyle mi?”

Gözlerini kırparak beni onayladı. “Sayfaların fotoğrafını çekip bana yollarsın.”

“Peki, sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

Bir omzunu oynattı. “Bunu o zaman düşünürüm. Ne yazdığını ve gerçekten kime ait olduğunu bilmeden bir karara varmak istemedim.”

“Mantıklı.”

Elindeki defteri gösterip “Yani?” diye sordu.

“Varım,” dedikten sonra defteri elinden alıp kabarik eteğimin altına sakladım. Odalar bu gece gözlenmeyecek de olsa ekibin işi belli olmazdı. Işıklar yeşil olmadan önce defteri güvenli bir noktaya bırakmalıyım.

“Sana güvenebileceğimi biliyordum,” dedikten sonra oturduğu yerde uzanarak bana sarıldı. Ani hareketiyle üst bacaklarımın üstünde duran defterin sivri köşelerinin çıplak tenimi kesmesine neden olsa da ses çıkarmayıp tek kolumla sarılışına karşılık verdim.

Ayrıldığında gülümsemesine karşılık vermek yerine, “İş bittiğinde bana borçlanmış olacaksın,” dedim.

Benden bunu beklemiyormuş gibi, “Öyle mi?” diye sordu.

“Endişelenme, boyunu aşacak bir şey istemeyeceğim senden,” derken aslında onun benden istediği şeyin ne kadar zor olduğunu da söylüyordum. “Her zaman yaptığın bir şeyi yapmanı isteyeceğim.”

“Hakkında magazin haberi girmemi mi istiyorsun?” diye sorduğunda dilimi şaklattım.

“Benim değil. Daha sonra söyleyeceğim biri hakkında. Ama bu, kesinlikle asılsız bir haber olacak.”

Islık öttürdü. “Eva! Ne olmuş sana böyle?”

Tepkisini ve yüzündeki şaşkınlıkla karışık sevinci anlamsız bularak “Ne olmuş?” diye sordum.

“Bizden biri olmuşsun,” diye aynı ifadeyle konuştuğunda beynimden vurulmuşa döndüm.

Ona ne teklif ettiğimi ve bunu yaptığı takdirde sonuçlarının neler olacağını görür gibi oldum.

Ancak yaşadığım sarsıntı uzun sürmedi ve sınıırım artık onlardan biri olduğumu gösteren asıl şey de buydu.

- B Ö L Ü M 12 -

GERÇEK ARAL

Fame Evi'nde güvenli alan diye bir şey yoktu. Defteri saklayabileceğim bir tek özel alanım bile kalmamıştı. Ekip ya da yarışmacılardan ziyade çekindiğim isimsiz'di. Kendisi önce odama, sonra yatağıma kade elini uzatmış biriydi. Ancak bana karşı kötü niyetli olduğunı bildiğimden giyinme odasını uygun nokta olarak seçtim. Bana ait olan çekmeceyi açıp defteri bıraktıktan sonra üzerini çoraplarımla kapattım.

Tekrar odama döndükten sonra vakit kaybetmeden Egemen'in odasına geçtim. Bir diğer deyişle Aral'ın odasına.

Kapıyı tıklatıp içeri girince Egemen ve Aral'ın birlikte eşya topladıklarını gördüm. Aral'ın yardımseverliği gözlerimi yaşartmaya yetmişken birkaç büyük adım atarak Kanan'a ait olduğunu düşündüğüm yatağın önünde durdum.

Aral kitapları toplamayı bırakıp gözlerini bana dikince bir anlığına da olsa dikkatimin dağılmasına sebep oldu. Odaya neden geldiğimi unutmuş bir hâlde Aral'a ve elinde tuttuğu kitaba baktım. Sonra Egemen'in kapattığı valizi sürüklemeye başladığını fark ettim.

“Yapabileceğimi bir şey var mı diye bakmaya geldim.”

Dört tekerlek yanından geçerken “Çok nazıksın ama hayır, yok. Aral ve Hakan’la hallediyoruz,” dedi Egemen. Ardından valizini kapı eşiğinde bırakıp geri döndü.

“Hakan?” diye şaşırdım.

Arkamdaki yatağı işaret etti Aral. “Yeni oda arkadaşımız.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Kendi oda arkadaşlarım değişmişken onlarınkinin aynı kalmasını beklemek benim hatamdı.

O sırada Hakan giyinme odasından kollarını iki yana açmış ve arasındaki boşluğu kıyafetlerle doldurmuş hâlde çıktı. Giysileri Aral’ın oturduğu yatağın ayak ucuna doğru fırlatırcasına bırakıp “Daha yarısı bile bitmedi!” diye isyan etti. Sonra beni görüp, “N’aber Eva?” diye sordu.

Aral’ın başını kaldırıp tekrar bana baktığını fark etsem de onunla göz göze gelmeyip Hakan’a gülümsedim. “İdare eder. Sen?”

Omuz silkti. “Egemen’i yolculadıktan sonra konuşalım mı? Zor bir geceydi.”

Erkin’le olanlardan bahsettiğini bilerek başımı salladım. Aral’ın kitabın kapağını sert bir şekilde kapattığını fark ettim ama bir anlam arayışına girmedim. Sadece Aral’dı işte...

“Yalnız çok delikanlı bir kızmışsın,” dedikten sonra kolunu omzuma attı Egemen. “Bi’ sen geldin.”

“Gerçekten mi?” diye şaşırdım. Oysaki Egemen’le kanlı bıçaklı birilerinin olduğunu sanmıyordum. Ne Çisem kadar görünmezdi diğerleri için ne de Ceren kadar sinsi.

“Şaka şaka,” diyerek gülmeye başladı. “Ama sadece sen yardım etmek istedin.”

Komik bulmadığım şakasına gülümsemekle yetinir-

ken kolunun altından sıyrılmaya çalıştım. Rahatsızlığımı fark ederek toparlanıp geri çekildi ama bozuntuya vermedi. Hakan'ın getirdiklerini başka bir valize yerleştirmeye başlayınca Hakan da giyinme odasına döndü.

Aral sonunda oturduğu yerden kalkıp kitap yığınına valize bıraktı. O kitapların Egemen'e ait olduğunu öğrenmek beni şaşırtsa da kimseyi uğraşları ve dış görünüşlerine göre yargılamamak gerektiğini bir kez daha anlayıp sesimi çıkarmadım.

Israrlarım sonucunda bana elektronik eşyaları toplama görevi verildi. Hepsini kutularına ve kutuları da üçüncü boş valize bıraktığımda onlar da işlerini bitirmiş sayılırlardı.

Valizin fermuarını çekmeye çalışırken "Elendiğin için pek üzölmüşe benzemiyorsun," dedim. Ne kadar patavatsız görüneceğim umurumda bile değildi.

"Üzgün değilim çünkü."

Durup "Neden ki?" diye sordum.

İkinci valizi sürüklemeye başladığında içten bir konuşma yapıyordu. "Çünkü amacım sonuna kadar gitmek değildi. Biraz kalmak, eğlenmek ve tabii ki kaldığım süre boyunca kitlemi büyütmek istiyordum. Öyle de oldu."

"O hâlde senin adına sevindim," dedikten sonra fermuarla uğraşmaya döndüm. Eğer duygu ve düşüncelerini belirtirken içlerine en ufak bir yalan dahi gizlemediyse yedi hafta onun için çok bile sayılabilirdi.

Aklımdaki düşünceler dağılırken parmak uçlarımla sızlamaya başladığını hissettim. Sıkışan fermuarı çekmeyeceğime kanaat getirince pes edecektim ki bana ait olmayan bir el, elimin üstüne kapandı. Başımı kaldırıp baktığımda Aral'ın yanı başımda olduğunu gördüm.

"Oh be! Sonunda bitti," diye duyurduktan sonra, "Hadi valizleri indirelim," dedi Egemen.

Birini Hakan, ötekini Egemen aldıktan sonra bize döndüler. Yan yana olduğumuzu görüp ellerimizin üst üste olduğunu bilmeden, “O da sende artık,” diyerek üçüncü valizi taşıma görevini Aral’a bırakıp odadan ayrıldılar.

Dizlerimin üstünde oturmaya devam etmek yerine ayağa kalkmayı düşündüm, çünkü Aral’ın elimin üstündeki eli, mide spazmı geçirmeme neden olacak kadar beni heyecanlandırmıştı. Anlamış gibi elimi nazikçe kaldırıp valizin üstüne bıraktı, yeşil gözlerini benden ayırıp fermuara odaklandı.

Kokusunu en son ne zaman aldığımı hatırlamıyordum bile. Beni mayıştırmaması gerektiğinin farkındaydım. Yine de bu yakınlığın tadını çıkaracaktım.

Fermuarı kolayca çekip bizi bu beladan kurtarmış sayılmazdı ama benim kadar da uğraşmadı. Fermuar kapandığında valizi kaldırıp hâlâ benim gibi yerde oturmaya devam ederken bana döndü.

“Erkin’c-”

“Seninle bu konuyu konuşmayacağım,” diye sözünü kestim. “Bana teselli verecek son kişi bile değilsin sen.”

Beklenmedik tepkim karşısında kaşlarını kaldırıp indirdi. “Teselli vermek gibi bir niyetim yoktu.”

“Neyse ne işte,” dedikten sonra elbisemin eteğini tuttum.

“Artık hep böyle mi davranacaksın bana?” diye sorunca ellerim şifon kumaşın üzerinde öylece kalakaldı. “Aleyhinde oy kullanan başkaları da vardı. Onlara iyi davranırken bana neden böylesin?”

Başımı eğik tutmaya devam ederken gözlerimi kaldırarak ona baktım. “Gerçekten soruyor musun?”

“Beni sevdiğini sanıyordum,” dediğinde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hâlâ sadece onu sevip sevmediğimle

ilgilileniyordu, beni ne kadar üzdüğü ya da kızdırdığı zana kadar umurunda değildi.

Her şeyi bir kenara bırakıp “Bu neden bu kadar önemli?” diye merakla sordum. “Yani sana olan hislerim.”

“Çünkü benim için ilktin,” diye itiraf etti.

“İlk kez mi birinin seni sevdiğini hissettin?” diye gülerken sorduğumda yüzünde değişim olmadı ya da tepki vermedi, böylece ben de alaycılıkla sorduğum sorunun cevabını aldım. Evet, gerçekten de ilk olduğumu düşünüyordu. “Şaka yapıyorsun.”

Açıklamasının uzun süreceğini gösterircesine biraz geri çekilip sırtını arkasındaki yatağın yanına yasladı. Bacaklarımı altına alarak oturduğum için uyuşmaya başladıklarını hissetsem de oturuşumu değiştirmedim. Derin bir nefes aldı. “Bana âşık olduğunu söyleyen çok kadın ya da erkek var ama biliyorum, aslında değiller. Çünkü bildikleri, baktıkları Aral yalnızca.” Dudaklarını birbirine bastırıp güçlükle yeni bir nefes daha aldı. “Onlar benden sadece yakışıklı olduğum için hoşlandılar. Ya da zengin olduğum için. Kimse gerçek Aral’ı tanımak istemedi.” Gözlerini kaçırıp tekrar benimkilerle buluşturdu. “Hoş, gerçek Aral kim, onu ben de bilmiyorum ya...”

“Nasıl yani?”

“Kendimi bildim bileli şöhretin kıyısında geziyorum. Beni dış görünüşümden ibaret kılan ilk kişi annemdi. Fotoğraflarım ekranlarda boy boy gösterilirken ondan duyduğum tek şey ne kadar iyi görüldüğümdü. Beni hep yakışıklı oğlum diye sevdi, ondan hiçbir zaman diğer iyi ya da kötü sıfatları duyamadım. Ve bu o kadar uzun süre devam etti ki zamanla biri için değerli olmamın tek yolunun iyi görünmek olduğunu düşünmeye başladım. İyi görüldüğümün hep farkında oldum ama neyde iyi olduğumu hiç bilmedim.”

“Neye yeteneğinin olduğunu bilmiyor musun?”

Dudaklarını bükerek başını salladı. “Ya da ne yapmaktan hoşlandığımı.”

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdım. İşte bu kötüydü. İnsan yeteneklerini keşfetmekte geç kalabilirdi ama neyi sevdiğini bilmeden nasıl yaşayabilirdi ki?

“Yedi haftadır bu evdeyim. Hayatımda ilk defa insanlarla bu kadar iç içeyim. Bak, tanımadığımı insanlar demedim farkındaysan...” Başını geriye yatırarak yatağa koydu, gözleri şimdi tavandaydı. “Gördüm ki her birinizin iyi olduğu bir konu var, herkesin yapmaktan hoşlandığı ya da hoşlanmadığı şeyler var. Atlas’ın müzik kulağı iyi mesela. Derin harika çizimler yapıyor. Yiğit mükemmel bir aşçı. Kaan inanılmaz derecede zeki. Hakan seyahat etmekten hoşlanıyor. Utku kitap okumaktan. Ezgi yazmaktan. Lidya tiyatroya gitmeyi sevmiyor. Tunç göz önünde bulunmaktan hoşlanmıyor. Sen ise artık benden.”

“Öyle bir şey söylemedim,” diye araya girdim. Başını kaldırarak gözlerimin içine baktı.

“Aksini de söylemedin.” Tek bacağına kırarak karnına doğru çektikten sonra dirseğini diz kapağının üstüne bıraktı, eli havada sallanmaya başladı. “O kapıyı sana açtığım ilk gün anlamıştım bana karşı hislerinin olduğunu ama böyle biteceğini hiç düşünmemiştim.”

“Benim hislerimin farklı olduğunu sana düşündüren neydi?” diye acımasızca sordum. “Onlar senden sadece yakışıklı olduğun için hoşlanmışlar. Benim de öyle yapmadığımı ne biliyorsun?”

Zannettiğim kadar yanmadı canı. “Bilmiyorum,” dedi içtenlikle. “Hissediyorum.”

Sonra zannettiğimin aksine canı yanan ben oldum çünkü bu sorunun cevabını ben bile bilmiyordum. Aral’ı yıllardır biliyordum ama tanımiyordum, dolayısıyla ona kar-

şı duyduğum hisler hayranlıktan öte değildi. Ancak sonra Fame Evi'ne girdim ve önce ondan hoşlanmaya başladım daha sonra ona âşık oldum. Ama sebebi neydi, bilmiyordum. Yalnızca, en az onun kadar ben de onu sevmeye nedinimin diğerlerinininkinden farklı olmasını diliyordum. Onu sadece yakışıklı olduğu için sevmek, ondan önce kendime yapacağım bir kötülük olurdu çünkü.

"Eğer yüzüme bir şey olursa..." dediğinde ses tonu tüylerimi ürpertti. "Ya da bedenime..." En büyük korkusu buymuş gibi başını iki yana salladı. "O zaman yok olurum. Aral Sancak diye bir şey kalmaz. Aral da biter."

Yıllardır *Frame*'de sadece fotoğraf paylaştığını biliyordum. Bir kez olsun video paylaştığını görmemiştim, herhangi bir konu hakkında düşüncelerini içeren bir yazı da paylaşmamıştı hatta sevdiği bir şarkıyı bile. Sadece kendi yüzünü ve bedenini paylaşmış, çığ gibi büyüyen bir kitle elde etmişti. Ona âşık olanlar gibi ona hayranlık duyan takipçileri de Aral'la sohbet etmenin tadına varamamış, ilginç düşüncelerine vakıf olamamış hatta en sevdiği şarkıyı bile öğrenememişti çünkü merak etmemişlerdi. Aral da bütün bu süre boyunca sadece kendisinden bekleneni yapıp birileri için biri olmaya devam etmişti. Bu yüzden şimdi, beklenti karşılayamadığı gün, her şeyin son bulacağını sanıyordu.

"Bence yanıyorsun," dedim gerçekten öyle olmasını dileyerek.

"Keşke..." dediği sırada partinin on dakika sonra başlayacağına dair anons geçildi. Ayağa kalkıp bana elini uzattı, yeni bir mide spazmını göze alarak elini tuttum. Beni kendine doğru çekip ellerini dirseklerime kaydırdı. "Bu anlattıklarım—"

"Aramızda kalacak."

O çok sevdiğim çarpık gülümsemesiyle, “Bunu zaten biliyorum,” dedi. “Bu anlattıklarımı konuşmak benim için kolay değil, diyecektim.”

Kıkırdadım. “Onu fark ettim zaten.”

“Ya,” dedi eğlenir gibi. Sonra ciddileşerek “Konu nasıl buralara kadar geldi, onu da anlamadım ya...” dedi kendi kendine.

“Sana kötü davrandığımı için hayıflanıyordun,” diye hatırlattım.

“Doğru, neden böyle davranıyorsun bana?”

Konuşmanın en başına dönmek bana komik gelse de “Evde kalmak istediğimi biliyordun,” diye cevapladım. “Evden ayrılacaksam bile diskalifiye edilerek ayrılmak istemediğimi de biliyordun. O gece bana iftira atıldı ve bana kendimi aklama şansı bile tanımadılar. Senin yüzünden!”

Öfkemin alevleneceğinin farkına vararak ellerinin tutuşunu sıkılaştırdı. Kayıp gitmemi istemiyor gibiydi, beni biraz daha kendine doğru çekti. Aramızda boy farkı olmasaydı yüzlerimizin birbirine çarpmak üzere olduğunu söyleyebilirdim.

“Özür dilememi beklediğini biliyorum,” dedi düz bir sesle. “Pişman olduğumu itiraf etmemi de.” Başımı sallayacaktım ki “Ama değilim,” diye devam edince neye uğradığımı şaşırdım. “Eva, seni görmeme gerçekten sevindim ama seni yeniden bu evde gördüğüm için hiç mutlu değilim.”

Ellerimi karnına koyup onu kendimden uzaklaştırmak istesem de başarılı olamayacağımın farkındaydım. Dirseklerimi öyle sıkı tutuyordu ki onu iterek uzaklaştırmak imkânsızdı.

“O geceye geri dönsek ve bana tekrar aynı soru sorulsa ben yine aynı cevabı veririm.”

Biraz önce konuşulanlar zihnimde dönüp dolaşıp ufak olarak kayboldu. Ona yeniden nefretle bakıyor, öfkeli hissediyordum. Ellerinden biri dirseğimden yukarı tırmanmaya başladı. Usulca yükselen eli, omzumu geçip çenemle buluştuğunda yüzümü biraz daha kendi yüzüne yaklaştırdı. “Beni sev ya da sevmeyi,” diye fısıldadı, nefesi dudaklarıma çarpacak kadar birbirimize yakinken. “Ama ne olursun, o gün o kapıyı açtığım Eva’yı kaybetmeme izin verme.”

Sonra biraz daha eğilip dudağımın kenarından öptü.

Zararsız gibi görünen bu ufak dokunuşun bende yarattığı etkileri bilse yine de elleri dirseklerimi bulur ve dudakları beni öpmek ister miydi, merak ediyordum. İki büküm olup midemdeki ağrı sebebiyle sızlanmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir, en fazla iki saniye süren bir dokunuştu bu ama etkisi yıllarca sürecektir kadar şiddetliydi. Yumuşak dudakları, benim çatlamaya yüz tutmuş dudaklarıma dokunmamıştı bile ama dudaklarımin kenarından öpmesi bile başımı döndürmeye yetmişti.

Geri çekildiğinde bakışlarında hangi duyguları sakladığını göremedim. Beklenti var mıydı, parmak uçlarımda yükselip onu öpmemi mi istiyordu, bilmiyordum. Yalnızca ellerinin tutuşunun hafiflediğini fark edebilmişim.

Kollarımı iki zıt yöne çekince uzaklaşma isteğime karşı koymayıp beni bıraktı. Bir şey söyleme ihtiyacıyla dudaklarımı araladım, gözleri yeniden dudaklarımı buldu. Konuşulanları hızlıca zihnimden geçirip son cümlesine takıldım. “Üzgünüm ama...” diye fısıldadım. “Senin olmayan bir şeyi kaybedemezsin.”

Yeniden gözlerime baktı. Bu kez sakladıkları duyguları görebildim ama ilk kez bir anlam ifade etmediler.

Kameralar çevrimiçi olmadan önce katı dolduran müzik duyulmaya başlamıştı. Yarışmacılar kendilerini müziğin ritmine bırakmışken benim gözlerim Erkin'i arıyordu.

"Acaba Hazal'la vedalaşabildi mi?" diye kendi kendime sorduğumda Lidya tek omzunu silkmekle yetindi.

"Aç mısın?" diye sordu biraz sonra. "Bu geceki atıştırmalıklar çok güzel, hadi gel."

Elimden tutup beni açık büfenin kurulduğu uzun masaya yönlendirdi. Öncekilerin aksine bu geceki parti çatı katında yapılacaktı, yiyecek ve içecek servisleri de bu yüzden birkaç adım ötemizdeydi. Çevrimdışı olduğumuz süre boyunca ekip, bistro sandalyeleri kaldırıp yerine masalar dizmişti. Aynı zamanda ışıklandırmayı da artırmışlardı. Ortama bakıldığında bir partide olduğumuz pekâlâ anlaşılıyordu ancak o ruh yoktu. Kimse gerçek anlamda eğlenmiyordu ya da ben öyle görüyordum.

Dans eden yarışmacıları geride bırakarak yönetmen ve yapımcımızın bulunduğu odaya açılan kapının hemen yanındaki masanın önünde durduk. Bordo duvar boyunca uzanan masanın üstünde birbirinden lezzetli aperitifler bulunmaktaydı.

Lidya, duvarla aynı renk olan kapının önüne geçip eline boş bir tabak aldı, bana da tabak uzattıktan sonra masanın etrafında dönmeye başladı. Ne kadar aç olsam da iştahımın kapandığını hissettiğimden yalnızca peynir tabağına dadandım.

Üç çeşit peynirle doldurduğum tabağımı alıp masalardan birine geçtim. Lidya da biten şarkının ardından yenisinin başladığı anda yanıma geldi. Benim aksime tabağını doldurmuş, kendine içecek bile almıştı.

Erkin'i hâlâ çatı katında göremiyordum. Aral ve İzel'in

sarmaş dolaş dans etmelerine de ne kadar takılmak istemesem de sadece on dakika öncesini hatırladıkça sinirden kendi saçlarımı yolma isteğiyle doluyordum. Bunun dışında Atlas ve Derin'in bir köşede gülüşerek sohbet etmeleri de canımı sıkıyordu.

"Eva," diyerek yanımıza gelen Kaan, elindeki kokteyl bardağını Lidya'yla çevrelediğimiz masanın üzerine bıraktı. "Nerelerdeydin? Ben de seni arıyordum."

Olanları konuşmak için beni aradığını düşünerek "Cerenlerle vedalaşıyordum," diye yanıtladım sorusunu. Kameraların kapandığı ilk anda benimle detaylıca konuşmak istiyor gibi bir hâli vardı.

"Ceren ve kiminle?"

"Egemen."

"Oh," diye derin bir nefes aldı. "Bir an Tunç ya da Hazal diyeceksin diye çok korktum."

"Yok artık!" dedim gülerek.

"Beklenirdi senden," diyerek Kaan'ı destekledi Lidya. "Aptallığından değil ama fazla merhametli ve safım. Açıkçası Ceren'e veda etmeni bile gereksiz buluyorum ben."

"Haber yüzünden, değil mi?" derken Ceren'in hakkını da yazdığı magazin haberinden bahsediyordu Kaan.

"Evet. O kız yüzünden nasıl bir linçe maruz kaldığını ne **babuk** unuttun!"

"O kız yüzünden değildi," dedim sakinlikle. "İsimsiz yüzündendi. Ceren'e o haberi yaptıran İsimsiz'di."

"İsteseydi haberi yapmayabilirdi ama yaptı," dedi Kaan. "O da en az İsimsiz kadar suçlu."

Başımı iki yana salladım. Akışta haberi gördüğüm ilk anda nasıl hissettiğimi tabii ki unutmamıştım. Ceren'e kızdığımı fakat ondan ziyade takipçilerime kışkırtıldığımı

hatırlıyordum. Yine de Ceren'in işi buydu ve önüne böyle bir haber geldiğinde kaçırmak istememesi onun normaliydi.

"Hakan'ın dans teklifini kabul et," diye fısıldandığını duydum.

Dikkatimi konuyu konuşmayı sürdüren Lidya ve Kaan'dan alıp çevreme verdim. Hakan henüz ortalıkta görünmüyordu. İstenen dans, seyirciler için ekeceğimiz ilk tohumdu. Sonra daha farklı yöntemlerle o tohum filizlenecekti.

Eve bu şartla girdiğim ve bu şartın bana fayda sağlayacağını bildiğimden itiraz etmedim ya da işi yokuşa sürmek gibi bir eylemde de bulunmadım. Hakan yanıma gelene kadar önümdeki tabakla ilgilenmeye devam ettim. Kaan ve Lidya'nın İsimsiz'e dair söylediklerine de kulak asmıyordum.

"Katılabilir miyim?"

Başımı kaldırdığımda, Ela'nın elindeki tabakla bir adım ötemizde beklediğini gördüm. Hafif bir gülümsemeyle "Tabii ki!" deyince tabağını masaya bıraktı.

"Seviyorsun galiba tatlıyı," dedi Lidya. Her zamanki gibi, başkaları için önemi olmayacak detaylardan birini daha gözden kaçırmayıp Ela'nın tabağına sadece iki çeşit tatlı almasına dikkat kesilmişti.

"Evet, çok," dedi Ela utangaç bir gülümsemeyle. Üzerindeki siyah elbiseye baktım; ayak bileklerine kadar uzanıyor ve gerektiği gibi bütün vücudunu sarmıyordu. Şalının rengi ise kırmızıydı.

"Ben de severim," dedi Kaan. "Ama sadece sütlü olanları."

"Ya," diye şaşırdı Lidya. "Şerbetli sevmez misin? Baklava falan..."

Kaşlarını bir kez yukarı kaldırıp indirdi. "Ağır geliyor-

lar bana. Özellikle son yıllarda bir dilim baklava yiyince olsam hemen başım dönmeye başlıyor.”

“İlginçmiş,” dedi Ela. “Kan değerlerine baktırdın mı? Belki onlarla ilgili bir şeydir.”

“Hayır, baktırmadım ama olabilir, haklısın.”

Üçlü, Kaan’ın olası hastalıklarını konuşmaya dalmışken benim gözlerim bir yandan Erkin’i arıyor diğer yandan Hakan’ı gözlüyordu. Hakan bir köşede durmuş, içeceğini yudumluyordu. Suzan Hanım’ın yeni direktif vermemesi ya da Hakan’ın geçen süreye rağmen yanıma gelmemesi işkillenmeme neden olsa da beklemeye devam ettim.

O sırada yanımdan geçen Ezgi’yi görünce elim bende habersizce uzanıp kolunu yakaladı. “Bize katılmak istemisin?”

Başını yavaşça bizden yana döndürüp masayı çevreyen insanlara baktı, zarif bir gülümsemeyle, “Elbette,” diyerek bardağını masaya bıraktı.

Üzerindeki kısa, mavi elbisenin ona ne kadar çok yakıştığıyla ilgili yorumda bulunacaktım ki yanı başımda beliren gölge, geç kalınmış bir teklifle bana engel oldu.

Hakan’ın dans teklifini hiç beklemiyormuşçasına şaşkın bir ifadeyle kabul ettiğimde, rolümde iyi olduğumu arkadaşlarımdan utanç verici tepkilerinden anlamıştım. Lidya bana kaş göz işaretleriyle aramızda neler olduğunu sorarken Kaan ve Ela sorgulayıcı, Ezgi ise destekleyici bir şekilde bakmıştı. Sadece beş saniye süren bu tepkilerin ardından Hakan’ın elini tuttum ve beni dans pistine yönlendirmesine izin verdim.

Dört bir yanıma saran kameraların tamamı çevrimiçiydi. Attığım adımdan telaffuz edeceğim kelimelere kadar her hareketime dikkat etmeliydim.

Yumurta kabuğundan bir zeminde yürür gibi devam edip

dans eden diğer çiftlerin yanında durduk. Aral ve İzel yanı başımızdaydı. Atlas ve Derin ise biraz daha ilerideydi.

Hakan elimi kendi omzuna doğru götürmeye çalışınca işini kolaylaştırarak ellerimi omuzlarına koydum. O da belimden tuttu ve eşzamanlı olarak hareket etmeye başladık.

“Gözlerini Hakan’dan ayırma.”

Suzan Hanım’ın talimatının üzerinden çok geçmemişti ki Hakan, belimdeki ellerini kullanarak beni biraz daha kendine doğru çekti. Artık istesem de gözlerimi ondan ayıramazdım.

“Tebrik ederim.”

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim oluşmazken “Ne için?” diye sordum. İyi ki benden çok ama çok daha uzun boyluydu da gözlerim, kafamı kaldırmadığım sürece boynunu aşıp yüzüne varamıyordu.

“*Challenge*’ın birincisi sen oldun ya,” diye hatırlatınca gülerek başımı kaldırdım ama anında pişman olup tekrar eğdim.

“Evet ama bu birincilik bile haftanın kazananı olmama yetmedi.” Çünkü bu gecenin olayı çifte elemeydi, çifte kazanma gibi bir durum yoktu. Nasıl ki *challenge*’da başarısız sayılan kişi elenenlerden biri olduysa başarılı sayılan da kazananlardan biri olmalıydı ama işte, burası Fame Evi’ydi. Haksızlıklar üzerine kurulan bu dünyada böyle bir durum söz konusu bile olamazdı.

“Doğru,” diyerek bana hak verdi. “Yine de kazanmaya artık çok daha yakınsın. İşe bir de buradan bakmayı dene.”

Elimden tutarak beni kendi etrafımda bir tur döndürdüğünde bakışlarım hiç aklımda olmayan birine takıldı. Alara’ya.

Kim senin olmadığı bir köşeye geçmiş, içeceğini yu-

dumluyordu. Yalnızdı ve sırtını dönmüş olsa da gözlerini bizden ayıramıyordu.

İzel'den aşına olduğum bu öfkeli bakışlara anlam veremediğim kısa bir sürenin sonunda hatırladığım gerçekle sarsıldım. Alara, Hakan'a âşıktı, üstelik ben bunu ışıklar kırmızıyken öğrenmiştim.

Elektrik çarpmış gibi bir anda geri çekildiğimde Hakan da neye uğradığını şaşırdı. Gözlerimi Alara'dan ayırınca havada bekleyen ellerimi fark edip toparlandım.

"Neler oluyor, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye fıslıdamak yerine bağırان Celal Bey'i umursamayarak bir adım daha geri attım.

Aral ve İzel çifti de durmuştu. Hakan'a bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum ama sebebini ben bile bilmiyordum ki... Kendimi Alara'ya karşı suçlu hissetmiş ve Hakan'dan bu yüzden ayrılmış olamazdım, değil mi? Sonuçta Alara, bana bir sezon boyunca çok kötü davranmış biriydi. Ayrıca Hakan onun sevgilisi de değildi, Hakan ondan hoşlanmıyordu bile.

Lidya'nın yanıma geldiğini, kolumdan tutup ne olduğunu sorduğunu fark edince sadece geri çekilip dansı yarım bırakmamı neden abarttıklarını merak ettim.

"Rengin atmış," dedikten sonra elini alnıma bıraktı. "İyi misin sen?" Ardından Hakan'a döndü. "Ona ne söyledin?"

"Ben mi?" diye şaşkınlıkla cevapladı Hakan. "Hiçbir şey, yemin ederim sadece dans ediyorduk."

Artık yanımızda Kaan da vardı. "Eva, iyi misin?"

Hayır, iyi değildim.

Eve gireli beş gün, gerçeklerle sarsılalı yalnızca bir saat oluyordu. İntikam hırsının beni nasıl birine dönüştürdüğünü fark edeli ise yalnızca birkaç saniye...

Döner dönmez kendimi bu çirkin oyuna uyarlamış, bulduğum ilk maskeyi yüzüme geçirmiştım. Arkadaşlarımla sırtımda bıraktığı bıçakları, hiç tanımadığım insanların ya da bir zamanlar düşmanım olarak gördüklerimin çıkarmasını istemiştım. İsimsiz'in *challenge*'da bana yardım etmesine engel olmayıp yine haksız bir başarı elde etmiştım. Ceren için yapacağım iyiliğin karşılığında zamanı gelince birinin ayağını kaydırmasını talep etmiştım. Aral'ın bana ne yaptığını ya da hissettirdiğini unutmuş ve beni öpmesine izin vermiştım.

Kişilerin yer değiştirdiğini gördüm, sonra etrafımdaki tabloların dans edişini seyrettim. Işıklar bir kapanıp bir açılırken Suzan Hanım'ın, "Her şeyi mahvettin!" dediğini duyuyordum. "Durma öyle, bir şeyler yap, aşkı başlat ya da kavga et!"

Kulaklarım uğuldarken "Bayıl, Eva! Bayılma numarası yap," dedi Celal Bey ve bayıldım. Fakat rol yapmıyordum.

- B Ö L Ü M 13 -

SOSYAL MEDYA SAHTEDİR AMA HİSSETTİRDİKLERİ GERÇEK

Gözlerimi karanlığa açtığımda gecenin sona erdiğini ve kameraların çevrimdışı olduğunu anlamıştım.

“Lidya?” diye seslenerek yattığım yerden doğrulmaya çalışırken kendi odamda, yatağımda olduğumu gördüm.

“Hım?” diye mırıltılı bir ses çıkardı. Uzanıp gece lambamı açtım. Loş ışık odayı aydınlatırken yatakların ikisinin de dolu olduğunu gördüm. Lidya aniden yatağından sıçradı.

“Eva!” Neşeli sesiyle yanıma ulaşır başucuma kurulduktan sonra elini alnıma götürdü. “İyi misin? Nasıl hissediyorsun kendini?”

“İyiym iyi olmasına da...” Tamamen doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. “Ne oldu bana?”

Cevap vermeden önce başucumdaki su şişesinden bana su verdi. Birkaç büyük yudumdan sonra beklenti dolu gözlerimi ona diktim. Bardağı elimden alıp komodinin üzerine bıraktı.

“Bayıldın,” dedi bir trajediden bahsedercesine. “Sonra Fame Evi’nin doktoru geldi. Öyle bir doktor gerçekten

varmış, biliyor musun?” Dedikodu moduna girdiğini fark eder etmez duraksadı, boğazını temizleyip devam etti. “İşte, sonra doktor seni muayene etti. Korkulacak bir şey yokmuş, bedenin güçsüz düşmüş ve çok stres altındaymışsın. Vitamin yazdı, serum taktırıp gitti.”

“Anladım,” dedim düşünceli bir sesle.

“Celal Bey bile endişelendi, biliyor musun?” diye gözlerini büyüterek tekrar dedikodu moduna girdi. “Bir de sen serum bittikten sonra bile uyanmayınca bu iyice tribe girdi.”

“Bak bu ilginçmiş işte.”

“Hem de nasıl!” Sonra bir anda duraksadı. “Bir de sen uyurken şey oldu...”

Bu ifadeyi biliyordum, suratındaki bu duyguyu çok yakından tanıyordum. “Söyle.”

“*Frame* çalkalandı.”

Alt dudağını ısırarak tepkimi bekledi ama bu zaten tahmin ettiğim bir şey olduğundan şaşırmadım. “Erkin yüzünden, değil mi?” diye sordum mahzun bir ifadeyle. “Nasıl linçlemişlerdir onu şimdi.”

“Birinin linçlendiği doğru,” deyince kaşlarımı çattım. “Ama bu kişi Erkin değil.”

Konuşmaya gerek duymadan telefonumu aradım. Ne istediğimi anlayarak ilk çekmecedan çıkardığı telefonunu bana verdi. Sakin olmamı söylediği sırada gelen son yorumları okuyordum.

f1lw: Bu gece yaşananlar gerçek miydi yoksa ben mi hayal görüyorum? :o

f44l: Maalesef gerçektir... Hâlâ şaşkınım.

f1lu: Ben de. Erkin bunu nasıl yapar? Hadi yaptığını diyelim, Eva neden öyle tepki gösterdi?

- f84l: Ay, ben de anlamadım ki.
 f53e: Gerçekten şoklayım... Çocuğun üstüne o kadar gilmene gerek var mıydı cidden?
 f179: Eva mı çocuğun üstüne gitmiş? Hak etmedi mi sizce?
 fr23: İyi de olay kapanmış gitmiş, Eva hâlâ uzatıyor...
 fe12: Hayatımda Eva kadar ilgi meraklısı birini daha tanımadım.
 f99o: Arsız, arsız! İlgî arsızı.
 fa4r: Bir da bayılma numarası yapmaz mı!
 fr43: Kızın işi gücü şov.
 f6y5: Yahu ne biliyorsunuz, belki gerçekten bayıldı.
 f7lo: Ne bayılması ya? Bayılacak olsa insan öğrenir öğrenmez bayılır. Dans ederken bayıldı bu. Komedî.
 f5em: Çok kabasınız.
 f11c: Eva da Erkin'e karşı kabaydı.
 f65i: Lan kız ağzını açmadı.
 f12s: Açıları da susturmadı amal

“Bu nasıl olur?” diye dehşet içinde sordum. İrileşen yeşil gözlerimin an itibarıyla kararıp zifiri bir siyaha büründüğüne emindim. Kendimi daha önce hiç beni takip eden bu insanlara karşı bu kadar hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmiş hissetmemiştim.

“Biz de çok şaşırdık.”

“Eve dönmem için oy toplayan bu insanlar değil miydi?” diye sorduğumda birinin şahitliğine gerçek anlamda ihtiyaç duyuyordum. Aksi takdirde akıl sağlığımı kaybedecektim. “Daha birkaç gün önce bana yazdıkları o iğret yorumlar yüzünden kendilerini kötü hissettiğini söyleyebenden özür dileyen bu insanlar değil miydi?”

“Eva, lütfen sakın ol bebeğim... Yine bayılıp kalacaksın...”

Fakat nasıl yapabiliyorlardı bunu? Önce sevip sonra nefret edip sonra tekrar nasıl destekleyebiliyorlardı birini? Yetmiyor, üçünü de sırasıyla yaptıktan sonra tekrar nasıl nefretle dolup taşabiliyordu kalpleri? Duygular mı değişkendi yoksa insanın kendisi mi?

“Artık olmaz sanıyordum,” dedim içli içli. “Artık bana zarar veremezler sanıyordum. Yazdıkları kötü mesajları görmezden gelebilirim, paylaşımlarımı beğenmeseler hat-ta beni takip etmeyi bile bıraksalar ben yine de üzülmem diyordum.” Hıçkırmaya başladım. “Ama olmuyormuş, Lidya. Bir tek kötü sözle, güçlkle aldığım gardım yerle yeksan oluyormuş. Aklım geçmişe gidiyor, beni hırsızlık ve hilekârlıkla suçladıkları o geceyi gösteriyormuş. Geçmişe gidiyor, dostumun beni sattığı, aşkımın beni hiç önemsemediği o anı yeniden yaşıyormuşum.”

“Eva...”

“İlgiyi üzerine çekmek için bayıldı bile demişler. Böyle bir şeyi kim, nasıl yapabilir? Bunu İzel bile yapmaz ki. Bana böyle çirkin bir yakıştırmada nasıl bulunabilirler? Peki ya Erkin’i haklı bulmalarına ne demeli? Aşkta her yol mubahtır ne demek? Erkin’in Hazal’a duyduğu aşk için beni sırtımdan bıçaklaması nasıl hoş görülebildi? O kadar şey nasıl unutuldu, oklar yine dönüp dolaşıp nasıl beni vurdu?”

“Nefes al, Eva, nefes al.”

“Kaan haklıymış,” diye feryat edercesine sürdürdüm konuşmamı. “Sosyal medya sahtedir ama hissettirdikleri tamamen gerçek. Ve ben artık bu sahte dünyada nefes alamıyorum.”

- B Ö L Ü M 14 -

KAMERA ARKASININ DA ARKASI

İnsan ruhunu acı yaşlandırır derlerdi, Fame Evi'nin öldürdüğünü bilmezken. Ve burada günler değildi hızlıca geçip giden, insanların duygu ve düşünceleriydi. Bir söz ya da davranış, bir başkasını hiç var olmamış, hiç sevmemiş gibi saymaya yetmemeliydi. Ama burada yetiyordu işte. Fame Evi, başlı başına farklı bir dünyaydı.

Ekibin en başından beri isteği bu muydu, merak ediyordum. Celal Bey böyle bir yarışma programının yapımcılığını üstlenmeden önce sonuçlarının bu kadar ağır olacağını öngörebilmiş miydi? Suzan Hanım bizi ekran başında izler ve yönetirken kalbinde ufak da olsa bir sızı hissediyor muydu? Bizlerin nasıl insanlara dönüştüğünü gördüğünde şaşırıyor muydu? Peki ya Korkut Bey? Bana teselli vermek istediği o nadir anlarda, böyle bir işin içinde yer almayı kabul ettiği için pişmanlık duyuyor muydu? Peki ya yarışmacılar bu evden gitmek istiyorlar mıydı?

Yoksa olup bitenin farkında olan ve bunları sorgulayan, yine de çekip gitmeyen bir tek ben miydim?

Hangisi daha kötüydü? Seni mahvedecek durumun artık normalin hâline gelmesi mi? Yoksa sorgulamaya devam etmene rağmen kurtulmak için hiçbir şey yapmaman mı?

Ne kendimi ne de başkalarını kurtarmak istiyordum. Çünkü artık düşlediğimi sadece ün ve para da değildi. İntikam hırsıyla eve dönmüş, dün gece yaşananlardan sonra da böyle hissetmekte yanılmadığımı görmüştüm.

Kötü bir şey yapmasam da beni bir şekilde kötü belle-yebiliyorlardı. Aynı şey iyilik için de geçerliydi. Kendi hisleri nasılsa beni öyle görüyor, kendi düşünceleri nasılsa beni öyle yaşıyorlardı. O hâlde ben de bunun hakkını vermeliydim.

Ne söylediğimin ya da yaptığımın şu an için hiçbir önemi yoktu. Kazanmak istiyorsam hem yarışmayı hem de başlattığım bu intikam oyununu, ekibi boş verip seyircilerin kuralına göre oynamalıydim. Dün geceki gibi beni mağduru oynayan, ilgiyi üzerine çekmeye çalışan, kötü niyetli biri gibi göreceklerse ben de öyleymişim gibi davranırdım. Eve dönmemi istedikleri zamanki gibi beni haksızlığa uğramış, iyi ve saf kalpli biri olarak göreceklerse ben de öyleymişim gibi davranırdım. Sonunda kazanan ben olacaksam, ruhumu kendi elleriyle yaktıklarını düşünmelerine izin verebilirdim. İsimsiz'in bana yardım etmesine izin verdiğim gibi.

Onun kim olduğunu bulmak bir yana, onu düşünmeyi bile bırakmamın nedeni buydu. Topladığım ipuçları birine işaret ediyordu ve itiraf etmem gerekirse vardığım nokta beni epey üzmüştü ama bu, şimdi düşünebileceğim son şey bile değildi. Yarışmanın sonunda, bana yaptığı yardımlar için bir teşekkür beklediği sırada onunla yüzleşecektim. Şimdilik yapmam gereken tek şey, son iki haftamda Fame Evi'nin akıl almazlığının önüne geçemeyen

ekibini bile geride bırakarak seyircinin kuklası olmak. İşte bu yüzden adımlarımı Erkin'den özür dilemek için atıyordum.

Etkinlik odalarının bulunduğu kata indiğimde Alara'ın havuzda yüzerken gördüm. Onunla daha sonra ilgilenmeyi aklımın bir köşesine not ederek kapıyı açtım. Dar koridora girdiğimde oyun odasına en son ne zaman girdiğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Gün boyu Erkin'in benimle konuşma isteğini reddetmiş, sonunda vardığım karar doğrultusunda ona gelmiştim. Kameraların çevrimiçi olacağını bilerek kapıyı çalmadan araladım. Neyse ki odada başka kimse yoktu.

Daha önce Kaan'ın canlı yayın açtığı bilgisayarın başında, oynadığı savaş oyununa konsantre olmuş bir vaziyetteydi. Kapıyı açışımı ve içeriye girişimi duyacak hâlde değildi.

“Erkin?”

İrkilerek bana döndü. Eşikten birkaç adım ötede durdum. Kulak üstü kulaklığını hızlıca çıkarıp masaya bıraktıktan sonra ayağa kalkarak bana yaklaştı. “Eva? Beklemiyordum seni.”

“Ben de sana gelmeyi beklemiyordum,” diye itiraf ettim. Kameraların çevrimdışı olması için can atıyordum.

“Nasılsın?” diye sorarak karşıma geçti. Mahcup bir ifadeyle bakarken elini ensesine götürüp kıvrıkcık saçlarını çekti. “Bendeki de soru... Nasıl olacaksın, tabii ki kötü...”

“Yani,” dedim. “Sana karşı kendimi kötü hissettiğim doğru.”

“Suçluyum, değil mi?” diye sordu başı eğik bir hâlde.

Bir şey daha söyleyip beni yeniden kızdırmasına fırsat vermeden, “Hatalıyım,” dedim. “Dün gece üzerine çok gittiler. Buna göz yummamalıyım.”

“Ne?” diye şaşırıldı. Seyircilerin de şaşırıldığını varsaydım.

“Kötü niyetli değildin. Hazal’dan çok hoşlanıyordun ve onunla bu şekilde yakınlaşabileceğini düşününce kendine engel olamadın.”

“Ama Eva...” diyecek olsa da başımı iki yana salladım. “Beni sattığın için sana kızmadım. Sadece bunu İzel’den öğrenmek pek hoşuma gitmedi, o kadar...”

“Gerçekten mi?” diye sorarken gözleri parıldadı. İhanetini anlayışla karşıladığıma inanmıştı.

Başımı salladım. “Dün gece olanları unutam mı?”

Cevap vermek yerine eğilip hevesle bana sarıldı. Kollarını ona doladıktan sonra gözlerimi köşedeki sabit kame-rayaya diktim. Çevrimdışydık.

Ansızın onu iterek kendimden uzaklaştırdım. “Bir de suçlu muyum diye sormaz mısın...”

Bir adım sendelerken “Neler oluyor?” diye sordu. Gerçekten de inanmıştı. Lidya’dan sonra bu evde beni en iyi tanıyanlardan biri olduğunu sandığım Erkin bile biraz önce rol yaptığımı anlamamışsa seyirciler hiç anlamazdı.

“Beni satın!” diye bağırırken ellerim omuzlarına vurarak onu ittiriyordu. Arkasındaki duvarda asılı olan dart tah-tasına doğru geriledi. “O notlardan sana bahsetmemin nedeni sana güvenmiş olmamdı. Notlar açığa çıkarsa ekibin beni suçlu bulacağını biliyordun. Yine de yaptın. Neden? Aşk için.” Alaycı bir kahkaha patlattım. “Seni zerre kadar umursamayan bir kız için beni kaybetmeyi göze aldın!”

“Öyle olmadı!” diye kendini savunmaya kalktı. “Bunu yaparken seni kaybetmeyi göze almadım çünkü Hazal’ın böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan dahi geçmedi.”

“Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?” diye sorarken burnumun sızladığını hissettim.

tg: @kaktusun

“Kameraların kapalı olduğu bir anda yanıma geldi. İl-

giliydi, sıcaktı. Diğerlerine ya da sana davrandığı gibi davranmıyordu bana. Nedenini sorduğumdaysa yapım-
cının zoruyla kamera önünde farklı biri gibi davrandığı-
nı söyledi. Biliyorsun, hepimizin bir rolü var bu evde.
Onunki de buydu. Huysuz, hırçın kız... Yani, bana öyle
söyledi.”

“Sen de inandın.”

Başını salladı. “O kadar iyi oynuyordu ki yerimde olsan
belki sen bile inanırdın.”

Destek almadan ayakta duramayacağımı anlayınca bir
adım yanımda duran bیلardo masasına yöneldim. Ağırılığı-
mı masaya verdiğimde Erkin artık çaprazımda duruyordu,
bana yaklaşmaya cesareti kalmamış gibiydi.

“Seni nasıl affedebileceğimi bilmiyorum, Erkin,” de-
dikten sonra, “Seni affetmek isteyip istemediğimden bile
emin değilim,” diye itiraf ettim.

“Eva,” dedi yalvarırcasına. Bir adım yaklaşacak gibi
oldu, hemen durdu. “Lütfen bunu yapma. Tamam, beni
nasıl affedebileceğini bilme. Tamam, ne yaparsam yap-
yım beni uzun süre affedeme. Ama beni affetmek isteme-
diğini söyleme.”

“Sonuçlarını nasıl düşünemezsin?” diye sorarken han-
gisinin ağırlığı altında ezildiğimi düşünüyordum. Kırgın-
lığım mı daha fazlaydı, öfkem mi?

“Güvendim,” dedi tek kelimeyle.

Aslında onu anlayabileceğim bir pencерem vardı. Erkin
bize anlattığı kadarıyla akranları tarafından dışlanan, çı-
kar doğrultusunda sevilen ya da seviliyormuş gibi yapılan
biriydi. Dolayısıyla hem bağlanma hem de güven proble-
mi vardı. Eve girdikten sonra Lidya ve benimle hеmеn
cecik kaynaşmasını başta yadırgasa da daha sonra olağan
karşılmış, belki de Hazal’ı da bizim gibi sanmıştı. İş

bu pencereden bakınca onu anlayabiliyor, artık ona öfke duymuyor sadece kırgınlık hissediyordum. Ama öteki pencereler daha büyüktü ve sanırım ağırlığı altında ezildiğim duygu da öfkeydi.

“Ben de sana güvenmişim.” Sonra gözlerim bilgisayar ekranına kaydı. Ben gelmeden önce büyük bir heyecanla oynadığı savaş oyununun devam ettiğini gördüm. Ancak Erkin’in oyuncusu hareketsiz kaldığı için oyun dışı bırakılmıştı. Tıpkı benim oyunumda olduğu gibi...

Lidya’ya Erkin’le olan yüzleşmemden bahsetmedim çünkü o da Erkin’i en az benim kadar seviyordu ve zaten bu yüzden ona bu kadar çok öfkeliydi. “Aptal çocuk!” diye burnundan solumasının nedeni de buydu. “Nasıl da mahvetti ama her şeyi!”

“Olan oldu artık,” deyip katladığım pantolonunu ona uzattım.

Lidya’da sevmediğim özellikler varsa onlardan biri kesinlikle giysi dolabını üç günde bir baştan aşağı düzenlemesiydi. Dağınıklıktan uzak dolabını tamamen boşaltıp her bir kıyafeti yeniden katlıyor ya da askıyla buluşturuyordu. Bu bir çeşit terapiydi onun için ve ben de bugün bu terapinin içindeydim.

“Haklısın,” dedi biraz gevşeyerek. “Bundan sonra ne yapacağımıza bakmalıyız.”

Elindeki şapkayı nereye koyacağını unutmuş bir hâlde dolabın içine baktı, etrafında dönüp üst rafı gözüne kestirdi. Parmak uçlarında yükselse de üst rafa kolaylıkla erişemediğini fark edince pes edip şapkayı bana uzattı. Şapkayı elinden alıp rafa bıraktığımda terapinin sonuna geldiğimizi anladık.

“Erkin’e bir şey yapmayacağız,” dedim, birlikte odaya dönerken.

“Nasıl yani?” diye şaşırdı. “Hiç mi bir şey? Yani senden özür dilemesine izin vermek bile mi?”

Başımı salladım. “Şimdilik böyle kalması daha iyi.”

“Ama Eva...”

“Lidya, lütfen,” diyerek elimi kaldırdım. “Beni en iyi senin anlamın gerekir. Lütfen kararına saygı duy.”

“Peki,” diye teslim oldu.

O sırada kapımız tıklatıldı, ikimiz de aynı anda başımızı çevirdik. Alara’yı pervaza yaslı bir şekilde bulunca onunla konuşmak istediğimi hatırladım. Onu davet etmemi beklemeden içeriye girip Lidya’ya dönerek bize biraz izin vermesini rica etti. Lidya bana kaçamak bir bakış attıktan sonra onayladığımı görünce komodininin üstündeki telefonunu alarak odadan ayrıldı.

“Emrivaki olduysa eğer...” demesine kalmadan başımı iki yana salladım.

“Ben de seninle konuşmak istiyordum.”

“Öyle mi?” diye tek kaşını kaldırarak sordu. “Ne konuda?”

Ona yatağıma işaret ederek oturabileceğini söyledim. Konuşmanın uzun süreceğini anlayarak ayakucuna oturdu, ben de yanındaki boşluğa geçtim. Mırıltılı bir ses çıkardıktan sonra, “Hakan...” diyerek konuya girmiş oldum.

“Ah, o mesele...”

“Hakan’la aramızda bir şey yok,” dedim, sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi. “Yani birbirimize karşı aşka dair bir şey hissetmiyoruz.”

“Seni biliyorum,” dedi, altındaki kısa eteğin pilelerini düzeltirken. Sonra başını bana çevirdi. “Ama ondan emin değilim.”

“Ben eminim,” dedim kararlılıkla. “Hakan beni küçük bir kız kardeş olarak görüyor.”

“Belki de sen haklısındır,” dedi omuzlarını yavaşça kaldırıp indirirken. “Daha önce de onun duygularını farklı yorumladığım oldu...”

“Sizin aranızda tam olarak ne geçti?” diye pat diye sorduğumda dönüp bana bu soruyu soracak kişinin ben olmadığını söylemesini bekledim ama yapmadı.

Pembe dudakları yavaşça kıvrıldı. “Aral’la sevgili olduğumuzu duyurmadan önce başladı. Önce karşılaşmalar, sonra bakışmalar, sonra iltifatlar... Nasıl olduğunu anlamadan kendimi onun kollarında buldum.” Onları benim de kaldığım yatak odasında, Alara’nın yatağında gördüğüm anı hatırladım. “Kamera arkasının da arkasında bir ilişkimiz vardı. Önce ikimiz de değil seyircilerin, yarışmacıların bile bilmesini istemedik. Sonra ben yarışmacıların bilmesinde sakınca görmediğimi söyledim ama o hazır değildi.”

“Bu yüzden de hep gizlediniz,” dedim başımı onu anladığımı belli edercesine sallarken.

“İzel ve Hazal’a bile söylemedim.”

“Peki ama neden onun da senden hoşlandığını düşündün?” Ne de olsa Hakan, bunca zaman Alara’yla ilişkisini sadece kamera arkasının bile arkasında yaşamaya değer görmüştü.

“İncitmekten korkar gibi dokunuyordu bana.” Dudaklarının titrediğini gördüm. Ellerini çıplak bacaklarının üstünde birleştirmişti. “Gitmeden önce kulağıma daha önce kimseden duymadığım güzellikte sözler fısıldıyordu.” Uzun, bakımlı tırnaklarının yanlarındaki etleri soymaya başladı. “Beni korumak istediği için herkesten gizliyor sandım.”

Kurduğu son cümle, onu anlamama yeterli oldu. Alara'nın babasıyla mesafeli bir ilişkisi olduğunu, babamla olan ilişkimin kışkırdığını gösterdiği gün anlamıştım. Üzülmeyin diye onun olabileceği yerlerde babamla telefonda konuşmamaya dikkat ederdim. Ama bu konuda hassasiyet gösterirken bile Alara'nın bu denli yaralı olabileceğini düşünememiştim.

Okuduğum bir kitapta, babasından umduğu kadar sevgi görememiş kızların bu sevgiyi karşı cinsten aradığı ve genellikle kendisinden yaşça büyük olanları tercih ettiği yazıyordu. Psikolojide bunun bir adı bile vardı. Sağlıklı bir bağlanma değildi onlarınki ve Alara da bunun bir örneğiydi. Hakan'ın onu diğerlerinden saklamak istediğini koruma içgüdüğü olarak yorumlamış, ona karşı duygusal bir şeyler hissettiğini sanmıştı. Oysaki gerçek böyle değildi.

"Devam ediyor musunuz peki?" diye çekinerek sordum. "Yani, kamera arkasının da arkasında görüşmeye?"

Başını iki yana salladı. "Bitirdik."

"Neden?"

Dudak bükerek bana döndü. "Bilsem..."

Anlaşılan bitirmeyi isteyen Hakan'dı ve kıza bir açıklama yapmayı bile çok görmüştü. Hakan'ı sever, sayardım ama hemcinsime bu şekilde davranmasını hoş göremedim. "Ne zaman bitti?"

Duraksayarak hatırlamaya çalıştı. Kısık gözleri yeniden beni bulduğunda, "Diskalifiye olmandan birkaç gün sonra?" dedi şüpheli bir şekilde. Belli ki Fame Evi'nde günler bir tek benim için takip edilemez hâlde değildi.

"O zamandan beri hiç konuşmadınız mı?"

Dilini üst damağına vurarak şaklattı. "Dedim ya, sadece kamera arkasının da arkasında görüşürdük..."

Yine de tuhaftı. Lidya'yla bile kamera arkasında ufak sohbetleri olabiliyordu ki Lidya'nın Hakan'dan nefret ettiğini bütün ev halkı bilirdi. "Anladım," diye mırıldandım.

Nefesini sesli bir şekilde dışarı verdikten sonra, "Neyse," dedi. "Ben aslında seninle Derin meselesini konuşmaya gelmiştim."

"Derin mi?" diye çatık kaşlarla sordum. Alara ve Derin arasında nasıl bir musibet olabilirdi ki?

"Neredeyse altı hafta boyunca onunla aynı odada kaldığımdan biliyorum. O İzel ya da Hazal gibi biri değil, benim gibi biri de değil. İstese de olamaz. İşler bu noktaya nasıl geldi, bilmiyorum ama ben eminim. Derin seni gerçekten dostu olarak görüyor."

Aral'la buluşmaya gideceğim gece kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Alara'ya bu konuşmadan bahsedecek değildim. Bu yüzden sadece, "Eskiden öyleydi," demekle yetindim.

Elini kaldırıp yavaşça omzuma dokundu. "Hâlâ öyle." Sonra yavaşça ayaklandı, kapıya yöneldi.

Çıkmak üzere olduğu anda, "Alara!" diye seslendim. "Hakan'ı gerçekten seviyor musun?"

Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Beni her zaman kamera arkasının da arkasında sevmesine razı olacak kadar..."

- B Ö L Ü M 15 -

BENİM YERİME GEÇ

Sekizinci haftanın ortak kahvaltısı için arka bahçede buluşmamıza yarım saatten daha az süre kalmıştı.

Bugün kendimi diğer günlere nazaran daha keyifli hissediyordum, bu yüzden böyle anlarda hep yaptığım gibi ön bahçedeki kırmızı salıncaktaydım. Başımı geriye yaslayıp salıncağın arkasındaki ağacın yapraklarının izin verdiği kadarıyla gökyüzünü seyre daldım. Bulutlar mı hızla hareket ediyordu yoksa yere basan tabanlarımla salladığım salıncağın hareketi yüzünden mi öyle sanıyordum, bilmiyordum.

Hafif ama sıcak bir rüzgâr vardı. Öyle ki salıncak hiç hareket etmese bile saçlarım kendiliğinden uçuşuyordu. Yüzüme çarpan rüzgâr bana bu evde geçirdiğim bir yaz gecesini hatırlattı. Aral'ın yan odada kaldığı ve pencereden dışarı bakarak sigara içtiği o geceyi. Sonra aklım geçen kahvaltıda ettiği bir söze gitti ama umutlanmak, istediğim son şey bile değildi.

“Eva?”

Başımı yavaşça indirip salıncağın bir adım ötesinde duran

Emir'e baktım. Onunla şimdiye dek bir elin parmaklarını geçecek kadar bile sohbet etmiş sayılmazdık ama gözlemlediğime göre en az Utku kadar iyi niyetli ve sıcakkanlı biriydi.

"Selam," dedikten sonra ayak tabanlarımdan destek alarak salıncağı durdurdum. Yanıma oturacağını varsayarak hafifçe sola kaydım.

Beklediğimin aksine oturmadı, bunun yerine karşımda dikilmeye devam ederek "Sana bir teklifim olacak," dedi. "Ama yanlış anlamandan korkuyorum."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Nasıl bir teklif onu yanlış anlamama sebep olabilirdi ki?

"Dinliyorum." Omzunun üstündeki güneş, ona rahatça bakabilmek için elimi gözlerime siper etmeme neden olmuştu.

"Birlikte video çekelim mi, diye soracaktım."

Bu kez kaşlarım şaşkın bir ifadeyle havalandı. "Sen ve ben mi?"

Çekingen bir ifadeyle başını salladı. "Dürüst davranacağım." Heyecanla yanıma oturdu, bacakları bana dönüktü. "Bu aralar izlenmelerim çok düştü. Senin gibi biriyle video paylaşırsam etkileşimlerimin artacağına inanıyorum."

"Benim gibi biri?" diye merakla sordum.

"Popüler," diye basitçe cevaplayıp omuz silkti.

Eve girme amacımı tam anlamıyla olmasa da kısmen gerçekleştirmiş olduğumu anlamak sevinmeme yol açsa da "Benden daha popüler isimler var," dedim, devamında o isimleri sayacakmışım gibi. Ama hızlıca başını iki yana sallayınca durdum.

"Etkileşimlerimi bir tek sen düzeltebilirsin."

"O da ne demek?"

"Çünkü onların tek özelliği popüler olmaları. İnsanlar onları sevdikleri için merak ediyorlar. Ama seni sevmediği için merak edenler de var."

“Anlamadım,” dedim son cümlesini yanlış duyduğumu umarken.

“Videolarımı hiç izledin mi, bilmiyorum. Konukların makyaj yaparken onlarla sohbet ediyorum. Hayatları hakkında sorular soruyorum ve genellikle kaos yaratacak cevaplar vermeleri için elimden geleni yapıyorum.”

“E, yani?”

“Bana ihtiyacım olan kaosu verebileceğini düşünüyorum. Ayrıca senin de bildiğin üzere insanlar sevdiğinden çok sevmediklerinin hayatlarını merak eder.”

Kitlemin kaotik olduğunu düşünüyor, bunu kullanmak istiyordu. Eğer konuk olmayı kabul edersem bana kendi hayatımla ve çoğunlukla Fame Evi'yle ilgili sorular soracaktı. Vereceğim cevaplar istesem de istemesem de kaos yaratacaktı. Çünkü artık her insanın başına gelebilecek olan bayılmak bile linç edilmeme sebep oluyordu. Bu yüzden bu işin artılarını ve eksilerini düşünmeden teklifini kabul etmem doğru olmazdı. Eski ben olsaydım, yardım isteğini geri çevirmezdim ama şimdi düşündüğüm tek şey kendim ve kendi çıkarlarımdı. Eksiler artıları götürecekti oranda ise onu kesinlikle reddedecektim.

“Videoyu ne zaman çekmek istiyorsun?”

“Hemen şimdi?”

Gülmek üzereyken kendimi durdurup “Biraz düşüneyim bu teklifi. Sana yarına kadar cevabımı vermiş olurum,” dedim.

“Peki, nasıl istersen...” diyerek teslim oldu. Belli ki *Frame* hesabının durumu gerçekten vahimdi. “Ama beni yanlış anlamadın, değil mi?”

Suratında gerçek bir endişe varken, “Neden seni yanlış anlayacağımı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ne bileyim...” dedi utanır gibi. “Sonuçta samimi de-

ğiliz. Bir anda gelip video çekelim mi diyorum, hem de etkileşimlerim artsın diye.”

Aslında evet, yine eski ben olsaydım bu yaptığımı hoş görmeyebilirdim. İstediği şey beni kullanmaktı ve bunu zaten açık açık söylüyordu. Onu ayıplayabilir ve tersleyebilirdim. Ama artık bunları dert etmek anlamsız geliyordu. Hayatta kalmak için kirli oynanması gerektiğini öğrenmiştim.

“Neden samimi olamadık sence?” diye konuyu değiştirmek istedim. On dakika sonra ortak kahvaltının başlayacağına dair anons geçildi.

Mırıltılı bir sestten sonra, “Bunun seninle alakalı olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Evdeki kimseyle samimi olamadım.”

Buna gerçekten şaşırp “Ciddi misin?” diye sordum. Kendimle ve çevremde olup bitenle o kadar çok ilgilenmişim ki Emir gibi yarışmacıların ne durumda olduğunu haftalarca hiç görmemişim. Şimdi düşününce Emir’in gerçekten de çok yalnız olduğunu fark edebiliyordum.

“Ben pek bağ kuramıyorum insanlarla,” dedi sırtını geriye yaslayarak. “Kendimi bildim bileli arkadaşlık ilişkilerimde bağlılık gösteremedim. Bu yüzden ilk adımı da hiçbir zaman ben atmam.”

tg: @kaktusun

“Ama bu şekilde kendini yalnız hissetmiyor musun?”

Dudaklarını bükerek kendine düşünme süresi tanıdı. Bu sırada onu inceleme fırsatı buldum. Kısacık siyah saçları ve benimkinden katbekat daha iyi görünen bir cildi vardı. İş gereği cildini temiz tutmalı ve ıslıtlı görünümünü hiç kaybetmemeliydi. Bunun gerekliliğini bana Duygu anlatmıştı, o da makyaj videoları çekerek kitle edinen fenomenlerden biriydi. Emir’in Duygu’dan farkıysa onun hem çektiği videolarda sohbet etmesi hem de yaptığı makyajların genellikle resimli olmasıydı.

“Pek sayılmaz.”

Ne sorduğumu unutmış hâlde baktım ona. Hatırlayınca, “İlginç,” dedim kendi kendime. “Ben Lidya’ya rağmen önce Derin’i sonra Erkin’i kaybedince yalnız hissettim.”

Bu itiraf, daha önce kendime bile etmediğim bir itiraf. Emir’i yakın bulmadığım hâlde ona bu kadar açık olmak, şaşkınlığın yanı sıra tedirginlik hissini de getirdi.

“Demek ki bağ kurma problemin yok,” dedi gülümsercesine. “Ne mutlu sana.”

“Bu çözülemeyecek bir şey mi?” diye merakla sorarken bir çözüm yolu olsun istiyordum. Onunla video çekmek-tense ona bu konuda yardım etmeye daha hevesliydim.

“Çözülebilir,” dedi yorgun bir sesle. “Neyse,” diye kestirip attıktan sonra dizlerine vurarak ayağa kalktı. “Kahvaltıya geç kalmayalım.”

Başımı sallayarak ben de ayağa kalktım. Arka bahçeye çıktığımızda Korkut Bey’in yerinde olmadığını gördük. Belli ki biz çevrimiçi olduktan sonra aramıza katılacaktı.

Lidya’nın yanındaki yerimi alana kadar gözlerim birkaç çift göze dokunmadan edemedi. Başköşenin hemen solunda oturan Aral’a baktım, gözleri bendeydi. Ne anlatmak istediğini anlamayarak yanındaki İzel’e döndüm. Nispet yaparcasına elini Aral’ın omzuna attı. Sonra Atlas’a döndüm ve yanındaki Derin’e baktım. Lidya’nın karşı çaprazında oturan Erkin’i görmezden gelmeye çalışırken Kaan’a gülümsedim. Sonunda masadaki yerimi alıp Lidya ile Kaan’ın arasına geçtim.

“Neden geç kaldın?” diye fısıldayarak sordu Lidya.

“Emir’le sohbet ediyorduk.”

“Emir mi?” deyip başını geriye atarak birkaç sıra yanımızda oturan çocuğa baktı. “Garip biri, değil mi?”

“Aslında değil,” dedim dürüstçe. “Sadece çekingen davranıyor.” Onu tanımlayacak başka kelime bilmiyordum.

“Neyse,” dedikten sonra önüne döndü. Bugün tabağını her zamanki gibi doldurmuştu. Birkaç zeytin ve iki peynir diliminden başka bir şey yoktu.

“İştahın mı yok?”

Cevap vermek yerine başını salladı. Elindeki çatalın ucu, zeytinlerden birine âdeta işkence çektiyordu. Üstelemeyerek önüne döndüm. Nasıl olsa birkaç saate açlık hissiyle dolacak ve mutfığa koşup kendine benim de çok sevdiğim sandviçlerden birini yapacaktı.

“Günaydın Eva,” dedi karşımda oturan Atlas, dikkatimi çekmek ister gibi.

Başını ondan yana çevirip Derin’in bakışlarını da üzerimde hissederken “Günaydın,” dedim. Kameraların çevrimiçi olduğunu hepimiz biliyorduk.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” dedikten sonra gözlerimi Derin’e kaydırdım. “Sen nasılsın?”

Derin cevap vermek üzereydi ki yanımda oturan Kanan’ın tabağıma bir şey bıraktığını fark ettim. “İspanaklı gözleme. Seversin.”

Evet, gerçekten de severdim. Atlas ve Derin yüzünden oluşan gerginliğimi unutmuş bir şekilde gözlemeyi küçük parçalara ayırmaya başladım. Lidy’a’nın aksine bugün iştahım yerindeydi.

“Günaydın, sevgili Fame Evi yarışmacıları ve izleyenleri!” diye coşkuyla bahçeye adımını atan Korkut Bey de benden olmalıydı. Uzun yemek masasının başköşesine geçti, yüzündeki geniş gülümsemeyle bize baktı. “Nasıl-sınız bakalım?”

“Harika!” dedi İzel. Elindeki uzun ve geniş bardağı duvaklarına götürüp portakal suyundan büyük bir yudum aldı. “Sona daha yakın olduğumuz için her zamankinden daha heyecanlı.”

“Evet, gerçekten çok yaklaştık,” dedi Korkut Bey. “Bu hafta, son eleme gecesini yapacağız. Bir sonraki hafta ise final gecesini.”

“Acaba kimler final gecesini görebilecek?” diye kendi kendine sordu Lidya.

“Senin göremeyeceğin kesin,” dedi İzel, her zamanki sinir bozucu gülümsemesiyle.

“Sayılar değişkendir,” dedi Alara. “Kimin ne zaman yükselip ne zaman düşeceği belli olmaz.”

“Haklı olabilirsin,” dedi İzel başını sallayarak. “Bunun en iyi örneğisin ne de olsa.”

Can yakacak türden konuşsa da haklıydı. Alara’nın etkileşimleri de fena hâlde düşmüştü. Takipçi sayısı her ne kadar İzel’le eşit olsa da benim etkileşimlerim bile onunkinden daha iyi durumdaydı. Final gecesini görmek istiyorsa bu haftaki *challenge*’da elinden geleni ardına koymamalıydı.

“Bir başkasına ait olan bir şeyle nereye kadar gidebilirsin ki?” diye sorarken Aral’ı kastettiği aşikârdı.

“Onu sen söyle.”

Fakat İzel kimi kastediyordu, bilemiyordum.

İkili arasındaki konuşmayı pas geçerek yanımdaki Kaan’a döndüm. “İspanaklı gözlemeyi sevdiğimi nereden biliyorsun?”

“Sen söyledin,” dedi hiç duraksamadan.

“Ne zaman?”

“Hakan’la birbirinizi tanımaya çalışırken ona söylemiştin, o da ıspanaklı gözleme sevmeni garipsemişti ya...” diyerek hafızamı tazelemiş oldu. Doğru söylüyordu. Hakan gerçekten de gözlemeyi ıspanaklı daha çok sevdiğim öğrenince hayatının şokunu yaşamış gibi davranmıştı.

“Sen nasıl seviyordun?”

“Neyi?” diye tepki verdi, sorumu beklemiyor olmalıydı.

“Gözlemeyi diyorum, neli seversin?”

“Hım,” dedi mırıltıyla. “Patates?”

Başımı salladım. “Onu da severim.” Gülümsediğini görünce tekrar önüme dönüp tabağımla ilgilenmeye başladım. Korkut Bey bizi *challenge*’ı açıkladığı ana götürmeden önce karnımı bir güzel doyurmalıydım.

Salonda her zamanki gibi kitaplığın hemen önünde dizildik. Kadın yarışmacılar bir yana, erkek yarışmacılar bir yana geçti. Korkut Bey tam karşımızdaydı ve suratında artık hepimizin görmeye alıştığı o sahte gülümseme vardı.

Derken ışıklar yeşile döndü ve sunucu, “Evet, değerli seyircilerimiz! Geldik sekizinci haftanın *challenge*’ını öğreneceğimiz o ana!” dedi. Fısıltılar odada dolandı, kısa bir duraksamadan sonra, “Hiç uzatmadan açıklıyorum... Sekizinci haftanın *challenge*’ı: Yer değiştirme!” dedi.

Kimse sunucunun ne demek istediğini anlamadı. Öyle ki açıklamak durumunda kalacağını bilerek içimizden birine söz hakkı vermek yerine, “Eşleştiğiniz kişiyle yer değiştirecek ve hafta boyunca *Frame*’de sanki oymuşsunuz gibi davranacaksınız,” dedi.

Oflayarak “Yine mi grup çalışması ya!” diye isyan etti Lidya.

“Ben *challenge*’ı anlamadım,” dedi Emir. “Yani mesela ben Eva’yla eşleşirsem, Eva’yımış gibi nasıl davranacağım ki?”

“Şöyle ki,” dedikten sonra papyonunu düzeltti sunucu. “Eva, *Frame* hesabını vlog paylaşarak kullanıyor, sen ise makyaj videoları paylaşarak... Eşleşirseniz yer değiştire-

ceksiniz ve bu hafta o makyaj videoları paylaşıırken sen vlog paylaşıyorsun.”

“Bu şimdiye kadarki en adaletsiz *challenge*!” dedi Alara.

“Katılıyorum,” dedi Aral ve ben Alara’yı neden desteklediğini hemen anladım. İkisi de *Frame*’i yalnızca kendi fotoğraflarını paylaşmak için kullanıyordu. Bizler gibi sözle ya da davranışla öne çıkmış değillerdi. Kaldı ki söylediğine göre Aral’ın herhangi bir konuda yeteneği bile yoktu. Derin’le ya da Atlas’la eşleştiği takdirde çuvallaması isten bile değildi.

“Bence çok eğlenceli olacak,” diyen Erkin’in keyfi yerinde görünüyordu.

“Bana da eğlenceli olacakmış gibi geliyor,” dedi Lidya, biraz önce hayıflanıp kendisi değilmiş gibi.

“Kadın-erkek olarak mı eşleşeceğiz yine?” diye sordu Atlas.

“Evet.”

“Eşleşmeyi yine siz mi belirleyeceksiniz peki?” diye sordu Yiğit.

“Kısmen,” deyince sunucu, zaten karışık olan kafalar karmakarışık oldu. “O hâlde size Fame Evi’nin yeni kurallını açıklayayım...” Sinirler elbette zıpladı ama tepki gösterecek konumda değildik. “Bu haftaya özel olmak üzere, geçen haftanın *challenge*’ında başarılı olan isimler bu haftanın *challenge*’ında üstünlük hakkı kazanabilecek.”

“Nasıl yani?”

O sırada aklıma, geçen haftanın *challenge*’ında başarılı olan ismin ben olduğum geldi. Bu beni gülümsetmeye ve içimi de rahatlatmaya yetmişken erkek yarışmacılardan kimin başarılı olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Gözlerim sırttan Erkin’e kayınca hafızam bir kez daha tazelenmiş oldu.

“Erkin ve Eva’nın kendi eşlerini seçmelerine izin vereceğiz.”

“Bu haksızlık!” diye bağırdı İzel. Diğerleri de ona katıldı ve İzel’e katılanlar arasında ben de vardım. Yine de sesimi çıkarmadım. Bu durumdan faydalanacak olduğumdan değil, Fame Evi’ndeki adaletsiz düzene çoktan alıştığımdan...

“Erkin ve Eva’ya iki saat müddet vereceğiz. İki saatin sonunda ekibimize kimi seçtiklerini bildirecekler ve kalan isimler arasında eşleşme gerçekleşecek. Sonucu sizinle paylaşacağız ve yer değiştirme resmen başlayacak.”

Işıklar kırmızıya dönünce İzel burnundan soluyarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Muhtemelen yapımcının yanına gidiyordu.

“Ay, çok heyecanlı!” diyerek iki omzumdan tuttuğu gibi beni sarsmaya başladı Lidya. “Kimi seçeceksin? N’olur söyle, kim?”

“Lidya,” dedim beni bırakmasını beklerken. Sarsılmaya devam ettim. “Lidya!” Ne yaptığının farkına vararak aniden durdu. “Korkut Bey salondan ayrılalı sadece bir dakika oluyor. Henüz kimi seçeceğimi düşünmeye fırsatım olmadı.”

“Doğru,” dedi heyecanını dizginlemeye çalıştığı her hâlimden belli olurken. “Of, resmen birinin kaderini sen belirleyeceksin.”

Ne demek istediğini soracaktım ki henüz dağılmamış olan yarışmacı grubundan Alara, “Bunu hak etmiştin,” dedi gülümseyerek. İçtenliğine inanıp ben de gülümsedim.

Alara’nın da merdivenlere yönelmesinden sonra yarışmacılar dağılmaya başladı. Fakat Atlas, sevgilisi Derin’i de alarak karşıma geçmeyi tercih etti. Neyse ki ışıklar kırmızıydı da kimsenin rol yapması gerekmeyecekti.

“Senin adına sevindim,” dedi Derin. Bahse girerim Lidya daha sonra buna dair bin bir farklı yorumda bulunacaktı.

“Ben de...” dedi Atlas. “Umarım bu şansı iyi kullanırsın.”

“Umarım,” dedim.

“Seçeceğin kişinin uğrayacağı zararı göz ardı et,” dedi Derin, eski günlerde olduğu gibi dostane bir tavırla. “Yalnızca sana ne kadar fayda sağlayacağına bak.”

Başımı sallıyordum ki “Atlas için bile mi?” diye sordu Lidya.

Durgun gözlerini ona çevirerek “Evet, bu kişi Atlas bile olsa öyle yapmalı,” dedi.

Ardından Atlas kolunu Derin’in ince beline sardı ve onu bahçeye yönlendirdi. Gitmeden önce son kez bana bakmayı da ihmal etmemişti.

“Vay be,” dedi Lidya, onlar cam kapıdan geçer geçmez. “Derin’den beklenmedik hareketler.”

Aslında tam da ondan beklenecek hareketlerdi ya, neyse...

Kitaplığın önünde sadece ikimizin kaldığını düşünecektim ki bir anda karşımızda beliren Erkin’in varlığıyla irkildim. Bizi korkuttuğunu anlayarak özür diledi.

“Ne istiyorsun?” dedikten sonra kollarını göğsünde çaprazladı Lidya. Son gelişmeleri bilmemesine rağmen ona konuşma izni veriyordu. Bu iyi bir şeydi.

“Eş olarak seni seçmek.”

Lidya yüzünü buruşturdu. “Ne münasebet!” Elim hızlıca koluna giderken ona bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini söyleyecektim. Ancak o benden önce davranıp “Seninle eş olacağıma elenirim daha iyi,” dedi.

“Lidya,” dedim sakinlikle. Erkin’in asılan suratına bak-

manaya çalışıyordum. "Hemen reddetme istersen. Bir düşün." "

Flini çenesinin altına götürüp düşünür gibi yaptı, saniyeler sonra, "Hemen geçti. Düşündüm ve cevabım hayır," dedi.

"Aslında senin ne düşündüğün ve istediğin pek önemli değil," deyince Erkin, Lidya'nın incecik kaşları çatıldı. "Yani sanırım ben seninle eşleşmek istersem fikrin sorulmadan benimle eşleşmiş olacaksın."

Erkin haklıydı ve neyse ki bu yeni kural benim de lehimeydi. Seçeceğim kişinin itiraz hakkı olmaması da Erkin'in Lidya'yı seçecek olması da yararına sonuçlanacaktı.

"Ben onu ikna ederim," dedikten sonra Lidya'yı alıp zorla bahçeye çıkardım.

Ön bahçedeki salıncak ve çardak dolu olduğundan armut koltuklara geçmemiz gerekti. Ben mavi, Lidya ise kırmızı olana kurulduğumuzda düşünmek için bir saat kırk beş dakikamın kaldığını fark ettik.

"Nasıl ikna edecekmişsin beni?" diye burun kıvırdı Lidya. Böylelikle onun da Erkin'le eş olmak istediğini, yalnızca gurur yaptığını anlamış oldum.

"Sadece düşünmeni sağlayacağım. Erkin'le neredeyse benzer işler yapıyorsunuz. İkiniz de video çekerek ünlenirsiniz. O her telden video çekiyor, sen ise genellikle sohbet videoları ama fark etmez. Yine kendi tarzında videolar çekebilirsin çünkü Erkin'in *Frame*'i kullanma amacı buna uygun."

"Hım," dedi mırıldanarak. "Bu şekilde düşünürsek eş olduğumuz takdirde onun da *challenge*'da başarılı olma şansı artacak."

İfadesi beni rahatsız etmeye yetmişken "Neden, bunu

istemiyor musun?” diye sormadan edemedim. Kararsızlığı kime yönelikti, emin olamamıştım.

“İhanetine rağmen kötülüğünü istemem.” O hâlde kararsızlığı kendine yönelikti. “Neyse, önce seni konuşalım.”

Sağ elimin parmakları yerdeki çimlerin arasında gezinirken dikkatimi kendi durumuma verdim. Kimle eşleşmek bana fayda sağlardı?

“Kaan’dan başlayalım,” dedi Lidya, bir yerden başlamak gerektiğinin bilinciyle. “Oyun videoları çekiyor ve oyun oynarken canlı yayın açıyor. Daha önce hiç bilgisayar oyununu oynadın mı?”

Kaşlarımdan birini kaldırarak ona “Sence?” dercesine baktım. Sonra bir anda aklıma düşen bir anıyla, “Lisenin ilk yılında birlikte Sims 3 oynardık, hatırladın mı? O sayılır mı?” diye sordum.

Dudak büktü. “Zannetmiyorum. Kaan genellikle strateji oyunları oynuyor.”

“Sims 3 de strateji gerektiriyor bence. Sim’lerimiz refah içinde yaşasın diye neler yaptık, hatırlasana.”

“Bence Kaan’ı geçelim,” dedi, saçmaladığımı yüz ifadesiyle bana anlatırken. “Emir’le devam edelim. Makyaj yapma konusunda ne yazık ki berbatsın. Ama Emir genellikle resimli makyajlar yapıyor. Yüzüne gökyüzü, ağaç ya da daha soyut görseller çizebilir misin?”

“Beni tanıımıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedim. Lisedeyken sıfır aldığım tek ders vardı, o da resimdi.

“Doğru,” dedi bana acıyormuş gibi. “Cin Ali bile çizemezsin sen.”

“Hey!” diyerek parmaklarımdan duran çimlerden bir tutam koparıp ona attım. Üzerine düşen yeşilliklerle gülerken uzaklaştırdıktan sonra işine geri döndü.

“Hakan’a ne dersin, diyeceğim ama o gezip gördüğü

yerleri video olarak paylaşıyordu. Evden çıkmamız yasak." Sonra duraksadı. "Sahi, bu adam haftalardır evden çıkmadan nasıl seyahat videosu paylaşıyor?"

"Eve girmeden önce video stoklamış. Benim gibi." Ben de Hakan gibi öngörülü davranmış, eve girmeden önce farklı konularda vlog'lar çekmiştim. Ancak dün paylaştığım video hazırladığım son videomdu. Bu haftayı biriyle yer değiştirerek geçirecektim ama haftaya ne yapardım, bilemiyordum.

"O zaman Hakan da yaş." Başımı salladım. "Atlas peki?"

"Lidya!" dedim gözlerimi büyüterek.

"O güzel sesinle kulaklarımızı mest edebileceğini ummuştum," dedi kahkahalarının arasından. Hemen sonra, "Geriye sadece iki isim kaldı. Aral ve Yiğit," dedi.

"Yemek yapabiliyorum," dedim heyecanla.

Elini kaldırarak bana uzattı, yumruklarımızı tokuşturduk. "Yemek de yapamasaydın geriye sadece Aral kalıyordu ve senin de bildiğin üzere, o en riskli olanı."

Çünkü Aral sadece fotoğraf paylaşıyordu. Ve ben Aral ya da Alara gibi sadece fotoğrafımı paylaşabilecek kadar güzel ya da özgüvenli biri değildim.

"Haklısın," dedim başımı sallayarak. "En iyisi Yiğit."

"Yapacağın tek şey farklı tarifler bulmak ve onları hazırlarken kendini videoya çekmek. Kamera karşısında durup konuşmaya alışkınsın zaten."

"Aynen öyle," derken rahatlamış gibiydim.

Sonra Lidya ikimize de içecek getirmek için eve girdi. Ben de yalnız kaldığım her anımda yaptığım gibi telefona sarıldım. *Frame*'e girdim ve gelen son bildirimlere baktım. Mesajlar ve yorumlar almış başını gidiyordu. İçeriğini, son eleme gecesinde yaşananlar dolayısıyla

okumayacaktım. Artık benim için de önemli olan sadece sayılardı. Kimin ne dediğine değil, kaç kişi olduklarına bakacaktım.

İstatistiklerimi kontrol ederken insanların videolarını birbirlerine gönderme sayılarının özellikle son bir haftada neredeyse iki katına çıktığını gördüm. Bunu beğendikleri ve arkadaşlarına göstermek istedikleri ya da beğenmedikleri ve arkadaşlarıyla birlikte dalga geçmek istedikleri için yapıyor olabilirlerdi. Ancak sorun değildi. Çünkü gerçekten önemli olan bunu ne için yaptıkları değil, ne sebeple olursa olsun yapmış olmalarıydı.

Videolarımın paylaşım sayısı arttıkça keşfete düşme olasılığım artıyordu, bu da beraberinde beğeni, yorum ve özellikle takipçi getiriyordu. En çok paylaşılan videoların utanç verici videolar olduğunu düşünürsek, bu haftayı atlattıktan sonra paylaşacak *vlog*'um olmadığı için etkileşimlerimi o tarz bir video ile sabit tutmaya çalışabiliyordum. Bunu daha sonra düşünecektim. Önceliğim, bu haftayı en iyi şekilde değerlendirmekti. Ve galiba Lidya'nın da dediği gibi Yiğit, bunun için biçilmiş kaftandı.

"Oturabilir miyim?" diye sorduğunu duydum Ezgi'nin.

Başımı telefonumdan kaldırıp dudaklarıma içten bir gülümseme davet ettikten sonra, "Tabii ki!" diye karşılık verdim. Lidya'nın oturduğu mavi koltuk yerine diğer yanındaki gri koltuğu tercih etti.

Bacaklarını sağ yanına alarak oturup eteğini düzeltti, zarif elleri kucağındayken bana döndü. "Nasıl olduğunu merak ettim. Eleme gecesinden sonra denk gelemedik bir türlü."

Gerçekten de öyle olmuştu. Aynı evde olmamıza rağmen denk gelemiyor, gelsek bile bu tarz konuları konuşabileceğimiz bir anı yakalayamayabiliyorduk. Dolayısıyla,

gececin üstünden iki gün geçmesine rağmen nasıl olduğunu henüz sormasına alınganlık göstermedim.

Onu anlayışla karşıladığımı belli ederecesine gülümserken “Daha iyiyim,” dedim.

“Bayılma sebebin gerçekten stres miydi? Farklı bir hastalık yok, değil mi, kameralardan sakladığın?”

Öylesine bir meraktan değil, endişelendiğinden soruyordu. Kaygısı bütün yüzüne yayılmıştı. Buna son vermek için güven verici bir sesle, “Hayır, yok. Sadece stres,” dedim.

Yavaşça başını salladı. “Haklısın. Kısa zamanda yaşadığın onca şey... Belki başkası olsa bu kadar bile dayanamazdı.”

“Öyle mi dersin?”

“Kesinlikle. Fakat ayakta duruyorsun diye iyi olduğun düşünüp kendine yüklenmeye devam etme. Ruh yarası kabuk bağlamaz.”

“Ruh yarası mı?” diye tekrarladım.

“İnsanı insan hasta eder, derler. Kimsenin ruhu kendiliğinden hasta düşmez, ötekinin yaşattıklarıyla yaralanır kalırmış. İlacıysa yarayı açanda değil, ruhun derinliklerinde yatarmış.”

“Yani diyorsun ki Fame Evi ve *Frame* seni üzmüş, öfkelendirmiş olabilir, bunun sonucunda hastalanıp baygın bile düşmüş olabilirsin ama yeniden mutlu olmanın tek yolu sensin. Fame Evi ya da *Frame* değil.”

Benimle bir romanın içindeymişiz gibi konuştuğunu cümlelerini daha basit kalıplarla yinelenemle fark edince güldü. “Evet, aynen öyle demek istedim.”

“Hım,” dedim içimde tanımlayamadığım bir his oluşurken. “Yani, güç içimde diyebilir miyiz?”

“Kesinlikle bunu diyebiliriz.”

Gözlerimi ondan alıp karşımda duran Fame Evi'ne dik-

tim. Etkinlik odalarıyla birlikte beş katlı, etkinlik odalarının bulunduğu kattaki bahçeyle birlikte üç bahçeli bu devasa evin beni ne koşulda mutlu edebileceğini düşündüm. Evdeki bütün yarışmacılarla iyi anlaşabiliyor olsaydım, Aral'la aramızda dilediğim türden bir ilişki olsaydı mutlu olur muydum? Sonra *Frame*'i getirdim aklıma. Gelen bütün yorumlar ve mesajlar iyi yönde olsaydı, sayılar her geçen gün artsaydı mutlu olur muydum?

Bence olurdum.

Ruh yaralanınca kabuk bağlar mıydı, bilmiyordum ama acının bir şekilde önlenebileceğini düşünüyordum. Yine de Ezgi'ye bundan bahsetmedim.

“Ee, kimi seçeceğine karar verdin mi?”

“Yiğit diye düşünüyorum şimdilik.”

“Neden o?” diye merakla sordu. Ardından elini kaldırıp salık bıraktığı saçlarını şöyle bir düzeltti.

“Çünkü en iyi ihtimal oymuş gibi görünüyor. Onun yerine geçtiğimde pek yabancılık çekeceğimi düşünmüyorum.”

“Yemek yapmayı biliyorsun o hâlde.”

Hızlıca başımı salladım. “Babamla rutinlerimizden biridir.”

Asılan suratını fark etsem de sormak gibi bir patavatsızlıkta bulunmadım. Belki de onun kabuk bağlamayan yarası buydu. Babası.

“Sence doğru bir karar mı?” diye devam ederek aklımı meşgul etmek istedim.

“Hım,” dedi düşünceli bir sesle. İşe yarıyor olmalıydı. “Seni pek tanımadığım için net bir yorum yapmam doğru olmaz.”

Elimi kaldırıp “Oyun oynayamıyorum,” dedikten sonra baş parmağımı avuç içime götürdüm. “Berbat bir sesim var.” İşaret parmağım onu takip etti. “Seyahat videosu çe-

kecek durumda değilim.” Orta parmağım onun yanındaki yerini aldı. “Makyaj yapabiliyorum ama resim yapmakta kötüyüm.” Yüzük parmağım da hareketlendi. “Ve fotoğraflarımla var olabileceğimi düşünmüyorum.” Serçe parmağım açık kaldı. “En iyisi yemek yapmak. Yani Yiğit.”

Parmakları teker teker kapanarak bir yumruk olan elimden gözlerini ayırdıktan sonra, “Neden fotoğraflarınla var olamayacağını düşünüyorsun?” diye sordu. “Sakın bana kendini güzel bulmadığını söyleme.”

“Yo,” diye karşı çıktım hemen. “Kendimi güzel buluyorum.” Bunda samimiydim, aynaya baktığımda sahip olduklarım için gurur ve şükran duyuyordum. Yerimde olmak isteyen çok kişinin olduğunun da farkındaydım. Ancak saçlarımın kızıl, gözlerimin yeşil olması Alara’dan daha güzel olduğum anlamına gelmiyordu. O, bütünüyle büyüleyiciydi. Ben kısmen.

“Ama?” deyince devam etmemi beklediğini anladım.

“Sadece Alara kadar güzel değilim, o kadar... Yani şöyle düşün, Hakan da yakışıklı bir adam mesela ama o da *Frame*’de Aral gibi fotoğraflarıyla var olamazdı.”

“Anladım,” diye başını salladı. “O hâlde güzelliğin göreceli olduğu konusuna girmeyeyim hiç, zira bana göre Hakan, Aral’dan daha yakışıklı.”

Buna şaşırıp “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet. Aral’a bu kadar âşık olmasaydın, sen de Hakan’ı daha yakışıklı bulurdun belki.”

Bir an tükürüğüm boğazımda kaldı sandım. Ezgi’nin bundan haberi olduğunu zaten biliyordum ama bu kadar açık bir şekilde dile getirmesi, özellikle yaşananlardan sonra beni şaşırtmıştı. Öksürmeye başladım.

Gülerek sırtıma iki kez vurdu. “İnsan bir süre sonra verdiği acıyı da seviyor, değil mi?” diye sordu.

Bana yine o roman cümlelerinden birini kuracağını bilerek "Nasıl yani?" diye sordum.

"Aşk," dedi, devamında uzunca bir süre bekleyerek "Yaşarken öldüğünü hissettiren tek duygu olmalı."

"Bence ben o kadar..." diyordum ki gözlerini bana çevirince sustum.

"Mutluluğu da mutsuzluğu da doruklarda yaşıyor. Zaten bu yüzden zamanla acıya karşı tolerans gösteriyorsun. Veren o diye, acıyı bile kabul etmek geliyor içinden."

Bence ben o kadar da âşık değilim Aral'a, diye tamamladım içimden. O kadar da sevmedim onu, bağlanmadım ona. Ki bence aşk da o kadar güçlü bir duygu değil. Öyle bile olsa acıyı kabul edebileceğimi sanmıyorum.

Ezgi'nin aşkı bu şekilde tanımlamasını, zihninin gerçek dünyadan kopmuş olabileceğine yordum. O kadar çok kitap yazıyor ve okuyordu ki hayal dünyasındaki aşklarla gerçek dünyadaki aşkı ayırt edemez olmuştu. Üstelik gerçek dünyadaki aşk, zamana göre bile değişkendi. Mektuplar yerine mesajlar vardı şimdi, kalp kırılınca küsmek yerine engelleniyordu karşıdaki. Emojiyle başlayıp ertesi güne kalmadan engel butonuyla biten ilişkilerin aşk olarak görüldüğü bir zamana göre, Ezgi'nin tanımı gerçekdışı kalıyordu. Bu yüzden söylediklerini dikkate almayacaktım. Aral'a duyduğum şey her neyse beni yaşarken öldüremeyecekti.

"N'apıyorsunuz bakalım?" diyerek aramıza katılan Lidya, elindeki bardaklardan birini bana uzattıktan sonra yerine oturdu.

"Sohbet ediyorduk."

"Burada olduğunu bilseydim sana da getirirdim."

"Sorun değil," diye gülümsedi Ezgi. "Portakal suyu sevmem zaten."

Bir yudum aldıktan sonra. “Erkin’le karşılaştık. Beni seçeceğini söyledi yine.” dedi.

“İstemiyor musun?”

“İsteyip istemememin bir önemi yokmuş ki!”

“Naz yapma artık,” dedim bıkmış gibi. “Bal gibi biliyorsun senin için de en iyi seçeneğin Erkin olduğunu.”

“Orası öyle ama...” dedikten sonra Ezgi’ye döndü. “Sen ister misin peki Erkin’le eş olmak?”

“Fark etmez benim için,” dediğinde yazmak dışında ilgilenildiği başka konuların da olduğunu sanmıştım ki “Nasıl olsa bu haftaki *challenge*’a katılmayacağım ben,” dedi.

“Neden?” diye dehşete kapılarak sordu Lidya. “Ama *challenge*’a katılmazsan elenirsin!”

“Biliyorum,” dedikten sonra omuz silkti. “Yine de katılmayacağım. Planladığımdan çok bile kaldım bu evde.”

“Final haftasına kalmak istemediğin için mi katılmak istemiyorsun?” diye sorarken onu anlamaya çalışıyordum. Ama sebep bu bile olsa kararını mantıklı bulamıyordum.

Neyse ki başını iki yana salladı. Fakat devamında, “Bu haftaki *challenge*’ı sevmedim,” diyerek daha mantıksız bir sebep sundu.

“Şaka mı yapıyorsun?”

Lidya’nın tepkisine gülüp “Hayır, ciddiylim,” dedi.

“*Challenge*’ı neden sevmedin?”

“Bir başkasının yerine geçmek ve oymuş gibi davranmak istemiyorum.”

“Ama bu sadece bir oyun ve sadece birkaç gün sürecek. Bugün günlerden çarşamba. Pazar gününe kadar böyle davranman isteniyor, bir hafta bile değil.”

Başını yeniden iki yana salladı. “Yine de katılmayacağım.”

“Bence—”

“Kızlar,” diyerek Lidya’nın sözünü kesti Ezgi. “Hayatım boyunca hep başkaları gibi davrandım. Annem için biri, babam için biri, arkadaşım için biri, aşkım için bambaşka biriydim. Kendim gibi davranmaya yeni yeni başlamışken bunu bozamam. Değil birkaç gün, birkaç saat bile olsa bir başkasıymışım gibi davranamam. Geç oldu, çok geç oldu ama artık öğrendim. Sevilmek için başkası olmak gerekmiyormuş. İnsan kendi gibi davranınca da se-vilebiliyormuş.”

Üzerine tek bir söz dahi söylemedik. Ve sonra kabuk bağlamayan ruh yarası derken ne demek istediğini çok daha iyi anlamış oldum.

ÖP YA DA ÖLDÜR

Yeniden çevrimiçi olmamıza on beş dakikanın kaldığı anons edildi. Büyük salon daha şimdiden yarışmacılarla dolmuştu bile. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde Yiğit'i seçmek istediğim yayılmıştı.

Dirseğimle Lidya'nın karın boşluğuna vurmak istesem de benden daha kısa olduğu için omzunun altına vurmuş oldum. "Sen mi söyledin herkese?"

"Ben sadece Kaan ve Erkin'e söyledim," dedi kendini biraz olsun suçlu hissetmezken.

Kaan'ın değil böyle bir bilgiyi, herhangi bir bilgiyi başkasıyla paylaşmayacağını bilirdim. Hayır, konu ben olduğum için değil, Kaan dedikodu yapmayı sevmediği için... Ama Erkin öyle değildi.

"Erkin'e neden söyledin ki?" diye sorarken bana yaptığı şey dolayısıyla Lidya'nın ona ne kadar öfkeli olduğunu hatırlamıştım.

"Sordu, ben de söyledim. Kötü mü yaptım, anlamadım."

"Hayır ama en son onun yüzünü bile görmek istemiyordun falan ya..."

“Hâlâ öyle. Zaten söylerken nispet yapar gibi söyledim. Eva’nın eşleşeceği kişi onu kazançlı çıkaracak ama sen kimi seçersen seç kaybedeceksin, dedim.”

“O ne dedi?”

“Zaten kaybettim, deyip gitti.”

İçimde bir yerlerin sızladığını hissetsem de üzerinde durmayıp başımı çevirdim. Karşımda Yiğit’i görünce yüreğim ağzıma gelmiş gibi olduğum yerde sıçradım. “Koruttun beni!”

“Duyduklarım doğru mu? Beni mi seçeceksin?”

“Neden?” diye sordum endişesini yersiz bularak.

“Ben *vlog* çekmekten ne anlarım? Ayrıca bu evin içinde nasıl *vlog* çekilebilir ki? Sen nasıl idare ettin buca zaman?”

“Daha önce çektiğim videolar vardı, onları paylaştım.”

Kaşlarını kaldırırken suratı dehşete kapılmış gibi görünüyordu. “Yani beni seçerek ölüm fermanımı imzalayacaksın, öyle mi?”

İşin bu kısmını hiç düşünmemiştim. Galiba öyle olacaktı. “Ev *vlog*’u çekersin sen de.”

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” diyerek bana bir adım yaklaştı.

Kitaplığa doğru geri adım atarken gözlerim Yiğit’ten çekilerek etrafta gezindi. Yarışmacıların işini gücünü bırakıp bizi seyretmeye başladığını gördüm. Kameralar erkenden çevrimiçi olmuştu ve Atlas, yanındaki Deniz’i bırakıp bize doğru yürümeye başlamıştı.

“Hey, sakın ol!” derken Yiğit’le arama geçmeye çalıştı. Lidya.

“Sakin mi olayım?” diye Lidya’ya sorduktan sonra tekrar bana döndü, bir adım daha attı. “Eğer beni seçerse bu haftanın kaybedeni ben olacağım, diyorum. Anlamıyor musun beni?”

“İstediği kişiyi seçebilir,” diye yanımızda belirdi Kaan. “Buna sen ya da bir başkası karışamaz.”

“Bu çok saçma!” diye bağırdı Yiğit. “Ben sana kötülük yapmadım.” Sonra daha sakın olmaya karar vermiş gibi ses tonunu alçaltıp “Göz göre göre elenmemce neden olacak mısın gerçekten?” diye sordu.

“Üzgünüm,” dedim dudak bükerek. “Bu bir yarışma. Ekip bana böyle bir hak tanıdı ve ben de kendim için en doğru şekilde kullanmaya çalışıyorum.”

“Buna izin vermem!” diye bağırarak üzerime doğru gelince Kaan’dan önce Atlas tarafından kollarının arkasından tutularak geriye çekildi.

“Kendine gel!” diye bağırdı Atlas. Ardından Kaan da Yiğit’i omuzlarından itti. “Çocukça davranıyorsun.”

“Bunu hak etmedim!”

Onlar Yiğit’i yaka paça bahçeye çıkarmaya çalışırken anın şaşkınlığıyla nefes almayı unutmuş olan ben, tuttuğum nefesimi bıraktım. Koluma girmiş olan Lidya iyiliğimi sorgularken Ela ve Ezgi de yanı başımdaydı.

“İyiyim,” dedim sonunda.

“Delirmiş gibiydi,” dedi Ela. “Gözlerini gördünüz mü? Neredeyse yuvalarından çıkacaktı.”

Ela’nın felaket senaryosunun ardından Ezgi, “Şşt,” diyerek omzumu sıvazladı.

Lidya ise “Korkut Bey gelmeden önce şu yüzünü yıka-yalım,” dedikten sonra beni merdivenlere yöneltti.

Birlikte ağır adımlarla basamakları çıkarken üst katta Aral ve İzel’e denk geldik. Onları kol kola aşağı inmek üzereyken görmek biraz daha gerilmeme yol açsa da belli etmemeye çalıştım. Yine de biraz önce yaşananların izi suratımdaydı ve Aral’ın bakışlarında bana neler olduğunu sorgulayan parıltılar vardı.

Yanlarından geçmek üzereyken İzel boştaki kolunu yakalayıp “Ne oldu? Suratın kireç gibi,” diye konuşunca onun bile beni merak ettiğini anlamış olduk. Ancak bu merak duygusunun altında başka neler yatıyordu, bilinmezdi.

“Yiğit’le atıştılar,” dedi Lidya kısaca.

“Neden ki?”

“Eva’nın onu partner olarak seçeceğini öğrendi.”

Bakışlarımı Aral’a kaydırdım, önce yüzüne daha sonra İzel’i sarmaya devam eden koluna baktım.

“Takma onu,” dedi İzel. “Kendini düşün sadece.” Beni diğerleri kadar iyi niyetle destekledikten sonra Aral’a dönerek başını hafifçe kaldırdı. “Gidelim mi, sevgilim?”

Aral bana bakmaya devam ediyordu. Sanki söylemek istediği bir şey vardı. Garip bir şekilde bu bakışmalar ve anlar tekrarlanıp duruyordu ama biz bir adım ötesine geçemiyorduk. Aral her zaman dilini yutmuş gibi davranıyordu, ben de kendi anladığımla kalakalıyordum. Yine böyle oldu. Onun tarafından zerre umursanmadığımı sanıyordum, o da aksini düşünmeme yol açacak herhangi bir şey söylemeden, başını sallayarak İzel’le birlikte aşağı inmeye başladı.

Lidya neye takıldığımı anlamayarak beni odamıza götürdü, banyoya soktuktan sonra yüzümü yıkamama yardımcı oldu. Yüzümü kurularken makyajımı tazelemem gerektiğinin bilincindeydim.

“Daha iyisin, değil mi?”

“İyiyim, Lidya,” dedim fazla kuruntulu davrandığımı söyleyerek. “Hatta sen aşağı in. Ben makyajımı tazeleyi geleceğim.”

“Olmaz,” diye reddetti. “Burada bekleyeceğim seni.”

“Tam burada mı?” diyerek konumumuzu gösterdim.

Etrafına baktı, küçük banyomuzda olduğunu fark yine de “Evet, n’olmuş?” diye üsteledi.

“İzin verirsen makyaj öncesi tuvalet ihtiyacımı da gidermek isterim.”

“Hı,” dedi sonunda anlayarak. “O hâlde tamam. Ben odada beklerim.”

“Lidya...”

“Of, peki!”

Makyajımı tazeledikten sonra artık suratım İzel’in dediği kadar kireç gibi değildi. Yanaklarım sanki ilk öpücüğümü almışım gibi pespembeydi.

Aynadaki yansımama gülümseyip kendime her şeyin iyi olacağını söyledikten sonra kapıyı açtım. Odaya geri döndüğümde Lidya’yı erkenden aşağı kata gönderme nedenim karşımda duruyordu. Birkaç adım ilerleyip önce örtüyü sonra yastığı kaldırdım. Beklediğim isimsiz not şimdi ellerimin arasındaydı.

Yiğit iyi bir seçim değil. Eve neden döndüğünü hatırla. Kazanmak istiyorsan, aynı zamanda intikam da arzuluyorsan Aral’ı seç. Onu seç ve öldür.

Yerlerimizi almadan önce ben ve Erkin seçtiğimiz partnerleri ekibe arka planda bildirmiştik. Kalan isimler kura ile eşleştirilecekti.

Korkut Bey karşımıza geçtiğinde yarışmacılar Erkin’in kimi seçtiğini merak ediyordu. Fısıltıların son bulmasının nedeni, sunucunun o geniş gülümsemesiyle, “Evet, sayın seyirciler!” diye söze girmesiydi. “Eva ve Erkin’e tanıdığımız sürenin sonuna geldik. Bakalım değerli yarışmacılarımız kimleri kendilerine eş olarak seçti? Kimin yerine geçmek istiyorlar?” Duraksamanın ardından devam etti.

“Öncelikle Erkin’le başlayalım. Erkin, arkadaşı olduğunu da bildiğimiz Lidya’yı seçti!” Talimat üzerine alkışladık ve söz Lidya’ya bırakıldı.

“Açıkçası bunu istemezdim,” diye yalan söyledi Lidya. İstemem yan cebime koy tavrını sürdürüyordu. “Olan oldu artık. Kendime ve diğer yarışmacı arkadaşlarıma başarılar diliyorum.”

“Neden Lidya’yı seçtiğini sorabilir miyiz, Erkin?”

“*Frame* profillerimizde benzer işler yaptığımızı düşünüyorum. Böylelikle ne o ne de ben bu hafta yabancılik çekeceğiz.”

“Stratejik açıdan doğru bir hamle olabilir gerçekten,” dedi Korkut Bey. Ardından tekrar bizlere döndü. “Gelelim Eva’ya... Eva ise kendisine eş olarak daha önce evden gitmesi yönünde oy kullananlardan birini seçti...”

“Kimi?”

“Aral!”

“Ne?”

“Ama Yiğit diye konuşmuştuk.”

“Yiğit’i seçmeyecek miydin?”

“Oley be!”

Korkut Bey tepkilerin önüne geçmek ister gibi sözü Aral’a bıraktı. Ondan yana bakmıyordum bile. Çenem dik, gözlerim karşımdaki duvardaydı.

“Bunu beklemiyordum,” dedi Aral. Ses tonundan gerçekten şaşırdığını anlamıştım. “Yiğit’i seçeceğini biliyorduk. Son anda fikrinin değişmesine neden olan neydi, bilmiyorum ama umarım buna değer.”

“Sana kendini düşün derken bunu yapmanı söylememiştim!” diye bağırان İzel’di. Üç sıra yanımda da olsa öyle yüksek sesle bağırıyordu ki sağ kulağımı elimle kapatmam gerekmişti.

“Peki ya sen, Eva? Neden Aral’ı seçtin?”

İsimsiz’in notunu okuduktan sonra aşağı kata inene dek düşündüklerim zihnimde hızlıca tekrarlandı. “Fark ettim ki bu, bir yer değiştirme oyunundan ziyade bir empati kurma oyunu. Bizler sadece farklı biri gibi davranmayıp aynı zamanda farklı biri gibi de hissedeceğiz bu oyun sayesinde. Aral gitmemi istemişti. Olabilir, buna dair ona kırgın ya da kızgın değilim. Ama aleyhime oy veren herkes daha sonra bana karşı kendini kötü hissettiğini söylese de o, bu yaptığından hiç pişman olmadığını söyledi. Ben de tatsın istedim. Yalnızca fotoğraf paylaşarak edindiği kitleyle böyle düşünüp konuşmak kolaydı. Bir de *vlog*’lar çeksin, paylaşımları için emek versin ve nihayet yıllar sonra bir kitle edindiğinde, tek bir sözün o kitleyi nasıl bölebildiğini görsün istedim. Bakarak bir bedeni sevebilirsiniz ama bir ruhu tanımadan sevemezsiniz. Aral şimdiye dek sadece bedenden ibaretti. Artık ruhu da var. Bakalım *Frame* onun ruhunu da sevecek mi?”

Konuşmayı bitirdiğimde kimseden çıt çıkmadı. Hatta bu sessizlik o kadar uzun sürdü ki dönüp birilerine bakma ihtiyacıyla doldum. Korkut Bey’e, yanımdaki Lidya’ya ve erkeklerin olduğu tarafta en ön sırada duran Aral’a baktım.

Üçü de şaşkındı ama Aral’ın şaşkınlığı daha çok hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Sırtına sapladığım bu bıçağı bana kendi elleriyle verdiğini biliyordu. O gece bana, güzelliğine bir şey olursa hiçliğe karışıp yok olacağını söylemişti. Ve bugün ben, ondan güzelliğini almıştım.

Sunucu boğazını yüksek sesle temizledikten sonra, “O hâlde eşleşen diğer yarışmacılarımızı açıklayalım,” dedi.

Ela’nın Kaan’la, Ezgi’nin Hakan’la, Derin’in Emir’le, İzel’in Yiğit’le, Alara’nın Atlas’la eşleştiği açıklandıktan sonra yorumlar alındı ve çevrimdışı olduk.

Lidya hızlıca bana döndü. “Bunu neden yaptın?”

“Açıkladım ya.”

“Eva,” derken kızmış gibi görünüyordu. “Öfkeyle kal-
kan zararlar oturur lafını hiç mi duymadın sen? Ona ders
vereceğim diye kendi yolundan neden sapıyorsun?”

“Kendi yolumdan sapmadım,” dedim inatla. “Ona ders
vermek de değil niyetim. Onu yenmek.”

“Ne?”

“Eva,” diyerek yanımıza gelen Kaan’ın da aynı sözleri
sarf edeceğini biliyordum. “Neden değiştirdin kararını?
Yoksa başından beri zaten Aral’ı mı seçmekti planın?”

Başımı dürüstlikle iki yana salladım. “Aşağı inerken
tekrar düşündüm ve bunun daha doğru olacağına karar ver-
dim.”

“Hangisi daha doğru olur, bilemeyiz,” dedi düşünceli
bir sesle. “Ama Aral’ın yerine de geçsen Yiğit’in yerine
de geçsen üstesinden geleceğini biliyorum.”

Kaan’ın bana güveni gülümsememe neden olurken Lid-
ya’nın öfkeli bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyor-
dum. Bana gerçekten kızmıştı. Ona İsimsiz’in kararını
değiştirmemde etkili olduğunu söylemesem iyi olurdu.
Aksi takdirde ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

“Ee, sen de Ela’yla eşleştin. Kombin fotoğrafları ve vi-
deoları çekip paylaşmak zor olmasa gerek.”

Sıkıntıyla nefesini verdi. “Umarım.”

“Ama benim için zorlayıcı bir hafta olacak,” diye dudak
bükerek yanımıza yaklaştı Ela. “Oyun oynamak ve bunu
yaparken kendimi video kaydına almak mı? Bu hafta ele-
nen ben olacağım, göreceksiniz.”

“Endişelenme, *challenge* yarın başlayacak. Ben bu gece
birkaç numara gösteririm sana.”

Kaan’ın Ela’ya ılımlı tavrı beni gülümsetirken dönüp

diğerlerine baktım. Hâlınden memnun görünmeyen pek az kişi vardı. Hakan yazma eylemini nasıl gerçekleştireceğini düşünüyordu. Atlas ne yapması gerektiğini anlamamış gibiydi. Yiğit ve İzel kavga ediyorlardı.

“Sen gelsene bi’ benimle,” diyerek bileğimden tutan Aral ise en memnuniyetsiz durandı.

Beni kitaplığın önünden alıp aynı katta bulunan mutfak kapısına kadar sürüklemesine izin vermeme sebep olan şey, uğradığım afallama hissiydi. Ondan böyle bir davranışı hiç beklemediğim için neye uğradığımı şaşırmıştım. Diğer eliyle mutfak kapısını açmak üzereyken bileğimi hızlıca kendime çekerek kurtarmak istedim.

Elbette başarılı olamadım. Ne de olsa yıllarını vücut geliştirmeye veren ben değildim.

“Bırak beni.”

“Konuşmamız gerek.”

Atlas ve Kaan’ın bize doğru geldiğini görünce boşta-ki elimi kaldırıp onları durdurdum. Kimsenin benim için kahramanlık yapmasına gerek yoktu, ben zaten kendi kendimin kahramanıydım. Annemin bana öğrettiği yegâne şeylerden biri buydu.

Lidya’nın endişeli bakışlarıyla beraber isteğime saygı duydular ve tek adım daha atmadılar. Ancak Aral bileğimi tutmaya devam ediyordu.

Kameraların çevrimiçi olup bizi bu şekilde yakalamasını istemediğimde “Teklif etseydin zaten kabul ederdim. Zorba gibi davranmana gerek yoktu,” dedim.

Anında bileğimi bıraktı.

Sonra gözleri, avuç içi yukarıya bakan eliyle artık ona baktığımda bile ısıldamayan gözlerim arasında gidip geldi.

“Özür dilerim,” derken büyük elini arkasına saklamaya çalışıyordu. Üzerinde küçük bir çocuğun suçunu örtbas etmeye çalışırkenki hâli vardı.

Başımı iki yana sallayıp açtığı kapıdan içeri girdim. O da kısa bir bekleyişten sonra peşimden geldi. Kapıyı kendi ardından kapattığı esnada köşelerdeki kameraları kontrol ediyordum. Garip bir şekilde ekip bu anı bize özel bırakmıştı.

“Evet,” dedikten sonra kollarımı göğsümde çaprazladım. Tezgâha yaslanmış, konuşmasını bekliyordum. Karşımdaki duvara sırtını dayadı. Aramızda iki metre ya var ya yoktu.

Başını geriye atıp bana bakmaya devam etti. Onunla göz teması kurmak beni zorluyordu. Bakışlarını ona yöneltip sonra tekrar sanki yanında olmak beni rahatsız ediyormuş gibi kaçırarak etrafımda gezdiriyordum. Fakat hayır, ona ne kadar kızgın da olsam yanında olmak canımı sıkılmıyordu.

Çünkü ne yaparsa yapsın içten içe biliyordum ki onu sevmeye devam ediyordum. Ama neyse ki ona olan hislerim beni eskisi kadar aptallaştırmıyordu. Ona kafa bile tutabiliyordum.

“Neden beni seçtin?”

Neredeyse göz devirecektim. “Anlattım ya...”

“Eva...” Bütün bunların onu yorduğunu hissettiren bir sesle konuşunca istemsizce ona döndüm. “Neden beni seçtin?”

“Korkut Bey sorduğunda—”

Bitirmeme kalmadan aniden sırtını dikleştirip bana doğru bir adım attı. Beklenmedik hareketi, göğsümde çaprazladığım kollarımı irkilerek çözmeme neden oldu. Aramızdaki mesafe şimdi neredeyse kapandığına göre demek ki biraz önce iki metre bile değildi.

“Böyle mi alıyorsun intikamını?” diye sorarken bilmesi gereken bir şey vardı. Ezgi aşktan bahsederken bunun ya-

şarken öldüğünü hissetmek olduğunu söylemişti. Ancak Aral bana biraz daha yaklaşacak olursa hissetmenin ötesine geçecektim.

Kalbimin canımı acıtırcasına hızlandığını fark etmişken “Ne intikamı?” diye salağa yattım.

“Evden gitmeni istediğim için bana kızgındın ya hani.”

“Sadece kızgın değildim,” dedim dişlerimin arasından. Kırgınlığım neden konuşulmaya değer görülmüyordu?

“Ya,” dedikten sonra tezgâhı iki yanımdan kavrayarak bana doğru biraz daha eğildi. Bedenim kollarının arasında kalmışken gözlerinin yeşil dışında başka hangi renklere evsahipliği yaptığına mı bakmalıydım yoksa parmak uçlarımda hafifçe yükselsem dokunabileceğim dudaklarına mı, bilemiyordum. “O hâlde gerçekten de ödeşmek istediğin için beni seçtin. Ne de olsa seçtiğin kişi bu hafta elenecek, bunu biliyorsun.”

Aklımı karıştıran bu yakınlığına rağmen, “Seni neden seçtiğimi anlattım,” diye direktmeye devam ettim. “Sebepler sen beğenmedin diye değişecek değil.”

Bekledi, başka bir şey söylememi ister gibi baktı yüzüme bir süre. Dudaklarına daha da yaklaşacağımı bilsem de çenemi kaldırdım. Bu bir tür başkaldırıydı ve o da bunu gördü.

“Şimdi anladım,” dedi kısık bir tonla.

“Neyi?”

Gözlerini dudaklarıma indirdi. “Beni seçme nedeninin beni elemek olmadığını.” Hızla geri çekildi. “Yine de bunu yeğlerdim çünkü o zaman gitmemi istemiş olurdun, küçük düşmemi değil.”

Yüzünü çevirip kapıya yöneldiğinde neye uğradığımı şaşırmış hâldeydim. Araladığı kapıdan geçmeden önce söylediği son söz, “Ne zamandan beri insanları zayıf noktalarından vurur hâlde geldiğini bir sorgula derim,” oldu.

İnsanların onu bedenden ibaret gördüğünü, sadece bu şekilde var olabileceğini düşünen biriydi. Değil ev vlog'u çekmek, kamera karşısına geçip herhangi bir konuda sohbet bile edemezdi. Ve ben de zayıf noktasının bu olduğunu bilmeme rağmen gidip onu seçmiştim. Üstelik sadece aleyhime oy verdiği için de değil...

Fakat bundan pişmanlık duyuyor muydum, işte bundan hiç emin değildim.

- B Ö L Ü M 17 -

SÜRPRİZ FOTOĞRAFÇI

Hakkımda kötü konuşulmasına alıştığımı söyleyebilirdim. Ancak bu bakışlar, yeni yeni maruz kaldığım bir durumdu.

Fame Evi'nin artık bana daha farklı baktığını hissediyordum.

Yiğit dışında kimse Aral'ı seçmemden memnun değildi. Her birinin kendince haklı sebepleri olsa da kendime mi yoksa Aral'a mı kötülük ettiğimi haftanın sonunda göreceğimizden seslerini çıkarmıyorlardı. Sadece bakıyorlardı, beni izliyorlardı.

Aksi gibi Aral ise ısrarla bana bakmıyordu. Onu seçtiğim andan itibaren her denk gelişimde beni inatla görmezden geliyordu. Konuşmamızın üzerinden sadece bir gün geçmişti ve onunla aramı iyi tutmak gibi bir derdim yoktu. Ancak kendini suçluyken güçlü konumuna getirmesine de izin vermeyecektim.

Diğerleri çoktan *challenge*'ı yerine getirmek için işe koyulmuştu. Ben ise hâlâ kılımı bile kıpırdatmamıştım. Nasıl poz vereceğime bir türlü karar veremiyordum. Ne

giyeceğime... Nerede duracağıma... Aral'ın bütün bunları tek başına düşünüp gerçekleştirdiğine de inanasmı gelmiyordu.

Ben bu işi hakkıyla başarmak için arkadaşlarımdan destek almalıydım. Hiç değilse, işime yarayacak insanların verebileceği desteği kullanmalıydım.

Aral'ın fotoğrafları profesyonel kamerayla çekildiğine göre bir fotoğrafçı illa ki vardı. Ona darılmış olmasaydım Erkin'i fotoğrafçıyı seçebilirdim.

Ela zevk sahibi miydi yoksa bir stilist ile mi çalışıyordu, bilmiyordum ama kıyafetlerimi seçmek konusunda ondan yardım alabileceğime inanıyordum. Tesettürlü olması bana yardım edemeyeceği anlamına gelmezdi.

Işık işini Lidyâ ile çözecektim. Videolarında en çok önem verdiği şeylerden biri doğru ışıktı.

Makyaj içinse Emir'e başvurmayı planlıyordum. Fakat kabul eder miydi, emin olamıyordum. Ne de olsa önce o bana teklifte bulunmuştu ve ona cevap dahi vermemiştim.

"Ne yapıyorsun burada tek başına?"

Başımı kaldırıp içeri ne zaman girdiğini fark etmediğim Hakan'a baktım. Yalnız olmama neden şaşırdığını anlamamıştım. Nihayetinde etkinlik odalarından biri olan çalışma odasımdaydım ve her yarışmacı gibi ben de paylaşımlarımı düzenlemek ya da yayınlamak için burada vakit geçirirdim. Benimi de işimi tek başıma halletmek istememden daha normal bir şey olamazdı.

Karşılık beklemeden kapıyı ardından kapattı ve yanımdaki sandalyeye oturup bilgisayar ekranına baktı.

Yani Alara'ya.

Başımı çevirmeden ona baktım. Yüzündeki ifadenin değişimini izlemek istiyordum ama beklediğim rahatsızlık hissini bulmadım.

“Neden Alara’nın profilinde geziniyorsun?”

“Feyiz alıyorum,” dedim ona yakın omzumu silkerek. Ardından parmağımı farenin üstünde oynatıp profilde biraz daha aşağılara indim. Profili Aral’dan açık ara daha iyiydi ve bu iş için onu örnek almam yararımıydı.

“O nasıl giyindiyse öyle giyinip nasıl poz verdiyse öyle poz vermek gibi bir feyiz almaktan mı bahsediyoruz?”

“Aynen öyle,” dedikten sonra herhangi bir fotoğrafını işaret ettim. “Şuna baksana. Ne kadar büyüleyici bir kadın, öyle değil mi?”

En kötü ihtimalle beni geçiştirircesine onaylar diye düşünüyordum. Fakat o, söylediğimi karşılıksız bırakmayı tercih etti.

Bilgisayarla ilgilenmeyi bırakarak tamamen ona döndüm. Gözleri ekrandaki Alara’dayken “Seni gerçekten seviyor,” dedim.

“Biliyorum,” dedi bu kez beklemeden. “O da beni sevmemesi gerektiğini biliyor.”

“Ama seviyor.”

“Ne yazık ki.”

“Neden böyle söylüyorsun? Bunun nesi kötü?”

“Üzülüyor,” dedi, Alara’nın üzüntüsünden duyduğu hüznü sesine yansıtarak. “Üzülsün istemedim ama üzülüyor.”

Kafamı karıştırmasına izin vermeden, “Neden seni sevmemesi gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordum.

“İnsan sevginin ne demek olduğunu unutmak istemiyorsa, onu asla sevmeyecek birini sevmemelidir. Tek taraflı aşklar neden zamanla takıntıya dönüşür, bilir misin? Çünkü karşılık bulamadığında, aşk gibi güçlü bir duygu bile kendini unutturmak ister.”

“Yani,” dedim cümlelerini toparlayarak, “Alara’yı asla sevmeyeceğini ona söyledin.”

“Evet.”

“Ve bunu ona söylediğinde henüz tam olarak tanışmamıştınız bile.” Yeniden başını salladı. “Kusura bakma ama sen adi bir pisliğin tekisin.”

“Biliyorum,” derken bunu daha önce belki de bin farklı ağızdan duymuş gibiydi. Hatta şimdi ona bunu söylemem beni garip bile bulabilirdi.

“Neden onu asla sevmeyeceksin peki?” diye daha da özele girdim. Başlamıştım bir kere.

“Aşk işlerini geride bırakalı çok oldu da ondan.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu klişeyi yaşıyor musun ona gerçekten?”

“Ne klişesi?”

“Ya işte olur ya filmlerde, kitaplarda... Kızımız bir adamla tanışır ve adamın aşk işlerinin ona göre olmadığını söyler. Ama biz, kızımızın o adama iyi geleceğini daha en başından biliriz. Yine de heyecanla adamın kendini kıza bırakmasını bekleriz ve bum! O da ne? Gizemli adamımızın geçmişten kalma yarası vardır ve aşka inancı da bu yüzden kalmamıştır...” Dudaklarımı büktüm, oyunculuğumu biraz daha geliştirebilmiş olsaydım gözlerimi doldurmak isterdim.

Hakan ayaküstü kurduğum senaryoma gülünce ona öfkelendiğim aklıma geldi, hemen kaşlarımı çattım. Ciddiyetimi görüp kendine çekidüzen verdi.

Alara’nın profilinde biraz daha dolandık. Bazı soruların cevabını hâlâ alamadığımdan aramızdaki sessizliği olması gerekenden daha rahatsız edici buluyordum.

Sonunda dayanamayıp “Böyle devam edecek yani?” diye sordum. Bakışlarım ekrandaydı.

“Ne böyle devam edecek?”

“Alara’ya ilgini kendine bile itiraf edememen...”

“Eva,” dedi küçük bir çocuğu uyarmak ister gibi.

Sekmeyi kapatarak hızla yerimden kalktım. “Keyfin bilir,” diye omuz silktim ona üstten bakarken. “Aşktan kaçmak isterken onu arkanda görmeyi bekleme, yeter.”

“Bu ne demek?”

Omuzlarımı kaldırırken bilmediğimi söyleyencesine dudak büktüm. Omuzlarım ve dudaklarım indiğinde beni daha dikkatle dinliyor gibiydi. “Alara bugün seni seviyor olabilir... Ama yarın sevmeyebilir. Hayat bu.”

Cevabını beklemeden çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Alara için yapabileceğim ilk ve son iyilik bu kadardı.

Hazırlıklarımı tamamlayıp nihayetinde Emir’e mesaj attım. Çok geçmeden çardağın girişinde belirdi.

“Teklifini kabul ediyorum,” dedim hiç uzatmadan. “Ama bir şartım var. Bana makyaj yapacaksın.” Bir yandan da teklifinin hâlâ geçerli olduğunu söylemesini diliyordum.

“Keşke daha önce teklif etseydim,” dedikten sonra sıkılğan bir ifadeyle yanıma oturdu. “Baksana, bu hafta kendim gibi davranamıyorum. Belki de sırf bu yüzden eleneceğim.”

Dilimi şaklattım. “Elenen sen olmayacaksın.”

“Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?”

“Aral *challenge*’a katılamayacak.”

“Ama onun istatistikleri yüksek.”

“Her halükârda senden daha kötü durumda olacaktır.”

Kısık gözlerini çardağı çevreleyen yeşilliklere diktğinde benim de gözüme daha önce varlığını fark etmediğim bir çiçek ilişti. Otların arasında tek başına duruyordu.

“Hadi işe koyulalım,” diyerek bana döndüğünde ma-
çiçeğe bakmaya son verip içinde makyaj malzemelerim-
olduğu çantayı gösterdim. “Umarım beni tekrar odana
çıkarmak zorunda bırakmazsın.”

“Çok bir şey istemiyorum. Parıltılı bir makyaj yeterli
işte.”

“Parıltılı makyaj,” diye alay edercesine tekrarlayıp çan-
tamdan far paletimi çıkardı. “Kombin renklerini say ba-
kalım bana.”

“Siyah.”

“Başka?”

“Bu kadar.”

Gözlerini kaldırıp bana dikti. Sonra her ne söyleyecekse
vazgeçip tekrar çantaya döndü. Neyse ki devamında çok
konuşmadan bana hayal bile edemeyeceğim güzellikle bir
makyaj yaptı.

Ela’nın seçtiği askılı siyah elbisemi giyerken makyajı-
mın zarar görmemesi için insanüstü çaba sarf ettim. Gön-
dumanlı far gözlerimi öyle açık etmişti ki aynaya baktığım-
da sadece yeşil gözlerden ibaret olduğumu sanıyordum.

“O kadar güzel oldun ki!” derken Lidya heyecandan ye-
rinde duramıyordu. Odanın içinde bir o yana bir bu yana
yürüyordu. Hava durumuna bakmış ve güneş ışığını da
hesap ederek fotoğraf çekimi için bana bir saat vermişti.
Tek sorun, fotoğrafımı çekecek birinin olmayıştı.

“Erkin’den yardım isteyeceğiz, değil mi?”

“Hayır,” dedim net bir şekilde. Aklımı okumuş gibi
davranıyorsa içimden geçeni de bilmeliydi. Erkin’le ça-
lışmak istemiyordum.

“Ne inatçısın ya!”

“Kim çekecek o zaman?” diye sorarken Ela da bizim
gibi kara kara düşünüyordu.

İşi yokuşa sürmek pek huyum olmasa da “Gerekirse kendim çekerim. Yine de ondan yardım istemem,” deyip yatağın üstündeki çantamı kaptım. Odadan ayrılırken kızların da peşimden geleceğini biliyordum.

Fotoğrafı çekeceğimiz mekânı gün boyu düşünüp durmuş, sonunda eve dair en çok sevdiğim yer olan kırmızı salıncağı seçmiştim. Lidya başta bunu sıkıcı bulsa da gün ışığında oraya tekrar baktığında, iyi pozlar verirsem güzel bir sonuç elde edeceğimizi söyleyerek benim kadar heveslendi.

“Acele et hadi!” dedi Lidya, önden gidip bahçeye çıktığında. “Işık gidiyor.”

İnce topuklularla toprak zeminde yürümek sandığım kadar kolay olmadı. Lidya salıncağın yanına geçip açığa için denemeler yapmaya başladıktan çok sonra yanına gitmemin sebebi de buydu.

“Biraz daha geciksen gece çekimi yapacaktık.”

“Abartma,” dedim gerçekten abarttığımı düşünürken. “Ee, ne yapıyorum şimdi?”

“Öncelikle oturmanı mı isteriz yoksa ayakta durmanı mı, bunu kararlaştıralım.”

“Ayakta durmak,” dedim, elbisemin ne kadar kısa olduğunu gösterirken.

Başını salladı. “Bence de oturmak. Hadi, geç bakalım.”

“Ama ben—”

Omuzlarımdan iterek salıncağa oturmamı sağladı. Ani hareketle salıncak geriye doğru gidip tekrar öne geldi. “Lidya!”

Fotoğraf makinesini yüzüne yaklaştırıp bana baktı, sonra çıplak gözle tekrar baktı. Salıncağın etrafında yarım tur dönüp eski yerine geldi. Tüm bunları yaparken mırıldanmayı da ihmal etmiyordu.

“Güneş batmak üzere,” deyince Ela, anın farkına varıp bir noktada durdu. Ancak düşlediğim kadar iyi fotoğraflar çıkaramadık.

Eleme yapa yapa sonunda bütün fotoğrafları sildiğimizi, böylelikle günü boşa çıkardığımızı fark edince hayal kırıklığına uğradık. Üçümüz de kara kara ne yapacağımızı düşünüürken “Bir de ben deneyebilir miyim?” diye sordüğünü duydum birinin.

Aral’ın!

Hızla başımı kaldırdım. İki adım ötemde duruyordu. Elleri ceplerinde, gözleri doğrudan bendeydi.

“Tabii,” dedi Lidya benim yerime.

Ardından fotoğraf makinesini Aral’a uzattı. Ellerini ceplerinden çıkarıp fotoğraf makinesini aldığı sırada sesimi çıkarmadım. Aral’ın yardım etme isteğini geri çevirmek istemiyordum. Hem böylesi daha eğlenceli bile olabilirdi.

Lidya ışığı kaybettiğimizden yakınıırken Aral, “Gün batımı en iyisidir,” dedi sadece. Daha sonra benden salıncakta yarı oturur pozisyona geçmemi istedi.

“Anlamadım.”

Fotoğraf makinesini yanında duran Ela’ya verip bana yaklaştı. Az sonra bana dokunacağını biliyordum. Daha şimdiden heyecanlanmışım. Ama bunda Lidya’nın da suçu vardı. Arkada durmuş bana kaş göz işaretleri yaparak kocaman sırıtıyordu.

Aral ellerini çıplak omuzlarıma koyduğunda dikkatimi tamamen ona verdim. Sağ eliyle tek omzumu kendine doğru çekerek fotoğraf makinesine hafifçe profilden bakacağım bir poza soktu beni. Devamında temasını kesmeden sol eliyle başımdan tuttu ve salıncığın üzerinde geriye doğru yatmamı, vücudumu serbest bırakmamı sağladı.

Ancak bunu yaparken aramızdaki mesafenin artmasına izin vermemiş, sanki üstümdeymiş gibi durmuştu.

Lidya'nın bile kalp krizi geçirmek üzere olduğuna bahse girebilirdim.

Artık başım salıncağın sol kısmında duruyordu, vücudum ise yere değen ayaklarıma kadar diğer yöne uzanıyordu. Ne uzanıyordum salıncağın üzerinde ne de dik oturuyordum. Ellerim ve dirseklerimden destek alarak gerçekten de yarı oturur pozisyonda neredeyse havada salınıyordum.

Geri çekildiğinde beni baştan aşağı süzdü. Sıra bacaklarıma geldiğindeyse bakışlarındaki ifade değişmişti. Az önceki pozisyonumuzdan sonra yeterince kızarmamışım gibi şimdi bir de bakışları yüzünden heyecan duyuyordum.

"Elbiseni değiştirsen mi acaba?" diye sorunca Lidya'ya kaçamak bir bakış attım. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bu poz için uygun değil sanki."

Ergenlik hayallerim resmen teker teker gerçek oluyordu. Önce beni fark etmişti, sonra o çok merak ettiğim konusunu almama izin vermişti. Bana gülmüş, benimle konuşmuş, ona dokunmama izin vermiş hatta kendi isteğiyle o da bana dokunmuştu. Sonunda beni beğeniyle süzmüş, kıskandığını da belli etmişti.

Yine de beni ele geçirmesine izin vermeyecektim.

"Bence gayet uygun," derken elbisemin tam olarak nasıl durduğundan bihaberdim.

"O zaman şu etek kısmını düzeltelim." Elini bacaklarıma götürmek isteyince gözlerimi büyüttüm. Farkına vararak geri çekildi, "Lidya, sen halleder misin?" diye ricada bulundu.

Lidya gülerek bana yaklaştı, elbisenin eteklerini çekiştirerek düzelttikten sonra yerine geçti. O sırada Aral hor-murdanmakla meşguldü.

“Hâlâ kısa.”

“Hâlâ, ne?” diye duymamış gibi yaptım.

“Değiştirmek istemediğine emin misin?” Başımı salladım. “Peki, o hâlde.”

Sonra fotoğraf makinesini yüzüne götürdü ve flaş patladı.

Bu kez çıkan sonuçtan hepimiz memnun kaldık. Sadece üçümüzün değil, dördümüzün de yüzünü güldüren fotoğraflardan sonra Lidya ve Ela bizi yalnız bıraktı. Ona bir şekilde teşekkür etmem gerektiğini düşünüyor olmalarıydı. Aslında bunu ben de düşünüyordum. Ona yaptığımdan sonra bana yardım etmek istemesi yüce gönüllülüğünden mi yoksa içten pazarlıkçılığından mı kaynaklanıyordu, bilemezdim ama teşekkürü hak ettiğine emindim.

“Sen olmasan bu kadar iyisini yapamazdık.” Başını salladı. O da en az benim kadar ne diyeceğini bilemez gibi görünüyordu. Ansızın aklıma gelen düşünceyle, “İstersen ben de sana yardım edebilirim. *Vlog* çekimi için yani,” dedim.

“Gerek yok,” diye hemen reddetti. “Karşılık beklediğim için yapmadım bunu.”

“O hâlde neden yaptın?” diye boş bulunarak sordum.

Elini kaldırıp ensesindeki saçlara dokundu, düşünceli bir ifadeyle yere bakıyordu. Bir süre sonra tekrar bana baktı. “Bunu ben de bilmiyorum desem?”

Mırıltılı bir ses çıkarıp “Anladım,” demekle yetindim. “Teklifim yine de geçerli.”

“Bütün *Frame*’e sadece bedenden ibaret olduğumu kanıtlamak istiyorsun sanıyordum,” derken dudaklarında bir kıvrılma oldu. Eve döndüğümünden beri ilk kez o çarpık gülümsemeye şahitlik ettim.

Afallamayı bir kenara bırakabildiğimde, “Hâlâ istiyorum,” diye yalan söyledim.

“Ama bana yardım etmek de istiyorsun,” diyerek bana doğru bir adım attı. Salıncağın önünde, aramızda yarım metrelik bir mesafeyle karşı karşıya duruyorduk.

“Evet, bunu da istiyorum.”

Biraz daha yaklaştı. “Başka ne istiyorsun?”

“Hiç,” dedim kaçmak ister gibi.

Elini kaldırdı, çarpık gülümsemesi dudaklarındaki yerini korurken omzuma yaklaştırdı. Rüzgâr tenimi okşadı, eşzamanlı olarak Aral’ın dokunuşunu hissettim. Elbise-min düşmek üzere olan ince askısını düzelttikten sonra kulağıma eğildi.

“Yerimde olmak için böyle şeylere ihtiyacın yok. Abarlıklı makyaj, iddialı bir kıyafet, ayarlanmış mekân ya da beklenmiş ışık değil ki senin sırrın...”

“Ne peki?” diye sorarken kokusuyla mest olmuş durumdaydım. Etrafımızı süsleyen çiçekler bile sanki Aral’ın kokusuna sahip olmak istiyorlardı.

“Doğallık,” dediğinde konunun ne olduğunu çoktan unutmuştum. “İçtenlik. Samimiyet. Bu, sensin.”

Biraz daha eğilip askısını düzelttiği omzuma bir öpücük bıraktı. Yavaşça geri çekildiğinde neredeyse düşüp bayılacaktım.

“Lütfen kendin olmaktan vazgeçme, Eva. *Frame* ya da *Fame* Evi sana ne vaat ederse etsin, tatlı Eva’mızı kaybetmemize izin verme.”

Cevap beklemeden alt kattaki bahçeye doğru gitti. Muhtemelen spor odasındaki yerini alacaktı. Belki de havuza girerdi, bilemiyordum. Artık onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışmak bile çok zordu. Hiç beklemediğim anlarda, hiç beklemediğim şeyler yaparak bana hiç bilmediğim duygular tattırıyordu.

“Eva!”

Lidya'nın cam kapıyı aralayıp eliyle bana işaret ettiği i gördüm. Beklemeye son vererek ona doğru yürümeye başladım. Ne kadar yorulduğumu şimdi anlıyordum. Adım atmak bir zulümdü sanki.

Az sonra salondaydım ama garip bir şekilde içeride imse yoktu. Kat tamamen boştu.

Derken bir ses geldi.

"O ses de neydi?"

"Mutfaktan geldi galiba," diyerek başımı merdivenlerin ağında kalan kapıya çevirdim. "Ben bir bakıp geleyim."

Adım atmama kalmadan kolumdan yakaladı. "Neye bacağaksın acaba?"

"Sesin kaynağını merak ettim."

"İşimiz var," diye hatırlattı. "Daha fotoğraf üzerinde düzenleme yapacağız. Paylaşım saati gelmeden halletmemiz."

Frame'de paylaşacaklarımızın iyi etkileşim almasını istiyorsak bazı saat aralıklarını kovalamamız gerekiyordu. Mesela akşam yedi ile dokuz arasındaki paylaşımlar en çok etkileşimi alanlar oluyordu çünkü iş ya da okul çıkışları genellikle bu saatlerdi.

"Beş dakika," deyip şirince gülümsedikten sonra, "Hemen o zamana kadar nasıl bir düzenleme yapacağımıza karar vermiş olursun," dedim. Topukluların üzerinde hızlıca minik adımlarla ilerlerken arkamdan söylendiğini biliyordum.

Aslında içeridekinin kim olduğunu merak etmemiştim, çünkü zaten biliyordum. Kapıyı aralayıp başımı uzattığımda mutfak tam da beklediğim gibi savaş alanına dönüş hâlde buldum.

"İzel."

Dönüp omzunun üstünden bana baktı. Sonra benimle

bile uğraşacak hâli kalmamış gibi tekrar önüne döndü. Tezgâhın üstündeki yığıcı nasıl halledeceğini düşünüyor olmalıydı.

“Yardım etmemi ister misin?” diyerek içeri girdim. Bugün yardımseverliğim tutmuş değildi. Sadece onlarla nasıl oynamam gerektiğini biliyordum.

“Ne yardımı?” Birkaç büyük adım daha atıp kirli bulaşıkları gösterdim. “İstemez.”

“Hadi ama...” dedim bütün bunların meyvesinin nerede olduğunu merak ederken. Tezgâhı tamamen dolduracak kadar bulaşık çıkarıp bazı tabak ve bardakları kırdığına göre bir şey yapmış olmalıydı.

“Ben hallediyorum,” dedikten sonra alına düşen perçemlerini elinin tersiyle geriye itti. “Merak etme, mutfağa ilk girişim değil bu.”

İşte bu şaşırtıcıydı. “Öyle mi?”

Yorgunluğunu, bir adım geriye gidip nerede olduğuna bakmadan yere oturmasından anladım. Bacaklarını ileri uzatıp karşısında duran yığıcıa bakmaya devam etti. Onun gibi sırtımı duvara yaslayarak yere oturunca bu anı daha önce de yaşadığımızı hatırladım. Birlikte dans ettikten sonra Alara’nın yatağının kenarında oturup kalmıştık. O gün bana Atlas’tan gerçekten hoşlandığını itiraf etmişti.

Anlık bir merakla, “Atlas’tan hoşlanırken Derin’le nasıl arkadaşlık kurabiliyorsun?” diye sordum.

“Derin’le arkadaş olduğumuzu kim söyledi?” deyince kalakaldım. Başımı kaldırıp mutfağı gözleyen kameralara baktım. Çevrimdışydık.

“Ama ben sanmıştım ki—”

“Düşmanımın düşmanı dostumdur düsturuyla hareket ettiğimizi mi?” Hafifçe güldü. “Başlarda öyleydi ama sonra bozuldu. Uğrunda savaştığımız şeyler değişti artık.”

Ne için savaştıklarını söylemesini bekliyordum. Ama o, “Ayrıca Atlas’tan hoşlanmıyorum,” diyerek konuyu değiştirmeyi seçti.

Önce başımı salladım, sonra beni gecelerce uyutmayacak bir düşünceyle ona baktım. “Aral?”

“Aral, ne?” diyerek bana döndükten sonra yüzümde her ne gördüyse sırıttı. “Öyle olsaydı, bunu bilirdin,” dedi.

“Nasıl?”

“Benim olurdu.”

Aral’ın hislerini önemsemeyişini garipsemedim. İzel her zaman sadece kendini umursayan biriydi. Ve dediği gibi istediği ne varsa bir şekilde elde ediyordu. Yine de bunun Aral hakkında da geçerli olacağını düşünmüyordum.

“O kadar emin olma.”

“Bence sen kendine biraz daha güvenmeye bak.”

“Zaten güveniyorum.”

“Öyle görünmüyor,” dedikten sonra Aral’ın yaptığı gibi beni baştan aşağı süzdü. Ancak tabii ki Aral gibi beğeniy-le değil. “Neler yapabileceğinin farkında değilsin. Ya da nereye kadar gidebileceğinin. Fame Evi’nde olmasaydık sana birkaç tüyo verebilirdim.”

“Fame Evi’nde olmasaydık benimle arkadaş mı olmak isterdin yani?”

Dudaklarını bükerek kafasını kaldırdı. Beyaz tavanı izlerken “Belki de...” dedi. “Çünkü artık senin de bizden biri olduğunu biliyorum.”

“Sizden biri değilim.”

“Öylesin, Eva,” dedi tavana bakmaya devam ederken. “Mecbur kalınca sen dahil hepimiz, aslında hiç istemediğimiz şeyler yaptık, yapmaya da devam ediyoruz.”

“Sen de mi istemezken yaptın bazı şeyleri?”

Tekrar bana döndü. “Kimse tamamen kötü değildir.

Hepten iyi olamayacağı gibi.” Sonra yavaşça ayağa kalktı. Dikkatini yeniden tezgâhın üstüne vererek ellerini beline koydu.

“Mutfığa ilk girişim değil bu, demiştin,” dedim ben de ayaklanırken. “O hâlde yemek yapmayı biliyorsun.”

“Şaşırtıcı, değil mi?” diyerek güldü. “Beklemiyordun.”

“Yani,” dedim dürüst olmayı seçerek. İzel’in kendi işlerini başkalarına yaptırmayı seven tarafını herkes biliyordu. Bu yüzden yemeklerini de birilerine yaptırır, hiç oralı olmaz sanırdım.

“Babam yokken annem yemek yapmaz,” dedi gözleri tek bir noktaya odaklanmışken. Bu şekilde geçmişe gitmiş ve orada kalmış gibi görünüyordu.

“Neden peki?”

“Kilo almayayım diye...” Sonra ne söylediğinin farkına varmış gibi irkilerek bana döndü. “Ne duruyorsun hâlâ burada, gitsene artık!”

Ne söylenirse söylensin, her ne yapmış olursam olayım, onlardan biri değildim. Yerimde olsaydı böyle bir konunun kapanmasına izin vermezdi, biliyordum. Ama ben ona bunu yapmayacaktım, İzel’in yarasını bir de ben deşmeyecektim.

Başımı sallayıp ona arkamı dönmüştüm ki mutfığın hep birlikte yemek yediğimiz arka bahçeye açılan kapısının aralandığını fark ettim. Umursamayarak geçip gidecektim ki gördüğüm yüz olduğum yere çivilenmeme sebep oldu.

“Duygu?”

Onu son gördüğümde buraya bir daha asla adım atmak istemezmiş gibi bakıyordu. Ancak şimdi buradaydı. Tam karşımızda.

“Ah, selam...” diyerek kapıyı tamamen açtı ve içeri girdi. “Mutfakta kimsenin olmayacağını sanıyordum.”

İzel'in şaşkınlığının hâd safhada olduğunu öylece kalakalmasından anlamıştım. Benden sonra Duygu'nun da eve döndüğünü zannediyor olmalıydı ki bunun onun için ne demek olduğunu iyi biliyordum. En az benimki kadar Duygu'nun da varlığına tahammül edemiyordu. Hatta belki Duygu'ya karşı olan hoşnutsuzluğu daha fazlaydı.

"Geri mi döndün?" diye soran bendim. İzel düşen çenesini henüz toplayamamıştı.

İkimizin de yüzüne teker teker baktı. Parlak mavi göz makyajı her zamanki gibi kusursuzdu. Makyaj konusunda İzel'den hatta Emir'den bile daha iyiydi.

Sonra ifadelerimizi ölçüp tartmış bir şekilde İzel'e hitaben, "Neden, istemez miydiniz?" diye sordu.

"Tabii ki istemezdim!" diye bağırdı İzel. Heykel gibi durmayı da bir kenara bıraktı. "Ne işin var burada?"

Duygu bize doğru bir adım daha atıp tezgâhın üzerindeki bulaşıklara baktı. Yorum yapmak yerine arkamızdaki buzdolabını gözüne kestirdi ve "Çikolata var mı?" diye sorarak haftalar öncesine atıf yaptı. Kahvaltıdaydık, içi çikolata kremasıyla dolu kavanozun neredeyse yarılanmış olmasının Duygu'nun marifeti olduğu konuşulmuştu. O reddetse de o gün kimse ona inanmamıştı. Ben dahil.

"Ne o, karnını doyurmaya mı geldin yoksa?"

"Hayır, canım," dedi Duygu bir adım daha atarak. "Maskelerinizi düşürmeye geldim."

- B Ö L Ü M 18 -

MASKEYİ DÜŞÜR

Birer piyon gibi dizildik yine. Hayatımızın, arkamızda duran bu kitaplardan daha kurgusal devam ettiğinin hepimiz farkındaydık ama ben dahil, kimsenin bunu umursadığı kalmamıştı. Önümüzde sadece bir eleme gecesi vardı, sonra finaldeydik. Biraz daha sabretmeli, daha çok azmetmeliydik.

İşte bu yüzden İzel de ben de bize söyleneni yapmaya devam ediyorduk. Elenen yarışmacılardan ikisi bugün eve konuk gelmişti. Duygu'yla mutfakta karşılaşmamız bana pek tesadüf ü andırmasa da sonrasında ekibin tembihlemesi üzerine diğer yarışmacılara bu olaydan haberdar olduğumuzu söylemedik. Korkut Bey'in bizi neden topladığını bilmiyormuş gibi kitaplığın önüne geçip her zamanki o iğreti gülümsemeyi görmeyi bekledik.

Lidya, bu durumu genellikle pazartesi ya da çarşamba günleri yaşadığımızı ama bugünün cuma olduğunu bildiği için gergindi. Kötü bir şey olacağını öngörüyor olmalıydı. Derken sunucu dudaklarını araladı.

“Sizi neden buraya çağırdığımızı merak ediyor olmalı-

sınız. Yeni bir *challenge* için değil, korkmayın.” Komik bir şaka yapmış gibi güldü. “Burada olmanızın nedeni...” Duraksadı, elini ön bahçeye açılan cam kapı yerine arka bahçeye açılan mutfak kapısına çevirdi. “İşte konuklarımız!”

Fısıltılar eşliğinde önce Duygu görüldü, sonra da Alp. Erkek yarışmacının kim olduğunu biz de bilmediğimizden onu görmek beni de şaşırttı. Alp, ilk hafta elenen erkek yarışmacıydı.

“Konuk mu, nasıl yani?”

“Ama neden onlar?”

“Keşke Yasmin gelseydi,” dedi Lidya, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Tam o anda epeydir Yasmin’den hiç haber almadığımı, dahası onu aklıma bile getirmediğimi fark ettim. Diskalifiye olmamdan sonra bana *Frame* üzerinden mesajlar bırakmıştı. Ancak ben hiçbirini cevaplayamadan eve dönmüştüm. Sonra da onu unutmuştum. Diğer herkes gibi...

“Ya da Utku,” diye devam etti, Alp ve Duygu ikilisine bunun suçlusu onlarmış gibi bakarak.

Yüksek ihtimalle konuklar müsaitlik durumuna göre değil, kaos yaratma potansiyellerine göre seçilmişlerdi. Duygu’nun İzel’le kavgası kaldığı yerden devam ettirilecekti, bunu tahmin etmek zor değildi. Fakat Alp’in derdi neydi? O ne yapacaktı da reytinglerimiz artacaktı?

Korkut Bey, “Hoş geldiniz!” diyerek konukları sol yanına aldı. Tekrar bize döndüğünde heyecanlı görünüyordu. O da bu dünyanın içindeydi ve kaos, entrika gibi malzemeler onun da kanını kaynatıyordu. “Beklenmedik bir sürpriz, değil mi?”

“Ya, hem de nasıl!” dedi İzel iğneleyici bir sesle. “Duygu’nun nesi sürpriz olacaksa... Ve madem böyle bir sürpriz yapacaktınız, neden daha iyi isimler seçmediniz ki?”

“İzel haklı,” dedi Lidya. Belki de ilk kez İzel’e katılı-

yordu. “Keşke oylama yapsaydık ve konukları biz belirleseydik.”

İster istemez benim için yaptıkları oylamayı hatırladım. Ekip, yarışmacılardan Fame Evi’ndeki kaderimi belirlemesini istemişti. O hâlde Lidya’nın dediği gibi konukları seçmemizde de söz hakkımız olmalıydı. Ancak teraziyi bu şekilde oluşturmak, Fame Evi’nin genel geçer kurallarına ters düşerdi. Kaderimi yarışmacıların ellerine bırakmak, başlı başına kaostu.

“Öyle olsaydı kimi seçmek isterdiniz?” diye sorarken Korkut Bey sanki bu sözleri hiç hesapta yoktu. Anlık bir merakla gaflete düştüğünü fark etse de laf ağızdan bir kere çıkardı. Bozuntuya vermedi ki zaten sorun değildi, eleme geceleri dışındaki günler bant yayın olduğundan bu kısım kesilebilirdi.

“Utku ve Yasmin,” dedi Lidya hiç düşünmeden.

“Egemen’i isterdim sanırım,” dedi Aral. “Tarık da olabilirdi.”

“Hazal tabii ki!” dedi İzel.

“Ben de...” diye cılız bir sesle destekledi Erkin.

“Kimseyi istemezdim,” dedi Kaan. “Bu konuk olayının ne esprisi olduğunu da anlamış değilim.”

“İşte ben de tam o noktaya değinecektim,” diyerek konuyu yeniden ekibin istediği yöne çekti sunucu. “Sizin de fark ettiğiniz üzere, konuklarımızdan biri eve ilk haftadan veda etmiş. Diğeri ise yarı yoldan dönmüş. Her ikisi de evden ayrıldıktan sonra bizi seyretmeye devam etti. Yaşanmışlıklar bakış açılarını değiştirir. Bakalım onlar Fame Evi’ni şimdi nasıl görüyor?”

Karşılık beklemeden tekrar konuklara döndü. Önceliği Alp’e verdi.

“Açıkçası kaybeden ismin açıklandığı ilk anda çok

üzülmüştüm. Yarışmaya başvururken son ana kadar gitme hayalim yoktu fakat bu, ilk haftadan eleneceğim düşüncesini de getirmemişti aklıma. Neyse...” Derin bir nefes aldı, o günleri yıllar öncesiymiş gibi anlatması bana tanıdık geliyordu. Ben de diskalifiye olup döndüğümde sadece iki hafta öncesini aylar öncesiymiş gibi hatırlıyordum.

“O gece oldukça üzgün bir hâlde evden ayrılıp kendi yaşıntıma döndüm. Sonra Korkut Bey’in de dediği gibi, her akşam Fame Evi’ni izledim. Eve baktım, kendi evime baktım. Yarışmacıların artan takipçi sayılarını gördüm, kendi profilime girdim. Başlarda kıskandım, yalan yok. Neden elenen ben oldum, dedim kendi kendime. Eğer hâlâ o evde olsaydım benim de takipçilerim artardı, ben de daha çok markayla işbirliği yapardım, daha çok sevilir ve daha çok para kazanırdım.”

Kendiyle alay edercesine gülerek başını iki yana salladı. “Mutluluk bu zannediyordum. Değilmiş.”

“Yanıldığımı anlamana sebep olan neydi?” diye sordu Korkut Bey.

“Bir anlığına, çok kısa bir anlığına Fame Evi’nin bir yarışma programı değil de gerçek bir ev olduğunu düşündüm. Yarışmacıların birer insan olduğunu hatırladım. Ve gördüm... Para ve şöhretin insanı nasıl değiştirdiğini, neye dönüştürdüğünü çok acı bir şekilde gördüm.”

Kimseden ses çıkmadı. Sunucu bile ne diyeceğini bilemez hâldeydi. Alp’in bakışlarındaki değişim hepimizi rahatsız edecek türdendi. Sanki bize acıyordu. Hâlimize üzülüyor, kendimizi neden bile isteye böyle bir bataklığa düşürdüğümüzü soruyordu.

“İşte bu yüzden başlarda keşke derken sonra iyi ki demeye başladım.” Bize döndü. “İyi ki daha ilk haftadan elendim de sizler gibi hırşıma yenik düşüp bambaşka bir insana dönüşmedim.”

“Hepimiz için mi düşünüyorsun bunu?” diye sordu Derin. Alp yavaşça başını salladı.

“Ben değiştiğimi sanmıyorum,” dedi Ezgi. Ona baktığımda ben de haftalar önceki kızı görüyordum. Fakat sunucu da haklıydı, yaşanmışlıklar gerçekten bakış açılarını değiştirirdi.

“Kimin ne konuda değiştiğini tek tek söyleyebilirim,” dedi Alp kendinden emin bir sesle. Bizi söylediği kadar çok izlemiş ve detaylı analiz çıkarmış olmalıydı.

“Söyle o zaman,” diye meydan okudu Atlas.

“Mesela sen,” diyerek çenesiyle Atlas’ı işaret etti. “Geldiğin ilk gün, müziğinden başka bir şey konuşmazdın. Eserlerin konuşulsun istiyordun sadece. Şimdi geldiğin hâle bak. Sahte ya da gerçek, hiç fark etmez, aşklarınla tanınıyor, sana ilgi duyan kızların birbiriyle ettiği kavgalarla konuşuluyorsun.”

“Gerçekten öyle,” dedi Erkin şaşkınlıkla. Yaşadığı aydınlanma gülünçtü.

“Her neyse...” diyerek konuşmasını sürdürmek istediğini belli etti Alp. “Finale kadar gelmek bir başarıydı, bu doğru ancak bana göre asıl başarı bu değil. Önemli olan yolun sonunu görmek değil, yola neden çıktığını unutmadan ilerleyebilmek. Sizler neredeyse yolun sonuna geldiniz ama görüyorum ki neden yola çıktığını hatırlayan yok.”

İşte bu kısımda yanılıyordu. Ben hatırlıyordum. Bu yarışmaya katılmak istememin asıl nedenini hiçbir zaman unutmamıştım. Neden *Frame* uygulamasını indirdiğimi de, ilk vlog’umu neden çektiğimi de aldığım ilk mesaja nasıl hislerle yanıt verdiğimi de çok iyi hatırlıyordum.

Her şey annem içindi. Annem gibiler için.

Ev beni diskalifiye de etmiş olsa, *Frame* beni aforoz

da etse ben dönüp dolaşıp kendimi bu rüyanın içine bir şekilde atacaktım. Attım da... İsimsiz'in mektubunu ve yapımcının teklifini başta reddedip sonra kabul etmemin asıl sebebi de buydu. İntikam sadece bahaneydi ve başarmın tuzu biberi olacaktı.

"Ben de Alp gibi üzgündüm," deyince Duygu, söz hakkının ona geçtiğini fark ederek dikkatimi ona verdim. "Ama bundan ziyade öfkeliydim... Bir türlü anlayamıyordum neden elendiğimi. Daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyordum, hâlâ da öyle düşünüyorum..."

İzel'in kıkırdadığını duymasıyla gözlerini hızla ona çevirmesi bir oldu. Sonra sabır dilenir gibi gözlerini kaydırdı, yeniden kameralara döndü.

"Eve döndüğümde bir süre hiç bakmadım Fame Evi'ne, Hatta *Frame*'e de. Depresyon battaniyemle geçirdiğim günlerin birinde, bu evden önceki Duygu'yu hatırladım. O kızı özlediğimi fark ettim. Kendini olduğu gibi kabul eden ve bunu başkalarına da göstermekten gurur duyan biriydim ben. Toplum tarafından ötekileştirilenler için bir umuttum ben. Burada kendimi tükettim. Eve girdim gireli sırf biraz daha konuşulayım, etkileşimlerim biraz daha artsın diye hiç olmadık şeyler yaptım. Taktım bir maske suratıma, oynadım durdum. Sonra maske düştü, altındaki yüze baktı herkes ve ayıpladı beni. Ama sadece ben, o maskeye dönüştüğümü gördüm."

Durup bize baktı. Onu son gördüğümde o kadar öfkeliydi ki ekibe ağza alınmayacak laflar etmiş, nihayetinde evden zorla çıkarılmıştı. Fakat şimdi sakindi. O da Alp gibi acıyarak bakıyordu bize ama gözlerindeki bu duygunun kendisi için de olduğunu biliyordum. Alp hiç değişmek zorunda kalmadan ayrılmıştı bu evden ama Duygu öyle değildi. Bizim kadar olmasa da o da değişmişti. Bu yüzden bize olduğu kadar kendine de acıyordu.

“Kendimi sevmeyi öğrenmek yıllarımı aldı, bu ev bir ayda unutturdu. İyileşebilir miyim, bunu nasıl yaparım, bilmiyorum ama deneyeceğim. Ben kendimi sevmezsem kimse beni sevmez. Bunu, sevimmeyi istediğimi bildiğim kadar iyi biliyorum.”

Sunucu ağır hareketlerle başını sallarken araya girmesi gerektiğini düşünmüş olmalı ki “Umarım başarısın,” diye temennide bulundu. Ardından iyilik cübbesinden kurtulup “Bu bahsettiğin maske...” diye devam etti. “Sence bu evde var mı senin gibi maske takan?”

Gözlerinin dolmasına sebep olurken bizleri de etkileyen konuşmasının son bulmasıyla yutkundu, çenesini hafifçe kaldırıp gözlerine o tanıdık ifadeyi çağırdı. Kibirli bakışları İzel’deydi. Ve sebebini anlamadığım bir şekilde İzel’in hemen yanındaki bende.

“Olmaz mı?” diye sordu. “Hatta maske takmayan var mı, diye sorsanız daha iyi olurdu.”

“İsim verebilir misin peki?”

Dilini şaklattı. “Huzur bozmak için gelmedim.”

“Ama huzur bozacak türden bir laf attın ortaya,” dedi Alara.

“Sen neden üstüne alındın ki?”

“O hâlde Alara’nın maske takmadığını düşünüyorsun,” dedi sunucu. Ortılığı biraz daha kızıştırmaya ihtiyaç duyuyor olmalıydı.

“Doğruyu söylemek gerekirse Alara hakkında herhangi bir şey düşünmüyorum. Ona baktığımda gördüğüm tek şey, her parlayan yıldız gibi sönüp gittiği... Ben evden ayrılmadan önce nasıl da ıslıl ıslıldı. Güzelliğiyle, etkileşimleriyle nasıl da kıskanılıyordu. Haftalarca ilk sırayı kimseye vermedi. Bir de şimdiki hâline bakın...”

Islıtlı görünümünü kaybettiği yoktu ama Fame Evi’nin

onun da ruhunu yaraladığı besbelliydi. Gülüşü artık içten değildi. Ettiği cümleler bile ezberden bozmaydı. Ne yapması gerektiğini anlamış, sorgulamadan ve hiç durmadan yapıyordu. Kaybettiği bir şey olmasa da başkalarının daha çok kazandığını görüyordu. İzel'in takipçi sayısı onu çoktan geçmişti. Ve aslında benim de...

Duygu'nun bel altı vurması beklendik bir şeydi ama Alara'ya karşı değil. Bunu İzel'e yapmasını tuhaf bulmazdık, bu yüzden İzel bile şaşkın görünüyordu. Okları neden Alara'yı hedef almıştı? Duygu, hem mutfakta hem de burada İzel'e bu kadar kinli bakarken sözleriyle neden Alara'yı alt etmek istemiş olabilirdi?

"İnsanlar yükselip alçalabilir," dedi Kaan. Dönüp baktığında Ela'nın Alara'yı sıcak kollarına çektiğini görmüş olmalıydı. "Bu içinde bulunduğumuz dünya için çok olağan bir durum."

"Aynen öyle," diyerek ona hak verdi Erkin.

Duygu sinirleri bozulmuş gibi gülmeye başladı. "Sen hâlâ kendinde konuşma hakkı görebiliyor musun ya?"

"Neden görmeyecekmişim?" diye sorsa da alacağı cevaptan korktuğu her hâlimden belliydi Erkin'in.

"Biraz daha etkileşim için en yakın arkadaşını satan biri olduğun için olabilir mi acaba?"

"Etkileşim için yapmadım!"

Duygu suratını ekşitti. "Aşk yalanını sürdürmekte ısrarcısın yani."

Erkin ve Duygu kavgası reyting için yeterli görülmemiş olmalıydı ki sunucu, konuyu yeniden maskelere getirdi. O sırada dönüp Alara'ya baktım. Dişlerini sıktağı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu her hâlimden belli oluyordu. Tekrar sunucuya dönecekken gözlerim Hakan'a takıldı. Alara'ya bakışlarında içten bir hüzün vardı. Belki

bu olay, aralarında gerçek bir şeylerin yaşanmasının başlangıcı olurdu.

“Derin mesela,” deyince Duygu, sözlerine kulak kesildim. “Eve girdiği ilk günlerde Atlas gibiydi. İserim de eserim diye ortalıklarda dolanıyordu. Şimdiyse Atlas’ı dilinden düşürmüyor. Ona bakınca, haftalar önceki İzel’i görüyorum. Eva’yı köşelerde sıkıştırıp Atlas’tan uzak dur demeler falan...” Başını iki yana salladı. “Yemezler, kızım. O numara bir kere tutar.”

Sunucu bir şey anlamamış gibi, “Yani sence Derin’in maskesi ne?” diye sordu.

“İzel,” dedi basitçe. “Baktı ki onun gibi davranmak iyi etkileşim getiriyor, taktı hemen maskeyi.”

Başımı öne uzatıp üç sıra yanımda, solda kalan Derin’e baktım. Öfkeli gözlerine rağmen cevap verme gereği duymuyor gibiydi. Öylece sunucuya bakmaya devam etti.

“Ne diyeceksin bu sözler üzerine?” Ancak sunucu farklı düşünüyordu. Derin’den bir cevap alıp bu konuşmayı bir tartışmaya çevirmek için elinden geleni yapacaktı.

“Hiçbir şey.” Omuz silkti. “Beni sadece benim gibi olan biri anlayabilirdi.” Dönüp sağda kalan Atlas’a gülümsedi. “Anladı, yeterli.” Tekrar sunucuya bakacakken Atlas’la aralarında duran benle göz göze geldi, hızla gözlerimi kaçırdım.

“Ya da Eva,” diyerek konuyu bambaşka bir yöne çekti Duygu. Büküğü dudaklarıyla küçük bir çocuk gibi, “Saf, masum Eva,” dedi. “Ne oldu, diskalifiye olup gitti. Döndüğünde bir baktık ki o masumluktan eser yok...”

“Bunun maske takmak olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum kendimi tutamayarak.

Hafifçe başını salladı. “Kimse öyle üç günde masumiyetini kaybetmez. Baktın ki doğruluk dürüstlikle tırma-

nılmıyor o merdiven, o hâlde tersi gibi davranayım dedin. Geri geldiğinde o eski saf, masum Eva gibi değildin.”

“Kendinle çelişiyorsun,” diye araya girdi Kaan. “Bu dediğini düşünebilen insan masum değildir.”

“Ya da hiç olmamıştır,” dedi Aral.

“Bingo!” Sevinçle bağırды. “Anlatmak istediğim tam olarak buydu. Hepimiz eve girdikten sonra bir maske taktık. Ama Eva... O, en başından beri maske takıyordu.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye soran Lidya’nın da gözleri kocaman açılmıştı.

“Eve bir maskeyle girdin. Baktın ki kimse o maskeyi sevmeydi, seni evden bile kovdular. Son bir şans verilince yeni bir maske takıp döndün.”

Duygu’nun hastalıklı teorisinin doğruluğunu kafalarında tartmak ister gibi sustu hepsi. Sonra bana döndüler. Benden maskemi çıkarmamı beklediler. Ama ben, o anadek bir maske taktığımın bile farkında değilmışim gibi baktım onlara.

Çevrimdışı kalmamıza izin verdikleri o kısa sürede Duygu’yu bir köşeye çektim. “Neydi bu şimdi?”

“Belli değil mi?”

“Duygu,” dedim dişlerimin arasından. “Mutfakta İzel’e nasıl baktığını gördüm. Aynı şekilde burada da. Ona böyle bakarken neden diğerlerinin canını yakmaya çalıştın?”

“Sence?” diye karşılık verdiğinde başta anlayamadım, sonra tepemizdeki kırmızı ışığı gördüm.

“Demek öyle...”

Onu bileğinden yakalayıp ön bahçeye sürüklemeye çalışmak kadar, söylenirken kurduğu cümleleri kulak arkası

si etmek de bir hayli zor oldu. Yarışmacıların bir kısmı, özellikle de Lidya ardımızdan şaşkın şaşkın bakakaldı. Lidya'nın peşimizden gelmemesini diliyordum.

"Ay, ne istiyorsun benden ya?"

Ön bahçeye çıkan taşlı dar yolun başına kadar çektim onu. Amacım onu Fame Evi'nin dışına açılan sürgülü kapının önüne götürmekti. Burada bizi ne kameralar görebilirdi ne de yarışmacılar.

Ama duyabilirlerdi.

Dudaklarımı mühürleyip sabırsızlandığım her hâlimden belliyken mikrofonunu işaret ettim. Anlam vermesinin uzun süreceğini fark edince ondan önce davranıp kendi mikrofonumu devre dışı bıraktım. Kaşlarından birini kaldırıp sinir bozucu bir yavaşlıkta hareket ederek mikrofonunu çıkardı.

"Şimdi anlat bakalım. Celal Bey senden tam olarak ne istedi?"

"Hiçbir şey," dedi kaçmak ister gibi.

"Duygu," dedim ona doğru bir adım daha atarak. Şimdi benimle kapı arasında sıkışıp kalmıştı. "Bir şeyler olmuş, belli."

"Sana neden güveneyim?"

Doğru, bana güvenmesi için bir nedeni yoktu. Ama hiç olmazsa birine güvenmek istiyor olmalıydı. Yerinde ol-sam böyle hissederdim. Bu yüzden, "Çünkü sana yardım edebilirim," dedim. "Çünkü ben de iyi şeyler yaşamadım."

"Demek gerçekten de intikam almak istiyorsun," dedi şaşırarak.

Başımı salladım. "Söylediklerinin hangilerinde samimi olduğunu bilemem ama ikimizin de Celal Bey ve ekibinden alacağımız var, bundan eminim."

Kollarını göğsünde çaprazlayıp bahçe duvarına yaslandı. Sanki bir yere tutunmasa anlattıklarından sonra düşüp kalacaktı. O söylemeden bunu hissedince yanındaki sürgülü kapıyı açmak ve hepimizi buradan kurtarmak istedim.

“O gece onları zor durumda bıraktım,” dedi, evden çıkarıldığı anı hatırlar gibi. “Fame Evi’ni kötüleyecek hiçbir şey söyleyemez ve yapamazdım. Ama yaptım. Celal Bey karşıma geçti ve bana sözleşmedeki maddeyi gösterdi. Tazminat davası açacaktı ama benim sözleşmede yazan miktarı ödeyecek gücüm yoktu. Karşılığında bunu istedi. Eve konuk gelip ekip ve İzel dışında herkesi kötülememi.”

“Sen de paçayı kurtarmak için kabul ettin.”

“Aynen öyle,” diyerek başını salladı. “Başka çarem yoktu. Yarışmaya biraz tanınayım, üç kuruş para kazanıp anneme daha iyi bakayım diye girmiştim. Elendiğim yetmezmiş gibi tehdit edildiğimle kaldım.”

“Sen de mi annen için...” diyordum ki kendi sözümü kendim kestim. Hızla toparlandım. “Anladım.”

“Zannetmiyorum,” dedi art niyet taşımadığını düşündüğüm bir sesle. “Ama yapımcının bu ucsuz bucaksız gücüne senin de öfkелendiğine inanıyorum.”

Dediği kadar abartılı bulmasam da Celal Bey’in gücü beni de öfkелendiriyordu. Daha doğrusu bizim ona verdiği-miz güç... O sözleşmelerin birer kölelik anlaşması olduğunu bilmemize rağmen hatta bunu sesli olarak dile getirmemize rağmen altına imzamızı atmıştık. Nasıl bu kadar aptal olduk, diye sorgulamıyordum artık. İnsan para ve şöhret söz konusu olduğunda farkında olmadan üç maymunu oynayabiliyordu. Bunu geç de olsa kabullenmiştim.

Ama bazı konularda hâlâ yapılacak bir şeylerin olduğuna da kendimi inandırmadan edemiyordum. Bazı kötüler

affedilmeye değerdı, bazı imkânsızların uğruna savaşılmaması gerektiğı gibi. Celal Bey'i affetmeyecektim ama bütün bunlara son vermesi için savaşmaya devam edecektim.

Bu yüzden aklıma gelen ilk fikirle, "İzel'e içinden gelen ne varsa söyleyebilirsin bence," dedim.

"Delirdin herhalde," dedi gözlerini büyüterek. "Bunu yapmamam için bizzat Celal Bey tarafından kaç kez ikaz edildim, biliyor musun sen?"

"Tahmin edebiliyorum," diyerek başımı salladım. Elimi kaldırıp yanında olduğumu söylercesine omzuna dokundum. "Ama şimdi çevrimdışıyız ve bu uyarılar sadece biz çevrimiçiiken geçerli."

"Öyle mi?" diye sordu saf saf. Korku insanı nasıl da aptallaştırıyordu öyle...

"Daha önce de kamera önünde farklı biri gibi davranmanı istemişlerdi ama kamera arkasında nasıl biri olduğun umurlarında değildi. Ne çabuk unuttun!"

"Unutmadım," dedi hızlıca. "Sadece o zaman bunu yapmamı istemişlerdi, şimdi beni bunu yapmaya zorluyorlar. İkiisi farklı."

Onun için daha fazlasını yapamayacağımı bilerek omuz silktim. "Keyfin bilir. Ben sadece bu kapıdan çıkıp gittikten sonra diyeceğın keşkelerden birinin önüne geçmek istemiştim." Çünkü bana öyle olmuştu. Birçok şey içimde ukde kalarak ayrılmıştım bu evden. Neyse ki geri dönebilmiştim ve ne kaldıysa tek tek gerçekleşiyordu.

Mikrofonlarımızı takıp saklandığımız iki duvar arasından çıktık. Ön bahçeye çıkmamızdan kısa bir süre sonra İzel yanına Derin'i de alarak geldi. Ve Duygu beklediğimden daha cesaretlı çıktı. Kameralar çevrimiçi olmadan İzel'in karşısına geçti ve kalbini yoran her neyse kustı.

İzel, duydukları karşısında şaşkına uğramakla kalmayıp öfkelenmeye de başlayınca filmin sonunu görür gibi

oldum. Aslında amacım gerçekten de Duygu'nun İzel'e karşı içinde biriktirdiklerini dökerek rahatlamasıydı. Ama sonradan tanıdık gelen senaryo, aklıma başka bir şeyi getirdi.

Birkaç gün öncesini hatırladım ve ayağıma gelen bu fırsatı kaçırmamak için harekete geçtim. Eve girmeden önce gördüğüm son şey, kızların birbirinin saçını çekiştirdiği idi.

Çatı katının bir altındaki yatak odalarından birine geçip görevlilerin ve Celal Bey'in aşağı inmesini bekledim. İzel'in çılgınlıkları bütün evi inletmeye yetmişken çok geçmeden adım sesleri duyuldu.

"Çekilin önümden!" diye bağırdığını duydum Celal Bey'in.

İşte bu sözle birlikte Celal Bey'in İzel'in ruhunu değil, bedenini önemseydiği kanıtlanmış oldu. Ruhunu korumak isteseydi her ne olursa olsun beni yeniden eve çağırılmazdı. Ama bedenini korumak istiyordu, bu yüzden ona fiziksel temasta bulunulunca istenmeyen ot gibi dibinde bitiyordu.

Yukarıda kimsenin kalmadığına inanarak saklandığım odadan ayrıldım. Birkaç basamak sonra çatı katına açılan kapının önündeydim. Neyse ki aralık bırakılmıştı da içeriye girebilecektim.

Kapıyı biraz daha aralayıp içeri girdim.

Eleme gecelerini yaptığımız alan tamamen boştu, bistro sandalyeler bile yerinde değildi. Onları hangi ara, nereye ve neden taşıdıklarını boş verip ardına kadar açık bırakılan ikinci kapıya yöneldim.

Suzan Hanım ve Celal Bey'in birlikte kullandığı odaya girdiğimde, defter Celal Bey'e değil Suzan Hanım'a ait çıkarsa işlerin yine de lehime işleyip işlemeyeceğini dü

şünüyordum. Suzan Hanım da işimi görürdü ama defter Celal Bey'in olsa daha iyi olurdu.

Anahtarın küçük olduğunu bilerek çekmeceleri karıştırmaya başladım. Fazla vaktim yoktu. İçinde bulunduğum odada kameraların olmayışı ne kadar yararına da olsa diğer kameralar bu kata çıktığını kaydetmişti. Oyalanmadan anahtarı aramalı ve mutlaka bulup çıkmalıydım.

Karıştırdığım çekmeceleri ve masaların üstünü eski düzeninde bırakmaya özen gösteriyordum. Yaşanan hengâmeden sonra buraya geldiğim fark edilirse ekibe bir şey sormaya geldiğimi söylemeye cesaretim olurdu böylece. Ancak ben ne kadar iz bırakmamaya çalışırsam çalışayım, şanslı günümde olmadığımı kanıtlayan bir ses duydum.

“Eva?”

Kapı kapandığında bilgisayarlar ve çeşitli ekranlarla dolu odada yalnız kaldık.

“Ne işin var burada senin?” diye kızar gibi sorsa da öfkelenmediğini biliyordum.

“Hiç,” dedim açtığım çekmeceyi kapatarak.

Kapıya yaslanıp bana üstten bakmaya başladı. “Bir şey arıyordun.”

“Evet ama seni ilgilendirmez.”

“Yardım edebilirim.”

“İstemez,” dedikten sonra havalı bir çıkış yapmayı düşledim ancak buraya kadar gelmişken, üstüne Aral’a yakalanmışken elim boş dönmek istemiyordum. Etrafı aramaya devam ettim.

“Kavganın sebebi sen misin?”

Durup hızla ona döndüm. “Ne münasebet!”

Kısık sesle güldü. “Anladım, sensin...”

“Ben çıkarmadım kavga falan.”

“Ama sen çıksın istedin. Buraya rahatça girebilmek için. Söyle bakalım, seni küçük yaramaz, ne arıyoruz?”

Durumu tamamen yanlış yorumlamasına pek takılmadan, “Bir anahtar,” diye pes ettim. Ona her şeyi anlatmak zorunda değildim ama bu küçük oda çok karmaşıktı ve iki göze daha gerçekten ihtiyacım vardı. “Defter anahtarı.”

“Ne için diye sormuyorum,” dedi doğrulup bana yaklaşıırken. “Anlatmayacaksın çünkü.”

“Aynen öyle.”

“Rengi ne?”

Bunu hiç düşünmediğimi fark ettim. Defterin rengini anımsayınca, “Emin değilim ama kırmızı olabilir,” diye basit düşünmeyi tercih ettim.

Sonra söz verdiği gibi sorgulamadan ve beni oyalamadan anahtarı aramaya başladı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermemek hayli zordu. Yine de başarılı olduğumu sanıyordum.

Kısa süre sonra, “Buldum galiba,” diyerek beni anın en mutlusu yaptı. Yanına koşup kapının yanındaki askılığın üstünde bulunan çantadan çıkardığı anahtarı gördüm.

“Çantalara bakmak aklıma gelmemişti,” diye itiraf ettim.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Eh, o hâlde iyi ki var olduğumu söyleyebilir miyiz?”

“Bir anahtar buldun diye varlığına şükran duyacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Bozuntuya vermeden, “Neyse, neyse,” dedi. “Kimse gelmeden gitsek iyi olacak.”

“Ama ya anahtar bu değilse?” diye kendi kendime sordum. Keşke defteri yanımda getirmiş olsaydım.

“İstersen biraz daha bakalım etrafa ama...” diyordu ki birtakım sesler duymaya başladık.

Panik hâlinde ona döndüm. Ne yapacağını bilemez hâlde bir sağa bir sola bakıp duran sadece bendim.

Derken bir anda kendimi askılığın çap

ile Aral arasında buldum. Aral'ın sırtı kapıya dönüktü, yüzü birkaç santim uzağımdaydı.

“Ne yapıyorsun?”

“Şşt,” diyerek susturdu beni. Neyse ki dudaklarını daha farklı şekilde kullanmamıştı.

“Ama böyle...” Ama böyle çok yakındık. Hem de hiç olmadığımız kadar!

Beni duvarla kendi arasına aldığı yetmezmiş gibi bir de bana doğru eğilmişti. Amacını anlamıştım. Filmlerdeki o klişe sahnelerden birini canlandıracaktık. Gizli bir iş üstündeydik ama yakalanmak üzere olduğumuz için bir anda kendimizi bu hâlde bulmuştuk. Kapı açılacaktı ve içeriye girenler Aral'ın koca cüssesi bizi tamamen kapattığı için öpüştüğümüzü zannedeceklerdi. Dolayısıyla yakayı ele vermeden kurtarmış olacaktık. Kimse burada başka ne yaptığımızı sorgulamayacaktı. Akıllıca bir kaçış sahnesiydi bu. Bilindik olduğundan nasıl başlayıp nasıl biteceği tahmin edilebilirdi.

Tabii, başrol Aral olmadığı müddetçe.

Kapı henüz açılmamış, homurdanmalar ve ayak sesleri yükselmeye devam ederken bana doğru biraz daha eğildi.

“Bu duyduğum, kalbinin sesi mi?” diye sordu birden, beni utandırmak ister gibi.

“Kendi kalbinin sesidir o,” dedim gözlerine bakmamaya çalışırken. “Baksana, korkudan ne yapacağını şaşırdın.”

“Korkudan değildir belki.”

Yanlış duyduğumu sanarak bakışlarımı büyük ekranlardan çekip ona çevirdim. Dudakları baktığım ilk yer oldu. O kadar yumuşak görünüyorlardı ki onları lezzetli bulmam, hissettiğim açlıktan değildi. Fakat kim bilir, belki de bu yüzdendi. Bünyem, Aral'a karşı bir açlık geliştiriyor olabiliirdi.

Dudakları bir anda dudaklarımın üzerine kapanınca onun da benimkine benzer bir açlık geliştirdiğini fark etmiş oldum. Bu tür kaçış sahnelerinde çiftin gerçekten öpüşmesine gerek yoktu. Ama biz şu anda gerçekten öpüşüyorduk.

Aral ve ben öpüşüyorduk. Tam olarak şu anda.

Düşlediğimden çok daha tatlı bulduğum dudaklarından ayrılacak olmanın hüznünü daha ilk saniyeden yaşarken, bir yandan da yıllardır hayalini kurduğum anın gerçekleşmesinin sevinci içindeydim. Aral'a dair kurduğum düşler teker teker gerçekleşiyordu ve itiraf etmem gerekirse bu an, kalan her şeyi unutturacak kadar güzeldi.

Dudaklarımız büyük bir uyum içinde hareket etmeye devam ederken sihirli bir değnek gelsin ve bizi bu anda bıraksın istedim. Ama olmadı. Kapı açıldı, eşzamanlı olarak homurdanmalar ve ayak sesleri kesildi. Şimdi odada sadece Aral'ın ve benim dudaklarımızın çıkardığı sesler duyuluyordu.

“Öhm, öhm!”

Celal Bey'e ait olduğunu düşündüğümüz sahte öksürükten sonra Aral yavaşça benden ayrıldı, sersemleyen bana baktı. O uzaklaşana dek başımın ne kadar döndüğünün farkına varamamıştım. İyilik hâlimi kontrol edip başparmağıyla ıslak dudaklarımı sildikten sonra arkasını döndü.

“Daha iyi bir yer bulamadınız mı çocuklar?” diye sordu Celal Bey.

“Maalesef...” dedi Aral. Önümde durduğu için minnettardım. Böylelikle kimse ne hâlde olduğumu göremiyordu. “Evin her yeri kameralarla dolu.”

“Yine de bu iş için bu odaya gelmeniz çok yanlış.”

Kendimi toparladıktan sonra, beyaz tişörtün altında bile kas yığını olduğu belli olan sırtını izlemeyi kesip başımı yanından uzatarak Celal Bey'e baktım. Ona dahi

Çace bu odada gördüğüm manzaradan bahsedecek değildim. İzel'i kucığına neden oturttuğunu sorgulayacak konumda olmadığım gibi.

"Haklısınız," dedim suyuna gitmeye karar vererek. "Tekrarlamayacağız."

"Eva," dedi beni beklemiyormuş gibi. O hâlde kimi bekliyordu? Alara'yı mı? "Demek sendin."

Aral cevap verir gibi eğilip elimi tuttu. Heyecandan terleyen ve delicesine titreyen elimi...

Utançla yüzümü buruşturmamak için kendimi zorlarken Celal Bey'in rahatladığını gördüm. "Birlikte olduğunuzu anlamamıştım."

"Bazen insan en yakınındakini göremezmiş," dedi Aral. "Sizinki de o hesap. Her yerde olup aslında hiçbir yerde yoksunuz. Bunca zaman benim İzel'le ilgilendiğimi sandınız, kameralarınızdan gördüğünüz bu olduğu için. Ama en başından beri ilgilendiğim Eva'ydı, görmeniz için durup gerçekten bakmanız yeterliydi."

Demek ki Celal Bey, Aral ve İzel'i kamera önünde birleştirdikten sonra ikisi arasında bir şeylerin başladığını düşünmüştü. Ama nedense bunu düşünmesine rağmen onları ayırmamıştı ya da ayıramamıştı. İzel tarafından engellenmiş olabilirdi. Nihayetinde şimdi aralarında bir şey olmadığını öğrenmiş, epeyce rahatlamıştı. Aral'ın son sözlerinden sonra odasını karıştırdığım ve defterinden sonra anahtarının da çalındığı konusu da hiç açılmadan kapandı.

"Her neyse," dedi elini havada sallarken. "Bir daha buraya gelmeyin. Böyle bir iş için hele, hiç!" Sonra bize kapyı işaret etti. "Yeterince yorulduk."

Ekip üyelerinin ve Suzan Hanım'ın ayıplayıcı bakışları altında odadan çıkıp çatı katından ayrıldık. Aşağı kata indiğimizde kendimi sevinç nidaları atmamak için zor tutuyordum.

Odama girdiğimizde Lidya ve Ela'nın yokluğunu fırsatı bilip onu Ela'nın yatağına doğru çektim. Burayı gören kamera yoktu, anahtarı bana bu noktada vermesi daha iyi olurdu.

"Hım," dedi bir bana bir yatağa bakarken. "Demek öpüşmemiz hoşuna gitti."

Ne ima ettiğini anlayınca omzuna vurdum. Elim acıdı. "Saçmalama!"

Çarpık bir gülüşle beni kendine çekip göğsüne bastırdı. Yanağım göğüs kafesine yaslıyken kalbinin sesini biraz öncekinin aksine şimdi gerçekten duyuyordum.

Hızlıydı. Çok hızlı.

"Bu anahtar neyi açacak, bilmiyorum," dediğinde gü-rültülü kalbinin izin verdiği kadarıyla onu duyabilmişim. "Ama umarım iyi şeyler için kullanırsın."

Sonra beni bırakıp cebinden kırmızı anahtarı çıkardı. Bu kez sadece gülümsüyordu, çarpık değil, buruk bir şekilde.

"Öyle yapacağım."

Elini bana uzatıyordu ki son anda geri çekti. Kaşlarını çattım. Bu da neydi şimdi?

"Anahtarı sana vermek istediğime emin değilim."

"Ne?"

"Duydun işte."

"Aral, dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Başını iki yana salladı. "Ne için kullanacağını söyle. Belki o zaman vermek isteyebilirim."

Veririm bile değil... Vermek isteyebilirim...

"Bak," dedim ona doğru bir adım atarak. Ne kadar öfkelendiğimi ona nasıl belli edebilirdim, bilemiyordum. "Benimle oynama. Ver şu anahtarı."

"Ya," diyerek elini havaya kaldırdı. Benden uzun olduğu yetmezmiş gibi şimdi bir de anahtarı ağız omzunda

dirseğine, oradan da bileğine uzanan şişkin kaslarının uzunluğunu eklemişti. “Çok mu istiyorsun? Gel, al o zaman.”

Parmak uçlarımda yükselip anahtarı almaya çalışsam da nafileydi. Zıplamayı da denedim ama olmadı. Ben yükseldikçe o da yükseliyordu ve yine ona çarpıp geri düşüyordum.

Yaz dizilerindeki gibi aniden arkasındaki yatağa düşeceğimizi sansam da öyle olmadı. Bunun için neyse ki mi demeliydim yoksa ne yazık ki mi, bilemiyordum...

“Aral!”

Elini yukarıda tutmaya devam ederken “Boşuna yorma kendini. Ne yapacağını öğrenmeden vermem anahtarı,” dedi.

Durup nefeslendim. “Bu neden bu kadar önemli? Aptal bir merak mı sadece?”

“Evet,” dedi beni şaşırtarak. Kabul etmesini beklemiyordum. “Aptal bir merak...”

“Yahu, defter işte...”

“Evet ama açıldığında kim zarar görecektir? Sen mi?”

Merak ettiği şeyin sadece bu olduğunu gözlerinde görüyordum. Defterin içinde yazanlar kadar öğrendiklerimi kim için ya da ne için kullanacağım da umurunda değildi. Sadece zarar görmemi istemiyordu. Belki de bu yüzden...

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedikten sonra anahtarı arka cebine attı. Sonra yukarıda olanları sonsuza dek unuttakmış gibi odamdan ayrıldı.

- B Ö L Ü M 19 -

SPAM'E DÜŞMEK

Ertesi gün, yer değiştirme *challenge*'ının kaldığı yerden devam edeceğini sanıyorduk. Ancak öyle olmadı. Her zamanki anons ile uyandırıldığımızda kahvaltıya sunucunun katılacağını da anlamıştık.

Gözlerimi açtım. Ela'yı çoktan uyanmış ve hazırlanmış halde bularak banyoya girdim. Lidya'nın gözlerini açabilmesi biraz zaman alacaktı. Duş alıp saçlarımı kurutmam önceki günlere nazaran daha kısa sürdü. Sanırım artık bu rutinler bile beni sıkmaya başlamıştı.

Yanaklarıma hafif pembelik verdikten sonra banyodan çıktım, tekrar pijamalarımı giydim. Diğerlerinin hazır olmasını sıcak yatağında uzanıp *Frame*'de takılarak bekleyecektim. En son ne zaman mesaj ve yorumları okuduğumu hatırlamıyordum. Eskiden öyle miydi... Okumakla kalmaz, cevaplardım bile. Bunu sevecenlikle yapardım. Artık yapmıyordum, yapsam bile o hisleri yaşayacağımı hiç sanmıyordum. Çünkü bazen insanlar gibi duygular da ölebilir, tekrar dirilmezdi.

f3k2: Çok iyi gidiyorsun. Devam et!

f4a3: Ekranda harika görünüyorsun. Baylıyoruz sana. <3

fr34: Lütfen mesajlarım cevap verir misin? :(

f92a: Senin için fan hesabı açtım. Hâlâ görmedin. Bugün de paylaştıklarımı bakmazsan gidip İzel'e fan hesabı açacağım, haberin olsun. :((((((

f1e5: Benim paylaştıklarımı da bakmıyor bir süredir. Sabırlı ol, illa ki görecektir ^ ^

foo2: Takipçilerine önem vermeyen pisiğin tekisin.

f302: Orada olmayı hak etmiyorsun.

f18e: Kapayın çenenizi. Eva bizi seviyor.

Lidya'nın ve yüksek ihtimalle diğer yarışmacıların işlerini bitirip yataklarına dönmelerinden sonra yeni anons yapıldı. Suzan Hanım kurgu sırasına göre kulaklarımıza direktifler fısıldamaya başladı. Kim bilir şimdi kimin odasında, nasıl oyunlar dönüyordu...

Bizimki sessiz ve sakindi. Ela biraz durgun görünüyordu, sebebini çevrimdışı olacağımız ilk anda sormayı planlıyordum. Lidya ise her zamanki gibi sabah huysuzluğunu sürdürüyordu.

"N'olurdu sanki biraz daha uyusaydım..."

"Kahvaltı vakti, hadi!"

Birlikte aşağı kata indiğimizde yarışmacıların bir kısmını salonda bulduk. Mutfağa açılan kapıdan geçmeyi bekliyorlardı. Sonra hep birlikte arka bahçeye çıkıp masadaki yerlerimizi alacaktık.

Lidya bir anda elimden tutup beni farklı bir yöne çekistirmeye başlayınca diğerleri gibi sıraya girmek yerine bir köşede bekleyen Kaan'ı gördüğünü anladım. Yanına vardığımızda "Günaydın!" dedi neşeyle.

Kaan ellerinin arasındaki telefonuyla ilgilenmeyi kese-

rek başını kaldırdı. İkimize de şöyle bir baktıktan sonra gülümseyerek “Günaydın,” diye karşılık verdi.

“Nasıl gidiyor?” diye soran bendim.

Hafifçe omuz silkip telefonunu cebine koydu. “Standard. Sizin?”

“Aynı,” diyerek benim yerime de cevap vermiş oldu Lidya. “Korkut Bey de katılacakmış kahvaltıya. Neden acaba?”

“Belki de yeni konuklar geliyor.”

Alp ve Duygu’ya beklediğimden daha iyi bir şekilde veda etmemize rağmen, “Umarım gelmez,” dedim.

“Umarım...”

“Yeni kural da getirmiş olabilirler.”

Kalabalığa bakmayı keserek yeniden ona döndüm. “Yeni kural mı?”

Başını salladı. “Son eleme gecesini unuttunuz mu? Bir anda bu gece iki kişiyi eliyoruz dediler ve gerçekten de ellediler.”

“Doğru.”

“Tek *challenge*’da iki yarışmacı elendi.” Durup kısa süreli düşündüm. “Belki de bu hafta iki *challenge*’ı birden oynamamızı isteyeceklerdir...”

“Bana da öyle geliyor...”

“Eğer bu hafta iki *challenge*, iki yarışmacı şeklinde birerse final gecesine beşer yarışmacı kalmış olacak.”

“Aynen öyle.”

“Bu kural değişikliklerinden nefret ettim!” diye yakındım. Sonra Lidya’nın bir süredir hiç konuşmadığını fark ederek ona döndüm. “Neyin var?”

“Hiç.”

“Lidya...” Başımı sol omzuma doğru eğdim. “Anlat hadi, neye takıldın?”

Kaan zaten anlamış gibi bakarken Lidya otladı. “Eğer dediğiniz gibi olursa final gecesini göremeyeceğim.”

“Neden göremeyecekmişsin?” diye burnumu kırıştırdım.

“İstatistiklerim ortada. Kadınlar arasında en az takipçisi olan şu anda benim.”

İşte bundan haberim yoktu. Ve beni daha da şaşırtan şey, böyle bir konudan nasıl haberimin olmadığıydı. İzel’in, Alara’nın hatta Derin’in takipçi sayılarını biliyordum ama Lidya’nın profiline en son ne zaman baktığımı bile hatırlamıyordum. Bakmak bir yana, ne durumda olduğunu merak bile etmemiştim. Üstelik Lidya benim en yakın arkadaşımdı... Belli ki bir süredir umurumda olan tek şey, o üçlünün ne kadar gerisinde ya da ilerisinde olduğumdu.

Hissettiğim suçluluk duygusu yüzüme bir ifade olarak yansımadan önce, “İyi ama daha *challenge*’ı bilmiyoruz. Hatta yeni *challenge* var mı, onu bile bilmiyoruz ki!” dedim.

“Yeni *challenge* vermezlerse bu hafta Ezgi elenir,” dedi Kaan. Yine olan biteni gözlemleyip analiz yapmış olmalıydı. “Erkeklerden kim olur bilmiyorum ama kadınlardan Ezgi’nin eleneceğine eminim. *Challenge*’a katılmadı bile.”

Üzüntüyle başımı salladım. Ezgi’yi bir türlü ikna edememiştik. Başka türlü bir *challenge* olsa mutlaka katılır, belki finale bile kalırdı ama bu haftaki *challenge* yer değiştirmeydi. “Yeniden başka biri olmam,” diyordu. “Oyun için bile olsa başka biri gibi davranmam.” Bize de sonunda kararına saygı duymak ve derdinin ne olduğunu merak etsek de susmak kalmıştı.

“Yeni *challenge* istenirse...” Elini kaldırdı, “İzel,” diyerek baş parmağını uzattı. “Eva.” İşaret parmağı onu takip etti. “Alara.” Bir parmak daha. “Derin.” Bekleyip düşündü. “Ela ya da Lidya.”

“Size demiştim.” Kollarını göğsünde ümitsizlikle çaprazladı Lidya.

“Bunlar takipçi sayısı sıralamaları. Önemli olan *challenge*’daki başarın ve hafta boyunca aldığın etkileşimler.”

Kaan’ın hatırlattığı gerçekten sonra Lidya’nın umutlandığını hissettim. “O zaman hâlâ şansım var. Hem belki Derin’i bile geçerim.”

“Olur mu olur...” Dişlerini göstererek sırttı.

Kaan’ı ilk kez bu kadar sıcakkanlı görüyordum. Onunla eskisi kadar sık sohbet edemesek de yokluğumda Lidya’yla aralarındaki bağın güçlendiğini anlamıştım. Bu hem iyiydi hem de kötüydü. İyiydi, çünkü henüz kendi bile fark etmemiş olsa da Lidya’nın Kaan’dan hoşlandığını düşünüyordum. Kötüydü, çünkü Kaan’ın Lidya’ya yakınlığı, ondan hoşlanmasından kaynaklanmıyor olabilirdi.

Birlikte kapıya yönediklerini görünce peşlerinden gittim. Kapıdan geçip uzun, dar mutfığa girdim. Ekipten birileri hâlâ kahvaltı hazırlamaya devam ediyordu. Beklemeden girdiğim kapının tam karşısındaki kapıya yürüdüm, eşikten geçip bahçeye çıktım.

Nerdeyse bütün yarışmacılar buradaydı. Lidya’yla birlikte kendi yerlerimize geçtik. Korkut Bey’in aramıza katılmasını beklerken karşımda oturan Atlas ve Derin çiftinin gerçekliğini sorguluyordum. Henüz onları beraber görmeye alışamamıştım.

Derin, saçlarını her zamanki gibi dağınık bir topuz yapıp önlerden birkaç tutamı serbest bırakmıştı. Atlas elini kaldırıp Derin’in bile isteye bıraktığı perçemlerini kulağının arkasına doğru itti. Derin yine de gülümsedi.

“Bugün müzik odasına gidecek misin?”

“Evet. Neden sordun?”

“Diyordum ki... Ben de gelsem mi?”

Atlas müziğiyle ilgilenirken yanında biri olsun istemezdi. O çalar ya da söyler, başkası ona fark ettirmeden dinleyebiliyorsa dinlerdi. Birini yanında tutmakta nadiren istekli davranırdı. Daha önce İzel’le benim dinlememize izin vermişti. Sonra kendi bestesini de dinletmişti bana. Fakat belli ki Derin’i istememişti.

“Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmayacağım, söz. Geçip bir köşede resim yapacağım sadece.”

Atlas, Derin’in çocuksu heyecanını gülümseyerek karşıladı. “Dikkatimi dağıtan yaptığın şeyler değil ki. Varlığın... Yanımda olduğunda sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Müzik bile ilgimi çekmiyor.”

Müzik bile mi demişti o?

Kameralara baktım hemen. Duyduklarım kadar üstümüzdeki kırmızı ışık da şaşırmama sebep oldu. Kameraların çevrimdışı olduğu bu anda ona böyle şeyler söylemesi, beni son zamanlarda en çok şaşırtan olaylar arasında ilk beşe girerdi.

İki ay önce aşkı sadece müziğe karşı hissedebilen bu adam, şimdi yanındaki kadına duyduğu aşk sebebiyle müziği geri plana atabiliyordu. Aynı şey Derin için de geçerli olmalıydı. İkisi resmen birbirleri için yaratıldıklarını an itibarıyla kanıtlamış durumdaydı. İçtenlikleri tebessüm etmene neden olurken artık gerçekliklerini sorgulamıyordum.

“Beklediğimden daha iyi iş çıkardın.” Yiğit’e dönünce, arşısında oturan İzel’e gülümseyerek baktığını gördüm. tirafından sonra İzel de gülümsedi. “Bir ara birlikte yemek yapalım mı, ne dersin?”

Omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. “Fark etmez.”

“Ama ben seçeceğim ne yapacağımızı.”

Reddedeceğini zannederken alışkın olmadığım kadar yumuşak bir sesle, “Olur,” dedi İzel.

Lidya dirseğiyle bana vurunca onun da İzel ve Yiğit konuşmasını dinlediğini anlamış oldum. İzel'in Yiğit'e tavrı gerçekten garipti. Öyle ki kendisi dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen Aral bile şimdi şaşkın bakışlarla İzel'e bakıyordu.

Ansızın Korkut Bey bahçeye girdi ve ışıklar yeşile döndü. “Günaydın, arkadaşlar,” diyerek başköşedeki yerine oturdu. Bir süre hiç konuşmadan önündekilerden yedi. Onunla birlikte biz de yemeye başladık.

Bugün diğer günlere nazaran daha iştahlı hissediyordum. Sebebini aramadan yalnızca anı yaşayacak ve canım ne istiyorsa onu yiyecektim.

Geniş kahvaltı tabağıma siyah ve yeşil zeytinlerden üçer tane aldıktan sonra peynir tabağına uzandım. Ne olduğu fark etmeksizin tabakta bulunan peynir çeşitlerinden birer tane alıp aç gözlerimi masaya diktim. Sıcak lezzetler pek ilgi çekici görünmüyordu. Onlar yerine bal kaymak gibi ekmeğe sürebileceğim kahvaltılıklardan devam ettim.

Tabağım kadar karnımın da tıka basa olduğunu hissedince çayımdan bir yudum daha alıp yeme işlemine son verdim. Diğerleri yemeye devam ediyordu.

“Patates kızartmasını uzatır mısın?” diye sorunca Ela, gülümseyip isteğini yerine getirdim. Onda dikkat ettiğim şeylerden biriymiş bu. Genellikle sağlıksız olduğu söylenen besinleri tüketmez ama patates kızartmasına da kesinlikle hayır diyemezdi.

Tabağına biraz patates kızartması aldıktan sonra tabağı bana tekrar uzatınca yerine koyacaktım ki Hakan'ın istemesi üzerine ona verdim. Fakat Hakan patatesleri kendi tabağı yerine Alara'nınkine koymayı tercih etti. Onları çatık kaşlarıyla seyrederken kameralardan haberdar olup olmadıklarını merak ediyordum. Alara'nın şaşkın yüz ifa-

desine bakılacak olursa kameraların çevrimiçi olduğunu bilinceydi.

Celal Bey eve dönebilmem için Hakan'la kamera önünde sevgili olmamı şart koşmuştu ve ben de bunu kabul etmişim. Ancak ekip ilk birkaç gün bunu teşvik edip ardından bizi rahat bırakmış gibi duruyordu. Sebebini merak etsem de peşine düşecek hâlde değildim.

"Afiyet olsun," diyen Hakan'ın da bunu kurcalamaya pek niyeti yoktu. Sonra kendine de biraz alıp boş tabağı yerine bıraktı. Bunu yaparken Alara'yla göz teması kurmamaya özen gösterir gibi davranmıştı.

Neler olduğunu delice merak etsem de takılmamam gerektiğini bilerek sunucuya döndüm. Beyaz mendille dudaklarını sildi ve hep yaptığı gibi ellerini boş tabağının iki yanına koyarak bekledi.

Pek azımız yemeye devam ederken "Nasıl geçti bu haftanız bakalım?" diye sordu. "Başkasının yerine geçmek nasıl bir histi?"

İlk sözü Ela ile Kaan'a verdi.

"Eğlenceli," dedi Ela. "Daha önce neden hiç bilgisayar oyunu oynamadım diye kızdım kendime."

"Eh, bundan sonra oynarsın."

"Kesinlikle!"

Kaan kısık sesle güldü. "Benim için de farklı bir deneyim oldu. En azından artık sadece siyah giyinmiyorum. Farklı kombin yapacağım diye dolaptaki renklilere başvurmak zorunda kaldım."

"Demek bu *challenge*, ikinizin de hayatlarına ufak da olsa yenilik kattı."

İkisi de başını sallayınca sunucu memnuniyetle yeni çifte döndü.

"Bana bir yenilik katmadı maalesef," dedi Lidya. "Video çekip paylaşıyordum, yine öyle yaptım."

“Ben biraz kısıtlanmış hissettim,” dedi Erkin. Sonra Lidya’nın öfkeli bakışlarını hissedince durumu toparlaması gerektiğini düşünerek “Yani Lidya sadece sohbet videoları çekiyor ya, ondan,” dedi.

Aslında haklıydı. Erkin konu fark etmeksizin video çekip paylaşıyordu. Sohbet etmek konusunda da pek iyi olmadığından, kısıtlandığını hissetmenin yanında kendini yetersiz de hissetmiş olmalıydı.

Sunucu başını sallayıp yeni çifte döndü. Emir ve Derin hâllerinden epey memnun görünüyorlardı.

“Yaptığımız işler bir noktada benzer sayılır,” dedi Derin. “Ben tuvallere, kâğıtlara çiziyorum resmimi. O, yüzlere.”

“Bu yüzden hafta boyunca pek yabancılık çekmedik ikimiz de,” dedi Emir.

Sunucu yalnızca gülümsedi. Daha sonra yeni çifte söz hakkı tanıdı.

“Açıkkçası ben zorluk çektim,” dedi Hakan. “Seyahat ettiğim yerleri videoya alıp o yerlerde yaşadıklarımı cümlelere döktüğüm zamanlar olurdu ama bu çok farklıydı. Olmayan bir şey yazıyorsun. Hayal dünyandan bir karakter yaratıp bir de ona öykü veriyorsun. Bir derdi oluyor, ilkleri oluyor mesela, üzülüyor, gülüyor ve sonunda her şey gibi onun da hikâyesi son buluyor. Bilmiyorum, garip. Ezgi’yi bu son birkaç günde gerçekten takdir ettim. Karakter yaratmak hadi neyse de ona öykü tayin edip bir de bunu yazıya dökmek gerçekten zordu. Giriş bölümünden fazlasını yazamadım.”

Hakan’ın sözleri Ezgi’nin işini yüceltse de aynı zamanda eleme potasına girebileceğini anlatıyordu. Bu yüzden Alara bu kadar üzgün duruyordu.

“Ben *challenge*’a katılmadım,” dedi Ezgi. “Çünkü eğer

katılsaydım kendimi kaybolmuş hissedecektim. Bunu istemedim.”

Sunucu anlayışla başını salladı. Yorum yapmayıp diğer çifte döndü.

“Keyifliydi,” dedi İzel. “Uzun zamandır yemek yapmadığım için başta bocalar gibi olsam da sonradan üstesinden geldim.”

“Hepimizi şaşırttı,” dedi Yiğit. Aynı konuşmayı bir de kamera önünde yapmak istemiş olmalıydı. “İtiraf edin, hiçbiriniz İzel’in o şımarık prenses hâllerinden sonra içinden mutfakta harikalar yaratan biri çıkabileceğini düşünmemiştiniz.”

“Yani, evet,” dedi Erkin. “Çıtkırıldım biri gibi davranmış için daha önce bulaşık makinesinin içini bile hiç görmemiştir diye düşünüyordum ben.”

“Ne?”

Masadan kahkaha sesleri yükseldi, İzel de gülüyordu.

“Abartmıyorum. Bir arkadaşım vardı lisedeyken. Öyle diyordu. Derste bir konudan bahsediyorduk, sonra nasıl olduysa kızın daha önce bulaşık makinesinin içini hiç görmediğini öğrendik. O kadar uzaktı ev işlerine.”

“Ama bunun ev işine uzak olmakla ilgisi yok ki,” dedi Derin. “İçini görmesi için açıp doldurması ya da boşaltması gerekmez. Hiç mi açıkken görmemiş, öyle uzaktan bile olsa?”

Erkin dudaklarını büktü. “Bilmiyorum, ben onun yalan-cısıyım.”

Gülüşmeler dinerken Yiğit konuyu yeniden İzel’e getirdi. “İzel’in dışarıdan bakıldığında öyle biriymiş gibi izlenim verdiği doğru. Ama bence o, gösterdiğinin daha fazlası.”

“Öyle,” dedi Aral. “Sadece yakın bulduğu kişilere gösteriyor o kısmı.”

Bu sözleri ekibin isteği doğrultusunda söylediğini düşüncektim. Aksi hoşuma gitmezdi çünkü.

Sunucu Yiğit'in kendi deneyimine dair yorum aldıktan sonra Atlas ve Alara çiftine döndü.

"Ben de zorlandığımı söyleyebilirim. *Frame*'i sadece söylediğim şarkıları paylaşmak için kullanırdım. Bu hafta kendi fotoğraflarımı paylaştım. Garip bir histi."

"Takipçilerin için iyi olmalı," dedi sunucu.

Atlas utangaç bir şekilde ensesindeki saçları çekti. "Belki de..."

"Benim için keyifliydi," dedi Alara daha sonra. "Lise-
deyken keman kursuna gitmişim. Paslanmışım biraz tabii
ama ilk gün biraz alıştırma yaptım. Sonraki günler bura-
daki kemanla iyi arkadaş olduk."

"Seninkiler için de farklılık olmuş," dedi sunucu. "Yıl-
larca sadece fotoğraf paylaşmıştın, şimdi keman çalarken
video paylaşıyorsun..."

"Evet, epey şaşırdılar."

"Peki ya siz, Aral ve Eva?"

Korkut Bey'in gözleri bende idi. Belli ki önce benim
konuşmam isteniyordu.

Boğazımı temizleyip "Gayet keyifli," diye yalan söyle-
dim. "Tek yaptığım giyinip süslenmek ve kamera karşı-
sına geçip poz vermektir." Ve bunlar saatler sürüyordu...
"Bu yüzden çok zorlanmadım."

"Sanırım aranızda en çok zorlanan Aral oldu," diyerek
yanında oturan Aral'a döndü.

Yeşil gözlerini benden alıp sunucuya çevirdi. Az sonra
vereceği cevap için günler öncesinde nasıl da heyecanlı-
ydım. Ama şimdi kulaklarımı kapatmak istiyordum.

"Pek sayılmaz."

Kameralardan biri bende idi, dolayısıyla hissettiklerimi

yüz ifademe yansıtmamalıydım. Çatık kaşlarla ona bakmalı, ona zarar veremememiş olmanın öfkesini yaşıyor-muş gibi durmalıydım.

“Önce ne yapacağımı bilemedim ya da nereden başla-mam gerektiğini. *Vlog* çekmem gerekiyordu, evden dışarı çıkamadığımız için evde çekecektim. Ama günümün ta-mamını mı yoksa sadece küçük bir bölümünü mü, emin olamadım. Sonra aklıma bir fikir geldi ve çekmeye baş-ladım.”

“Öyle mi?” diye şaşırdı İzel. “Ama ben eline kamera aldığını hiç görmedim.”

“Çünkü *vlog*’umda yoksun.”

İzel’in rol icabı değil, gerçekten bozulduğunu gördüm ama bu beni sevindirmedi.

“Yarın *challenge*’ın son günü. *Vlog*’unu çekmeye baş-ladıysan neden paylaşmadın?”

“Henüz bitirmedim.”

“Daha geç olmadan paylaşsan iyi edersin,” dedi sunucu. “Ne kadar çok etkileşim, o kadar çok şans.”

Her ortak kahvaltıdan sonra yaptığımız gibi kitaplığın önüne dizildik. Sunucu karşımıza geçip papyonunu şöyle bir düzelttikten sonra kitaplığın üstündeki sabit kameraya baktı.

“Merak içinde olduğunuzu biliyorum. Daha önce hiç haf-ta sonu kahvaltısı yapmamıştık birlikte. O hâlde bugünün bir önemi olmalı, değil mi?” Sonra bize döndü. “Tahmini olan var mı?”

“Yeni konuk?” dedi Erkin.

Sunucu başını iki yana salladı.

“Yeni *challenge*,” dedim konuyu uzatmasını istemediğimden.

Şaşırarak “Evet!” dedi. Lidya’yla omuzlarımızı düşürdük. İşte bu kötüydü. “Final gecesine sekiz gün kalmışken yeni bir kural getirmek kafa karıştırıcı olsa da bu *challenge*’la birlikte işlerin daha da eğlenceli boyuta taşınacağına inanıyoruz.”

“Ama yarın eleme gecesi var,” dedi Alara. “Bu yeni *challenge*’ın süresi bir gün mü?”

“Aynen öyle!”

“Bak, merak ettim şimdi.”

“Peki önceki *challenge* bitti mi, yoksa ikisini birden mi sürdüreceğiz?”

Dönüp Aral’a baktım. İzel’in sorusu onu hiç korkutmuşsa benzemiyordu. Eğer sunucu ilk *challenge*’ın sona erdiğini söylerse *challenge*’ı tamamlamamış sayılacaktı. Ama gözlerinde buna dair bir korku yoktu.

“İkisini eşzamanlı yürüteceksiniz.”

Aral yerine de rahatladım.

“Nasıl bir *challenge* peki bu?”

“Hemen anlatıyorum,” dedikten sonra elindeki karta baktı. “Bu kez sizden istediğimiz şey, rakibinizin *Frame* hesabını spam’letmek olacak.”

“Ne?”

Büyüyen gözler, dehşete kapılan yüzler ve bağırış çağırışlara rağmen Korkut Bey aynı heyecanla devam etti.

“Kadınlar kendi aralarında, erkekler kendi aralarında eşleşecek bu defa. Yedişer yarışmacı olduğundan bir çift kadın-erkek yarışmacılardan olacak. Daha sonra herkes eşleştiği kişinin *Frame* hesabını spam’letecek.”

“Ama bu hiç etik değil.”

Ela’nın yorumunu Hakan, “Düpedüz kalleşlik bu!” diyerek kabalaştırdı.

“Haftalardır aynı evde yaşadığım birinin hesabının göz göre göre kapanmasını mı sağlayacağım yani?”

“Yapamam ben.”

“Bunu yapacağıma şerefimle elenirim daha iyi.”

“Al benden de o kadar.”

“Ay, ne abarttınız!” diye bağırdı İzel. “Yarışmanın sonu da aynı kapıya çıkmıyor mu? Haftalardır biraz daha ileri- de olmak için yanınızdakilere çelme takmıyor musunuz zaten?”

“Tam olarak öyle olmasa da...” dedim. İzel’le benzer düşüncedeydim.

“Sonuç olarak bu bir yarışma ve size verilen görevleri yapma zorunluluğunuz yok,” dedi sunucu.

“Fakat yapmazsak bedelini ağır ödüyoruz.”

Bu konuda yapabilecek hiçbir şeyi yokmuş gibi bakıp “Herkes *challenge*’ın ne olduğunu anladiysa eşleşmeleri açıklamaya geçiyorum,” dedi.

“Bir dakika,” diyerek araya girdi Erkin. “Diyelim ki ben Kaan’la eşleştim. Hesabını nasıl spam’leteceğim? Takipçilerime gidip Kaan’ın hesabını şikâyet etmeleri gerektiğini mi söyleyeceğim?”

“Evet.”

“Ya o da aynısını yaparsa?”

“Yapabilir.”

“O zaman ne olacak? Kazanan nasıl belli olacak?”

“İlk kimin hesabı spam dolayısıyla kullanıma kapanırsa o kaybeder.”

Frame’de hesaplar çok fazla şikâyet alınca üç günlüğüne kullanıma kapanırdı. Hesap yerinde dururdu ama biz herhangi bir paylaşım yapamaz, gelen mesajları ve yorumları cevaplayamaz hatta başkalarının paylaşımlarını beğenemezdik bile. Dolayısıyla yarına kadar hesabı

spam'lenenler bir sonraki haftaya kalsalar bile final haftasına 1-0 yenik başlamış olacaktı.

“Şimdi anladım.”

“Benim de bir sorum var,” dedi Kaan. Sunucu eliyle söz hakkı tanıdığını gösterdi. “Sekizinci haftayı iki *challenge* ile tamamlayacaksak bu, iki kaybeden ve iki kazanan olacağı anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle.”

“Vay canına!” diye heyecanlandı Erkin.

Korkut Bey durup başka bir soru bekledi, gelmeyeceğini anlayınca elindeki karta döndü. “Hangi isimlerin eşleşeceğine karar vermek inanın gerçekten çok zordu.” Duraksayıp hayatının kararını açıklıyormuş gibi baktı bize, derin bir nefes aldı. “Özellikle kadın-erkek eşleşmesi için üç kez toplantı yapmak zorunda kaldık.”

Lidya alay edercesine güldü. Hemen onu dürterek uyardım. Bazen kameraları ve içinde bulunduğumuz durumu unuttuğu oluyordu.

“Evet, isimleri saymaya başlıyorum.”

“Çok heyecanlı.”

“Ve korkutucu.”

“İlk eşleşme... Aral ve Atlas.”

Dönüp genç adamlara baktım. İkisinin de çenesi seğiriyordu. Belli ki birbirlerinin hesaplarını spam'letmek için ellerinden geleni yapacaklardı.

“Sonraki... İzel ve Alara.”

Dönüp sağımdaki İzel ve onun yanında duran Alara'ya baktım. İkisi de sunucuya bakmaya devam ediyordu. Alara'nın çenesi dik, İzel'in dudakları ise gülümser vaziyeteydi. Onların da *challenge*'a katılacağı aşikârdı.

“Diğeri... Yiğit ve Erkin.”

İşte bu kafa karıştırıcıydı.

Eşleşmeleri neye göre yaptıklarını henüz anlamamıştım. İzel ve Alara zaten düşmandı, Atlas ve Aral pek iyi anlaşanıydı ama Yığıt ve Erkin? Onlar bildiğim kadarıyla arkadaşlardı.

"Ezgi ve İla."

Solumda duran kızlara baktım. Birbirlerine dönüp gülmüşlerdi. İkisi de bu *challenge*'a katılmayacaktı. Bu da demek oluyordu ki Ezgi bu hafta kesinlikle eleniyordu. İla ise eleme potasına girebilirdi.

Lidya'yla birlikte...

Aniden fark ettiğim gerçek, hızla önüme dönüp gözlerini irice açmama neden oldu. Yanımda duran Lidya'ya bakamıyordum.

Ya Derin'le ya da bir erkekle değil de Lidya'yla eşleştiğim söylenirse ne yapardım?

Asıl Lidya ne yapardı?

İkimiz de öldük yine de birbirimizin hesaplarını spam'letmezdik. Ama bunun sonucunda Lidya *challenge*'a katılmadığı için eleme potasına girerdi.

"Kaan ve Hakan."

İşte o hazin sona geliyorduk...

Eşleşmelerin neye göre yapıldığını çözmüştüm. Azılı düşmanlar ya da ölümüne kankaları bir araya getirmişlerdi. Elbette reyting için...

"Lidya ve Eva."

Lidya'nın gözlerini kocaman açarak bana döndüğünü fark etsem de karşıya bakmaya devam ettim. Benimle eşleşmesi demek, bu haftanın kaybedeni olacağının tescillenmesi demekti. O da bunu çok iyi biliyordu.

"Son olarak Derin ve Emir."

"Yine mi?"

Sunucu başını salladı.

“İlk *challenge*’daki başarımızın acısını çıkarıyorlar galiba.”

“Henüz başarılarınızı ölçmedik,” dedi sunucu. “Ama evet, ikiniz için kolay bir eşleşmeydi ve düşününce bunun diğerleri için haksızlık olduğuna karar verdik.”

“Haksızlık mı?” diye şaşırdı Ezgi. “Fame Evi’nin lüğatında var mıydı böyle kelimeler ya?”

Gülüşmeler oldu ama ben gülmedim. Kulaklarım uğulduyor, midem bulanıyordu.

Ansızın çıplak omuzlarımda sıcak ama sert bir dokunuş hissettim. Sarsılarak kendime geldiğimde Korkut Bey’in gittiğini ve Lidya’nın en az salondaki diğer yarışmacılar kadar gergin olduğunu fark ettim. O kadar gerilmişti ki vücut ısısı yükselmişti.

Beni sertçe sarsarak kendime getirdikten sonra sıkıca sarıldı. Gözyaşları akarken sırtını sıvazlıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum. Diğerleri rakiplerini göz göre göre eleyecekti, Lidya ise kaybetmeyi göze alıyordu.

“Aslında...” diyerek onu kendimden uzaklaştırdım. “Bu *challenge*’a katılabilirsin.”

“Ne?” dedi yanlış duyduğunu sanarak. “Ne dedin?”

“Bak şimdi,” dedikten sonra Lidya’yı oturma grubunun olduğu köşeye çektim. Kitap şeklindeki orta sehpanın önünde ayakta duruyorduk. “İlk *challenge*’a katılmadığı için yüksek ihtimalle Ezgi elenecek. Ela da ikinci *challenge*’a katılmıyor. Eğer sen katılırsan elenen Ela olur. Ama sen de katılmazsan bu sefer *Frame* hesabınızın etkileşimlerine bakarlar. Kimin etkileşimleri daha yüksek, biliyorsun.”

“Ela’nın... Ama sayılar değişkendir. Şu an Ela’nın ki yüksek ama yarın benimki olabilir. Bence hâlâ şansım var.”

“Evet, var. Yarın Ela’yı geçmiş olabilirsin, Derin’i hatta...” dedim bunun zorluğunu anlamasını umarken.

“Ama bunun olması biraz mucize gibi bir şey, değil mi?”

“Ela’yla aranızda kaç takipçilik fark var?”

“On bin.”

“Derin’le peki?”

“Yirmi beş.”

“Yani,” dedim kararsızlıkla. “Mucize demeyelim de zor diyelim...”

“Epey zor...”

Başımı salladım. “Kendimi Ela’ya karşı kötü hissetsem de durum bu. Ya sen ya o. Alara ve İzel’in kaybetmesi imkânsız. İkisi de ilk *challenge*’a katıldı ve ikinciye de katılacaklar. Hesapları kapansa bile etkileşimleri ortada. Eh, benim için de aynısı geçerli. Bir ihtimal Derin için farklı düşünebilirdik ama o da Emir’le eşleşti. Onu çiğ çiğ yer—”

“Eva,” diyerek sözümü kesti. “Bütün bunları tek başına mı düşünüp söyledin?”

“Nasıl yani?” diye anlamayarak sordum.

“Yani... Suzan Hanım mı fısıldadı sana bunları?” Gözlerini kaldırıp salondaki kameralara baktı. Korkut Bey gittikten sonra her biri çevrimdışı olmuştu. Tekrar bana döndüğünde bakışlarında hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. “Demek böyle oluyormuş.”

“Ne oluyor Lidya?” dedim sabırsızca. “Evde kalmak istemiyor musun?”

“İstiyorum. Yarışmayı kazanamayacağımı biliyorum ama final haftasında yanında duran ben olmak istiyorum. Son hafta çok daha çekişmeli geçecek. Yanında olmam iyi olur.”

Evde kalmak istemesinin nedeni bile bendim. Bu sevgi kalbime ağır gelirken “O hâlde dediğimi yapmalısın. Hesabımı spam’let. Ela ya da Derin elensin,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Kaçırdığın bir nokta var. Eğer hesabını spam’letmeyi başarırısam üç gün boyunca kullarıma kapanacak. Final haftasının *challenge*’ını biliyoruz. Riskli bir hamle bu.”

Evet, işin bu kısmını gerçekten düşünmemiştim. Lidya yanımda biraz daha kalacak diye bir sonraki haftamı riske atamazdım. Öte yandan gitmesini de hiç istemiyordum.

Yanımıza gelen Ezgi ve Ela, konunun seyrinin değişmesine neden oldu. İkisi de *challenge*’ı pas geçeceklerini söyleyip bize ne yapacağımızı sordular. Bizim de katılmayacağımızı öğrendiklerinde Ezgi bana döndü.

“İlk *challenge*’a katıldın. Buna katılmazsan sana ne olacak, bir de bunu konuşalım.”

İstemediğim şeylerden biri de şimdi bunu konuşmaktı. Çünkü Fame Evi’nde hemen her şey değişebiliyordu ve ben bu satranç tahtasında Alara ya da İzel kadar önemli taşlardan biri değildim.

“Bilmiyorum ve bu bilinmezlik beni korkutuyor,” diye itiraf ettim. “İstatistiklerim iyi. Aral’ın yerine geçmek epey takipçi kazanmama yol açtı. Yani *Frame* kısmı beni yanıltmaz diye düşünüyorum.”

“Geçen haftanın *challenge*’ında başarılı olduğun için bu haftanın *challenge*’ında üstünlük kazanmıştın,” diye hatırlattı Ela. “Ya son hafta da böyle bir hak tanınırsa?”

Düşünceli bir sesle, “Yani, ne diyorsun?” dedim.

“Bu haftanın kazananlarından biri olmalısın.”

“Yani beni spam’letmeli mi?” diye sordu Lidya. Belli etmemeye çalışsa da kırılmış gibi duruyordu. “Ama bunu yaparsa hiç şansım kalmaz ki.”

Sonra bana döndü. Bunu asla yapmayacağımı söylememi ister gibi bakıyordu.

“Belki ilk *challenge*’ın kazananı **olurum**,” dedim bir umut.

Ezgi dilini şaklattı. “Onun kazananı İzel.”

“Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?” diye sinirlendi Lidya.

“Çünkü aramızda istatistikleri en yüksek olan o. Ve kendisinden hiç beklenmedik bir şey yapan da o.”

Ne yazık ki doğru söylüyordu... İzel’in paylaştığı yemek tarifi videoları izlenme rekorları kırıyordu. Benim paylaştığım fotoğraflar da beğeni rekoru kırmıştı ama İzel’inkinin yanında konuşulmaya değmezdi. Her ne kadar eleme gecesinin sonuna kadar vaktim olsa da görünen köy kılavuz istemezdi. Yer değiştirme *challenge*’ının kazananı İzel’di.

“Aman, boş verin... Önemli olan final haftası,” diyerek konuyu kapattım. Bu haftanın kazananları arasında yer almasam da olurdu.

Tuvalete gittiğimi söyleyerek yanlarından ayrıldığımda üst kata çıkma sebebim ise başkaydı. Ne zamandan beri onun fikirlerini önemsedığimi bilmiyordum ama merak ediyordum. Bir de o bana yol gösterebilir istedim.

Odama girip ardından kapıyı kapattıktan sonra kırmızı ışığın altında yürüyerek başucumda durdum. Yastığımı kaldırıp altındaki not kâğıdını elime aldığımda kalbim küt küt atıyordu.

Daha önce hiç haftanın kazananı olamadın... Hep kıl payıyla kaçırdın. Bu hafta öyle olmasın. Lidya’yı spam’let, kazananlardan biri ol, eşsiz ödülün tadını çıkar.

- B Ö L Ü M 20 -

SEKİZİNCİ ELEME GECESİ

“Fame Evi’nin sevgili izleyenleri! 8. Haftanın Eleme Gecesi’ne hepiniz hoş geldiniz!”

Duraksama ve ardından gelen coşkulu alkışlama... Sona artık çok daha yakın olduğumuzu bilmenin heyecanı içindedik. Üzerimizde yine sponsorlarımızdan gelen kıyafetlerimiz vardı. Gecenin sonunda yapılacak partiye kimlerin katılacağıysa meçhuldü.

Korkut Bey bugün lacivert bir takım giymişti. Bu rengi hiç sevmezdim. Sponsorumun gönderdiği lacivert elbiseyi giyinme odasında bir köşeye atmamın nedeni de buydu.

“Bu gece hepimiz için çok özel. Finalden önceki son eleme gecesi... Bakalım bu gecenin sonunda kimlerin yüzünü güldürüp kimlere veda etmiş olacağız?” Duraksama... Ayaklı kameralara kısa bir bakıştan sonra tekrar o coşkulu sesi bulma... “Öncelikle geçtiğimiz haftanın değerlendirmesini yapalım diyorum, ne dersiniz?”

Sanki söz hakkımız varmış gibi sorması yok muydu...

“Geçtiğimiz hafta aramızdan dört kişi ayrıldı. Ceren, Hazal, Tunç ve Egemen... Aralarında özlediğiniz isimler var mı bakalım?”

“Egemen’i özlüyorum,” dedi Aral. “İyi bir dosttu.”

“Neyse ki ölmedi,” diye espri yapmaya çalıştı Yiğit. “Çıkışta görüşürsünüz.”

Aral karşılık vermek yerine sadece baktı. Yiğit şimdi neden ona sataşma gereği duymuştu, ben de anlamamıştım.

“Peki ya sen, Erkin?” diye sorunca sunucu, gerildiğini hissettim. “Hazal’ı özlüyor musun?”

Erkin’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama dönüp o tarafa bakmayacaktım. Tam karşıya bakmaya devam edecektim.

“Yani...” dedi sonunda çekimser bir şekilde. “O beni hiç sevmemiş de olsa ben onu seviyordum.”

O anda bu olaya çok farklı bir pencereden bakma isteği duydum. Evet, Erkin isimsiz notlar aldığımı Hazal’a söylemişti. Ama diskalifiye edilmemin nedeni sadece bu değildi ki. İsimsiz notların ortaya çıkması işleri kızıştırmış olsa da gizemli kişi kahramanlık yapsaydı paçayı kurtarabilirdim. O an çıkıp notları kendisinin gönderdiğini ve benim tamamen suçsuz olduğumu söyleseydi, bana kendimi açıklamak için şans tanıyabilirlerdi. Erkin ortaya bir fitil atmıştı ama fitili ateşleyen İsimsiz’in sessizliği olmuştu. Asıl kızmam gereken İsimsiz’di ama onu bulamadığım, daha doğrusu bulmak istemediğim için hıncımı Erkin’den çıkarıyordum.

Ve aslında Erkin’in karşısında gösterdiğim kadar öfkeli bile değildim ona. Ona kırılmıştım ama zannettiği gibi bir öfke yoktu içimde ve biraz önce açılan pencereden sonra ona eskisi kadar kırgın da hissetmiyordum.

Yine de o dahil kimseye bunu henüz belli etmeyecektim.

“Sonra yeni *challenge*’ı öğrendiniz,” dedi sunucu. “Yer

değiştirme *challenge*'ını... Bazılarınızın hiç hoşuna gitmedi, bazılarınız çok sevdi. Var mı, ben başta hiç hoşlanmadım ama sonradan çok sevdim, diyen?"

Bu konuyu daha dün konuşmuştuk ama bunu sunucuya söylememize gerek yoktu. O zaten farkındaydı.

Aldığı birkaç yorumdan sonra, "Yer değiştirme *challenge*'ınızı nasıl geçirdiğinize bakalım mı?" diye sordu. Karşılık beklemeden arkasındaki büyük ekrana döndü. Hafta boyunca olup bitenleri buradan izleyebiliyorduk.

Ekran açıldığında ilk önce Alara'yı gördük. Müzik odasındaydı, Atlas'ın her zaman oturduğu berjere geçmiş, kucağındaki kemana bakıyordu. Kaybettiği çocukluğunu bulmuş gibi sevinçli görünüyordu. Uzun parmakları kemanın üzerinde gezindi, sonra hazır olduğunu hissetmiş gibi ayağa kalktı.

Kemanı omzuyla çenesi arasındaki boşluğa yerleştirdikten sonra çalmaya başladı. Çıkan ilk ses yüz buruşturacak cinstendi ama sonra harikalar yaratarak devam etti.

Çok geçmeden odadan içeri Atlas girdi. Alara keman çalmayı anında bırakınca Atlas gülüp "Devam et, lütfen," dedi. "Ses dışarıya kadar geliyor. Çok iyisin."

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi. Atlas'ın onu yüreklendirmeye çalışması hoşuna gitmişti.

Sonra ekran karardı, İzel'i gördük. Mutfak tezgâhının önündeydi. Epey stresli duruyordu.

Ocağın üstüne koyduğu tencerenin içine süt döktü, sonra dolaptan unu çıkardı. Muhtemelen bir sos yapmak üzereydi. Hızlı hareket ediyor, eli ayağına dolaşıp duruyordu. İçeri Yiğit girdi. "Selam."

İzel başını kaldırmadan tencerenin içindeki karışımı çıparak "Selam," dedi.

"Ne durumdasın?" dedi.

“İyiym. Beşamel sosu yapıyorum.”

“Yardım etmemi ister misin?”

Başını kapı önünde durmaya devam eden Yiğit’e çevirdi. “Ne münasebet!”

“Keyfin bilir.”

Sonra dar mutfak boyunca ilerleyip İzel’in arkasından geçti. Köşedeki buzdolabını açtıktan sonra kendisi için soda aldı.

“Açağın yerini biliyor musun?”

“Şu tencereyi bile zor buldum, ne saçmalıyorsun sen...”

Yiğit gülmeye başlayınca İzel de durup ne dediğinin farkına vardı, kıkırdadı. Sonra ekran karardı, bu kez çalışma odasını izlemeye başladık.

Hakan bilgisayarlardan birinin başındaydı. Kafasını ellerinin arasına almış, ekrana batan gemilerini izler gibi bakıyordu. Çok geçmeden içeri Ezgi girdi.

“Neden çağırdın beni, diye sormama gerek yok sanırım...” diyerek Hakan’ın yanına oturdu. “Evet, hikâyemiz nedir?” Ekrana bakıp kaşlarını çatı. “Boş bir Word sayfası mı?”

“Evet,” dedi Hakan. “Kalbin kadar temiz bu sayfayı sana ayırdım.”

Gülerek klavyeyi önüne çekti Ezgi. “Hiç mi bir şey yok aklında?”

“Maalesef...”

Elini çenesinin altına koyup düşünmeye başladı. Hakan aynı çaresiz bakışlarla boş ekranı izlemeye devam ediyordu.

“Şöyle bir şeye ne dersin?” diye heyecanlandı Ezgi kısa süre sonra. “Bu evi düşünelim. Eve girdiğin ilk günü hatırla. Ya da evde geçirdiğin herhangi bir günü. Onu değiştirilelim.”

“Yani kendimi mi yazacağım? Bizi?”

“Tam olarak öyle değil. Başlangıç noktan burası olacak ama gidişatı sen belirleyeceksin. Örnek veriyorum, Eva’yla partner olacağınızın açıklandığı günü düşün. O gün Eva’yla değil de Alara’yla partner olsaydınız ne olurdu?”

Hakan öksürmeye başladı. Ezgi’nin bu örneği bilerek verdiğine emindim ama Hakan’la Alara’nın ilişkisini nereden bildiğini bilmiyordum.

“Belki Alara’yla sevgili olurdunuz.”

“Anladım,” dedi Hakan konuyu kapatmak ister gibi.

Ekran tekrar kapandı. Göz ucuyla Alara’ya baktım, gülümsüyordu. Sonra Lidya ve Erkin’i gördük.

“Bir tane söylesen ölür müsün?” diye sızlanıyordu Erkin.

“Git kendin bul. Ben hep kendim bulurdum.”

“İyi ama sen alıştın artık. Ben şimdi durduk yere nasıl sohbet konusu bulayım.”

“Yediğin haltları anlatmaya ne dersin?” dedi Lidya. Benim öfkem dinmek üzereydi, onunki ilk günkü kadar tazeydi.

“Ne yemişim ki ben?”

“Erkin,” dedi Lidya sakince. “Git şuradan. Yoksa parasına bakmayacağım, şu tripodu kafanda kıracağım.”

Ekran karardı, Emir ve Derin’i gördük. Çardaktaydılar. Işığı, gerekli makyaj ve resim malzemelerini de yanlarına almışlardı.

“Zor olmasa gerek,” diyerek resim fırçasını eline aldı Emir.

“Muhtemelen,” dedikten sonra makyaj fırçasını aldı Derin.

Ve boyamaya başladılar. Biri önündeki tuvali, diğeri kendi yüzünü. Ara ara birbirlerine dönerek gülümsediler. Onları bu hâlde izleyince hiç bitmeyecek bir arkadaşlı-

İlk başlangıcına şahitlik ediyor gibi hissedebilirdik. Tabii ikinci *challenge*'ımız olmasaydı... Çünkü hepimiz sonraki *challenge*'da birbirlerine ne yaptıklarını biliyorduk.

Ekran yeniden karardı ve bu kez oyun odasına giriş yaptık. Kaan oyun odasına ayaklı bir askılık getirmişti ve sadece siyahtan oluşan kıyafetlerini Ela'ya göstermeye çalışıyordu.

Ela oynadığı oyunu durdurup oyuncu koltuğundan kalktı. Kaan'ın yanına geçtikten sonra, "Tamam, siyah giyinmeyi seviyor ve tercih ediyor olabilirsin. Buna kesinlikle saygı duyarım ama diğer renklerin suçu ne?" diye sordu.

"Ne?"

"Diğer renklere de şans vermelisin."

"Neden takıldın ki buna bu kadar?"

"Çünkü ben de eskiden senin gibiydim. Sadece siyah giyyordum. Sonra farklı duyguları da hissetmeye ihtiyaç duyduğumu fark ettim."

"Yani sana göre renkler hissettiğiniz duyguları mı yansıtıyor?"

Ela yavaşça başını salladı. "Renklerin enerjisi vardır. Enerji, duygularını etkiler ve bu da ruh hâlini değiştirir."

"Siyahın enerjisi nedir?"

Kaan'ı baştan aşağı süzüp göz kırptı. "Bence zaten biliyorsun."

Ekran karardı, sonra kendimi gördüm. Havuzun içindeydim. Yerleştirdiğim kameraya poz vermeye çalışıyordum. Tek başıma olduğum için söylenip duruyordum.

Derken Aral geldi yanıma, daha doğrusu şezlonglardan birine havlusunu attı. Otururken "Fotoğrafçı lazımsa buradayım!" diye bağırdı.

"Teşekkür ederim ama bir kez yaptın zaten."

"Bir kez daha yapmayı teklif ediyorum."

Bana ikinci kez yardım etmek istemesine rağmen ben

ona hiç yardımcı olamamıştım, bunun suçluluğu altında başımı iki yana salladım. Yine de içi rahat etmemiş gibi yerinden kalkıp yanıma geldi. Üzerinde sadece şortu vardı, ben de havuzun içinde durmaya devam ediyordum. Karın kaslarına bir de bu açıdan bakmak farklı bir hisse kapılmama yol açtı. Neyse ki kimse yüz ifademden bunu anlayamazdı.

Biraz eğilip nasıl poz vermem gerektiğini anlattıktan sonra deklanşöre bastı. Üç beş fotoğraf karesinden sonra ise fotoğraf makinesini şezlonglardan birine bırakıp havuza atladı.

Sonra birlikte yüzdük ama ekip bunu gösterme gereği duymamış olmalıydı ki ekran karardı. Kendimi Aral'la beraberken üçüncü göz olarak dışarıdan izlemek hoşuma gitmişti.

"Eğlenceli bir hafta olmuş, ha, ne dersiniz?" Sonra cevap beklemeden, "Ancak bu haftanın başka bir özelliği vardı. İlk kez bir haftada iki *challenge* oynadık. Bazılarınız katıldı, bazılarınız katılmadı... Gecenin sonunda, bunun etkisini hep birlikte göreceğiz," dedi.

Hepimiz sabırsızlıkla gecenin sonunu bekliyorduk. Olacaklar için şimdiden hem heyecanlı hem de üzgündüm.

"Öncelikle, kaybeden yarışmacılarımızı açıklamak istiyorum." Duraksadı, elindeki kâğıda bakmaya son verip bize döndü. "Var mı tahmini olan?"

"Benim var," dedi İzel. "Erkin ve Lidya'nın eleneceğini düşünüyorum."

"Peki... Nedenini sorsak?"

Omzunu çift taraflı silkti. "Etkileşimleri berbat. Ayrıca bildiğim kadarıyla ikisi de son *challenge*'a katılmadı."

"Evet," dedi Derin. "Maalesef ben de o ikisinin eleneceğini düşünüyorum." Bunun için üzülmüş görünüyordu.

"Ben kendimden eminim," dedi Ezgi. "Ve sorun da değil."

“Sanırım zaten sonuna kadar gitmek değildi amacın?”

“Evet. Çok bile kaldım.”

“Pişman olmuş gibi söyledin,” diyerek güldü sunucu.

Ciddiyetini bozmadan, “Herkes kadar ben de pişman oldum tabii ki,” dedi Ezgi. “Burada tanıştığım ve çıktık-tan sonra da görüşmek isteyeceğim arkadaşlarım oldu. İyi ki diyebiliyorum onlar için ama genel olarak Fame Evi iyi bir deneyim değildi.”

Korkut Bey lafın sonunu görerek “Anladım,” deyip söz hakkını Ezgi’den aldı. “Başka tahmini olan var mı bakalım?”

“Aral olabilir,” dedi Emir. “O da ilk *challenge*’a katılmadı.”

“Ah, doğru.”

“Aslında katıldı,” deyince sunucu, şaşkınlıkla Aral’a baktım.

Ne zaman? Son ana dek profiline bakıp durmuştum ama herhangi bir *vlog* paylaşımı görememiştim.

“Biz yayına girdikten üç dakika sonra Aral’ın profiline bir *vlog* paylaşıldı,” diye açıkladı. “Bildığınız üzere, seyircilerimize gecenin sonuna kadar profillerinizde etkileşimde bulunmaya devam etme imkânı veriyoruz.”

“Yine de bir buçuk saatte aldığı etkileşimle kazanması pek mümkün değil.”

“Bekle ve gör,” dedi Aral. Onun için hissettiğim endişe beni daha da strese sokarken tekrar sunucuya döndüm.

Kırmızı duvarlar artık üstüme üstüme geliyordu. Lidya ise hemen yanımda oturmaktaydı.

“Kazanan yarışmacılar hakkında tahmini olan var mı peki?”

Sanırım süre kazanmaya çalışıyorlardı. Bu iyiydi.

Elimi kaldırıp söz aldım. “İlk *challenge*’ı İzel’in kazanacağını düşünüyorum.”

Diğer yanımda oturan İzel dönüp bana baktı. Galibiye-
tini kabullenmemin hoşuna gittiğini belli edercesine gül-
lümsemi. Onu ilk kez sinir bozucu olmayan bir gülümse-
meyle bana bakarken görüyordum.

“Erkek yarışmacılarımız hakkında tahminin var mı?”

Düşünür gibi yaptım. “İlkini bilmem ama ikincisinde
Aral’ın kazanacağını düşünüyorum. Malum, Atlas’ın he-
sabını spam’letti.”

“O da benim hesabımı spam’letti ama!” diye araya girdi
Aral.

“Oyun bu şekildeydi,” dedi Atlas. “İkimiz de gereğini yap-
tık.”

“Evet ve *challenge* dışında *Frame* etkileşimleri de
önemli olduğundan—”

“Sanırım Aral’ın etkileşimlerine dair pek bilgi sahibi
değilsin,” dedi Emir.

“Yani,” diye geveledim. “Sabah akşam profilinde yat-
mıyorum sonuçta.”

“Atlas’ınki şu an daha yüksek.”

“Demek keramet fotoğraf paylaşımındaymış,” diyerek
güldü Erkin.

Alara’yla eşleştiği için hafta boyunca Aral’ın bu zama-
na dek hep yaptığı gibi kendi fotoğraflarını paylaşıp dur-
muştu Atlas. *Frame*, Atlas’ın ne kadar yakışıklı olduğunu
yeni fark etmişti. Ben dahil...

“Ben de Eva’nın kazanacağını düşünüyorum,” diyerek
konuyu değiştirdi Derin. “Fotoğraflar gerçekten çok gü-
zeldi ve etkileşimleri iyiydi.”

“Kaan da olabilir kazanan,” dedi Ela. “Paylaşımlarında
farklı bir tarz üzerinden gidince çok ilgi gördü.”

“Ya da Hakan,” dedi Yiğit. “Paylaştığı yazıyı okudum.
Etkileyiciydi.”

Kazananlar ve kaybedenler üzerine yorum yapmaya de-

vam ettiğimiz uzun bir sürenin sonunda nihayet gecenin sonuna geldik.

“Öncelikle, ilk *challenge*’ın kaybedenlerini açıklıyorum...” Sunucu elindeki kâğıda baktı, nefes alıp bize döndü. “Hem *Frame* etkileşimleri hem de *challenge*’daki durumu göz önüne alındığında, kaybeden kadın yarışmacımız...” Lidya uzanıp elimi tuttu. “Ezgi!”

Omzumun üstünden arkama dönerek Ezgi’ye baktım. Sadece gülümsüyordu.

“Bizimle duygu ve düşünceleri paylaşmak ister misin, Ezgiciğim?”

“Ben yazmakta iyiyimdir, konuşmakta değil. Ne hissettiğim ya da düşündüğümü merak edenler, bundan sonra yazacağım kitapları okuyabilirler...”

Yaşadıklarını bir şekilde kitaplarına aktardığını biliyordum. Bir roman yazıyordu, beş yüz sayfa sürüyordu karakterin öyküsü ama içinde bir yerlerde illa ki Ezgi’ye ait bir şey oluyordu. Bir cümle, bir karakter, bir olay ya da sadece duygu. Bazı kitaplar yalnızca hislerden oluşuyordu. Daha önce söylediğinden biliyordum. Kitaplarından birinde sadece hayal kırıklığı vardı. Yaşamının bir noktasında öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki bu his ona bir roman bile yazdırmıştı.

Bu yarışmadan çıktıktan sonra da bir kitap yazacaktı. Sosyal medyanın bize ne yaptığını anlatacaktı. Kamera arkasında neler yaşandığını herkese gösterecekti. Ama bunu öyle bir yapacaktı ki okuyanlar, yazılanların Fame Evi’yle ilgili olduğunu anlamayacaktı. Çünkü hayatın kendisi de bu ev gibiydi. Her insanın hayatı, kamera arkası ve önü olarak ikiye ayrılırdı. Her insan yüzünde bir maske taşır, bazen o maskeye dönüşürdü. Her insan kaybolur, sonra kendini bulur ama illa ki zamanla değişirdi.

Ezgi de bunları biliyordu ve bu yüzden yazacaktı. Çünkü bana söz vermişti. Evden ayrılacağını düşündüğümüz bu hafta içinde, öylesine bir gecede sohbet ederken bana bundan bahsetmişti. Beni yazacaktı, bunca zaman kendini yazdığı gibi... Beni, Fame Evi'ni, *Frame*'i, bütün bu olanları... Yazacaktı çünkü bunlar yaşanmıştı ve bir şekilde birilerine anlatılması gerekiyordu.

“Erkek yarışmacımız...”

Düşüncelerime ket vurup anın içine döndüm. Erkeklerin oturduğu kısma bakarak nefesimi tuttum.

“Emir!”

Rahatça soluklandım...

“Ne?”

“Ah, hadi be!”

“Duygu ve düşüncelerini bizimle paylaşmak ister misin?”

Kaan'ın yanında oturan Emir yenilgiyi gerçekten belemiyormuş gibiydi. “Ne diyebilirim ki...” dedi yerinden kalkarken. “Aslında istatistiklerim iyiydi... Yani Aral ya da Hakan dururken benim elenmiş olmam gerçekten ilginç.” Sanki söyleyecek çok şeyi vardı ama kulağına fısıldayan Suzan Hanım onu engelliyordu. “Yine de güzel bir yarışmaydı. Katıldığım ve sizlerle yarıştığım için memnunum.”

Evet, Suzan Hanım şimdi kesinlikle onun kulağındaydı... Ezgi'nin cümlelerini çürütmek ister gibi Emir'e yarışmayı öven bir konuşma yaptırmışlardı.

“Gelelim ikinci *challenge*'ımızın kaybedenlerine. Erkek yarışmacımız...” Dönüp o tarafa baktım. Erkin'in başı eğikti.

“Erkin!”

Gözlerini yerden kaldırmadı. Yanına gidip ona sarılmak istedim bir an ama kendimi tuttum. Benim yerime

ona Emir sarıldı. İkisi de elenmiş olmanın üzüntüsünü yaşıyordu.

Korkut Bey ona da konuşması için söz hakkı tanıyınca sadece omuz silkti. Neyse ki ekip bu isteğine saygı duydu ve onu zorlamadan, yani reyting malzemesi yaparak daha fazla incitmeden rahat bıraktı.

Sonra tekrar kâğıda döndü. “Kadın yarışmacımız...” Başını kaldırıp bize baktı, Lidya neredeyse tınaklarını koluna geçirmek üzereydi.

“Lidya!”

Yenilgiyi görüp anlayarak elini gevşetti, dönüp ona sarıldı. Nasıl hissettiğimden emin değildim. Kollarımda sessizce ağlıyor olması her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Burnumun ucu sızlıyor, gözlerimin nemlendiğini hissediyordum.

“Duygu ve düşüncelerini alabilir miyiz, Lidyacığım?”

Lidya kesik kesik ağlamaya devam ederken benden ayrıldı, gözyaşlarını elinin tersiyle sildikten sonra sunucuya döndü. “Finali görmeyi çok istiyordum. Kazanmak değil ama o geceye kadar evde kalmak hayalimdi.” Sonra beni gösterdi. “Eva şimdi bensiz ne yapacak? Ben onsuz çok zorlanmıştım...”

Sunucu üzölmüş gibi başını salladı.

“Bu kadar dramatize etmenize gerek var mı gerçekten?” dedi İzel. Bunu ona Suzan Hanım’ın söylediğini düşünüyordum. Bu gece hiç olmadığı kadar sessiz kalmıştı. Bir noktada kendini göstermesi ve beraberinde kaos getirmesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı. “Alt tarafı bir hafta ayrı kalacaksınız...”

“Kapa çeneni!”

“Sana acı eşiğini biraz yükseltmeni tavsiye ederim. Her yara canını bu kadar çok yakacak olursa hayata erken veda edersin.”

“İzel,” dedim sakinlikle. “Lütfen sus.”

“Sen de ona karşılık ver,” dedi Suzan Hanım fısıltıyla. Dudaklarım titredi. Yine de dediğini yaptım. “Yoksa kötü olacak.”

“Ne olacak mesela?” dedi İzel.

Yan yana oturuyorduk ama ekibin birbirimize fiziksel zarar vermemizi isteyeceğini sanmıyordum. Bunun rahatlığıyla, “Senin acı eşiğinin yüksekliğini ölçmek zorunda kalacağız,” dedim.

“Beni üzebileceğini mi sanıyorsun?” dedi küçümsercesine bakarken. İşte bildiğim ve tanıdığım İzel buydu. Son iki haftadır nerelerdeydi acaba?

“Daha önce üzdüğüme göre...”

Gözlerini kıstı. Dudakları tekrar bir şey söylemek üzere aralanmıştı ki sunucu araya girdi.

“Kızlar! Bitirmeme izin verin lütfen...”

Ona döndük ama Lidya kollarını bana sarmış, ağlamaya devam ediyordu. Ellerim, karnımın üstündeki kolunu tutuyordu.

“Gelelim kazananlara.” Papyonunu düzeltti, bunu duraksamak için yaptığına emindim. “Fakat öncesinde, bu haftanın ödülünden bahsedeceğim.”

“Ay, çok heyecanlı!” dedi İzel. Bir anda ruh hâli değişmişti, az önceki o çirkef kızdan eser yoktu şimdi.

“Ödülümüz, üç gün iki gecelik bir Paris tatili!”

Fısıltı sonrasında alkış tufanı koptu. Lidya’nın kollarını tutan ellerimle yavaşça ödülü alkışladım, sonra tekrar ona tuttum. Hiç bırakmak istemiyormuşum gibi.

“Kazanan dört yarışmacımız da bu ödülün sahibi olacak.”

“Vay canına,” dedi Hakan. “Gerçekten çok iyi.”

“Son haftanın hakkı da buydu zaten,” dedi Yiğit.

“Tam Fame Evi’nden beklenecek bir hareket,” diye övgü dolu bir yorum yaptı Ela ama bunu Suzan Hanım’ın söyletiği barizdi.

“Bakalım bu harika ödülü kimler kapmış?” Elindeki kâğıda bakıp kameralara döndü. “İlk *challenge*’ın kazananı... İzel!”

Kimse şaşırmadı, hepimiz bunu zaten bekliyorduk.

“Erkek yarışmacımız ise... Aral!”

Fakat bunu kimse beklemiyordu. Bütün gözler irice açılarak Aral’a döndü. Karşısındaki kameraya dudaklarında buruk bir tebessüm varken bakıyordu.

Sonra bana döndü, gülümsemesi o çok sevdiğim çarpık gülümsemeye dönüştü. Neler olduğunu anlamadım. Onu yenmek için seçmiştim ama yenilen bendim. Hiçbir şeyin sandığı kadar kolay olmadığını anlasın istemiştim ama onun her şeyi bir şekilde kolaylaştırabildiğini anlayan ben olmuştum.

“Ama bu nasıl olur?” diye sordum kendimi tutamayarak.

“Sadece bir buçuk saatte aldığı etkileşimle hepimizi geride bıraktı, öyle mi?” diye inanamıyormuş gibi sordu Atlas.

tg: @kaktusun

“Bu imkânsız!” dedi Emir.

“Verileri görmek istiyorum,” dedi Kaan.

“Aslında ortada video bile yok, değil mi?” diyerek iyice paranoyaklaştığını gösterdi Yiğit.

İzel hepimizden önce attığı sevinç nidasını tamamlamak ister gibi “Aşkım! tatile çıkıyoruz resmen. Bu harika!” dedi. Birbirleriyle ilgilenmediklerini bilmeme rağmen kıskanmadan edemedim.

“Evet, Aral... Söz sende. Herkes merak ediyor. Nasıl bir *vlog* paylaştın ki sadece bir buçuk saatte aldığın et-

kileşimle hafta boyunca emek veren arkadaşlarını geride bıraktın?”

“Ruhumu gösterdim, *Frame* de sevdi...”

Bana taş attığını bilsem de gülümsedim. Hiç olmazsa artık sadece bedenden ibaret olduğunu düşünmüyordu.

“Gece biter bitmez şu videoyu izleyeceğim,” dedi Erkin. Bunu ben de yapacaktım. Meraktan ölüyordum.

“Gelelim ikinci *challenge*’ı kazanan erkek yarışmacıma-za...” Gözler erkeklerin tarafındayken birinde sabitlendi. “Yiğit!”

Başım sağa dönük durduğundan yanımda oturan İzel’i de ister istemez görüyordum. Sanki Yiğit’in ismini duyunca hafiften gülümsemişti. Ya da bana öyle geliyordu...

“Ne düşünüyorsun bakalım?”

Bizimle konuşmadan önce Erkin’e döndü. “Kusura bakma, senin de hesabını spam’letmek zorunda kaldım ama...” Vicdanını rahatlatmak istediği belliydi. Erkin’in anlayışla karşılar gibi baş sallaması buna yeterli oldu. Sunucuya dönüp teşekkür konuşması yaptı.

Sıra kadın yarışmacıya geldi...

Lidya burnunu çekti, az da olsa sakinleşmişti.

Korkut Bey elindeki kâğıda son kez baktı ve “Tasadüfe bakın ki bu yarışmacımız da Aral gibi biz yayına girdikten sonra *challenge*’a katılarak kazanan olmuş...” dedi. Yutkundum.

“Ve takipçilerinin eşleştiği kişinin hesabını spam’lemeleri sadece on üç dakika sürmüştü.” Ah, bu on üç yok muydu...

“Kim ki ya?”

“Of, çok merak ettim.”

Lidya’nın bana sarılan kolları gevşedi, eşzamanlı olarak sunucu “Eva!” diye bağırdı. Başı hâlâ omzuma yaslıydı ama bana baktığını biliyordum.

Saniyeler sonra gözyaşı aktı.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye ayıplar gibi sordu İzel. “O senin en yakın arkadaşındı!” Sonra uzanıp başını omzundan ayıran Lidya’ya baktı. “Gördün mü? Sen elendiğin için değil de onu yalnız bıraktığın için üzülürken meğer elenmene sebep olan zaten oymuş!”

Lidya artık bana sarılmıyordu.

“Doğrusu, bizi şaşırttın,” dedi Korkut Bey.

“Hem de ne şaşırtma...” dedi Alara.

“Bunu ben bile yapmazdım,” dedi İzel. “Ah, canım benim... Nasıl da her şeyden habersiz gözyaşı döktün ama!”

“İzel!”

“Ne var be?” diye bağırdı. “Bunu sen değil de o yapsaydı şimdi elenmemiş olacaktı. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Derin. “*Challenge*’a katılmasan bile evde kalacağın belliydi. Katılmak zorunda değildin.”

“Çünkü daha önce hiç ödül kazanmadı,” dedi İzel benim yerime. Sonra tükürürcesine devam etti. “Ödül alabilmek için en yakın arkadaşını sattın!”

“Demek herkesin bir gün yadırgadığını yaşadığı doğruymuş,” dedi Erkin.

“Yazıklar olsun.”

“Abartmayın arkadaşlar,” dedi Yiğit. “Alt tarafı bir yarışma...”

“Evet, çok üstüne gittiniz kızın. Yeter,” dedi Kaan. Fakat o da en az diğerleri kadar hayretler içindeydi.

“Burada öfkelenmesi gereken tek bir kişi var, o da Lidya,” dedi Atlas. “O sesini çıkarmazken size konuşmak düşmez.”

“Ağlamaktan sesini çıkaramıyor olabilir mi?” dedi İzel. “Bitap düştü resmen... Yazık.”

Hiç konuşmadığım, Lidya'nın da hiç konuşmadığı uzun bir süreden sonra geceyi sonlandırdık. Kameralar, evden ayrılacak olanlara veda etmemiz için çevrimdışı olunca yanımdaki Lidya'ya döndüm. Hızlıca yerinden kalkıp çabkatinı terk etti.

Peşinden gidecekken İzel'in elini omzumda bulunca duraksadım. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. "Hiç sırası değil!"

"Sadece şans dilemek istedim," dedi, yayın boyunca kullandığı sestten farklı bir ton kullanarak. "Çocukluk arkadaşları önemlidir. Git ve gönlünü al."

Karşılık vermeme beklemeden yanımdan geçip gitti. Neye şaşıracağımı bilemez hâlde kattan ayrılmak üzere kapıya yönelmiştim ki benden açıklama bekleyen gözleri fark ettim.

"Sonra arkadaşlar," dedim her birine tek tek bakarken. "Lütfen, sonra..."

Yatak odalarının bulunduğu kata inip kendi odama girdiğimde Lidya'yı bavullarını kapı önüne çıkarırken buldum. Ne çabuk hazırlamıştı öyle...

"Özür—"

"Dileme," diyerek yanımdan geçti, kapı önüne bir bavul daha koydu. Tekrar dönüp yatağına doğru ilerledi.

"Böyle olsun istemedim. Ama biliyorsun, bu bir yarışma ve—"

"Eva," diyerek durdu. Gözyaşlarını çoktan silmiş ve kendini sakinleştirmişti. "Hesabımı spam'lettiğin için sana kumadım ya da kırılmadım."

"Öyleyse?" dedim devam etmesini isteyerek. "Sorun ne"

"Sorun, bana hesabımı spam'letmek istediğini ya spam'leteceğini söylememen. Sorun, benim bunu di herkesle aynı anda öğrenmem. Sorun, senin bana ihe etmen!"

“Ben sana ihanet etmedim,” der demez dejavu yaşadım. Çok değil, daha bir hafta önce bu cümleyi Erkin kurmuştu. Onun yakın arkadaşım olduğunu söyleyip bana bunu nasıl yapabildiğini sorarak onu ne büyük öfkeyle namıştım ama... Şimdi Erkin’in bana yaşattığını ben İda’ya yaşıyordum.

“Bu basbayağı arkadan iş çevirmek. Yayından biraz önce bile değil, yayından sonra spam’letme işlemini başlatmışsın çünkü yayın sırasında bunu bileyim istemedin.”

“Son anda karar verdim.”

“İzel haklı,” dedi yüzünü buruşturarak. “Ben bir de apple gibi yarışmadan eleniyorum diye değil, seni yalnız bırakıyorum diye üzülüp ağladım.”

Sonra yeniden gözyaşlarına boğulacağını düşünmüş olmalı ki hızlıca yanımdan geçti. Onu yakalamak istesem yapmadım. Bu gönül almalık bir mesele değildi.

Kapıyı çarparak odadan ayrılmasından sonra yere çöpep hüüngür hüüngür ağlamaya başladım.

Ayıpladığım ne varsa yapıyor, kaçtığım ne varsa bir kilde ona yakalanıyordum. Hiç istemediğim birine dönüşüyor, bazen bunu fark etmeme rağmen kendime engel olmuyordum. İnsan ün ve para uğruna ne kadar ileri gidebilir, bilmiyordum ama artık emin olduğum bir şey vardı: Bu yol, beni kendimden uzaklaştırmıştı.

Hiçkırıklarımın arasından kapının açılma sesini duydum. Gelenin geldiğini düşünerek başımı kaldırdım. Ancak gelen İzel’di. Şimdi en çok ona ihtiyacım vardı ama garip bir kilde en çok onun yanında olmak istemiyordum.

Birkaç büyük adımda yanıma gelip dizlerinin üstüne oturarak karşıma oturdu. Elini kaldırıp yüzüme yapışan elleri geriye itti, gözyaşlarımı sildi. Ama beni tutup kendime çekmedi, bana sarılmak istemedi.

“Şimdi anladın mı?” diye sordu kısa bir süre sonra. Ne

demek istediğini anlamadığımı belli edercesine kaşlarını çattım. “Evden neden gitmeni istediğimi şimdi anladın mı?”

“Nasıl yani, böyle bir şey yapacağımı biliyor muydun?”

“O gün diskalifiye olmasaydın çok daha kötülerini yaparak devam edecektin yarışmaya. Bu yüzden gitmeni istedim ama sen geri geldin ve sonunda korktuğum şeye dönüştüğünü herkese gösterdin.”

“Ama bu benim ikinci şansım,” dedim burnumu çekerek. “Boşa gitmesine izin veremem.”

“Ah, tatlı Eva...” dedi yumuşak sesiyle. Başparmağı elmacık kemiğimde dolaştı. “Asıl diskalifiye olman ikinci şansındı. Geri dönerek iyi bir insan olma şansını kaybettin.”

Sonra elini yüzümden uzaklaştırıp cebine götürdü. Çıkardığı kırmızı anahtarı avucumun içine bıraktıktan sonra ödadan ayrıldı.

- B Ö L Ü M 2 1 -

İLK ADIM

Kâbuslar peşimi bırakmıyor, hep Lidya'yı ağlarken görüyordum. Saat başı uyanarak boş yatağına bakıyor, ağlayarak yeniden uykuya dalıyordum.

En sonunda bu kısır döngüye dur diyerek gözlerimi açtım. Dirseklerimin üzerinde doğrularak Ela'nın yatağına baktım. Topladığı yatağının üstünde bağdaş kurarak oturmuş, kitap okuyordu. Muhtemelen yine gün doğmadan namaz kılmak için uyanmış, sonrasında bizi bu şekilde beklemeyi tercih etmişti.

"Günaydın," dedim, güneşin çoktan doğduğunu görerek.

"Günaydın," dedi soğuk bir sesle. Ezgi gibi o da bana tavırlıydı. Bana bunu yapmamı teklif eden kendileriydi ama Lidya gibi onlar da bunu yaptığım için değil, bunu gizlice yaptığım için kızgındı.

Üstüne düşmeyip yatağımdan çıktıktan sonra banyoya doğru yol aldım. İçeri girdiğimde lavabonun önünde durup soluklanmam gerekti. Dün gecedен sonra ciğerlerime bir ağırlık çökmüştü sanki. Nefes almak eskisinden daha güç geliyordu.

Aynadaki yansıma baktım. Ellerimle lavabodan destek alırken gözlerim yüzümü inceliyordu. Şişmiş gözlerim, morarmış göz altı torbalarım ya da tek gecede rengini kaybetmiş gibi duran saçlarım değildi ilgimi çeken. Taktığım maskeyi arıyordum. Duygu'nun düşürmeye geldiğini söylediği maskeyi... Ama bulamıyordum.

Başımı iki yana sallayıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Ilık suyun altında geçirdiğim dakikalardan sonra tekrar aynanın önüne geçtim. Dönüştüğüm kişiye iğrenerek bakarken saçlarımı hızlıca kuruttuktan sonra banyodan çıkıp hemen karşısındaki kapıdan geçerek giyinme odasına girdim. Öğleden önceki ilk uçakla yola çıkacağımız için hızlıca giyinip üç günlük valiz hazırlamaya koyuldum.

Tekrar odaya döndüğümde Ela'yı göremedim. Zaten surat asmaya devam ederek bir de o moralimi bozacaksa görmesem daha iyi olurdu.

Yatağımı toplamak için hareketlenmişken yastığın altındaki notu gördüm.

Lütfen üzülme. Ben hâlâ buradayım.

Birkaç hafta önce olsa kâğıdı sinirle yırtıp atarak "Evet, sorun da bu!" diye bağıırdım. Ama zaman şimdiyi gösteriyordu ve işler çok değişmişti.

Kahvaltı için aşağıya inmeden önce cesaretimi toplayarak telefonuma baktım. Babamdan 8 cevapsız çağrı vardı ve çok daha fazla mesaj... Onu daha fazla endişelendirmek istemediğimden mesajlara bakmadan aramayı başlattım.

Çok geçmeden, "Eva!" diyerek açtı telefonu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim sakince. "Sen nasılsın?"

"Dün gece ne yaptığının farkında mısın?"

Yatağımın ayak ucuna geçip oturdum. "Evet."

“Ama neden? O Celal denen herif mi istedi yoksa?”

“Hayır.”

“Kendi isteğinle yaptın yani?”

İsimsiz’in kararımı etkilediğini bilmesine gerek yoktu bence... Görebilirmiş gibi kafamı salladım, ardından, “Evet, öyle oldu,” dedim.

“Fakat, güzel kızım,” diye daha ılımlı bir sesle devam etti. “Ne gerek vardı ki böyle bir şeye?”

“Ödül kazandım işte,” dedim konuyu kapatmasını isteyerek. “Daha önce hiç kazanmamıştım.”

“Bunun için yaptığını düşünmüyorum,” dedi beni tanıdığını kanıtlarcasına. “Basit bir ödül için Lidya’ya bunu yapmış olamazsın.”

“Yarışmanın bitmesine bir hafta kaldı,” dedim fazlasını anlatamayacağımı bilsin diye. “Sonra evdeyim.”

“Şimdi çık gel diyemem sana,” diyerek pes etti. “Ama ne olursun daha ileri gitme.” Ün ve para uğruna...

“Seni çok seviyorum,” deyip öpücükler gönderdim. Karşılık aldıktan sonra telefonu kapattım.

İçim hiç rahat değilken *Frame*’e girdim. Aşağı kata inmek üzere merdivenleri inerken korkarak açtığım profiline bakıyordum. Dün gecedен sonra tam elli yedi bin yeni takipçi gelmişti. Bu daha önce hiç yaşanmamış bir şeydi. An itibarıyla dört yüz yirmi bin takipçim vardı. Bu, yürüdüğüm yolun sonunda ışık olduğunun habercisiydi.

Uçaktan inene dek kimse benimle konuşmadı. Ekipten beş kişi bizimle Paris’e gelmişti. Dördü kameramanlık yaparken biri organizatörlüğümüzü yapacaktı. Dün gece dolayısıyla canım epey sıkkın olduğu için tatilin keyfini

çıkaramayacağımı düşünüyordum. Lidya'ya uçağa bine ne dek ve indikten sonra çok mesaj yazmışım ama hiçbirini yanıtlamamıştı.

Kalacağımız otele geldiğimizde, beklediğimin aksine her birimize ayrı oda verildi. İzel'le aynı odayı paylaşmayacağımızı öğrenmek benim kadar onu da sevindirmiş gibi görünüyordu.

“Bir saat sonra lobide buluşalım,” dedi organizasyon sorumlusu Umay Hanım.

“Tamamdır.”

Asansöre doğru ilerlemeden önce kameralardan ikisi çevrimiçi oldu. İzel anında role girip valizlerini verdiği *bellboy*'un peşine takıldı. Aral'la aynı asansöre bindiler.

Yiğit'le ben de yanındaki asansöre girdik. Kameraman kendini göstermeden sadece ikimizi kadrja alabiliyor muydu, merak ediyordum doğrusu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Yiğit laf olsun diye.

“Eh,” dedim omuz silkerek. “Biraz yorulmuş olabilirim.”

“Yemeğe kadar dinlenmiş olursun.”

Başımı salladım. “Umarım.”

Asansörün kapısı açıldı, aynı katta olduğumuz için birlikte çıktık. Kameraman önümüze geçerek geri geri attığı adımlarla Yiğit'in odasına doğru yol aldı. Önce Yiğit odasına girdi, kısa süren çekimden sonra kameramanın koridorun sonundaki odama doğru ilerledik. Duvardaki tablolara bakarak ilerliyor, *bellboy* ve kameramanın hızına ayak uydurmaya çalışıyordum.

Beyaz rengin hâkim olduğu odaya girdikten sonra koşar adımlarla pencerenin önüne geçip perdeyi aralayarak manzaraya baktım. On birinci kattaydık ve Eyfel Kulesi'ni rahatlıkla görebiliyordum.

“Harika!” dedim kameramanın yanında olduğunu bilirken, Sonra odaya da hayran kalmış gibi davranarak görevimi tamamlamış oldum. Kamera çevrindiği oldu, soluklanıp olan biteni anlamaya çalışan *bellboy*’a dönerek bahşış verdim.

Odada yalnız kaldığımdaysa yaptığım ilk iş duşa girmek oldu. Sıcak su bütün yorgunluğumu alıp götürmeye yetmişken buluşma saatine yarım saatten az kaldığını bilerek hazırlanmaya başladım. Saçlarıma sardığım havlu ilk ıslaklığı almak içindi. O sırada ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Acaba nasıl bir mekâna gidecektik?

Her halükârda yanımda getirdiğim kıyafetlerin uygun olacağını biliyordum. Kırık beyaz tonundaki mini elbisemi giymeye karar verdikten sonra saçlarımı kurulamak üzere banyoya döndüm.

Tam vaktinde hazırlanmış bir hâlde lobideydim ancak tek başımaydım. Lidya’ya bir mesaj daha bıraktıktan sonra, “Diğerleriyle konuştunuz mu?” diye sordum Umay Hanım’a. Kameralardan biri beni görür görmez çevrimiçi olmuştu bile.

“Aral iniyor.”

“Yiğit ve İzel?”

Derken asansörün kapısı açıldı ve Yiğit’i gördüm. Onları sonra Aral da geldi, yüzüme bakmamaya devam ediyordu.

Aradan on beş dakika geçti. İzel’den hâlâ ses seda yoktu.

“Acaba kontrol mü etseniz?” diye sordum. Bekletilenekten nefret etmemin yanında başına bir şey gelip gelmediğini merak ediyordum. Aramalarımızın hiçbirini açmamıştı.

“Tekrar arayalım.”

“İzel bu,” dedi Aral endişeden uzak bir sesle. “Makyaj yapıyor.”

Biraz daha bekledik ve buluşma saatinden tam yirmi beş dakika sonra İzel asansörden indi. Eliyle saçlarını savurarak bize doğru yürürken ona doğru birkaç adım attım.

Yanımıza geldiğinde geç kaldığı için özür dileyeceğini sansam da “Araç hazır mı?” diye sordu sadece.

Gözlerimi devirdim. Ondan mahcubiyet duygusunu hissetmesini beklemek benim aptallığımdı.

“Hazır,” dedi Umay Hanım. “Çıkabiliriz.”

Yiğit yanımda yürürken sakın olmamı söylese de İzel’in tatilimizi burnumuzdan getireceğini anladığımdan burnumdan soluyordum. Uzun araca bindiğimizde Aral ve İzel çifte kumru olduklarından diz dize oturmayı tercih ettiler, Yiğit ve ben de karşılarına geçtik. Kameramanlardan biri onların, diğeri bizim yanımızdaydı. Umay Hanım ise ön yolcu koltuğundaydı.

İzel’in lobiye inmesinden daha kısa süren yolculuğun sonunda araba durdu. Önce kameramanlar, sonra Yiğit indi. Uzattığı elini tutarak ben de indim.

Yol boyunca Paris sokaklarını izlememişim gibi bir de bulunduğumuz konumda etrafı incelemeye başladım. Sonra Umay Hanım’ın yönlendirmesiyle dar bir kapıdan geçtik. Merdivenleri güç bela çıkararak kata vardığımızda beklemediğim güzellikte bir ortamla karşılaştım. İçerideki müzik ruhu mest eden cinstendi.

Terasa çıkarak rezerve edilmiş masaya geçtik. Aral ve İzel karşılıklı oturunca Yiğit’le benim de onlara göre oturmamız gerekti. Aral yanımdaydı ve bu biraz rahatsız ediciydi.

Kameralar bizi uzaktan gözlüyordu.

Aral daha önce Paris’e geldiği için yemek konusunda bize önerilerde bulundu. Onun damak zevkine güvenerek tercihi ona bıraktık. Kırmızı eti çok sevmesem de önüne bırakılan bifteğe bayılmışım.

“Gerçekten harika!” dedi İzel. “Bu işi biliyorsun.”

Orta pişmiş et İzel’in ellerinde can çekişirken bu yorumu sadece kameralara oynadığı için yaptığı belliydi. Yiğit de kendine has bilgileriyle ana yemeği ve daha önce masaya getirilmiş ara sıcakları yorumladı.

Konuşmalara dahil olacak hatta kulak kabartacak hâlde olmadığımdan gün boyu yaptığım gibi yemekte de sessizliğe gömülüp karnımı doyurmakla meşgul oldum. Yemek sonrası söyledikleri sufle geldiğinde moralimin biraz olsun düzeleceğine inanıyordum. Çikolata her zaman en iyi dosttu.

İzel’in abartılı bir ses çıkararak övdüğü sufle benim de hoşuma gitmişti. Aral iki kaşıktan fazlasını almayıp önündeki şarabı yudumlamaya devam etti.

“Burdan sonra ne yapıyoruz?” diye sordu Yiğit.

“Sizi bilmem ama bizim planımız var,” dedi İzel.

“Öyle mi?” diyerek konuşmaya dahil oldum. “Neymiş?”

“Neden merak ettin?”

“Biz de katılmak isteriz belki diye.”

“Katılmanızı isteseydim davet ederdim, değil mi?”

Tersleyeceğim anda Aral’ın elini bacağımda hissettim. İrkilerek ona döndüğümde bana sakın olmamı ister gibi bakıyordu. Dün gecedен beri ilk kez benimle iletişim kurduğu için şaşkın, bacağıma dokunan eli yüzünden heyecan dolu bir gerginlik içindeydim.

İzel’e dönüp “İyi, takılın siz sevgilinle...” dedim son kelimeyi vurgulayarak.

Aral elini bacağımdan yavaşça çekti.

Geceyi Yiğit’le otele dönerek sonlandırdık. Diğer ikisinin nereye gittiğini öğrenememiştim.

Asansöre bindiğimizde, “İstersen çıkıp gezelim,” dedi Yiğit. “Çok yorgun değilsen tabii.”

Bunu beni düşündüğü için teklif ettiğini biliyordum. Çünkü Aral'la İzel'i hem de Paris gibi bir yerde yalnız başına bırakmış olmak beni fena hâlde bozmuştu ve Yiğit'in de bunu fark etmemiş olması imkânsızdı. Zihnimde Aral'la İzel'in Eyfel Kulesi'ne çıkıp birbirlerine gerçekten de âşık olduklarını itiraf ettikleriyle ilgili senaryolar dönüp dururken başımı iki yana salladım.

“Uyusam daha iyi olacak. Yarın tüm gün gezeceğiz zaten.” Ekip sonraki günün planını yapmıştı bile. Gezilecek yerler, tadılacak lezzetler ve tabii ki oynayacağımız bir kurgu vardı.

“Haklısın,” dedi saatin daha on buçuk olduğunu bilmesine rağmen. “Fakat uyumadan önce *Frame*'e baksan iyi edersin.” Sonra asansörün kapısı açıldı, ne demek istediğini sormak yerine kendi gözlerimle görmek istedim. İkimiz de odalarımıza çekildik.

Aslında otele gelmeden önce planım gerçekten ılık bir düşün ardından yatağıma girip uyumaktı. Fakat Yiğit'in söyledikleri içime kurt düşürdü. Alara'yla ödül yemeklerinden sonra Aral'ın fotoğraf paylaşıp altına kırmızı kalp bıraktığını hatırlıyordum. İzel'le tatil ödülü kazanmışlardı. Onunla da fotoğraf paylaşmış olabilir miydi?

Giyindikten sonra, duşa girmeden önce şarja taktığım telefonumu alıp yatağa atladım. Bağdaş kurduktan sonra *Frame*'e girip takip ettiklerim arasında Aral'ı buldum. Profiline girdiğimdeyse yaşadığım şaşkınlık paha biçilmezdi.

Hayır, İzel'le fotoğraf paylaşmamıştı.

Paylaştığı son gönderi bir *vlog*'du ve *vlog*'unda ben vardım.

Dün gece o kadar kötü sonlanmıştı ki Aral'ın yayına girmeden hemen önce *vlog* paylaştığını ve tatil ödülünü

bu sayede kazandığını tamamen unutmuştum. Günlerdir sabırsızlıkla beklediğim vlog videosu şimdi parmakları-
nın ucundaydı ama ben başlatmaya korkuyordum. Çün-
kü paylaştığı videonun kapak görselinde İzel ya da bir
başkası değil, sadece ben vardım ve bugün konuyla ilgili
tek yorumda bulunmamıştım. Belki de bana gün boyu bu
kadar tavrılı davranmasının nedenlerinden biri de buydu.
İzlemediğimi bilmediğinden onu umursamadığımı düşün-
müş olmalıydı.

Daha fazla dayanamayıp "İlk Adım" isimli videoya tık-
ladım.

"Herkes merhaba," diye başlıyordu Aral. "Bildiğiniz
üzere yer değiştirme challenge'ı sebebiyle vlog çekmem
gerekıyor... Açıkçası bu eve gelmeden önce hiç vlog çek-
medim. Daha önce sizinle video bile paylaşmadım." Ofla-
dı. "Bu yüzden şimdi biraz araştırma yapmam gerekti ve
sonunda kendim için bir vlog konusu seçtim." Oturduğu
yerde kıpırdandı, ağı bozuldu ama çok geçmeden düzeltti.
"Evden çıkamadığım için yapabileceğim şeyler sınırlı du-
ruyor olabilir. Fame Evi'ndeki bir günüm, spor rutinin,
kahvaltıda ne yiyorum vs." Hafifçe gülümsedi. "Ama be-
nim daha iyi bir fikrim var. Bu bir aşk vlog'u olacak. Ona
nasıl âşık olduğumu izleyeceksiniz."

"Ne?"

Düşündüğüm şey olamazdı, değil mi?

Bu bir şaka olmalıydı.

Ancak gerçek olsun diye her şeyimi vereceğime de şüp-
he yoktu.

Ekran kararıp yeniden açıldı. "Bugün Fame Evi'ndeki
ilk günüm. Ve daha şimdiden bu evin bana iyi geleceğini
görebiliyorum." Sırıttı. "Ayrıca burada yarışmadan daha
ilgi çekici bir şey var."

"Sekizinci gündeyiz. Keyfimin yerinde olduğunu söyle-

yebilirim. Kızıl bebek sandığımdan daha çok ilgimi çekmiş bir durumda. Bir süredir onu gözlemliyorum. Çektiği vlog'larda olduğundan daha samimi... Umarım hakkında yanlışmıyordur." Kamera kaydı, sonra açtı düzeldi. "Bu arada bugün bana kırmızı bir kalp için trip attı." Yüksek sesle kahkaha attı.

"Onuncu gün. Bana deli gibi âşık, bunu gözlerinden biliyorum. Ama kendini benden uzak tutuyor. Bunu neden yaptığını anlamıyorum." Dudaklarını sıkıntılı bir şekilde gerdi. "En iyisi onunla kameraların kapandığı bir vakitte konuşmak."

"Teklifimi kabul etti. İstedğim şekilde cevaplar alamam da Alara'yla sevgili olduğumu sandığı için kendini benden uzak tuttuğunu anladım. Ona bunun bir oyun olduğunu söylesem de bana inanmadı."

"Sanırım ondan hoşlanmaya başladım." Yanaklarını yışırıp tuttuğu nefesi verdi. "Bunu kameraya karşı bile olsa dile getirmek gerçekten zordu."

"Frame onu linçlemeye başladı. Hassas kalpler için dünya cehennemdir, demişler. Eva için Frame de Fame Evi de cehennemden beter."

"Neyse ki odalarımız yan yana. Bu gece sigara için cama çıktığımda denk geldik. Dertleştik biraz. Ona iyi geldiğimi hissediyorum." Gülümsedi. "Birine iyi gelmek güzel bir hismiş."

"Atlas'la sevgili olduklarını açıkladılar." Gözlerini devirdi ama bu konu yüzünden epey rahatsızlık duyduğu da belliydi. "Oyun olduğunu biliyorum. Sorun yok."

"Bugün ona artık benden hoşlandığını itiraf etmesi gerektiğini söyledim. İnkâr etmeye devam etti. Acaba ilk adımı benden mi bekliyor?" Düşünür gibi yaptı. "İkinci adım dediğin nasıl atılır ki?" Oflayıp çenesini kaşıdı. "Bilmiyorum, kafam çok karışık."

"Galiba ondan fena hald. Başlamıyorum."

"Bugün İzel'le kavga ettiler. Ev onun değiştiriyor."

"İşler karıştı. Son eleme gecesinden sonra hakkında diskalifiye kararı aldılar. Fakat tabii ki oylamayı biz yapacağız. Şimdi yanına gidip onunla konuşacağım."

Suratı asık bir şekilde bekledi bir süre. "Evde kalmak istediğini söylüyor. Bu şekilde ayrılmak istemezmiş. Kararına saygı duyup lehine oy vereceğim."

Yüzü neredeyse görünmüyordu, kaydı karanlık bir gecede başlatmıştı. "Saatlerdir gözüme uyku girmiyor. Daha önce çektiğim videoları izledim. İlk günden bu yana yaşanan her şeyi düşündüm. Aradaki değişim hiç hoşuma gitmedi. Evet, bu onun hayatı olabilir ama ellerinden kaçıp gitmesine göz yummasına da izin veremem."

"Gitti."

"Onu çok özliyorum. Keşke gitmeden önce ona hislemeden bahsedebilseydim. Ya da ona bir kez sarılabilsen."

"Daha iyidir, değil mi?" Bekledi, dudaklarını birbirine astırdı. "Yani sonuçta artık Fame Evi'nde değil. Üzülüyordur. Eskisi gibi mutludur. O neşeli hâllerine geri dönmüştür... Değil mi?"

"Geri döndü." Başını iki yana salladı. "Yapmamalıydı. Geri dönmemeliydi. Şimdi çok daha kötü olacak her şey." Antıyla nefesini verdi. "Artık bile isteye yapacak her şeyi."

"Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyor." Çaresizce ellerini kaçırdı. "Artık ilk adımı atmanın bir önemi kalmış gibi hissediyorum. Sanırım beni sevmiyor."

"Korktuğum başıma geliyor... Beni hâlâ kanayan yarıdan vurmaya kalktı."

"Onu öptüm." Dudakları içtenlikle kıvrıldı, gözlerinin

ışığı arttı. "Bana hâlâ deli gibi âşık." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ve sanırım ben de ona..."

Kalbim ağzımda atıyor, baş dönmesinin yanı sıra mide bulantısı da hissediyordum. Hasta düşmüş gibiydim. Şimdi girsem yatağa, günlerce hatta haftalarca çıkamazdım sanki. Bütün vücudumun uyuştüğünü, telefonu tutan ellerimin buz kestiğini fark edince hissettim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini, daha doğrusu bir şey yapmam gerekir mi onu bile bilmiyordum.

"Lidya," dedikten sonra ağlamaya başladım. Keşke şimdi onu arayıp bunu onunla konuşabilseydim...

Önce Lidya'ya bile isteye ihanet ettiğim için ağladım, sonra Aral'ın iki aydır düzenli olarak benim hakkımda videolar çekmesine duyduğum şaşkınlıktan ağladım, en sonunda da artık onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini bildiğim için mutluluktan ağladım.

Bir saatin sonunda ellerim harekete geçmek için cesaretlendi. Mesajlara girip adını bulduktan sonra yazmaya başladım.

Konuşmamız gerek.

Sonra, cevap gelene kadar videonun altına bırakılmış yorumları okumaya başladım.

f221: Lütfen şaka yaptığını söyle.

frr4: Eva ne alaka ya? :/

f59y: E hani sen İzel'le birlikteydin?

f167: İzel'den önce de Alara vardı arkadaşlar.

fe2o: Krala bak, iki ayda üç kız götürdü resmen.

İzindeyiz patron ;)

fet1: Terbiyesiz!

fe2o: Ne var be, Aral yapınca iyi de ben yapmak isteyince mi terbiyesiz oluyorum?

fey6: Kandırılmışız resmen. Her şey yalanmış...

fre4: Bunu senden hiç beklemezdim Aral.

fmm5: Eva'ya âşık olmak ne demek? Vizyonsuz musun?

f1o2: Ay değil mi ya, gerçekten delireceğim şimdi. İzel dururken bir del!

f487: Alara'yla ayrılıklarını atlatamadan şimdi Eva çıktı başımıza.

f321: Eva zaten her delikten çıkıyor. Kızı evden gönderdik, ne yaptı etti yine geldi.

f41u: Bu kadar üstüne gitmeseniz mi arkadaşlar? Adam âşık olmuş, n'apsın?

fre3: Aral seni takipten çıkıyorum.

f02y: Ben de. Yalancılarla işim olmaz.

Çoğunluk Aral'ın destekçisi değildi. Hem Alara'yla hem İzel'le olan birlikteliğinin sahte olduğunu öğrenen hayranları, kendilerini kandırılmış hissedip ona fena hâlde kızmışlardı. Sosyal medyada bulunduğu yıllar boyunca bir kez bile karalanmaya çalışılmamış olan Aral Sancak, bana olan aşkını itiraf ettiği bu videodan sonra linç edilmeye başlamıştı. Bunu öngördüğünü ve bile bile paylaştığını bilmek ise kalbimi daha da hızlandırıyordu. En çok önem verdiği şey sanal dünyadaki konumuydu ama bana ilk adımı atabilmek için yerinden olmaya razı gelmişti.

Gelen bazı yorumlara sahte hesabımdan yanıt verdiğim ve onlarla tartışmaya girdiğim esnada cevap geldi.

Aral:

Olur, konuşalım.

Bana karşı bir şeyler hissettiği doğruysa İzel’le bu gec için planları olduğu yalandı. Düşüncemden cesaretlene rek parmaklarımı hareket ettirdim.

Ama yüz yüze? Ve şimdi?

Biraz işim var.

O zaman işin bitince odama gelirsin.

Odana mı? Emin misin?

Evet.

Kalbim bana inat hızlanmaya devam ederken yeni mesaj bekliyordum. Bir süre çevrimiçi kaldı, sonra yazıyor... yazısını gördüm. Her ne yazdıysa sildi, tekrar yazdı, sildi ve sonunda sadece bir gülücük gönderip çevrimdışı oldu.

Neredeyse gece yarısıyken kapı çaldı. Uykuya dalmak üzere olmama rağmen sesi duyar duymaz yerimden fırladım. Koşar adımlarla yürüyüp kapının yanındaki boy aynasından kendime bakarak saçlarımı elimle şöyle bir düzelttim. Derin bir nefes aldım, verdim, tekrar aldıktan sonra kapıya döndüm.

Açtığımda elinde bir şarap şişesiyle karşımda duruyordu.

“Beni—” devam etmesine izin vermeden onu kendime çekerek sertçe öpmeye başladım.

Çünkü ruhumu gösterdim, demişti paylaştığı vlog için. Ruhumu gösterdim, Frame de sevdi...

- B Ö L Ü M 2 2 -

BEYAZ KALP

İnsan ruh eşiyle mi tamamlanırdı yoksa onu tamamlayan zamanla ruh eşine mi dönüşürdü, bilmezdim. Fakat artık ruh ve beden birlikteliğinin ne anlam ifade ettiğini anlamıştım.

En son ne zaman deliksiz bir uyku uyuduğumu hatırlamıyordum. Daha önce hiç bu kadar huzurlu bir uykudan uyandığımı da... Saçlarıma bırakılan busenin hissiyatına varmasaydım uyanıp kalkacağım da yoktu.

Mırıltılı bir ses eşliğinde kıpırdanınca bir kez daha öptü. "Günaydın, bir tanem."

Önce neler olduğunu idrak edemedim. Sonra geceyi hatırladım, onu odama davet ettiğimi ve onun da geldiğini... Daha içeri girmeden onu öpmeye başlamıştım, tabii o da bana karşılık vermeye... İkimizin de hem gerçekleşmesini çok uzun zamandır bekliyormuşuz gibi sabırsız, hem de daha önce birçok kez yaşamışız gibi rahat davrandığı bir gece geçirdik.

Rüya mı yoksa gerçek mi diye merak ederek göz kapaklarımı araladım. Hazırlanmış bir şekilde yanımda otu-

ruyordu, muhtemelen beni öpüp odadan çıkmayı planlamıştı.

Uyandığımı fark edince yüzümü incelemeyi bırakıp gülümsedi. Dün gecedен sonra kalbimin çarpması için gülümsemesinin yeterli olmayacağını, artık daha fazlasına gerek duyacağımı sanıyordum ki yanıldığımı anladım. Dudaklarının kıvrılışıyla birlikte kalbim dün gece attığı hızı yakalamak için çarpmaya başladı.

“Gidiyor muydun?” diye sordum uykulu bir sesle. Daha saat kaçtı ki? Biraz daha kalsa ne olurdu? Zaten geç bir saatte gelmişti ve neredeyse hiç konuşamamıştık.

Başını salladı. “Ekipten birileri kapıma dayanmadan önce gitsem iyi olacak.”

“Ama neden?” diye sızlanarak sordum.

“Duş almam gerek.”

“Burada al,” der demez ne söylediğimin farkına vardım ama artık çok geçti.

Muzip bir ifadeyle “Orada da mı?” diye sorup göz kırptı.

Utanarak örtüyü başıma kadar çektim. Ona bakmamı istedi, gitmesi gerektiğini söyleyince kahkaha attı. Sonra ne yapsa örtünün altından beni çıkaramayınca karnımı gıdıklamaya başladı. Ellerim gevşeyerek örtüyü bırakınca yüzüm açığa çıkmış oldu. Saçlarımla aynı renk olan yüzüm...

“Gerçekten mi?” diye sordu bana doğru eğilerek. “Dün gecedен sonra benden utandın mı?”

Gülümserken dudaklarımı yumuşak bir şekilde öptü. Ellerinden biri yatağın üstündeydi, diğeriyle yüzümün sol tarafını kavramıştı. Gittikçe sertleşen öpüşüne karşılık versem de kısa süre sonra geri çekildim.

Kaşlarını çattı. “N’oldu?”

“Sorularım var.”

"Bekleyemez mi?" diye sorarken dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı.

"Hayır."

"Ama daha birlikte duşa girecektik..."

Omzama vurdum. "Önemli!"

Pes ederek geri çekilse de pozisyonunu değiştirmedii. Tek ayağını altına almış bir şekilde otururken diğeriyle yere basıyordu.

Doğruluup sırtını yatak başlığına yasladım, bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımla sardım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Vazgeçtin galiba," deyince sessizliğimin uzun sürdüğünün farkına vardım.

"Hayır ama ilk önce ne sormam gerektiğine karar veremedim."

"Karışık sor," dedi basitmiş gibi. "Aklına ilk ne gelirse."

"Hım," dedim düşünceli bir sesle. "O zaman soruyorum. İlk videoyu çekmeye nasıl karar verdin? Yani benim tanıdığım, bildiğim Aral Sancak, daha bir gündür tanıdığım kızı önemseyip belki sonra ona izletirim umuduyla video çekmeye başlamaz."

"Belki sonra ona izletirim umuduyla çekmediğimi doğru," diye onayladı. "Sadece seninle ilk karşılaşmamızdan sonra evin *vlog*'unu çektiğini gördüm. Merak edip ben de yapmak istedim."

"Yani ilk video benimle ilgili değil miydi? Hani şu ilgi çekici buldum dediğin, şu yedi saniyelik olan."

Başını salladı. "Öncesi ve sonrası var o videonun. Diğer yarışmacılardan ve ilk günümün nasıl geçtiğinden de bahsediyorum orada."

"O hâlde bu *vlog* için o videonun diğer kısımlarını kestin."

“Evet. Bir süre böyle devam ettim zaten. Ne zaman ki kameraya bakıp ondan hoşlanıyorum galiba dedim, sonra sadece seni konuşur oldum.”

“Anladım.”

Elini kaldırıp dün gece yanında getirdiği şaraptan birer kadeh içtiğimiz sırada iltifat ettiği perçemlerimi düzeltti. “Başka soru?”

“Neden söylemedin?”

“Neyi?”

“Şeyi işte,” dedim yine sıcaklamaya başlamışken. “Benden hoşlandığını...” Aslında videoda âşık olduğunu söylüyordu ama daha hoşlandığı gerçeğine bile alışamamışken aşkı konuşamazdım.

“Her ne kadar emin olduğumu söylesem de beni sevdiğini bilmiyordum. Sonra da gitmen gerekti zaten. Eh, döndüğünde de benden nefret eder gibi olunca...”

“Kavuşamayan âşıklar gibi mi olmuşuz yani?”

Gülerek başını salladı. “Öyle olmuş.”

“Peki, bundan sonra ne olacak?”

“Bundan sonra derken?”

“*Frame*’de linçlemeye başladılar seni. Ne yapmayı planlıyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırarak mırıltılı bir ses çıkardı. “Sanırım önce Paris’in tadını çıkaracağım. Tabii, içinde sen varken.”

“Aral,” dedim söylediği ne kadar hoşuma gidip beni gülümsetmiş olsa da. “Bu önemli bir konu. Öyle boş verebileceğin bir mesele değil. Üstelik yarışmanın bitmesine bir hafta kaldı.”

“Sen benim için mi endişeleniyorsun?” diye sordu yapmacık bir şekilde hayret ederek. “Daha geçen hafta clenmem için planlar kuran sen değil miydin?”

“Çok aptalsın.”

Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. “Sen de çok tatlı...”

“Keyfin bilir. Daha çok linçlesinler seni de gör!”

“Eva,” dedi tınlı bir sesle. “Yıllardır bu sanal dünyanın içindeyim ama ilk kez beni mutlu eden bir şey paylaştığımı hissediyorum. Bırak da bunun keyfini süreyim.”

Âşıklar şehri Paris’te geçirdiğimiz üç gün iki gecelik tatilimizi, hayatım boyunca unutamayacağım anlar yaşayarak tamamladık.

İlk günün gecesinde Aral’ın paylaştığı videoyu izleyip onu odama davet etmemden sonra her şey bir anda değişti. Kendime, ona ve bize bakışım güzelleşti. Artık onu daha iyi anlıyor, kalbimde büyüttüğüm aşkı öldürmeye çalışmıyordum. Ona olan öfkem ya da kırgınlığım çabuk mu dindi diye düşünüp hayatı kendime zehretmiyordum. Çünkü Aral bana yalan söylememişti, beni aldatmamıştı, aşağılamamış ya da hırpalamamıştı. Sadece gitmemi istemişti, beni mahvedeceğini bildiği bu evden kaçıp kurtulmam için. Her ne kadar hâlâ bunu yapmaya hakkı olmadığını düşünsem de sadece iyiliğim için yaptığına inanıyordum. Bu yüzden o videoyu izledikten sonra durulmuştum. Bu yüzden beni ruhu olarak gören adamın karşımda değil, yanımda olmasına izin vermek istemiştim.

Neyse ki Lidya da en başından beri Aral’la sevgili olmamızın hayalini kurduğu için videoyu izler izlemez bana tebrik mesajı attı. Aral’la neler yaptığımızdan konuşunca aramız bir nebze de olsa düzelmiş oldu. Eleme gecesinde olanlarla ilgili yüzleşmeyi daha sonraya saklıyorduk. Şimdilik ikimiz de Aral’ın ilk adımının heyecanını yaşıyorduk.

İkinci günün sabahında planlanan saatte lobide buluştuk. İzel bizi görür görmez aramızda bir şeyler geçtiğini anladı. Sırıttı ama neyse ki bir şey söylemedi. Sonra gün boyu ekibin programına göre hareket ediyor gibi görünsek de kendi isteklerimizi gerçekleştirip durduk. Hatta bunu dördümüz birlikte yaptık. Sandığımın aksine İzel, Aral'ın paylaştığı video üzerinden prim yapmaya çalışmadı. Benimle sevgiliyken meğer Eva'yı seviyormuş, diyerek kendini mağdur gibi göstermedi. Ekip bizi gezdirirken ön plana çıkmaya da kalkışmadı. Alışık olmadığımız bir İzel'di bu ve zaten tatilin bu kadar güzel geçmesinin nedeni de buydu.

İkinci günün akşamında Aral'la birlikte Eyfel Kulesi'ne çıkıp baş başa yemek yedik. Ekip, Aral'ın son paylaştımından sonra bu anlarımızın işe yarar olacağını düşündüğünden kameramanlardan biri de bizimleydi.

İkinci günün gecesinde de Aral'la birlikte uyuduk. Yine hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Üçüncü günün sabahında yola çıkmak üzere otelden ayrıldık. Önce güzel bir mekânda durup kahvaltı yaptık, sonra havalimanına doğru yol aldık. Uçağa bindiğimizde Aral'ın telefonuyla ilgilendiğini görünce gelen kötü mesajları okuduğunu sanarak ona yaklaştım. Teselli cümleleri kuracakken mesaj okumak yerine fotoğraf paylaşımı yaptığını gördüm.

Fotoğrafta ikimiz vardık. Habersiz olan bu çekimi kameramanlardan biri yapmış olmalıydı. Üzerimdeki ince askılı siyah üste bakılacak olursa ikinci gün çekilmişti. Aral'la karşılıklı durmuş, birbirimize bakıyorduk.

Paylaşımın altına beyaz kalp bıraktığını görünce kaşlarımı çatarak "Bu ne şimdi?" diye sordum.

Onu izlediğimi yeni fark ederek dönüp "Ne?" diye meraklandı. "Fotoğrafı mı beğenmedin?"

“Fotoğrafi değil.”

“Öyleyse neyi?”

“Farkında mısın bilmiyorum ama beyaz kalp koymuşsun Aral.”

Suratıma alık alık baktı bir süre, sonra kahkahayı patlattı. Uçaktaki diğer yolcular rahatsız olmuş gibi sesler çıkınca bu hareketlerini garipsemeden edemedim. Aral’ın kahkaha atarkenki sesinden nasıl olur da rahatsızlık duyabilirdi ki bir insan?

“Sorun kalbin rengi mi yani?”

“Evet,” dedikten sonra kollarımı göğsümde çaprazladım. “Alara’yı paylaştığında kırmızı kalp koymuştun.”

“Beyaz saflığı, masumiyeti temsil eder ya, ondan beyaz kalp koymak istedim.”

“Demek Alara’yı ateşli bulurken beni saf buluyorsun!”

Gözlerini büyüttü. “Yok artık! Nasıl böyle bir anlam çıkarabildin?”

“Küstüm sana,” dedikten sonra başımı pencereye doğru çevirdim.

“Eva...”

“Uçak inene dek benimle konuşma. Uyuyacağım!”
Sonra çaktırmadan gülümsedim. Demek böyle bir şeydi, sevdiğin ve onun da seni sevdiğini bildiğin birine trip atmak...

Fame Evi’ne geldiğimizde geniş bahçe kapısı ardımızdan kapanınca kendimi tekrar bir hapishaneye girmiş gibi hissettim. Yine de nankörlük yapmayacaktım. Hiç olmazsa üç günlüğüne de olsa dışarı çıkmama hatta Paris’i görmeme izin vermişlerdi.

Cam kapıdan içeri girince Hakan'ı oturma grubuna oturmuş dergi karıştırırken buldum. Diğerleri odalarına çekilirken ben Hakan'ın yanına geçtim.

“N’aber?”

Dergiyi ayaklarını uzattığı kitap şeklindeki orta sehpanın üzerine attıktan sonra ellerini ensesinde birleştirip geriye doğru esneyerek “Sen anlat,” dedi. “Neler yaptın bakalım?”

Onunla sohbet etmenin keyfini biliyordum ama gezip gördüğüm yerlere dair sohbet etmenin tadına ilk kez varmıştım. Daha önce üç kez Paris’e gittiğini söylediğinde onu kıskansam da bundan sonra benim de sık sık gidebileceğimi düşünüyordum. Uzun uzun Paris’e ve başka nerelere gidebileceğimize dair konuştuk. Sonra Kaan da cam kapıdan geçerek yanımıza oturdu.

“Disneyland’e gittiniz mi peki?” diye sordu Paris’te neler yaptığımı bir de ona anlattıktan sonra. “Seversin orayı bence.”

Dudaklarımı büktüm. “Çok istedim ama vaktimiz kalmadı, gidemedik...”

“Üzülme,” diyerek kolunu omzuma attı Hakan. Beni kendine çekerek sarıldı. “Başka zaman birlikte gideriz.”

“Nereye birlikte gidiyorsunuz bakalım?” diye sorarak aramıza katıldı Atlas.

Derin de hemen yanındaydı. Bana gülümsediğini görünce ben de hafifçe gülümsedim. Üç gün önce hiçbirini benimle konuşmuyordu ama şimdi bana gülümsüyorlardı bile. Fame Evi sakinleri gerçekten ilginç insanlardı.

“Paris’e kadar gitmiş ama Disneyland’e uğramamışlar.”

“Ya,” dedi Derin, bunu gerçekten talihsizlik olarak algılamış gibi. “Orayı görmeyi ben de çok istiyorum.”

“Sadece orayı mı yoksa Paris’i mi?”

“Tabii ki Paris’i!”

“Kesinlikle görmelisin,” dedim sevecenlikle. “Harikaydı.”

“En çok neyini sevdiğini peki?”

Kaan’ın sorusunu biraz durup düşündükten sonra, “Muhtemelen yemeklerini,” diyerek kıkırdadım, benimle birlikte onlar da gülmeye başladılar.

“İzel nasıldı?” diye sorunca Derin, başımı kaldırıp bizi gözleyen kameraya baktım.

Sonra yeşil ışığı tamamen boş vererek “Tuhaftı,” diye dürüst olmayı seçtim.

“Nasıl yani?”

“Aral’ın son paylaşımını gördünüz mü?” Hep birlikte başlarını salladılar. “Bunu hiç umursamadı. Ne ona ne de bana karşı tavırlıydı. Sadece eğlenmesine baktı.”

“Gerçekten ilginçmiş.”

“Belki de artık yorulmuştur,” dedi Atlas.

“Neyden? Kötülük yapmaktan mı?” Hakan dilini şaklattı. “Bu onun en büyük eğlencesi.”

“Atlas haklı olabilir,” dedim, aslında ne demek istediğini anlamışken. Belki de artık bir maskeyle yaşamak ona ağır geliyordur, diyordu Atlas... Hepimize olduğu gibi...

Odama çıktığımda Ela’yı uyur vaziyette buldum. Gün ortasında uyuması beni şaşırtsa da üzerinde durmayıp giyinme odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açıp valizimi içeri bıraktıktan sonra çoraplarımın altında kırmızı defteri görünce aklım başıma geldi. Eleme gecesinde Aral bana anahtarı vermişti ama ben o an bunun derdine düşemeyecek durumda olduğumdan umursamamıştım.

Sessiz ama büyük adımlarla odama dönüp yastığımı

kaldırdım. Anahtar buradaydı ama tahmin ettiğim gibi yanında bir de not vardı.

Çatı katında seni bekliyorum. İster defteri açıp oku ister okuma... Ama lütfen gel.

Kâğıdı buruşturup atarken defterin İsimsiz'e ait olduğunu öğrendiğim gibi İsimsiz'in kim olduğunu da anlamıştım.

- B Ö L Ü M 23 -

İSİMSİZ KİMLİK

Sergili Eva,

Bir gün bu defter sana ulaşır mı ya da bu defteri okumak ister misin, bilmiyorum. Yine de yazacağım.

Frame'e kaydolduğum ilk zamanlarda karşıma çıktın. Başta ne yaptığını çözemedim. Sıradan hayatını başkalarıyla neden paylaştığına anlam veremedim. Ama videoların garip bir şekilde kendini izletiyordu. Nedenini merak ettim. Başkalarının videolarını ileri sararak izleyen ben, seninkilerin neden her anını izliyordum? Neden sonuna kadar izliyor, yetmiyor, tekrar tekrar izliyor ve her gün yeni video gelsin diye dua ediyordum? Bu konu üstüne çok düşünmedim başlarda, sonra senin gibi videolar çeken birkaç profile daha denk gelince anladım.

Onlar sahteydi; yapmacık, samimiyetsiz ve yalancı... Ama sen öyle değildin, gerçektin. Bugün seni seyretmeye başlayalı iki yıl oluyor, hâlâ ilk günkü gibisin.

(...)

Sanırım zor zamanlar geçiriyorsun. Kendimi seni merak etmekten alıkoyamıyorum. Vlog'ların dışındaki Eva nasıl biri diye sorup

duruyorum. Nasıl bir evde yaşadığını videolardan gördüğüm kadarıyla biliyorum ama o evde kamerayı kapattıktan sonra ne yaptığını da bilmek istiyorum. Arkadaşlarıyla neler yapmaktan hoşlandığını izleyerek anlayabiliyorum ama benimle vakit geçirmek hoşuna gider miydi diye düşünmeden edemiyorum.

(...)

Merakıma yenik düşüp seni araştırmaya başladım.

(...)

Bugün telefon numaranı buldum.

(...)

Tanışmak istediğimi söylesem tepkin ne olur acaba?

(...)

Annen için üzgünüm.

(...)

Frame'de ne işin olduğunu merak ediyorum. Sadece eğlenmek için mi paylaşıyorsun bu videoları yoksa amacın aynı zamanda popüler olup para kazanmak mı?

Çünkü eğer öyleyse sana harika bir teklifim olacak. Amcam bir yarışma programının yapımcılığını üstlenecek. Eğer katılmak istersen haftalarca bir evde kalacaksın, eğlenceli challenge'larla rakiplerini eleyip yarışmanın sonunda büyük ödüle kavuşacaksın.

(...)

Yarışmaya başvuru gönderdiğini öğrendim. Açıkçası bu beni çok heyecanlandırdı çünkü artık cesaretimi topladım. Karşıma çıkmaya hazırım. O yarışmada ben de olacağım ve her ne olursa olsun kazanman için elimden geleni yapacağım.

(...)

Bildiğim kadarıyla Lidya çocukluk arkadaşın. Düşündüm ki hiç olmazsa ilk haftalarda yanında tanıdığın ve güvendiğin birinin olması seni motive edebilir...

Sürpriz!

Amcamı ikna ettim ve seninle birlikte Lidya'nın da katılmasına izin verdi. Umarım bu seni mutlu eder...

(...)

Bugün yarışmanın ilk günü. Seni ilk kez canlı gördüm. Vlog'larda görüldüğünden çok daha güzel olmana mı şaşırayım yoksa daha görür görmez o çok sevdiğim gülümsemelerinden birini bana bahsettğine mi, bilemedim...

(...)

Gönderdiğim notu aldın mı, bilmiyorum. Umarım benden korkmaz ve ekibe bundan bahsetmezsin. Amcam bu durumdan pek hoşlanmayabilir.

(...)

Bana benden bahsetmeye başladın. Bu hem komik hem de üzücü. Çünkü benden (isimsiz notları gönderen benden) nefret ediyor ve korkuyorsun. Öykümüzün bu şekilde başlayacağını hiç düşünmemiştim.

(...)

Amcama çok kızgınım. Kamera önünde seni rahat bırakacağına söz vermişti ama önce İzel'le yaşadıkların, şimdi de Atlas'la sevgili rolü yapmanız... Ondan nefret ediyorum!

Seni Atlas'la öpüşürken izlemek benim için ne kadar zordu bir bilsen...

(...)

Erkin yüzünden her şey mahvoldu. Notlar açığa çıktı ama bunun bana da olmasına izin veremem. Kurallar gereği diskalifiye edilmen istenecek. Bunu yaşayacağın için çok üzgünüm ama merak etme, evde kalacaksın.

(...)

Gitmene engel olamadığım için özür dilerim. Fakat amcamı ikna ettim, iki hafta içinde eve geri dönüyorsun.

Evet, tanıdığım ve sevdiğim Eva olarak değil. Dört yıl önce gördüğüm ve iki yıldır fena hâlde âşık olduğum o tatlı kız olarak değil ama olsun. Senin bu dünyadan alacağın var. Neden Frame'de olduğunu öğrendiğimden beri sana hak veriyorum. Bu yolda kendini de kay-

betsen amacını gerçekleştirmeden geri adım atmayacaksın. O finale çıkacaksın Eva. Ödül senin olacak.

(...)

Sanırım artık beni (isimsiz notları gönderen beni) seviyorsun. Artık kendini hiç duymuyorum senden. Fakat bu iyi bir şey mi, emin değilim...

Elimi uzatıp beni çatı katına çıkaracak kapıyı açtım. Her zamankinin aksine kilitli değildi.

Birkaç basamak daha tırmandıktan sonra onu bir köşede durmuş aşağıya bakarken buldum. Yapımcı ve yönetmenin odalarının bulunduğu kısmın çatısı varken eleme gecelerini yaptığımız kısmın çatısı yoktu. O da bir mesaj vermek ister gibi çatısı olmayan taraftaydı.

Derin bir nefes alarak elimdeki defterle birlikte ona doğru yürümeye başladım. Aslında defter baştan sona kadar doluydu. Atlayarak okuduğum yazılarda benim hakkımdaki duygu ve düşünceleri, anbean ne yaptığım ya da *Frame*'de hakkımda ne söylendiği, kaç takipçim olduğu gibi bilgiler yer alıyordu. Ama benim bütün sayfaları okumaya ne tahammülüm kalmıştı ne de gücüm.

İki aydır beklediğim bu an için sandığımdan daha az duygu yüklüydüm. Öfkeliydim, kırgındım ve hayal kırıklığına uğramıştım fakat hiçbirinin ölçüsü beklediğim kadar değildi. Galiba artık ihanet etmek kadar ihanete uğramak da normalim hâline gelmişti.

Yanında durduğumda ona seslenmek yerine öksürerek dikkatini çektim. Geldiğimin zaten farkındayken yavaşça bana doğru döndü.

“Dinliyorum.”

Ağlayarak ona neden diye soracağımı, tokat atacağımı

ya da bağırp çağıracağımı düşünmüş olmalıydı ki şaşır-
dı. Fakat öyle dramatik sahnelerde yer alamayacak kadar
yorgun hissediyordum kendimi.

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Sen istedin diye gelmedim,” diyerek bir yanlış anlama-
nın önüne geçtim. “Yazdıklarını kısmen de olsa okudum.
Seni affedebilmek için daha fazlasına ihtiyacım var.”

Bir an gözleri ışıldadı. “Öyle bir ihtimal var mı?”

Ne söylediğimin farkına vararak “Yani...” diye geçiş-
tirdim. “Herkes ikinci şansı hak eder.”

Onu gerçekten heyecanlandırmışım gibi soluklandı.
“Peki, tamam...” Bir anda volta atmaya başladı. Sanırım
neye nereden başlayacağını düşünüyordu.

Kısa süre sonra oldukça memnuniyetsiz bir sesle, “Ba-
şım döndü, sabit dur,” deyince anında durdu.

“Özür dilerim.” Sonra gözlerini kaçırıp tekrar benim-
kilerle buluşturdu. “Okuduklarınla ilgili sormak istedi-
ğin bir şey var mı?”

Elimde tuttuğum deftere baktım. Sanki hiçbirine şaşır-
mamışım gibi, “Hım, düşünelim bakalım...” dedim. “Dört
yıldır beni takipteymişsin. İki yıl önce, telefon numaram-
dan anneme ne olduğuna kadar hakkımda her şeyi araştır-
maya başlamışsın. İki yıldır bana âşık olduğunu düşünü-
yorsun. Yarışmaya senin sayende kabul edilmişim. Tabii
Lidya da öyle... Ayrıca yarışmayı kazanayım diye beni
hiç istemediğim birine dönüştüren Celal Bey değil, sen-
mişsin. Ben bunca zaman Fame Evi’ni ve ekibi suçlarken
asıl katilim senmişsin.”

“Hayır, hayır!” diyerek kesti sözümü. “O son söyledi-
ğin doğru değil...”

“Ne peki?”

“Ben başka birine dönüş istemedim.”

“Ne istedin o zaman?” diye sesimi az da olsa yükselterek sordum. “Neden yaptın? Hadi yaptın diyelim, iki ay bu aptal oyunu neden sürdürdün? Eğlendin mi bari? Bana isimsiz notlar gönderdiğinde ve ben sana gelip bu notlardan bahsettiğimde nasıldı, komik miydi?”

“Eva...”

“En çok sana güvendim ben! Herkesten önce koşup sana anlattım dertlerimi. Ama sen ne yaptın? Diskalifiye edileceğim gün sessiz kaldın. Lidya’ya ihanet etmem için aklımı çeldin. Farkında değil miydin gerçekten, beni mahveden sendin!”

“Yalnızca hayaline kavuşmanı...”

“Benim annem öldü, Kaan!” diyerek sözünü kestim. “Annem öldü!”

Sonra durup kesik kesik nefeslendim. “O kadar küçük-tüm ki yediği bir şey dokundu diye kusuyor, bayılıyor sanıyordum. Kanser hastası olduğunu o öldükten çok sonra öğrendim.”

“Üç kez tekrarlamış hastalığı. İnanabiliyor musun, üç kez... Gözümün önünde günden güne eridi ama ben anlamadım. Kilo verdi, o çok sevdiğim saçlarını, kaşlarını hatta kirpiklerini kaybetti. Yemek yiyemedi. Son metastazından sonra midesinden beslenmeye başladı.”

“Onunla birlikte biz de yemeden içmeden kesildik. Babam o kadar üzülüyordu ki annem için, beni tamamen unutmuş hâldeydi. Her gün onu ziyarete gidiyordu. Bazen eve gelmiyordu. Artık beni sevmiyorlar sandım. Önce annem gitti evden, şimdi de babam, diyerek ağlıyordum halama.”

“Sonra annem öldü.”

Hıçkırdım, bana yaklaşacak gibi oldu, elimi kaldırıp onu engelledim. Avuç içlerimle gözyaşlarımı sildim.

“Babamı bir süre hiç görmedim. Toparlanması çok

uzun sürdü. Anneme ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğinde onu neden kaybettiğimizi de anlamıştım.”

“Para,” dedi benim yerime.

Başımı salladım. “Bir ameliyat daha gerekiyordu. Ama o zamana kadar annemin tedavisi için o kadar çok para harcamış, o kadar çok borca girmiştik ki babam son ameliyatın parasını denkleştiremeden öldü annem.”

“Annem öldü ve biz onun tedavisi için girdiğimiz borçları tam on üç yılda ödedik.” Gözlerimi kıstım. “Bunu da biliyordun, değil mi? On üçten bu yüzden nefret ettiğimi biliyordun ama yine de on üçüncü yarışmacı olmamı istedin.”

“Eva...”

Önemli değilmiş gibi elimi salladım. “Uzun lafın kısıası şu ki tek bir kanser hastası daha para yüzünden tedavisinden olsun istemiyorum. Çocukluğumdan beri hayalim bir gün çok zengin olmak ve bu uğurda işler yapmak. Günümüz dünyasında zengin olmanın en hızlı ve kolay yolu da fenomen olmaktan geçtiği için bu yola baş koydum.”

“Ben de bunu bildiğimden—”

“Sen de bunu bildiğinden beni böyle bir yarışmaya dahil ettin. Fakat atladığın bir şey vardı.” Tekrar gözyaşlarımı silip burnumu çektim. “İnsanlara ün ve para uğruna ne kadar ileri gidebileceği sorulurken bu ikisinin beraberinde getirdiklerinden bahsedilmiyor. Kim şöhretin kapısından geçip de mutlak mutluluğa kavuşmuş ki ben kavuşayım? Her güzel şeyin bir bedeli vardır. Benim hayalimin bedeli de kazanırken kaybetmek. Yarışmayı ne pahasına olursa olsun kazanacağım. O ödülü alıp kanserli hastalar için yapabileceğim her şeyi yapacağım. Ama bunların olması için önce diğerlerini alt etmem gerek. İşte bu yüzden her yeni günde hiç olmadığım kadar kötü, hiç oynamadığım kadar kirli oynamalıyım.”

“Bunu sana ben mi yaptım?” diye vicdan azabı çeken gibi sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bunu bana dünya yaptı.” Hafifçe omuz silktim. “Bunu bana, parası olmayanların yaşama hakkı olmadığını düşünenler yaptı.”

- B Ö L Ü M 24 -

GÜNDEMDE KAL

Ertesi gün anons ile uyandırıldığımızda Ela'yı giyinme odasında eşyalarını toplarken buldum.

"Ela?" diye şaşırarak odaya girdiğimde irkildi. "Ne yapıyorsun bu saatte burada?"

"Boş vaktimi değerlendiriyordum."

Namaz kıldıktan sonra hep yaptığı gibi kitap okumak yerine buraya geçmiş olmalıydı. "Anladım. Yardım etmemi ister misin peki?"

Dilini şaklattı. "Meşguliyet olsun diye yapıyorum zaten."

"Sen iyi misin?" diyerek yanına oturdum. Büyük valizin içine şallarını yerleştirmeye devam etti.

"Kötü mü görünüyorum?"

"Yani," dedim nasıl soracağımı bilemezken. "Bana mı bozusun yoksa bir derdin mi var, anlamadım."

"Neden sana bozulayım?" diye sorarak işini bıraktı. "Yani evet, Lidya'yla olanlardan sonra biraz hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama sonra gelip kendini açıkladın. Ben de seni anlayışla karşıladım." Tatilden döndükten sonra Ela'ya neyi neden yaptığımı anlatmıştım. Bana sarılıp teselli vermişti.

“O hâlde sorun ne?”

Dudaklarının titrediğini gördüm. “*Frame.*”

“Tesettür linci mi?”

“Ne yazık ki.”

Ona artık buna alışması gerektiğini söyleyemezdim. Sosyal medyada iş yapıyorsan gelen eleştirilere alışmalısın diyordu herkes. Ama kimse eleştiri ile linç arasındaki farkın ayrımını yapamıyordu, yapmak istemiyordu. Herkese açık paylaşım yapıyoruz diye, kimsenin hiçbir dediğine ses çıkarmamamız gerektiğini düşünüyorlardı. Bu paylaşım bana hitap etmedi demek ile bu paylaşımı yaparken çok düşündün mü demek arasındaki ayrımı gözetemiyorlardı. İş bu hâli alınca da en çok zarar gören yine biz oluyorduk.

“Şimdiki konu ne?”

“Son eleme gecesinde giydiğim elbiseyi dar bulmuşlar. Buraya vücudumu göstermeye mi gelmişim yoksa yanşmaya mı? Hem ayrıca kapalı bir kızın erkeklerle dolu bir evde ne işi varmış... Kameralarla izleniyorken bir de...”

“Ov,” dedim kaşlarımı kaldırıp indirirken. “İşte bu kez fena saçmalamışlar.”

“Elbise konusunda haklı olabilirler,” dedi. “Kendimi seyrettikten sonra ben de fark ettim vücut hatlarımın biraz da olsa belli olduğunu. Ama diğer söylediklerine katılmıyorum.”

“Katılsan bile sana bunları söylemeye hakları yok ki,” dedim. “Üstelik böyle bir üslupla!”

“Değil mi?” diyerek destek bekledi. “İnandığım dinin gerekliliklerini yerine getiremediğimi düşünerek bana bunu söyleyebilirler. Güzel bir üslupla söylenen söze neden kırılayım, kızayım ki? Aksine mutlu bile olurum beni yanlıştan döndürmek istedikleri için...”

“Ama onlar zorba,” dedim nefretle. “Güzel bir üslup nedir bilmezler.”

“İslamın hoşgörü dini olduğunu bilmelerine rağmen...” Sonra derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, Eva. Bu kısacık konuşma bile ne iyi geldi bir bilsen!”

“Keşke daha önce sorsaydım da konuşabilseydik... Son zamanlarda kendi derdime o kadar çok düştüm ki çevremde olup bitene hep kapandım.”

Başını salladı. “Fırsatın olunca Derin’le de konuşsan iyi olur.”

“O neden?” diye meraklandım. “Bir şey mi biliyorsun yoksa?”

Dudaklarını bir fermuarmış gibi eliyle mühürledi. Başımı sallayarak ayağa kalktım. Bir an önce kahvaltı için hazırlanmam gerektiğini bilerek banyoya girdim. İşimi halledip çıkana kadar Ela giyinme odasından ayrılmıştı bile. Askılı bir elbise giydikten sonra ben de aşağıya indim.

Aral’ı mutfak kapısının önünde beklerken bulunca gülümsemeden edemedim. Son basamakları hoplaya zıplaya inip yanına vardıktan sonra, “Günaydın!” diye şakıdım.

“Günaydın kızıl papatya,” dedi hem saçlarımın hem de elbisemin rengine atıf yaparak. “Benimle ön bahçeye gelir misin?”

Kahvaltıya beklendiğimizi söylesem de ısrar etti. Kırmayıp onu takip ettim. Cam kapıdan geçip beni çardağa kadar yürütmesine izin verdim. Durduğunda etrafımızda bir değişiklik aradım ama yoktu. Çardak her zamanki gibiydi, sarmaşıklar ve ışıktandırılmalarla süslenmişti.

“Neden geldik buraya?”

“Aslında bu gece buluşmayı teklif edecektim ama dayanamadım,” deyince, daha önce onun bana ve sonra da benim ona çardakta buluşma teklif ettiğimizden bahsettiğini anladım.

Çatık kaşlarla, “Neden buluşmak isteyecektin ki?” diye sordum.

“Paris’te aklımı başımdan almamış olsaydın çoktan bilirdin ama işte...” Yaklaşıp bir tutam saçımı parmağımın etrafına doladı. “Unuttum tamamen.”

Sonra saçlarımı sevmeyi bırakıp elini cebine soktu. O sırada, beş dakika içinde herkesin kahvaltı için arka bahçede olması gerektiği anons ediliyordu.

Cebinden çıkardığı küçük kutuyu görünce kirpiklerimi kırıştırdım. “Bana mı?”

“Tabii ki sana,” dedi gülümseyerek. “İlk akşam yemeğinden sonra otele dönmemiştin ya hani...” Böylelikle o gece neden geç geldiğini anlamış oldum.

Kutuyu açıp içindeki kolyeyi çıkardığında gözlerimin kalp şeklini aldığına emindim. Saçlarımı topladığını görünce arkama geçti. Heyecanla gümüş zincirin boynumdaki yerini almasını bekliyordum. Kolyeyi kolayca takıp çıplak omzuma bir öpücük bıraktı. Daha önce de yapmıştı bunu ama şimdikini daha çok sevmiştim.

Tekrar karşıma geçtiğinde başımı eğip kolyenin ucundaki fiğüre baktım. “Bu çok güzel,” dedim hayranlıkla. Sonra kollarımı boynuna dolayıp “Çok teşekkür ederim, o kadar çok beğendim ki!” diye devam ettim.

“Beğendin mi gerçekten?” diye sordu ondan ayrıldığımda.

Kolyeye doğru eğdiğim başımı oynatmadan gözlerimi ona çevirdim. “Hem de çok!” Tekrar çiçek fiğürüne döndükten sonra, “Bir anlamı var mı peki?” diye sordum. “Yani, renginin kırmızı olmasının falan...” Çünkü papatyalar genelde sarı olurdu ama iki parmağımın arasındaki papatya kırmızıydı.

“Ne kadar hoşuna gitmese de saf kalpli olduğunu düşü-

nüyorum,” deyince dönüş uçağındaki konuşmamızı hatırladım. “Ve ne kadar inanmasan da seni çok ateşli buluyorum. Bu yüzden kırmızı papatyaları sana benzetiyorum.”

“Bu bir rüya, değil mi?”

Gülerek başını iki yana salladı. Bir şey daha söyleyeceğim sırada Suzan Hanım’ın sesini duydum. “Kayıтта değil şü an. Sonraya saklayın aşk gösterinizi.”

Aral’a da benzer sözlerin söylendiğini asılan suratından anladım. Birbirimize bir şey söylemeden sadece bakarak ne hissettiğimizi bilirken eve doğru yürüdük. Önümde durup reverans yapınca cam kapıdan geçtim. Arka bahçeye peş peşe çıktık. Korkut Bey çoktan gelmiş, yerini almıştı bile.

Kendi yerime geçtiğimde Aral da yanıma oturdu. Bu beni hem şaşırttı hem de sevindirdi. Çünkü daha önce de bu evden birileriyle ilişkisi olmuştu ama kimse için yerini değiştirmemişti. Oturma düzenlerini değiştiren Alara ve İzel’di.

Daha önce hep Lidya’nın oturduğu sandalyeye oturduktan sonra tabağımı doldurmaya başladı. En sevdiğim şeyleri bulması dikkatimden kaçmazken karşı çaprazımda oturan Kaan’a baktım. Gözleri bizim üzerimizdeydi. Diğer herkes gibi. Ancak diğerlerinden farklı olarak onun bakışlarında hüzn vardı.

Bugün son haftanın *challenge*’ı açıklanacaktı ama kimse de bunun heyecanını göremiyordum. Korkut Bey bile çok yorulmuş gibiydi. Ben dahil kimse bir şeylere çok öfkelenemiyor, sevinemiyor, üzülemiyordu artık. Sosyal medya bizden duygularımızı da alıp götürüyordu.

Kameralar çevrimiçi olunca Korkut Bey önce nasıl olduğumuzu, sonra tatilimizin nasıl geçtiğini sordu.

“Harika!” dedi İzel. “Paris’e ilk gidişimdi, tahmin ettiğimden daha çok eğlendim.”

“Ben de öyle,” dedi Yiğit. “Benim de ilkti. Ve ilklerimi bu grupla gerçekleştirdiğim için memnunum.”

“Sorunsuz bir tatil geçirmenize sevindim,” dedi Korkut Bey. “Tabii bir de aşk dolu olmasına...”

Ben de konu ne zaman bize gelecek diye merak etmeye başlamıştım.

“Aral’ın paylaştığı video hakkında hiç yorumda bulunmadın, Eva.” Elimdeki çatalı bırakıp ona döndüm. “Duygu ve düşüncelerini bizimle paylaşır mısın?”

“Yani, ne diyebilirim ki...” dedim gerçekten ne diyeceğimi bilemeyerek. “Mutlu oldum.”

“Beklemiyordun, değil mi?” diye uzattı.

“Evet, şaşırdım.”

“Peki, sen Aral? İtirafından sonra Eva beklediğin gibi bir tepki verdi mi?”

“Bir tepki beklemiyordum. Sadece bilsin istedim.”

“Takipçilerinden gelen yorumlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Herkesin duygu ve düşüncesine karşı saygılıyım. Onların da benimkilere saygı duymasını bekliyorum.”

Sohbetten ziyade sorguyu andıran bu konuşma ikimizin de gerilmesine neden olurken “Son haftadayız, ha?” diyerek bizi bu durumdan kurtardı Kaan. Ona minnettar bir bakış yollayamadığım için bile kızgındım şimdi.

“Ne çabuk geçti, değil mi?” dedi Hakan.

“Çabuk mu?” diye sordu Alara. “Ölüm gibiydi.”

“Bütün zaman boyunca mı?”

Hafifçe omuz silkti. “Kısmen.”

İkisi hâlâ bir şeyleri yoluna koymamış gibi duruyordu. Onların birlikte olup mutlu olmasını bu kadar isterken birbirlerinden uzak durmalarını izlemek sinir bozucuydu.

“Bence de çabuk geçti,” dedi Derin. “Keyif aldım.”

“Son birkaç hafta daha çabuk geçti sanki,” dedi Atlas.

Benim için de öyle miydi? Durup düşünmeye başladım.

Sanırım öyleydi. Daha bir olaya şaşırمامışken yeni bir olayla sarsılıyor, birinin gidişine alışmamışken başkasına veda ediyordum. Fame Evi bir hız treni gibiydi. Harekete geçince yükseldiğin de oluyordu alçaldığın da ama her halükârda hızlı yaşıyordun.

Kahvaltıdan sonra kitaplığın önüne geçtiğimizde Kortut Bey son kez *challenge* açıklamanın verdiği heyecanla papyonunu düzeltti, “Gelelim dokuzuncu haftanın *challenge*’ına...” dedi. “Tahmini olan var mı?”

“Hayır ama lütfen bu hafta tekli yarışalım...”

Sunucu dişlerini göstermeden genişçe gülümsedi. “Öyle olacak.”

“Oh be!”

“Bu hafta da eşli yarışacak olsaydık pes edecektim gerçekten,” dedi Yiğit.

“Uzun zaman oldu bireysel yarışmalı,” dedi Derin.

“Zorlayıcı olmasa bari...” diyen Hakan’dı.

“Tabii ki zorlayıcı olacak,” dedi İzel. “Başka türlü ne eğlencesi olur ki?”

“Bu hafta da iki *challenge* mı oynayacağız peki?” diye sordu Atlas.

Sunucu başını hafifçe salladı. “Tek *challenge*, tek kazanan.”

Bir an hepimizin gerildiğini hissettim. Erkekler arasından bir, kadınlar arasından bir kişi kazanacaktı ve bu sondu, başka hafta olmayacaktı. Şimdiden sonra, kazanmak istiyorsa kimse kimseye dost gözüyle bakmamalıydı.

“O hâlde dokuzuncu ve haftanın *challenge*’ını açıklıyorum...” Duraksadı, elindeki kâğıda baktı. “Bu haftanın *challenge*’ı gündemde kalmak!”

“Nasıl yani?”

“Önümüzdeki üç gün boyunca *Frame*’in gündeminde kalmaya çalışacaksınız. İsmi en uzun süre gündemde kalan, *challenge*’ın birincisi olur. Ve belki de yarışmanın...”

İşte bu, bittiğimizin resmiydi. *Frame*’in gündem bölümünde yer alan isimler ya başarılarıyla övülerek vezir kılınmışlar ya da hâllerleriyle alay edilerek rezil bulunmuşlardı. Şimdi son düzlükteydik. O gündemde yer almak istiyorsak ya vezir olacaktık ya da rezil. Ve ne yazık ki kimin ne olmak isteyeceği daha şimdiden belliydi.

- B Ö L Ü M 25 -

FİNAL GECESİ

"Fame Evi'nin sevgili izleyenleri! Haftalardır sabırsızlıkla beklediğiniz final gecesine hepiniz hoş geldiniz!"

Coşkulu bir alkışlama...

Yorgun bakışlar, fakat artık sona gelindiğini bilerek gülen yüzler...

"Bundan tam dokuz hafta önce, otuz yarışmacı vardı bu evde. Şimdiyse on. Birlikte ne çok şey yaşadılar, onlara verilen görevleri layıkıyla yerine getirmek için neler neler yaptılar... Gidenler oldu, geri dönenler de... Güldüler, ağladılar, sevdiler, nefret ettiler ama her ne olursa olsun asla vazgeçemediler. Siz değerli seyircilerimiz de bu anlama anbean şahitlik yaptınız." Duraksadı, sabit kameraya bakmaya son vererek bize döndü. "Hepinizi final gecesine kadar gelebildiğiniz için tebrik ediyorum. Zorlu bir yarışmaydı."

"Yarışma da kelime mi, savaştı savaş!" dedi Yiğit.

Sunucu küçük bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir." Hızla kendini toparlayıp "Bugün yayın süremiz üç saat olacak," dedi. "Önce bütün haftaların değerlendirmesini

yapacağız, sonra kazananları açıkladığımız kısma geçeceğiz.”

“Bütün haftaların değerlendirmesi mi?” diye şaşırdı Alara.

Sunucu başını salladı. “Evet, fakat ilk olarak parti hakkındaki düşüncelerinizi almak istiyorum.”

Bundan önceki eleme gecesi partilerinden farklı olarak bu akşam konuklarımız vardı. Çatı katına çıkmadan önce partiye yönelik dizayn edilen ön bahçedeydik. Puf koltukların olduğu yere bir platform koymuşlardı, salıncağı kaldırıp yerine açık büfe masa kurmuşlardı. Bizi de sahnenin karşısına yani çardağın etrafına dizmişlerdi.

İlk önce platforma bir dans grubu çıktı, gösterilerini zevkle izledik. Daha sonra, özellikle son dönemde adından çok söz ettiren bir şarkıcı çıkıp bizim için şarkı söyledi. Konuklardan sonra kendi kendimize eğlendik ve işte yine gerginlik dolu anlar için yerimizi almıştık.

Birkaçımız partinin ne kadar eğlenceli geçtiğine dair yorumlarda bulununca Korkut Bey tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ve “Şimdi her biriniz hakkında hazırladığımız videoları izleyeceğiz,” diyerek asıl yayını başlattı. “Eve girdiğiniz ilk günü, sevinçlerinizi, gözyaşlarınızı ve kavgalarınızı göreceğiz. Bakalım dokuz hafta boyunca neler yaşanmış, neler değişmiş...”

Hep birlikte büyük ekrana döndük. Ekran açıldı ve önce Aral’ı gördük. Fonda havalı bir müzikle dış bahçe boyunca yürüdü, güneş gözlüğünü çıkarıp geniş bahçe kapısının önünde durdu. Elleri ceplerinde merdivenleri indi, taşlı yolda ilerleyerek evin ön bahçesine vardı. Korkut Bey’in karşısında durduğunda genişçe sıırttı.

“Fame Evi’ne hoş geldin, Aral Sancak!” dedi sunucu. “Bize kendini tanıtmak ister misin?”

Aral yürüyen özgüven olduğunu belli edercesine, “Adım Aral,” dedi. “Şimdilik bunu bilmeniz yeterli.”

Sonra ilk haftanın *challenge*’ını tamamlamaya çalışırken hâlini gördük. Kırmızıyı buldu. Onunla fotoğrafını çekip ilk haftanın kazananı oldu. Alara’yla yemeğe çıktılar, aynı hafta birlikteliklerini açıkladılar.

Aral’ın Fame Evi’ndeki dokuz haftası üç dakikalık bir videoya sığdırılmışken sıra Alara’ya geldi. Gerçekten de her birimiz hakkında, ilk günden bu yana yaşadığımız önemli anlarımızı içeren üçer dakikalık videolar hazırlanmıştı.

Nihayet hepsi bittiğinde Korkut Bey bizlere dönüp “Evet,” dedi. “Ne söylemek istersiniz?”

Erkeklerin olduğu kısma en yakın oturan kişi Alara’ydı, yanında da ben vardım. Birkaç metre boşluktan sonra en yakınımızdaki Aral’dı, sonra Atlas, Hakan, Kaan ve Yiğit olarak devam ediyordu oturma sırası. Bizi takipçi sayılamıza göre böyle oturttuklarını düşünüyordum.

“Keşke sakalımı kesmeseydim,” deyince Hakan, bazılarımız kahkaha atmaya bazılarımız kıkırdamaya başladı. İlk zamanlar kirli sakallıydı, sonra nedense tıraş olmaya başlamıştı ama bence bu hâliyle daha iyi görünüyordu.

“Zayıfladığımı fark ettim,” dedi Yiğit.

“Ben de kilo almışım sanki,” dedi Ela, kendi yanaklarını sıkarak. Hareketi yine hep bir ağızdan gülmemize neden oldu.

“İzlerken ilk haftaları ne çok özlediğimi fark ettim,” deyince Derin, gülüşmeler kesildi. “O zamanlar su daha berraktı. Kirleneceğini düşünmezdim.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. Sonra birbirimize bakarak acı acı gülümsedik.

“İlk haftayı hem özleyiyor hem de hiç özlemiyorum. Yarışmacıların tamamının ismini aklımda tutacağım diye canım çıkmıştı.”

Güldüm. Benim ikinci haftada bile ismini bilmediklerim vardı.

“Kalabalığın böyle etkileri olabiliyor maalesef,” dedi sunucu.

“Öte yandan her gün yeni birini tanımak güzeldi. Çok değişik insanlar vardı.”

“Kimse kimseye benzemiyordu. Ne yaptığı işle ne de karakter özelliğiyle.”

“En ilginç yarışmacı Çisem’di bence,” dedi Alara. “Yaptığı hiçbir şey yoktu ama ilk hafta elenmedi mesela.”

“Ya da İpek,” dedi Atlas. “Daha önce hiç onun gibi kitap kurdu tanımamıştım.”

“O pek kurt gibi değildi,” diye araya girdim. “Daha çok tilkiydi.”

Ne demek istediğimi anlayarak güldü. Sunucu merak etse de sormadı.

“Yasmin’e bayılmıştım,” dedi Derin. “Kendi dünyama döndüğümde onunla görüşmeye devam etmek isterim.”

“Ben de Egemen için aynısını düşünüyorum.”

“Lidya’yı çok sevdim ben de,” dedi Kaan. Diğerlerine dönüp bakmadığım gibi ona da bakmadım.

“Peki ya sen, Alara?” diye sordu sunucu. “Yok mu ilginç bulduğun ya da sevdiğin biri?”

Başımı sağ omzuma doğru çevirerek yanımda oturan Alara’ya baktım. Dudakları kararsızlıkla açılıp kapandıktan sonra nihayetinde, “Birini sevdim,” dedi.

Gözlerimi büyüterek Hakan’a baktım. Kaşlarını çatmış, Alara’nın devam etmesini bekliyordu.

“Ama bahsettiğim, sandığınız gibi bir sevgi değil.”

“Yoksa aşk mı?” diye sordu sunucu. Ağzı kulaklarındaydı.

Hakan yapmamasını söylercesine ona bakarken Alara

gözlerini kameralara dikip “Evet,” dedi. “Hakan’a âşık oldum.”

Fısıltılar duyuldu. Suzan Hanım bize kargaşa çıkarmamız için daha yayına girmeden talimat vermişti. Ama bu kadarını beklemiyordum. Alara kendi isteğiyle mi haftalardır herkesten gizlediği aşkını ifşa etmişti yoksa bu işte ekibin parmağı mı vardı?

“Vay canına!” dedi sunucu. “İşte bunu gerçekten beklemiyorduk.”

“Ona âşık olacağımı ben de hiç sanmazdım,” dedi Alara. “Hiç olmadık yerlerde karşıma çıkmalar, güzel sözler söylemeler derken nasıl olduysa beni kendine âşık etti.”

“Yani o senin peşinden koştuktan sonra sen ona âşık oldun, öyle mi?”

Hakan konuşmak için dudaklarını aralamışsa da Alara ondan önce davranıp “Evet,” dedi. “Benden çok hoşlandığını söyleyip duruyordu.”

“Öyle mi Hakan?” diye sorunca sunucu, tüm gözler Hakan’da toplandı.

Merakla ne söyleyeceğini bekliyorduk. Alara’yı yalanladığı takdirde bu, Alara’nın rezil olduğunun resmiydi. Doğruladığı takdirde ise vezir olduğunun...

Dudaklarımı sıkarak Alara’ya baktım. Bunu gerçekten de yapmış mıydı? Hafta boyunca zaten birçok kez ismi gündemde yer almıştı. Nasıl bir açlıktı bu?

Derken kendi yaptığım aklıma gelince onu yargılamayı bıraktım. İzel’in nasıl gözyaşlarına boğulduğunu hatırladım bir kez daha ve hepsinden nefret ettim.

İçimdeki intikam ateşini harlarken gecenin sonunu sabırsızlıkla bekliyordum.

- B Ö L Ü M 26 -

KARANLIK AYDINLIĞA KAVUŞUYOR

ÜÇ GÜN ÖNCE

Frame gündemine ismini yazdıran ilk kişi İzel'di. Birkaç hafta önce Tunç'un paylaşmasıyla *Frame*'de bomba etkisi yaratan ve benim de diskalifiye edilmeme neden olan, geçmiş yıllarına ait fotoğraflarından birkaçını bu kez kendisi paylaşarak isminin tam yedi saat gündemde yer almasını sağlamıştı. Oyunun bu şekilde başlaması ne kadar can sıkıcı olsa da kimse İzel'den vezirliğe oynamasını beklemiyordu.

"Çıta çok yüksekte başladı," dedi Ela, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle elindeki telefon ekranına bakarken. "İzel yedi saat gündemde kaldıysa bizim en az yedi saat kalmamız gerekiyor şimdi."

"Ve daha önümüzde üç gün var," dedim oflayarak.

"Acaba dünya rekoru kaç?" diye kendi kendine sordu. "Hangi kelime ya da cümle en uzun süre gündemde kalmıştır?"

"Sen yine şanslısın," dedim ismini arattığımda çıkan

sonuçlara bakarken. “Adın sadece isim olarak değil, renk olarak da kullanılıyor.”

“Ama benimki sadece Türkiye sınırları içinde kullanılıyor. Seninki bütün dünyada.”

Aslında haklıydı. Avrupa kökenli bir ismim vardı ve bizim yabancı seyircilerimiz de mevcuttu. Olmasa bile, bir kez girdim mi Türkiye gündemine, biraz daha uğraşırsam dünya gündemine bile girebilirdim.

“Oturabilir miyiz?”

Arka bahçedeki masalardan birindeydik. Kahvaltı dışındaki öğünlerde masalar ayrılırdı ve dörtlü ya da ikili gruplar hâlinde yemek yerdik. Şimdi, akşam yemeği için Ela’yla birlikte dört kişilik bir masaya geçmiştik ve Atlas’la Derin ellerinde tepsilerle başımızda bekliyordu. Bahçede dördümüz dışında kimse olmasa da bize katılmak istemişlerdi.

“Tabii,” dediğimde yanıma geçip oturan Derin oldu.

İlginç bir şekilde, ikimiz de üzerine hiç konuşmamamıza rağmen aramızdaki sorunu çözmüş gibi davranıyorduk. Eve geri geldiğim ilk birkaç günde bana İzellik taslayan kız, sonradan her ne olduysa yavaş yavaş tanıdığım ve sevdiğim Derin’e dönüşmüştü. Elbette şikâyetçi değildim bu durumdan ama insan yine de neden diye sormak istiyordu. Yalnızca sırası değildi.

“Benim patateslerimden yemek ister misin?”

Derin’in Ela’ya hitaben sorduğu bu soruyu Ela kibar bir şekilde reddetti. “Tadı çok güzel. Senin yemen daha iyi olur.”

“Ben patatesi fırında pek seviyorum da...”

Ela çekingen bir şekilde gülümsedi. “O zaman alabilirim.” Köftelerin yanındaki patatesleri aldıktan sonra kendi köftelerinden iki tane Derin’e verdi. “Ben de köfte pek sevmem.”

Hepimiz bunun doğru olmadığını anlamış olsak da kimse ses çıkarmadı. Derin gülerek başını sallayıp çatalına uzanırken Atlas pilavını kaşıklayıp ayranından yudumluyordu.

Bir süre hiç konuşmadan önümüzdekileri yedik. Scssizliği bölen ben oldum. “Yarışmadan sonra da görüşür müyüz sizce?”

“Neden görüşmeyelim ki?” diye sordu Atlas.

“Bilmem,” diyerek omuz silktim.

“İstersek görüşürüz,” dedi Derin. Bana dönüp baktığını hissettim ama oralı olmadım. “Ben isterim.”

“Ben de,” dedi Atlas.

“Ben zaten isterim.” Sonra çenesiyle beni gösterdi Ela. “Sen Eva?”

Omuz silkerek kaşığımı artık boş olan tepsiye bıraktım. “Soruyu soran olduğuma göre...”

“O hâlde her şey bitince güzel bir tatil yapıyoruz!” dedi Derin heyecanla.

“Anlaştık,” dedi Atlas.

Bir süre tatil planımız üzerine konuştuk. Sonra konu nasıl oraya geldi bilmiyorum ama bana Aral’la ilişkimizin nasıl gittiğini sordular.

“Ne ilişkisi?” diye sordum. Hazırlıksız yakalanmışım.

“Sevgili değil misiniz?”

Kameraların çevrimiçi olduğunu bilmek beni geriyordu. “Yani...” dedim ağzımın içinde geveleyerek. “Değiliz galiba. Öyle miyiz?”

“Tabii ki öylesiniz.”

“Benim bundan neden haberim yok peki?”

Paris’teyken bu konuyla ilgili bir şey konuşmamıştık, sadece Paris’in tadını çıkarmaya bakmıştık. Eve de daha bugün döndüğümüzden, baş başa kalıp sohbet etme şansımız olmamıştı.

“Canımın içi, sen bu adama âşık değil misin yıllardır? O da sana karşı boş olmadığını söyledi mi? Artık sevgili değilsiniz de nesiniz?”

Ela’nın sorusunu kaşlarını kaldırıp indirerek yanıtladım. “Yıllardır değil. Sadece beğeniyordum, eve girdikten sonra hoşlanmaya başladığımı fark ettim.”

“Bal gibi de âşıktın,” dedi Derin.

“Arkadaşlar...” dedim sakince. “Onu sadece sosyal medyada gördüğüm kadarıyla biliyordum. İnsan hiç tanımadığı birine nasıl âşık olur ki?”

“Katılıyorum,” dedi Atlas. “Kitlelere hitap eden birini beğenebilirsin. Ona karşı hayranlık da duyabilirsin ama aşk? Hiç sanmıyorum...”

“Neden olmasın?” diyerek bir sandalye çekti bahçeye yeni çıkmış olan Kaan.

“Çünkü nasıl olsun?” dedi Atlas daha şimdiden bu konu onu sıkmış gibi bir yüz ifadesiyle. “Ben de yıllardır Taylor Swift’i takip ediyorum. O hâlde ben de mi Taylor’a hayran değil de âşığım?”

“Aynı şey mi? O kadın bir kere dünyaca ünlü,” dedi Ela.

“Ha, olay ne kadar büyük bir kitleye hitap ediyor olması mı?” dedikten sonra, “E, o zaman bu hesapla Utku da Ezgi’ye âşıktı,” diye devam etti.

“Hâlâ aynı şey değil,” dedi Kaan. “Eva’nın durumu farklıydı.” Bunu söylerken aslında kendi durumundan bahsettiğinin farkındaydım.

Ona, bana âşık olduğunu düşündüğüne dair bir cümle kurmuştum. O da şimdi, bana âşık olduğunu düşünmediğini, gerçekten âşık olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ne yazık ki yaptığı onca şeyden sonra şimdi ne anlattığı pek önemli değildi. Zaten çatı katından sonra bir daha ne gön-

Şimdi üçü ortak bir paydada buluşmuştu ama Kaan hâlâ onlardan farklı düşünüyor gibi duruyordu.

“Belki de her şeydir,” dedim düşünceli bir sesle. “İçinde sevgiyi, mutluluğu, özlemi, hayal kırıklığını, acıyı hatta nefreti bile barındırıyordur. Belki de asıl büyü, var olan bütün duyguları tek bir kişiye hissedebilmekten geliyor.” Hafifçe gülümsedim. “Düşünsenize, birine karşı hem sevgi hem de nefret duyuyorsunuz. Ne onunla kalabiliyorsunuz ne de ondan gidebiliyorsunuz. Gözyaşlarınızın sebebi de olsa sadece ona sarılmak istiyorsunuz... Bu aşk değil de ne?”

İKİ GÜN ÖNCE

Frame gündemine ismini yazdıran ikinci kişi Aral’dı. Fakat bunun için özellikle bir şey yaptığı yoktu. Son eleme gecesinde paylaştığı video hâlâ çok konuşulunca adı, gündeme son sıradan da olsa girebildi. Dolayısıyla üçüncü kişi de ben oldum.

İnsanlar aramızda olup bitenlerle ilgili paylaşımlar, yorumlar yapıp bizi *Frame*’in havuzunda topluyorlardı. Ancak gündem denen yerde sadece on konu başlığı bulunabiliyordu ve bu başlıklar her an değişebiliyordu. Yaklaşık üç saattir gündemin dokuzuncu sırasındaydım. Aral ise beşinci sıraya yükselmişti.

“İki saat sonra maç varmış,” deyince sayfayı yenilemeyi bırakarak ona döndüm. Kırmızı salıncakta oturmuş, ikimiz de *Frame*’de dolanıyorduk. “Bu ne demek, biliyor musun?” Başımı iki yana salladım. “Maç başlamadan gündemden düşeceğiz.”

“Neden ki?”

“Çünkü en az üç başlık akşamki maçla ilgili olacak.”

Ofladım. “Ne yapabiliriz peki?”

“Bilmiyorum...”

Gündem sayfasını yeniledim. Aral’ın isminin altıncı sıraya düştüğünü gördüm. Onun henüz bundan haberi yokken aklıma gelen ilk düşünceyle ona dönüp “Aslında...” dedim çekingen bir şekilde. “Bunu sana teklif edecek olmak bile çok çirkin ama... Kazanmak istiyorsak sanırım bunu yapmalıyız.”

“Neyi?”

“Farkındaysan sadece beş gün önce paylaştığım videoyu konuşarak ikimizi de gündeme soktular.” Onaylarcasına başını salladı. “Neden onlara daha fazlasını vermiyoruz? Bizi konuşmalarını sağlayacak bir şey verirse onlara, daha uzun süre gündemde kalabiliriz.”

“Aşkımızı reyting malzemesi yapalım diyorsun yani...” dedi daha önce bunu hiç yapmamış gibi. Gerçi önceki aşkları sahteydi ya, neyse...

Kullandığı “aşkımız” kelimesi beni heyecanlandırken son düşüncem sebebiyle, Aral’ın bana âşık olduğunun ve aşkının sadece kamera önünden ibaret olmadığının aydınlanmasını bir kez daha yaşadım. Sanırım bu duruma alışmam biraz zamanımı alacaktı.

“Hım...” Durup sayfayı bir kez daha yeniledim. Aral yedinci sıradaydı, ben onuncu sıradaydım. “Evet, ama sonuçta bunu kendimiz için yapacağız,” diyerek salınacağı gözleyen kameraya baktım. Çevrimdışı olmamızın verdiği rahatlıkla, “Ekip programın izlenmesini istediği için değil. Kendimiz, yarışmayı kazanmak istediğimiz için.”

“Evet,” diye onayladı beni. Yine de içinin rahat etmediğini görebiliyordum. “Hiç böyle hayal etmesem de sanırım buna mecburuz.”

“Nasıl hayal etmiştin ki?” diye gülümseyerek sordum.

Utanarak gözlerini kaçırdı. “Ne bileyim...” Sonra tele-

fönünün tuş kilidini açıp kapatmaya başladı. “Yani sonuçta daha kendi aramızda bile konuşamadık.”

“Tam olarak neyi?” diyerek onu daha da utandırmak istedim. Hep o beni utandırmaya çalışacak değildi ya...

“Mesela, ilk nasıl karşına çıktım?” diye sordu. “Yıllarca takip ettin mi gerçekten? O sırada başka kimseye karşı bir şey hissetmedin mi? Sana kapıyı açtığımda ne hissettin? Ya da öptüğümde? Videoyu izledikten sonra? Paris’teki ilk gecede? İlk gecemizde...”

Duraksız bir şekilde sıraladığı sorular beni önce gülümsetip sonra gözlerimi doldurmuştu. Onu hep ona karşı ne hissettiğimi umursayıp benim anın içinde ne hissettiğimi umursamamakla suçlamıştım. Sanki sadece ona olan aşkım önemliydi; mutlu muydum, acı çekiyor muydum, bilmek istemiyordu. Ama şimdi anlıyordum ki en başından beri ona âşık olup olmadığımı değil, ona âşıkken nasıl hissettiğimi bilmek istiyordu. Ona olan aşkım bana zarar mı veriyordu yoksa iyi mi geliyordu, bunu bilmek ve belki de buna göre yanımda kalmak istiyordu.

Aral’la birlikte yaptığımız canlı yayından sonra maçla ilgili dört başlık olmasına rağmen gündemden düşmedik. Bizim dışımızda gündeme girebilen biri daha oldu.

Atlas, uzun zamandır üzerinde çalıştığı besteyi paylaşarak altı saatliğine de olsa gündeme girdi. Şimdilik rekor İzel’deydi. On dört saat gündemde kalmıştı. Aral on saati görmüşken ben de yedi saati görmüştüm.

Günlerden cumaydı ve *challenge* başlayalı sadece bir gün olmasına rağmen şimdiden diğerleriyle aramızda soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. Dün birlikte oturup ye-

mek yediklerimle bugün hiç görüşmemiştik mesela. San-ki hepimiz, gerçek birer rakip olduğumuzun farkına daha yeni varmış gibi davranıyorduk.

“Bugünü boş geçiremeyiz,” dedim *fake* hesabıma girip hem benle hem de Aral’la ilgili paylaşımlar yaparken.

“Fotoğraf paylaşmaya ne dersin?”

Dilimi şaklattım. “Onu zaten yaptık.”

“Video?”

Mırıltılı bir ses çıkarırken Aral’ın fotoğraflarının altına emojiiler bırakmaya devam ediyordum. “Video olabilir,” dedim *hashtag* işaretinin ardından ismini yazarken. “Ama soru-cevap tarzında bir video yapalım. Birbirimize âşık olduğumuzu ilk nasıl anladık vs.”

“Mantıklı.”

Gündeme girip sayfayı yeniledim. Derin’in ismini onuncu sırada görünce kaşlarım çatıldı. Adının üstüne dokununca son paylaşılanlara baktım. Nasıl gündeme girdiğini anlayınca canım epey sıkılmış bir şekilde, “Derin de gündeme girdi,” dedim. “Hem de bizim taktığı uygulayarak.”

“Nasıl yani?”

“Atlas’ın paylaştığı şarkı, kendisine ait olan ilk beste yahanı.”

“Evet?”

“Sözlerini Derin’e yazdığını açıklamışlar. Hâliyle yıllardır onu tanıyan, bilen takipçileri sevinçten kafayı yemiş.”

“İkisi de gündemde mi şu an?”

“Evet.” Sayfayı yenilediğimde gördüğüm isim oflama neden oldu. “Alara da gündeme girdi.”

“O nasıl girmiş?”

Hızlıca paylaşılanlara baktım. “Dün akşam yapılan maçtaki bir futbolcunun ona attığı mesajı paylaşmış.”

“Ne?”

İnanmayıp girip kendi gözleriyle baktı. Futbolcu, Alara’ya tanışmak için mesaj atmıştı ve Alara da bunun ekran görüntüsünü paylaşıp takipçilerine nasıl bir cevap yazmasını istediklerini sormuştu. Hâliyle takipçileri hem dünya çapında ünlü bir futbolcunun Alara’ya yazmasını konuşup hem de sorusuna cevap arayınca, Alara da gündeme beşinci sıradan girmişti.

“Eva,” diyerek bana dönünce bir an ciddiyetini garipseyerek tedirgin oldum. “Yarışmayı gerçekten kazanmak istiyor musun?”

Tereddütsüz onayladım onu. “Buraya kadar geldikten sonra geri dönemem.”

“Bu uğurda her şeyi yapar mısın peki?”

“Ne kadar ileri gidebileceğimi mi soruyorsun?” Korkarak başını salladı. “Endişelendiğini ve hiç istemediğini biliyorum,” diye sakince devam ettim. “Ama haftalardır buradayız ve ikimiz de hiç istemediğimiz şeyler yaptık. Seni bilmem ama ben kendimi çok kirlettim. Bu ev beni çok değiştirdi ve bunun yanlarına kâr kalmasına izin vermem. Alacağım olmalı ki bir tesellim olsun.”

Anlayışla başını salladı. “Ne kadar ileri gidebileceğini sen bile bilmiyorsun artık...” Derin bir nefes alıp verdi. “O hâlde biraz da entrikaya bulanacağız.”

“Nasıl yani?”

“Toksik bir aşk her zaman konuşulur.” Aklındaki planı onaylarcasına başını salladı. “Evet, aynen öyle yapacağız. Sana gönderilen şu isimlessiz notlar vardı ya, onları benim gönderdiğimi açıklayacağız.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu aklına nasıl gelmişti, bilmiyordum ama harika bir fikirdi. Seyircilerin en çok merak ettiği şeylerden biriydi bu ve bir süre gerçekten de konuşulacaktı.

Üstelik sadece ben değil, Aral da konuşulup yeniden gündeme girecekti.

Tabii, Kaan çıkıp bunu yalanlamazsa...

İsimsiz'in kim olduğunu öğrendiğimi Aral'a söylememiştim. Dolayısıyla Kaan'ın bana olan hislerinden de haberi yoktu. Bilse neler olurdu, merak ediyordum.

"Neden toksik oluyoruz?" diye meraklandım. Aral hiç olmasaydı ve Kaan'ın gizemli notlar gönderen kişi olduğunu öğrenseydim, bir şekilde ben de ona karşı bir şeyler hissetmeye başlasaydım Kaan'la ilişkimiz zehirli mi olurdu?

"Çünkü ikimiz de sana âşık olduğumu sanıyoruz fakat aslında hislerim takıntıdan ibaret."

"Takıntı mı?" Kaan bana takıntılı mıydı? Bu kulağa çok korkunç geliyordu ama bahsettiğimiz kişi Kaan olduğundan yakıştıramıyordum. Gerçi ona İsimsiz olmayı da hiç yakıştırmazdım...

"Evet, takıntı."

"Ama böyle olursa ikimiz de linçleniriz. Sen İsimsiz olduğun için, ben de bana takıntılı biriyle aşk yaşadığım için..."

Bir kaşını kaldırınca ne demek istediğini anladım. Olay zaten buydu. Aşkımız şimdiye kadar vezirken şimdiden sonra rezil olacaktı. Böylelikle çok daha fazla konuşulup gündemde yer alabilecektik.

Hevesle başımı salladım. "Yapalım."

BİR GÜN ÖNCE

Frame'in gündeminde henüz hiç yer almayan sadece bir kişi vardı: Kaan. Hepimiz gündemde kalmanın yollarını arıyor, bir şekilde başarıyorduk. Ama Kaan hiçbir şey yap-

mıyordu. Bu yarışmaya gerçekten de benim için katıldığını kanıtlarcasına kendi adına hiçbir şey yapmadan benim adıma çalışıp duruyordu.

“Beş hesap daha açtım,” diyerek çardağa girdi. Aral, ikimiz için kahve getirmeye gitmişti. “Bana yarım saat ver, sonra gündemdesin.”

“Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun değil mi?” dedim mahcup bir ifadeyle. Onu ayıplamış, terslemiş, dışlamış ve yalnız bırakmıştım, o yine de benim için uğraşmaya devam ediyordu.

“Evde olmamın sebebi bu. Yani evet, gerek var.”

Dudaklarımı kemirmeye başladım. Artık yanında o kadar da güvende hissetmiyordum ve sadece bunu hissettirdiği için bile ona çok kızgındım. Yine de “Bana kızgın mısın?” diye soran da bendim.

“Ne için?”

“Notları sen gönderdin ama Aral’ın gönderdiğini söyledim herkese.”

Omuz silkti. “Bunun bir önemi yok ki.”

“Senin gönderdiğini söyleseydim adın gündemde olurdu.”

“Bunun da bir önemi yok.”

İstemsizce güldüm. “Ne önemli senin için acaba?”

“Sen önemlisin,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken “Başka kimsenin değil, senin hakkımda ne düşündüğün önemli benim için,” diye devam etti. “Başka bir yerde olmak değil, senin kalbinde olmak önemli benim için.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum.

“Böyle olduğu için özür dilerim, Eva. Fakat inan bana kötü bir amacım yoktu. Sadece mutlu olmanı istemiştim.”

Aral’ın sözleri aklıma gelirken karşımdakinin Kaan olduğunu kendime hatırlatıyordum. Bana takıntısı bile olsa o Kaan’dı, ondan korkmamam gerekirdi.

“Beni sev istemiyorum senden ama lütfen bir gün affet. Çünkü böyle yaşamak çok zor.”

İşler çığırından çıkmaya başladı. Ve tabii ki bunu başlatan İzel oldu.

Akşam yemeğinden önce profilinde bir video paylaştı ve altına hepimizin kanını donduracak kadar etkileyici bir yazı bıraktı. İki gün önce paylaştığı fotoğrafların lise yıllarına ait olduğunu ve ne yaparsa yapsın uzun yıllar obez kategorisinden çıkamadığını söylüyordu. Annesi, babası tarafından terk edilince depresyona girmiş ve kafayı İzel’e takmış. Önce onun yemesine içmesine karışmaya başlamış, sonra zorla spor yaptırmaya...

En sonunda İzel’i de alıp kaçmış yurtdışına. Fakat sandığımızın aksine İzel’in iyi eğitim alması için değil, ameliyat olması için... İzel ameliyat olduktan sonra obezlikten balıketliliğe geçiş yapmış, ardından yine sıkı diyet, yoğun spor programıyla gördüğümüz hâlini almış.

Bu paylaşım, İzel’i gündeme ikinci sıradan soktu.

Sonraki paylaşım Yiğit’tendi. Bir fotoğraf paylaşıp altına en az İzel’inki kadar uzun bir yazı bırakmıştı. Ailesini trafik kazasında kaybettiğini ve Yiğit henüz yedi yaşındayken küçük kardeşiyle teyzesinde kalmaya başladıklarını yazmıştı. Teyzesi bekârmış ve çalışıyormuş. Bazen eve o kadar geç geliyormuş ki üç yaşındaki kardeşini Yiğit’in doyurması gerekiyormuş. Daha o yaşında hem kendine hem kardeşine yemek yapmaya başlamış, sonra bunu hayatı boyunca devam ettirmiş.

Bu acıklı hikâye, onun da gündeme yedinci sıradan girmesine neden oldu.

Hakan'ın da bir hikâyesi vardı. Üniversitedeyken bir kıza çok fena âşık olduğunu söylüyordu. Kıza âşık olmuş, kız da buna âşık olmuş. Aralarından su sızmayan iki yıl geçirmişler. Derken, kız bunu aldatmış. Hem de Hakan'ın öz abisiyle... Hakan onları aynı yatakta görünce bir hı-sımla çıkmış evden, bir daha da dönmemiş. Ne o eve ne de o şehre...

Hakan bu itiraftan sonra gündeme sekizinci sıradan girdi.

Alara da babasını anlatıyordu. Her şeye sahipken bir tek baba sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bilmediğini söylüyordu. Babasının annesini sürekli aldattığından, eve günlerce, haftalarca gelmediğinden yakınıyordu. İsmi de veriyordu ünlü bir işadamı olan babasının.

Bu paylaşımıyla kendi ismi beşinci sıradan, babasınıninki onuncu sıradan gündeme girdi.

Atlas'ın de göz yaşartıcıydı. Küçükken annesinden gitar istediğini, annesinin de karnesini pekiyi getirmesi şartıyla ona gitar alacağını söylediğini anlatarak başlamıştı konuşmasına. Yıl sonu gelmiş, karne pekiyi gelince anne sözünde durup almış gitarı. Sonra aradan epey zaman geçmiş ama Atlas henüz gitar çalmayı öğrenememiş çünkü gitara sahip olduktan sonra hevesi kalmamış. İki yıl sonra annesini clinde bir bavulla görmüş. Nereye gittiğini sormuş. Cevap yok. Ne zaman döneceğini sormuş. Yine cevap yok. Ağlamaya başlamış. Sonra annesi, gitar çalmayı öğrendiğinde geleceğini söylemiş. Atlas da inanmış. Karnem iyi gelince gitar alındıysa gitar çalmayı öğrenirsem annem gelir, diye düşünüp başlamış çalışmaya. Gitar çalmayı öğrenmiş öğrenmesine ama annesi bir daha gelmemiş.

Bu paylaşım, gündeme dördüncü sıradan girmesine neden oldu.

Derin de resim yapmaya neden başladığını anlatıyordu.

Bir Cin Ali resmi paylaşp altına uzunca bir yazı bırakmıştı. İlkokulda uğradığı zorbalıkları yazmıştı. Onunla nasıl dalga geçtiklerinden, itip kaktıklarından ve kimsenin ama hiç kimsenin onunla arkadaş olmak istemediğinden bahsediyordu. Teneffüs zili çalınca diğerleri kalkıp kantine ya da bahçeye inerken, Derin yerinde oturmaya devam edip defterine bir şeyler karalamaya başlanmış. Ortaokula kadar böyle devam edince, resim Derin'in en yakın arkadaşı olmuş.

Bu paylaşımıyla gündeme dördüncü sıradan girdi.

Ela ise tesettüre girme sürecinden bahsediyordu. Ailesinin karşı çıktığını ve başını kapattıktan sonra babasının onu evden kovduğunu yazmıştı. Takipçileri durumun tam tersi şekilde gerçekleştiğini, yani aslında ailesinin Ela'nın başını zorla kapattırdığını sandığından epey şaşırmışlardı.

Ela gündeme ikinci sıradan girdi.

Kaan'ın dışında geriye sadece Aral'la ben kaldık...

“Gerçek Aral'dan bahset onlara,” dedim.

“Nasıl biri olduğunu ben bile bilmiyorum ki...”

“O hâlde bunu anlat. Gerçek Aral'ı senin bile tanımana neyin sebep olduğunu anlat.”

Önce cesaret edemedi buna fakat Atlas'ın gündemde kalma süresinin onunkini geçtiğini fark edince yazmaya başladı.

Annesinin o daha bebekken fotoğraflarını çekmeye başladığını anlattı. Aral'ı hep “yakışıklı oğlum” diye severek ona kendini bedenden ibaretmiş gibi hissettirdiğinden bahsetti. “Sevdiğimi bildiğim tek şey, Eva'dır. Başka neyi seviyorum, bilmiyorum...” diye bitirdi yazısını.

Böylelikle gündeme ikinci sıradan girdi.

Sona ben kaldım.

Düşündüm durdum, onların travmatik geçmişlerinin ya-

nunda ne anlatır da insanların kalplerine dokunurum diye... Annem geldi aklıma çünkü babam sağ olsun, annemin gidişinden sonra bana başka hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermedi. Ama bunu yapamazdım. Anneme neler olduğunu *Frame*'de paylaşamazdım. Benim yaram olduğu için değil, benden önce babamın yarası olduğu için. Annemden sonra çok ağır bir depresyona girip bir süreliğine de olsa beni bile unutmuştu. Şimdi her şeyi anlatmak, üstelik bunu sosyal medya kara deliğinde yapmak, onu yeniden yaralamak anlamına gelirdi. Annemin zor günlerini böyle bir işe alet etmem dahi babamı mahvederdi.

Bu yüzden diğerleri gibi travmatik bir öykü anlatmak yerine beklemeyi tercih ettim. Zaten ikincilik bendeydi. İzel şimdiye dek otuz dört saat gündemde kalmıştı, ben de otuz. Aşk üzerinden ilerleyip bir de onların travmatik öykülerine herkese açık yorumlar yaptığım taktirde İzel'e yetişebilir, belki onu geçebilirdim bile.

ON SAAT ÖNCE

Erkeklerde birincilik Aral'daydı. İlk günden bu yana toplamda kırk saat gündemde kalmıştı. İkinciye Atlas'tı, otuz sekiz saatle Aral'a neredeyse yetişmek üzereydi.

Aynı durum biz kadınlar için de geçerliydi. İzel'in adı kırk beş saat gündemde kalabilmişken ben otuz dokuz saat, Alara ise otuz sekiz saat gündemde yer almıştı.

Artık yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı dediğimiz anda ise İzel son bombayı patlattı. En başından beri yapımcıyla ilişkisi olduğunu açıkladı. Yetmezmiş gibi, bu durumu sonuna kadar kullandığını, bazı haftalar kendini zorla birinci ilan ettirdiğini anlattı. Benim diskalifiye olmam için yapımcıyla bir olup bana oyun oynadıklarını bile söyledi.

Celal Bey, kariyerinin prestij kaybına uğraması bir yana, onu evde televizyondan izleyen karısından deli gibi korktuğundan deliye döndü. Anladığımı kadarıyla para karısında idi. Ondan bu yüzden boşanmıyor ama onu da hiç sevmeyişinden aldatıp duruyordu.

İzel'in paylaşımından sonra İzel gündeme birinci sıradan, Celal Bey ikinci, Fame Evi de üçüncü sıradan girdi. Fakat bu tabii ki yanına kâr kalmadı. Paylaşımından çok kısa bir süre sonra ekip bunu fark edip Celal Bey'e bildirdi ve evde kıyamet koptu. İzel'e paylaşımını zorla sildirseler de ekran görüntüleri alınmış, *Frame* birbirine girmişti.

Bundan sonra diğer yarışmacıların da daha cüretkâr oynayacağını bildiğimden, asla yapmam dediğim şeyi yapıp kendi travmatik öykümü paylaştım.

Annemle olan son fotoğrafımızı, bütün öyküyü yazarak paylaştım. Kansere nasıl yakalandığımı, tedavinin nasıl devam ettiğini, hayatımızın nasıl etkilendiğini ve gidişle nasıl yıkıldığımızı... Uzun yazıyı, Fame Evi'ne katılmamın asıl nedenini de yazarak bitirdim.

Bu paylaşımından sonra *Frame*'e birinci sıradan girip babamdan cevapsız çağrılar ve iç burkan mesajlar aldım.

Kaan ve Aral yaptığımı çok şaşırırken babamın mesajlarını okumadan siliyor, evin kargaşasına odaklanarak hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordum.

Çok geçmeden İzel'i yaka paça evden attılar. Duygu gibi eşyalarını toplamasına bile izin vermediler. Onu kollarından tutup sürükleyerek geniş bahçe kapısına doğru yürüttüklerini gördüğümde diğerleri gibi öylece bekleyemedim. Peşlerinden gidip durmalarını söylesem de beni dinlemediler.

Ekip bir pislikten kurtulmuş gibi ellerini çırpıp eve dönerken ben de kapıdan dışarı çıktım. İzel bahçe duvarına

sırtını vermiş, yere çökmüştü. Kamına çektiği bacaklarına sarılmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Bu görüntü içimi acıtırsa da yanına gittiğimde bana yaptıklarını unutmadığımı gösterircesine onu dürttüm.

“Bana bak.”

Ağlamaya devam etti. Son dokuz haftayı boş verip ona sarılmak geldi içimden. Yine de elinde olsa beni bir kaşık suda boğacağına emin olduğum birine sarılamazdım.

Ayakkabımın ucuyla tekrar dürttüm. “Bak bana.”

Kollarının arasına gömdüğü başını kaldırıp baktı. Şimdi her zamankinin aksine ona yukarıdan bakan bendim. Hem gerçek anlamda hem de mecazen. O intikam hissi yeniden alevlenmişken “Gördün mü?” diye sordum. “Kazanmak için her şeyi yaptın ama sonunda kaybeden sen oldun.”

“Kaybetmedim,” dedi sadece. Hâlâ büyüklük taslamaya çalışıyordu. Ne kadar küçüldüğünün farkında bile değildi.

“Fakat anlamadığım bir şey var,” dedim kollarımı göğsümde birleştirip. “Bunu neden yaptın? Söylediğin takdirde Celal Bey’in seni bu evde bir dakika bile tutmayacağını düşünemedin mi?”

“Düşündüm,” dedi gözyaşlarını ellerinin tersiyle silerken. Akan makyajı ve dağılan saçlarıyla berbat görünüyordu. Hiç İzel gibi değildi. O güçlü duruşu ve imrendiğim güzelliği yarım saat içinde kaybolmuştu sanki.

“O hâlde neden yaptın?” diye kızdım ona. En büyük rakibim de olsa kendine bunu bile isteye yapmasına öfkelenmiştim. “Yarın finale çıkacaktık. Buraya kadar gelmişken, kazanacak ismin de sen olduğu belliyken neden?”

Durup baktı bir süre, sonra dudakları titremeye başladı. “Çünkü artık dayanamıyordum,” dedi boğuluyormuş gibi. “Ben sadece eğlenmek istiyordum, böyle olsun istemedim.”

Gözlerinden yeni yaşlar aktığını gördüm. İçtenliğine inanarak yanına oturdum, bir süre sessizce ağladı. Üçüncü kez sırtını onunla aynı yere yaslıyor ve bana kendini açmasını bekliyordum. Mikrofonumu devre dışı bırakmamı işaret edince hızla dediğini yaptım. Az sonra gözyaşlarımı silmiş, konuşmaya başlamıştı.

“Kendime oyun arkadaşı arıyordum ve itiraf etmeliyim ki...” Dönüp solundaki bana bakarak buruk bir şekilde gülümsedi. “En sevdiğim oyun arkadaşım sendin.” İstemsizce güldüm. “Eğlenmek için girdim yarışmaya. Kazanmak ya da kaybetmek için değil. Yarışmayı kazanmak değildi amacım, kendimi kaybetmekse hiç istemiyordum.” Güçlkle nefes aldı. “Dönüp baktığımda sadece benim değil, hepimizin bu eve girdikten sonra ne kadar değiştiğini gördüm. Alp ve Duygu konuk geldikten sonra sorgulamaya başladım her şeyi, sonra da duruldum. Farkına vardıklarım çok ağır geldi.”

“Yine de durmadın,” diye araya girdim. “Gündemde kalma *challenge*’ını bile başlatan sendin. Üstelik çok sert bir şekilde başlattın.”

Onaylayıcı bir ses çıkardı. “Bilerek yaptım.”

“Neden?”

“Ne kadar ileri gidebileceğinizi görmek istedim.”

“Ve?”

“Tahmin ettiğimden daha ileri gittiniz. Ve daha da kötüsü, bütün bu olanları artık ben bile kaldıramazken sizler sorgulamıyordunuz bile.” Bir an yutkunamadığımı hissettim. Farkındalık bana da ağır gelmeye başlamışken “Daha fazla bunun içinde olmak istemedim,” diye devam etti. “Gitmeden önce de son bir jübile yapayım dedim.”

Kendini sakinleştirip ağlamaya tamamen son verdikten sonra bana döndü. Donup kaldığımı fark edince, “Kendi-

ni suçlama,” diye tesellide bulundu. “Bu, sizin hatanız değil. Kim olsa bu yolun sonunda kendini bulamazdı. Ayrıca benim bildiğim ama sizin bilmediğiniz bir şey daha var. Belki sen bunu öğrendikten sonra benim gibi üç gün bile bekleyemezdin gemileri yakmak için.” Kaşlarımı çatınca öğrenmek istediğimi anlayarak dudaklarını araladı. “Hatırlıyor musun, *challenge*’lardan biri bağış canlı yayımıydı.”

“Evet,” dedim sesimi bulabildiğimde.

“Çoğumuz katılmak istemeyince, bize topladığımız bağışları istediğimiz kurum ya da kuruluşa bağışlayabileceğimiz söylenmişti.” Korkarak başımı salladım. “Toplanan paranın tamamı Celal’in cebine girmiş. Bir kuruş bile asıl sahiplerine ulaşmamış.”

Öksürmeye başladım. “Ne?”

Kalbim ağzımda atıyor, başım dönüyordu. Endişeyle doğrulup sırtıma vurmaya başladı, sonra bana sarıldı. Artık ikimiz birden ağlıyor, haftalardır düşman olarak gördüğümüz birbirimize sıkıca sarılıyorduk.

Bu kadar kötü olmalarını kaldıramıyordum. İzel’i bile korkutup yolun sonuna gelmişken vazgeçirecek kadar ileri gittiklerine inanamıyordum.

Bizi nasıl bu kadar değiştirebildiklerini anlamıyordum.

En başından beri bu yola annem gibileri kurtarmak için girdiğimi söylerken sırf yolun sonunu görmek için annemin acısından faydalanmaya çalıştığım gerçeğini aşamıyordum.

En sonunda hırsıma yenik düşüp, yarışmayı kaybetme korkusuyla babamı bile yıkıp geçtiğim için kendimden nefret ediyordum.

Kazanmak isterken kendimi kaybettiğimi kabullenmek istemiyordum.

- B Ö L Ü M 27 -

FAME EVİ'NİN KADERİ

ŞİMDİ

Kaderini kendi elleriyle benim ellerime bırakmış olan Fame Evi'ne şöyle bir baktım. Nasıl da heyecanlıydı, dokuz haftanın sonunda final gecesini verebildiği için... Eğlenceli bir parti, adına yakışır nitelikte bir geceden sonra her şeye son vereceğini sanıyordu. Bütün yaptıklarının yanına kâr kalacağını...

Fakat yanılıyordu. Ben buradaydım ve çok geç de olsa kendime gelmiştim.

Hakan gergin bir şekilde oturduğu yerde kıpırdanıp "Öyle," deyince, onları da kendilerine getireceğimi bildiğim için mutluydum.

Şimdi ikisi de vezirdi. Ancak hafta boyunca görünmediğimiz üzere, vezirlerden ziyade reziller daha fazla şulmaya değer bulunurdu.

"Yani siz bunca zaman sevgili miydiniz?" diye sorarak sordu Ela.

"Evet."

“Bizi gerçekten çok şaşırttınız,” dedi Korkut Bey. “Daha önce bilmek isterdik. Bakalım seyircilerimiz bu konu hakkında ne düşünecek?” Sonra başını sallayıp “Geçtiğimiz hafta neler yaptığınızdan konuşalım mı biraz da?” diye sordu.

“En zorlayıcı haftaydı diyebilirim,” dedi Atlas.

“Zaman algımı kaybettim,” dedi Derin. “Kim ne kadar gündemde kalabilmiş diye takip edeyim derken saatler birbirine girdi.”

“Ben bir yerden sonra bakmayı bıraktım,” dedi Ela.

“Fakat Kaan dışında hepiniz elinizden geleni yaptınız,” dedi sunucu. “Bunun için her birinizi canıgönülden tebrik ediyorum.”

Kendimizi alkışladık birer aptal gibi. Sonra Kaan’a söz verildi. Neden *challenge*’a katılmadığına dair açıklama yapması için...

“Çünkü artık kazanmak istemediğimi fark ettim.”

“Buraya kadar geldikten sonra mı?”

“Onu hak edenin ben olmadığımı kabullendim,” dediğinde artık yarışmadan bahsettiğini düşünmüyordum. “Bu yüzden geri çekildim.”

Fakat sunucu hâlâ yarışmadan bahsettiğini sanarak “Kimin birinciliği hak ettiğini düşünüyorsun o hâlde?” diye sordu.

Dönüp ona baktım, gözleri kısa süreli bende kaldı. Sonra buruk bir şekilde gülümseyerek sunucuya döndü. “Aral’ın.”

Yanında oturan Aral’ın elini kaldırıp sırtını sıvazlamasıyla irkildi. “Sağ ol, kardeşim.”

Korkut Bey, Kaan’ı daha fazla konuşturmaya gerek duymamış gibi bize döndü. “Peki, kalan sekiz yarışmacımızın da bir tahmini var mı, kazananlara dair?” diyerek İzel’in yokluğunu dolaylı yoldan belirtmiş oldu.

“Yayından önce *Frame*’e son kez baktığımda ismimin gündemden düştüğünü görmüştüm,” dedi Ela. “Şimdiye dek toplamda yirmi sekiz saat yer aldığımı da hesaba katacak olursak kazanan ben değilim.”

Derin elini kaldırıp “Aynı şekilde,” dedi sadece.

“Ben de otuz altı saat kalmıştım,” dedi Hakan. “Yayın süresince gündemde kalmış olsam bile Aral ve Atlas’ı geçtiğimi sanmıyorum.”

“Yayından önceki süreleri paylaşmamı ister misiniz?” dedi Korkut Bey. Karşılık beklemeden elindeki kâğıda baktı. “Aral, kırk dört saat. Atlas, kırk üç saat yirmi beş dakika. Eva, kırk beş saat üç dakika. Alara, kırk dört saat elli sekiz dakika.”

Kalbim heyecanla atmaya başlamışken Alara’nın son hamlesiyle beni geçmemiş olmasını diliyordum. Partideyken Lidya’ya İzel’den öğrendiklerimi anlatmış ve ondan yardım istemiştim. Yayın boyunca gündemde kalmam için elinden geleni yapacaktı. Ona yaptığım kötülüğe rağmen bana bu iyiliği yapacağına emindim.

“Alara ve Eva arasında sadece beş dakika mı varmış?”

Sunucu başını salladı. “Bu gerçekten çok çekişmeli bir yarış olacak.”

Yanımdaki Alara’ya baktım, çenesini kaldırmış bir hâlde karşıya bakıyordu. Ona bildiklerimi anlatsaydım o da benim yapacağımı yapmak ister miydi acaba?

“Aral ve Atlas arasında da çok fark yok,” dedi Yiğit. “Bu gerçekten eğlenceli olacak.”

Bahsi geçen iki adam birbirine dönüp yumruklarını tokuşturunca gülümsemeden **edemedim**. Az sonra ekipten biri mühürlü bir **zarf getirdi**.

Korkut Bey şimdiye dek hiç yapmadığı kadar ağır hareket **ederek** kırmızı zarfı yırttı, “Huh!” dedi nefesini vere-

rek. “Bu, beklediğimden daha heyecan vericiymiş.” Zarfın içindeki siyah kâğıdı çıkarıp bizlere baktı. Ayaklı kamera-ya gözlerini diktikten sonra, “Fame Evi’nin ilk sezonunun kazananları, şimdi ellerimin arasındaki bu kâğıtta,” dedi.

Demek bizden sonra da yeni yarışmacılar alarak bu işe devam etmeyi düşünüyorlardı. Nasıl ki biz yapmam dediğimiz ne varsa yapıp ne kadar ileri gittiğimizin farkına varamayacak kadar doyumsuzlaştıysak zamanla, onlar da öyle olmalıydı. Aslında yolun başındayken bile yetinmeyi bilmiyorlardı.

“Hazırsanız açıklıyorum.”

Duraksadı, boğazını temizledikten sonra tekrar kâğıda baktı.

“Kazanan erkek yarışmacımız... Kırk bir dakika farkla, Aral Sancak!”

Bir alkış tufanıyla Aral’ı yanına aldı. Aral’ın yüzünde gülücükler açarken bakışları beni buldu, ona öpücük gönderdim. Bu onu daha da gülümsetirken Korkut Bey tarafından tebrik ediliyordu. Aral’ın teşekkür konuşmasından sonra sunucu tekrar kâğıda döndü.

“Hım,” diyerek gerilimi artırdı. “Kazanan kadın yarışmacımız ise... Üç dakika farkla, Eva Durusoy!”

Bu kez alkış tufanıyla yanına aldığı bendim. Fakat benim yüzümde gülücükler açmıyordu. Korkut Bey tarafından tebrik edildiğim sırada dik durmaya çalışıyordum.

Açıkçası yarışmayı kazanmak beni hem çok mutlu etmiş hem de germişti. Mutluydum çünkü yaptığım onca şeyin boşa çıkmadığını görmüştüm. Gergindim çünkü biraz sonra olacakları düşündükçe kusasım geliyordu.

Konuşma yapmam istendiğinde Aral somurttuğumu fark etmiş, kötü bir şey olacağını anlamıştı. Kaşlarını çatarak bana ne olduğunu sorar gibi baksa da aramızda Korkut Bey

ve etrafımızda bizi gözleyen kameralar varken ona bir şey anlatamazdım. Bu yüzden daha iyisini yapacaktım.

Aral sunucunun bir tarafında ben diğer tarafındayken diğer yarışmacıların arasında oturan Kaan'a baktım. Ne demek istediğimi anlayarak hafifçe başını salladı.

“Öncelikle, bize böyle bir yarışma programına katılma hakkı tanıyan Fame Evi ekibine teşekkür ederim,” diyerek konuşmaya başladım. “Otuz yarışmacıyla başladık, şimdi dokuz yarışmacıyız. Korkut Bey’in de dediği gibi, birlikte güldüğümüz de oldu, ağladığımız da... Daha önce hiç tanımadığımız insanlarla arkadaş olduk bu evde, şimdi ona veda etmek zorundayız... Dokuz hafta boyunca burada kalabilmek için neyimiz var neyimiz yok ortaya koyduk. *Frame*’deki kitlemizi korumak, artırmak için her yolu denedik.” Hafifçe gülümsedim. “Peki, sonuç ne oldu dersiniz?”

Gözlerim Korkut Bey’in hep baktığı ayaklı kameradaydı şimdi. “Hiç! Kazanırsak kaybederiz, dedi içimizden biri. Onu dinlemedik ve gerçekten de kaybettik. Birer maske taktık yüzümüze, hiç düşmeyecek sandık. Ün ve para uğruna gidebileceğimiz yere kadar gittik.”

Kimseden ses çıkmazken daha gür bir sesle devam ettim. “Ama bunları kendi açgözlülüğümüzden yapmadık! Evet, hepimiz bu yarışmaya daha popüler olup daha çok para kazanmak için katıldık. Ama hiçbirimizin bu kadar kötülüğe bulaşmak gibi bir niyeti yoktu. En kötümüz diye bildiğiniz İzel’in bile!”

“Eva!”

Yapımcı, ne yapacağımı anladığından kameraları kapatırmaya çalışıyordu. Ama ne olursa olsun beni durduramayacaktı.

Kısacık bir an, karşımdaki yedi yarışmacıya baktım. Hepsi şaşkın ama bir o kadar da gururlu bakışlarla beni

izliyordu. Sonunda birimiz bunu yapabildiği için mutlu olmalılardı.

Onların bakışları beni daha da cesaretlendirirken devam ettim. “Bizi bu hâle getiren Fame Evi oldu. Bizi kendimizden uzaklaştırıp bambaşka insanlara dönüştüren *Frame* oldu! O hiç düşünmeden attığınız mesajlar yüzünden bu hâle geldik. Sosyal medya sahtedir desek de bize hissettirdiklerinin gerçekliğini yadsıyamadık. Eleştiriyle hakaretin ayrımını yapamayan, sürü psikolojisine kapılıp birini destekleyen ya da linç etmeye başlayan, gelip yüzümüze edemeyeceği lafları ikinci defa düşünmeden yazıp gönderenler yüzünden biz kötü ilan edildik.”

Korkut Bey ekibi çağırınca yayının durdurulmaya çalışıldığını anlayarak hızlandım. “Bu evde olup bitenlerin neredeyse tamamı kurguydu. Bize bir sözleşme imzalattılar ve kamera önünde ne yapıp yapmayacağımızı onlar söylediler. Bu yüzden Aral, aslında benden hoşlanırken önce Alara’yla sonra İzel’le sevgili oldu. Benim evden diskalifiye edilip geri çağırılmam bile oyunun bir parçasıydı.”

Kapı açıldı, yapımcının hışımla çıktığını gördüm. Aral eşzamanlı olarak elimden tutup beni yanına çekti. Atlas ve Hakan hızlıca ayağa kalktı.

“Aşk istendi, kurgulayarak verdik size. Entrika istendi, yine kurgulayarak verdik size. Ama siz doymadınız. Bizden çarpık ilişkiler yaşamamızı istediniz, onu da yaptık. Sonunda bizi öyle bir hâle getirdiniz ki sırf gündemde biraz daha kalabilmek için her birimiz çocukluk yaralarımızı bile açıp gösterdik size.”

“Kapatın kameraları!” diye bağıırıyordu yönetmen. “Durdurun şu yayını!”

“Eva!” Yapımcı, ağzından tükürükler saçarak bana doğru gelmeye çalışıyordu.

Aral’ın elini daha sıkı tuttum. Kalbim gümbür gümbür

atarken bütün yarışmacıların ayağa kalktığını ve ekiple arama girmeye çalıştığını görünce devam ettim.

“*Frame’e sesleniyorum!*” diye bağırarak ayaklı kame-
raya döndüm. “Anlattıklarımı inanmayabilirsiniz. Bizi bu
hâle getirmek size hiçbir şey ifade etmiyor olabilir. Ama
bilmeniz gereken bir şey daha var. Harçlıklarınızdan kırpa
kırpa biriktirip canlı yayınlarımızda bize bağışladığınız o
paralar var ya, tek kuruşu bile ihtiyaç sahibine ulaşmamış!”

Hakan’ın zorluk çıkaran yapımcıya yumruk attığını
gördüm. Ekipten üç kişi Hakan’ın üstüne atlayınca Atlas
ve Yiğit de kavgaya karıştı. Alara ve Derin, Suzan Ha-
nım’ı kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Kaan yerinden kıpırdamamış, öylece oturmaya devam
ederken işaretimle elindeki kumandaya dokundu.

“Bu da kanıt!”

Büyük ekranda dokuz haftadır ilk defa yapımcı görün-
dü. Fame Evi’nin bir kurgudan ibaret olduğunu ve toplā-
nan bütün paranın yapımcının cebine girdiğini anlatan üç
dakikalık bir video...

Kaan video bittiğinde ekranı karartıp canlı yayını da
kesince ekip nihayet duruldu. Yapımcı bir köşeye geçip
oturmadan önce diğer yarışmacılar da Aral gibi yanı-
ma gelmişti. Bana iyi olup olmadığım sorulurken Celal
Bey’in kanayan burnuna tampon yapılıyordu.

“Bunu sana ödeteceğim!” dedi dişlerinin arasından.
“Nasıl bir sözleşmeye imza attığının hâlâ farkında değil-
sin sen!”

Olaakları şimdiden görür gibi olup korkmaya başladı-
ğım sırada, Aral bir kez daha hiç beklemediğim bir şey
yaptı. “Hangimize ödeteceksin?” diye sordu elimi daha da
sıkı tutarak. “Bizim arkamızda milyonlar var.”

ÇEVİRİMDİŞİ

Lüks, siyah arabanın arka kapısı kendisi için açıldığında korkarak arabaya bindi. Arka koltukta oturan adamı en son gördüğünde, yarışma başlayalı henüz üç gün oluyordu. O zaman da bu araba buluşma noktalarıydı.

Kazıtılmış saçlarıyla şimdi daha genç bir görünüme sahip olan adam, izlediği videonun bitmesinden sonra yaşlıca olana baktı. “Ah, Celal, ah...” dedi sitemkâr bir tavırla. “Ne demiştin sana? En başından beri dikkat etmen gereken kişi İzel değil, Eva’ydı.”

“Evet, öyleymiş gerçekten,” dedi pişmanlıkla. “Ama hiç merak etmeyin, ona bizi ifşa etmenin bedeli neymiş, göstereceğim.”

“Kızın bir suçu yok. O yapması gerekeni yaptı. İşini yapmayan sendin!”

“Haklısınız... Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. N’olur affedin beni.”

Elini kaldırarak Celal’i susturdu. “Neyse ki Eva bu yaptığıyla işi çok başka bir noktaya taşıdı.”

“Yani geri çekilmiyor muyuz?”

“Çok daha güçlü bir şekilde devam ediyoruz.”

Adam, Celal’in onu anlamadığını gördü. Daha açıklayıcı konuşması gerektiğini bilerek konuşmayı sürdürecekti.

“İnsanlar, sosyal medyada var olmak için kendilerinden ödün verirler. Daha çok tanınmak, sevilmek ve para kazanmak için hiç olmadıkları biri gibi davranırlar. İstediklerini aldıkları sürece de ne yaptıklarını pek önemsemezler. Kimse çoğu zaman neye dönüştüğünün farkına bile varamaz... Ama Eva bugün fark ettiğini gösterdi ve diğerlerinin de anlamasına sebep oldu.”

“Maalesef...”

“İşte tam burada devreye yine biz giriyoruz. İnsan bir canavara dönüştüğünü anladığında, teselliye hâlâ onu sevenlerde bulur. Peki ya biz onlardan bu teselliye alırsak ne olur? O zaman ne yaparlar, hiç düşündün mü?”

Celal Ceyhan’ın gözleri ışıldadı. “Bana, bizim arkamızda milyonlar var demişti. Onlardan bu milyonları mı alacağız?”

“Şimdi her biri çevrimdışı bırakılacak ve aynaya baktığında gördüğü canavarla artık tek başına savaşmak zorunda kalacak. Bakalım hangisi bu savaştan sağ çıkabilecek?”